

Так ли сбърках?

Съвременна, провокативна, възбуждащо-еротична история за живота — тукси, карантино е.

Каролин Анчър

КАРОЛИН АПЧЪР ПАК ЛИ СБЪРКАХ?

Превод: Снежана Милева

chitanka.info

Това е въпросът, който си задават Поли, най-добрата ѝ приятелка Джоан и доведената ѝ дъщеря Луана. Той с еднаква сила важи и за техните кариери, и за интимния им живот, и за един общ проблем — чаровният актьор Хектор.

Поли залага на кариерата си като литературен агент, след като мъжът ѝ една нощ я напуска внезапно. В напрегнатото си ежедневие тя все пак продължава да търси истинския мъж, но дали Хектор ще замести съпруга ѝ...

Луана — млада и безцеремонна, чувствителна и уязвима. Използва работата си като асистентка на кастинг директор, за да завързва безразборни сексуални връзки в търсене на обич, но ще я получи ли...

Джоан се представя като редактор във „Вог“, но истината е прозаична — тя прави само подбора на материали. За нея животът е прост. Всяка сутрин се събужда с очакване за чекове или секс, но не непременно в този ред... А какво ще получи от Хектор?

Всички имаме нужда да сбъркаме с господин Неподходящ, дори и само за да разберем кой е подходящият.

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Джони я напусна посред нощ.

После, години наред всеки път, когато чуеше Пол Саймън да пее по радиото „50 начина да напуснеш любимата“, тя се сецаше за това. Изречението „Просто се измъкни през задната врата, Джак“ винаги ѝ въздействаше. Точно така трябва да си е тръгнал и Джони. Не би могъл да излезе през предната врата. От месец тя беше здраво залостена. Идеята да я боядисат бе негова. В продължение на една седмица обсъждаха въпроса. Е, не беше точно обсъждане. Той рядко обсъждаше каквото и да било. Просто обяви на вечеря, че е крайно време да се направи нещо с предната врата и че ще повери задачата на Рейчъл.

Рейчъл беше неговата изстрадала сътрудничка от офиса, макар че човек трудно би си представил откъде намира време да изпълнява обичайните си задължения като водене на кореспонденция и говорене по телефона, след като постоянно бе ангажирана с множество задачи, свързани с личния живот на шефа ѝ.

Боядисването само на предната врата бе истинско предизвикателство, тъй като повечето хора биха очаквали работата да включва и задната врата, и прозорците, но накрая Рейчъл се появи с Арнолд Пинър. Арнолд работеше тук-там временно, а преди това бе осигурявал храна по снимачните площадки. Предната врата бе далеч под достойнството му и след не повече от час-два работа той извика откъм предните стъпала:

— Готово, госпожо — и си тръгна, оставяйки злополучната врата открената. След двайсетина минути вятърът я затръшна и тя залепна. Оттогава не бе отваряна.

Малко е вероятно мъж, решил да боядиса входната врата на къщата, да напусне жена си, но когато той си тръгна, тя не бе много изненадана. Всъщност, донякъде бе предчувствала, че това ще се случи.

Събуди се към девет без петнадесет и отвори едното си око. Неговата половина от леглото беше празна. „Той е излязъл за работа“,

предположи тя, докато той не се обади след час — което не беше необичайно, макар че често ѝ звънеше по няколко пъти на ден. Много го биваше да я проверява.

— Само проверявам, за да разбера какво става с гостуването на Андърсънови. Нали не си забравила? Пристигат сутринта. От Лос Анжелис. Ще бъдат ужасно уморени. Стаята им ще бъде ли приготвена?

— Само проверявам. Занесе ли сакото ми на химическо? Ако не, аз мога да го взема утре и Рейчъл ще се погрижи...

— Само проверявам... добре ли си? Снощи ми се стори малко умислена.

Този път телефонът отсреща мълчеше. Тя знаеше, че той е там, тъй като неговата вярна Рейчъл се бе обадила, за да я свърже с него.

— Какво искаш за вечеря? Мислех да направя кюфтета и салата. Съгласен ли си?

Тя чакаше. Той много обичаше нейните кюфтета и най-вече начина, по който тя слагаше дебели пластове пилешко между телешкото и ги подправяше със сусамено масло.

— Ти погледна ли в моите шкафчета? — тихо попита той.

— Не, защо? Искаш да занеса нещо на хим...?

— Погледна ли в шкафчетата в банята?

— Да не би да се е свършила водата за уста?

— Не, напуснах те.

— О...

Гласът ѝ прозвуча безизразно, почти равнодушно.

— Събрах си багажа снощи, докато ти беше излязла с твоята авторка. Между другото, как беше вечерята? На нея хареса ли ѝ в „Сибо“? Ти поръча ли си от плодовия десерт с яйчено-винен крем?

— Да — потвърди тя.

— Изпразних всички шкафове от моята стая и си взех нещата от банята. Сложих ги в няколко чанти и ги оставих в килера под стълбите. Ти така и никога нищо не забелязваш.

— Но...

— Не, не трябваше. Измъкнах се към четири сутринта. Тъкмо ми беше взела и втората възглавница в съня си, както правиш винаги, и се захлупи с нея. Нищо не чу. Не исках да го обсъждам. Просто исках да

се махна. Предполагам, че можех да ти оставя бележка. Ало? Ало, там ли си още?

— Представи си, да. Господи, Джони, какво очакваш да кажа? Дали е трябвало да оставиш бележка? Звучи така, сякаш си тръгнал да се самоубиваш. Добре, че се обади, значи поне си все още жив.

— Така ли мислиш? И на мен ми се стори така.

Звучеше доволен от себе си.

— Не знаех как ще го приемеш. Искях да чуя реакцията ти.

„Но не искаше да я видиш.“ А и каква беше реакцията й? Шок — да, но също и някакво особено чувство на облекчение. Да му каже ли?

— Хубаво е, че го направих снощи — продължи словоохотливо той. — Случайно ще обядвам с Луана днес. Ще мога да й обясня всичко.

Луана беше нейната доведена дъщеря. „А защо не обясниш на жена си“, помисли си тя. Горката Луана. Ще бъде объркана повече от всякога. Въпреки че не го казваше директно, Луана постоянно излъчваше призива: „Моля ви, моля ви, обичайте ме. Майка ми е абсолютна откачалка, но това не означава, че и аз съм такава, и въпреки че баща ми все още ме смята за петгодишна, аз всъщност съм голяма“. Тези думи сякаш бяха изписани с крещящи букви на фланелката й. Разбира се, тя още не беше пораснала. Вероятно никога и нямаше да порасне, не и с такава майка като побърканата Едит, която витаеше като призрак около нея.

— Какво да й кажа, ако се обади, преди да се срещнете?

— Кажй й да звънне в офиса. Там ще знаят къде съм.

— А довечера? Има ли къде да останеш?

— О, ще се оправя. Не се тревожи.

— Още нещо...

— Да? Имам среща в десет. Ако може по-накратко...

— Просто се чудех. За постоянно ли е?

— О, боже! В момента нищо не мога да обсъждам. Просто не мога. Нали разбираш?

И затвори.

„Това ми е проблемът, помисли си Поли, аз винаги разбирам.“

2.

„Значи Джони си тръгна. Страхливец!“, мислеше си Поли, докато лежеше във ваната. Какъв жалък страхливец беше, да няма смелостта да ѝ каже в очите. Кой въобще е чувал някой да се измъкна от собствената си къща посред нощ като крадец? Типично детинско поведение от страна на Джони. Естествено, тя го бе предчувствала. Можеше да направи нещо, но така и не го взе на сериозно. В много отношения не бе взимала и Джони на сериозно. Във всеки случай, колко дълго щеше да издържи сам? Ще се върне.

Поли приключи с обличането. За щастие днес нямаше уговорка за обяд, нито срещи. Нищо, за което да се облича официално, затова избра чифт памучни прилепнали панталони на мънички черни цветя и черна горна дреха без ръкави, достатъчно дълга, за да прикрие подутия ѝ корем, който издаваше снощния гуляй в „Сибо“.

В кухнята тя отвори хладилника и притисна два леденостудени портокала до очите си в продължение на двадесет и пет секунди, преди да ги разреже и изстиска на сок. Каза си, че това стяга кожата под очите и намалява торбичките и, разбира се, бе невероятно успокояващо, след като бе плакала. Защото след обвиненията и уверенията по време на банята, че той ще се върне до края на деня, се появиха сълзите. Каза си, че е от шока, и може би беше така, но откъдето и да го погледнеш, фактът, че Джони бе отишъл толкова далеч, че да се изнесе от къщата, неимоверно я натъжаваше.

Направи си каничка кафе и я понесе към кабинета си на поднос, като внимателно балансираше с една ръка, докато се навеждаше да вземе пощата от антрето. Секретарката ѝ се появяваше едва в единадесет часа, като донасяше пакетите, пристигнали в пощенската кутия на Поли. Поли обичаше този един час на относително спокойствие, когато отваряше пощата и се подготвяше за деня.

Тя работеше в оранжерията, която преди това беше открита тухлена тераса и се намираще в единия край на къщата. Впоследствие тя бе добавила около четири метра остъкляване. Хората, които идваха при нея, влизаха през портата, озоваваха се в средата на градината и по

пътечка стигаха до оранжерията. Поли влизаше откъм къщата през съседна на кухнята врата. През лятото подът, покрит с плочки, държеше хладно, а дългите тесни щори, пуснати на различна дължина по стъкления покрив и по прозорците, пазеха от слънцето в редките случаи, когато ставаше прекалено горещо. През зимата беше много топло благодарение на норвежката печка, свързана с кухненската стена с помощта на дебел змиевиден кюнец. Поли хвърляше в нея купища дърва, като често отваряше вратичката и ги мятеше в огъня по време на някоя прекалено дълга среща, когато искаше да се отърве от посетителите си. Гледката на бушуващите пламъци неизменно ги изнервяше, докато седяха на диваните, подредени от Поли в полукръг около печката. Веднъж, когато един от тях се бе заседял особено дълго, пръстите на Поли забарабаниха по ръба на малката дървена масичка.

— Никога не съм я харесвала — подхвърли тя небрежно. — Мислите ли, че ще свърши работа?

И погледна към печката. Пет минути по-късно вече се сбогуваше.

През стъклената врата на оранжерията се излизаше директно в градината и Поли имаше доста смущаващия навик най-внезапно да се втурне навън по средата на досаден разговор по телефона, за да наскубе малко лук или да нагледа марулитите, оставяйки на секретарката си, госпожа Флауърс, да поеме слушалката и да обясни на човека отсреща, че Поли ей сега ще се върне и дали не биха могли да почакаат секунда, защото я търсят по важна работа на другата линия.

Поли работеше на две маси от училищна столова, които бяха поставени една до друга по дължина и заемаха цяла една страна на оранжерията, от тухления край чак до остъкления, който гледаше към градината. По масите бяха разхвърляни безжични телефони, калкулатори, телбодове, дървени сандъчета за картотекиране, дълги жълти бележници и квадратни прозрачни кутии „Перспекс“, препълнени с химикалки, моливи, кламери и щипки. Там, където двете маси се допираха, винаги имаше ваза с красиво подредени цветя. Няколко стола бяха пръснати около масите, някои от тях бяха на колелца и Поли се придвижваше, въртейки се на тях, като вдигаше телефони и разнасяше наоколо клавиатурата си.

В другия край на оранжерията яркочервени шкафчета бяха строени в редица, прекъсната по средата от празно пространство и подпряна в двата края дървена плоскост. Това беше бюрото на госпожа

Флауърс, а празното пространство беше предвидено за нейните болни от артрит колене. Госпожа Флауърс изобщо не се въртеше. Тя определено и не помръдваше. Екранът на компютъра ѝ беше застопорен и тя клечеше пред него, седнала на нещо като дизайнерско молитвено столче, което Поли ѝ бе купила от мебелния магазин. Имаше опора за коленете и постоянно беше леко приведена напред.

— Архитектите ги използват — казваше тя на авторите на Поли, като ги предизвикваше да се изхият или да отбележат, че тя не е архитект.

Госпожа Флауърс работеше за нея още откакто Поли бе напуснала мястото си в известна компания, за да основе собствена литературна агенция. Бяха ѝ пратили госпожа Флауърс на временна длъжност по времето, когато тя бе решила да напусне.

— О, вземете ме при вас — примоли се госпожа Флауърс.

— Ами с удоволствие, но първо не мога да си го позволя.

— Сигурна съм, че можете. Луси Ричардс ще дойде при вас, и другите също.

— Де да беше така!

— Не, сигурна съм — кимна категорично госпожа Флауърс.

— Откъде сте сигурна? — полюбопитства Поли.

— Един ден разговарях с нея, но трябваше да почакам, за да се обади на някой по другата линия. Тя не закри съвсем слушалката и аз я чух да казва: „В момента говоря с офиса на моята агентка“. А другият човек сигурно е бил в течение и е споменал нещо за твоето напускане, защото чух Луси Ричардс да казва: „Да, знам, и аз чух слуховете, но едно ще ти кажа, ако Поли си тръгне, тръгвам с нея. Е, ако тя ме иска“.

— „Ако тя ме иска.“ Наистина ли каза това?

Първият роман на Луси Ричардс бе продаден в тираж от 15 000 екземпляра с твърди корици, а по-късно бяха отпечатани първите 200 000 копия с меки корици. След първия прочит Поли беше на мнение, че книгата е безвкусица, но бе принудена да признае, че след като я бе прочела на един дъх, значи можеше да се продаде. Разказът беше за дъщерята на министър от кабинета, аристократ, която по време на почивка в Южна Франция се влюбва в скитник по плажовете на Сен Тропе, забременява, ражда детето и в същия ден разбира, че скитникът е бил гей, ХИВ-позитивен и че бебето ѝ е болно от СПИН. Когато баща ѝ доста прибързано отказва да има нещо общо с нея, тя веднага

продава историята си на таблоидите, намирайки истинската любов (още веднъж) в обятията на първия журналист, изпратен да я интервюира, който остава до нея, докато детето умира пред очите ѝ. „История за любовта на 90-те“ — крещеше надпис от корицата на мекото издание. Филмовите права бяха продадени на човек, работил някога с Дейвид Пътнам, казваха дори, че Мадона проявявала интерес.

— Направо да им повярваш! — каза госпожа Флауърс, която знаеше това-онова. — Не си мислете, че тя дори я е прочела. По-вероятно е да участва някоя като онази, Шиниъд О’Конър. Искам да кажа, че тя би била най-подходяща за ролята на дъщеря на английски аристократ.

Така или иначе слуховете за Мадона бяха плъзнали в точния момент и това осигури 40 000 долара от американците. Луси Ричардс и няколко други печеливши автори действително бяха последвали Поли след напускането ѝ.

Както и госпожа Флауърс. По онова време тя бе госпожица Флауърс, но Поли не можеше да не забележи, че всеки път, когато новата ѝ секретарка вдигаше телефона, тя винаги казваше: „Госпожа Флауърс, моля“.

— Какво работи господин Флауърс? — запита я Поли една сутрин, в настроение да любопитства.

— Баща ми почина. Беше портиер^[1]. На Ливърпул стрийт — добави тя веднага, за да не си помисли Поли, че е работил като носач на рибния пазар в Билингсгейт или в хотел.

Поли не разпитва повече, но имаше чувството, че не знае цялата история на госпожа Флауърс и зад външността на работлива и изпълнителна жена с типичните за средната възраст ситно накъдрена коса, старомодна чантичка а ла Маргарет Тачър, копринен шал, завързан около врата, и практични ниски кафяви обувки, се спотайваше една по-чувствителна романтична душа, някой, който все още хранеше надежда...

Поли имаше още малко време преди пристигането на госпожа Флауърс. Дали да звънне на десетината приятелки и да им съобщи за случилото се? Тя помисли за миг. Реакциите им бяха ужасно предсказуеми. Първо щяха да изпаднат в истерия. В края на краищата за тях това би било пълна катастрофа. Щяха да се чувстват неудобно от онова, което смятаха, че е унизително за нея. И след точно седем

минути щяха да станат неспокойни и нетърпеливи да затворят, за да могат веднага да съобщят новината на други.

„Не, каза си Поли, на никого няма да се обадя. Бракът си е мой и това може би е краят му. Просто ще си седя и ще гледам колко време ще им трябва, за да научат.“

Това не се отнасяше за Джоан.

Поли беше свикнала с Джоан Брок, откакто бяха тринадесетгодишни новобранки в пансиона. Оттогава Джоан все си беше дребничка и мургава с лъскава къса коса, която обрамчваше издълженото ѝ лице, докато Поли имаше едра натура и забавени реакции. Джоан винаги се втурваше нанякъде, а Поли подтичваше и Джоан гледаше да направи така, че в сравнение с нея Поли да изглежда направо непохватна. И все пак, както обикновено пътищата на аутсайдерите се пресичат, Поли и Джоан станаха най-добрите приятелки. Само че Поли всъщност не беше аутсайдер. Тя просто изпитваше съжаление към „еврейчето“, както наричаха Джоан зад гърба ѝ. Никой не беше сигурен дали Джоан наистина бе еврейка, но очевидно баща ѝ беше бежанец, сменил името си. Той бе станал милионер и обичаше сляпо синовете си, но пренебрегваше единствената си дъщеря — факт, който караше Джоан непрестанно да се стреми да спечели вниманието му. От двете Поли бе по-умната, но Джоан бе находчивата и хитрата и живееше, за да прави каквото си иска.

След като завършиха училище — никоя от двете не постъпи в университет — те пристигнаха горе-долу по едно и също време в Лондон, където Джоан се хвърляше на врата на всеки свободен мъж, докато Поли гледаше стеснително отстрани. Джоан бе успяла да си хване добра партия — търговец на антики, завършил колеж в Итън. Ожениха се и бяха вписани в регистъра на Челси — на сватбата имаше изпомачкани кадифени костюми и неизискани шапки, поставени върху цветя в косите, и абсолютно никаква следа от мама и татко. Поли беше шаферка. Естествено, на снимките излезе огромна и тромава, извисявайки се над дребната булка.

Бракът продължи пет години, през които Джоан разбра, че не може да има деца, а бившият колежанин от Итън реши, че иска наследник и се разведе с нея. Но по онова време Джоан се бе добрала до работа във „Вог“ и бе прекалено заета да се издига със зъби и нокти

в йерархията на „Конде Нает“ и да бъде елегантна и модерна, за да помни за съществуването на Поли, освен един-два пъти годишно по време на изнервящ „осведомителен“ обяд.

После Джоан бе уволнена от „Конде Нает“, изгонена „Вог“ и изхвърлена в необятното пространство на нещатната журналистика. Оттогава тя телефонираше на Поли поне четири пъти седмично, обикновено рано-рано сутрин. Беше сигурна, че Поли ще бъде до нея, за да я подкрепя, точно както ѝ бе помагала и в училище.

— Прави ли секс? Получи ли чек?

Животът на Джоан в момента се въртеше около това да си намери работа (главната ѝ цел бе да списва рубрика, но очевидно главната цел на редакторите на вестници и списания бе да ѝ откажат), а също и мъж. По едно време заяви, че ще напише романа, който, както заяви на Поли, ще задмине по нецензурност Джули Бърчил. Отказа се след четвъртия параграф.

— Не съвсем. Джони го няма.

— Е, това е страхотно, щом няма да се пречка, защото искам да дойда днес на обяд, вместо утре. Появи се нещо.

Джоан променяше всички планове. Не се съобразяваше с абсолютно никой. Беше от онези хора, за които мисълта, че могат да останат дори половин секунда сами и да си блъскат главата, беше толкова страховита, че всеки ден предприемаше какво ли не и често пъти след това се оказваше невъзможно да го изпълни. Поли бе свикнала и имаше благоразумието да не вписва уговорките с Джоан с химикалка, а държеше молив с гумичка в бележника си с цел експресна промяна на плановете. Нейната доведена дъщеря Луана въобще не одобряваше това и я наричаше Поли Баламата, защото бе прекалено внимателна.

— Не, Джоан, изслушай ме за миг. Няма го. Вече не живее тук. Той...

— Искаш да кажеш, че *те е напуснал!* Но това е абсолютно и напълно прекрасно. Най-добрата новина. Коя е тя?

— Какво имаш предвид?

— Заради коя те напусна?

— Заради никоя, доколкото знам.

— О, трябва да има жена. Някоя малка повлекана от офиса му, много по-млада от теб. Кога за последен път сте правили секс? Бас

държа, че е преди месеци. И така, мога ли да дойда днес на обяд?

— Не мисля, Джоан. Не днес. Имаш ли нещо против?

— Но какво ще правя? Нямам уговорка за обяд днес. Ще се побъркам. Както и да е, искам да чуя всичко за това защо те е напуснал. Той беше един супер неудачник, наричаше се скапан филмов продуцент, но какво въобще е продуцирал? Поли, добре, че се отърва от него. Знаеш това, нали?

Това ли щяха да й казват всички? Колко добре, че се е отървала от него? Поли осъзна, че не това искаше да чуе. Джоан никога не бе харесвала Джони, но това не бе причина да злослови по негов адрес при първия удобен случай.

— Джоан, трябва да вървя. Госпожа Флауърс всеки момент ще дойде.

— Не разбирам защо си взела на работа тази старица, дето я тресе менопаузата. Лошо е за имиджа ти.

— По-скоро ми се струва, че госпожа Флауърс отдавна е преживяла менопаузата. Аз, от друга страна, в не много далечното бъдеще...

— Мъжът ти те напуска и ти веднага обвиняваш менопаузата. Прекалено негативно си настроена, за да разговаряш, скъпа. Като се стегнеш, ми звънни. Не започвай да се самосъжالياваш. Направил ти е услуга. Сега ще ти намерим някой страхотен мъж. Трябва да се махам от този телефон и да си осигуря компания за обяд. Чао.

Поли изпи кафето си, приятно разсеяна от пристигането на госпожа Флауърс, която влезе през вратата откъм градината, носейки пакети с ръкописи. Госпожа Флауърс размаха своя „Дейли Мейл“ към Поли.

— Интересни работи за вашия господин Де Сото в рубриката на Найджъл Демпстър. Нещо за усамотена вечеря между него и „постоянната му придружителка“, онази лейди Уайт, обсъждали новия филм... и виж, онзи Хектор О'Нийл отново е в новините. Скъсал с приятелката си точно докато се снимал в новия си филм. Казва, че за последен път играе Конуей, така че, предполагам, ще трябва да го сменят, както направиха с Шон Конъри в ролята на Джеймс Бонд. Но тогава не е било същото, нали госпожо Де Сото? Погледнете Хектор О'Нийл! Ирландец, нали? Нещо такова. От такъв мъж-мечта ще излезе

чудесен съпруг на някое момиче, ако се задоми. Жалко, че вие вече сте намерили своя господин Подходящ, госпожо Де Сото.

На Поли ѝ стана ясно, че няма да се измъкне. Трябваше да каже на госпожа Флауърс, че Джони си е тръгнал. Трябваше да каже на всички. Същата вечер Луана ѝ се обади и Поли бе изненадана от реакцията на доведената си дъщеря:

— Какъв глупак е баща ми!

„Да, твърдо каза на себе си Поли, какъв глупак!“ Всяка сутрин щеше да се събужда с вопъл: „Какъв глупак!“.

Но в действителност нямаше да мисли така.

---

[1] porter (англ.) — портиер, носач. — Б.пр. ↑

3.

Хектор О'Нийл вдигна тост с чаша шампанско за супермодела — за нищо на света не можеше да си спомни името ѝ, седнал до него. Реши, че трябва да е супермодел, щом пътува в първа класа. Чудеше се дали да си направи труда да я омайва с приказки чак до пристигането им в Лондон, където да получи в замяна едно чукане. След това щеше да поиска да се отърве от нея, а тя вероятно нямаше да схване намека. Те никога не схващаха. Реши да се пробва, а после щеше да се направи на заспал, ако тя се окажеше прекалено тъпа.

— Видях те на корицата на миналия брой на „Вог“. По каква работа си ходила в Лос Анжелос?

Как, по дяволите, се казваше? Не можеше да е чак такъв супермодел, иначе щеше да си спомни. Както очакваше, тя се изхили.

— В американския „Вог“ ли? Не съм била аз, а Синди Крауфорд. Малко приличам на нея. Всички така казват.

— Не, не, имах предвид английския „Вог“.

— Ами, и там не съм била аз. Не съм модел. Съвсем не. Актриса съм.

„Не, не си, скъпа, ако въобще си нещо, ти си МСА — Модел, Станал Актриса, при това начинаеща.“ Защо ли си губеше времето с нея?

— Разбира се, че си актриса. От снимки в Ел Ей ли се връщаш?

— Просто се срещнах с разни хора, нали разбираш. А ти?

— Среци за новия ми филм с Конуей. Започвам снимки другата седмица.

— Кастингът вече е направен, а?

О, боже, тая никога нямаше да го остави на мира. Тогава го осени една мисъл. Дали не беше подготвено? Нищо чудно агентът ѝ да ѝ бе уредил да седне до него. Това да не беше началото на някакво изпълнение, с което да го накара да ѝ намери роля във филма? И по-странни неща се бяха случвали. Ще почака още малко, за да не я обиди, а после ще си смени мястото.

— Това не е по моята част, скъпа, но мисля, че да. Всичко, което знам, е, че това е последният ми Конуей. Да, ти наистина приличаш малко на Синди. Като си говорим за „Вог“, искат да ми направят модни снимки с няколко стари парцала и едно от момичетата.

— О, хубаво.

— Сигурно.

— Ще ти вземат ли и интервю? Как му викаха? Подробно интервю. За да се доберат до истинската ти същност?

Тя се изкикоти отново. Започваше да го дразни. И то много.

— Не е в стила на „Вог“, скъпа.

И слава богу!

Никой от сегашния му живот нямаше да успее да го накара да даде подробно интервю. Никой никога нямаше да открие истината за произхода му. Какво облекчение, че се прибираще в Англия. Странно бе да мисли за нея като за родина, когато бе роден в Америка. Как мразеше да се връща в Щатите. Те винаги му напомняха за миналото, което искаше да забрави.

Фамилията Кенеди бе направила ирландците известни и Америка през годините, когато Хектор растеше. Той бе само на четири, когато президентът Кенеди бе убит, но вече на девет, когато убиха Боби, достатъчно голям, за да познае героя, когато го видеше по телевизията. Точно тогава Хектор реши, че и той ще стане ирландски герой — и ето го сега, пътуваше в първа класа, световна кинозвезда, съвършеният ирландски герой и поне доколкото знаеха другите, роден и израснал в Бостън, точно като Кенеди.

Само че не беше. Беше беден ирландец, отраснал в каравана, роден под името Джон Хектор Магуайър, в малък град близо до Питсбърг, Пенсилвания, чиито предшественици, ако все пак повярваше на празните приказки на дядо си, бяха келти от графство Мейо, дошли в Америка през седемдесетте години на деветнадесети век да си търсят късмета и накрая се оказали в мините. Вероятно щеше да прелети точно над мизерното място, в което бе отраснал. В паметта му се бе запазил споменът най-вече за дим, който се издига в сивото небе, прорязано от нащърбени пилони и високи комини. Димът идваше не само от комините, а и от парните локомотиви, които ревяха по

железопътните линии, издигнати високо над земята, и от камионите, петролните танкери и къщите, обвити в кълба пушек.

Баща му работеше в стоманолеярния завод. Друга картина от детството му: баща му се прибира с приятелите си от работа, появяват се в редица на върха на хълма, с кутии за обяд и каски под мишница, силуети на хоризонта, зад които се издига дим. Те всички се обличаха еднакво: вълнени шапки, кожени шапки, бейзболни шапки, грейки върху карираните ризи, ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на джинсите, рамене, свити от студа. И никога не се прибираха по къщите си преди полунощ. Всеки ден Джон Хектор ги гледаше как неуверено се промъкват в бара, където от един от прозорците им намигаше червената неонена емблема на „Будвайзер“. Веднъж, когато майка му го изпрати да намери баща си, той влезе в бара и го видя да лежи дълбоко заспал наред билiardната маса, с измъкнат от панталоните бял потник, разпасани джинси за по-удобно, стърчащи нагоре обувки. Навсякъде около него върху зеленото сукно се търкаляха кутийки от бира.

През цялото си детство Джон Хектор така и не видя баща си да разговаря с жена. Джими Магуайър се притесняваше в компанията на жени, той беше непохватен човек, който губеше стеснителността си само когато беше пиян, а пиеше единствено с мъже, и то мъже, на които можеше да разчита, че няма да му кажат много повече от „Здрасти, приятел“, „Здрасти, човече“, да го попитат как се справя, да му кажат, че е скапаняк и да му позволят да им отвърне, че и те са същите.

Джон Хектор никога не го обвиняваше, че не се връща вкъщи. „Вкъщи“ представляваше каравана без колела. Момчетата, с които ходеше на училище, също деца на работници в завода, живееха в редици от боядисани в бяло дървени къщи, с веранди отпред, където хората седяха до късно, но семейство Магуайър беше прекалено бедно дори за подобно скромно жилище. Джон Хектор често гледаше майка си и се чудеше как ли се чувства в такава беднотия, след като бе родена в богато семейство. Беше на осем, когато майка му за пръв път го заведе във Филадельфия и му показа къщата на дядо му на Хенри Авеню. Това беше четириетажна къща, построена на собствена земя. Минимум четиринадесет стаи, а той трябваше да дели легло с майка си в караваната.

— Отидох на гости на леля Кити в Питсбърг и срещнах баща ти в един магазин — каза му Мери Магуайър. — Влюбих се в него и се омъжих. Дядо ти не ми е говорил оттогава. Баща ти не беше такава развалина. Пиенето го направи такъв. Ако бях знаела, че ще свърша в порутен дом на колела, омъжена за работник от стоманолеярнен завод, който въобще не се прибира, щях да послушам баща си, разбира се.

— Той знае ли за мен?

— Да. Писах му. Казах му, че съм те кръстила на него. Това е името на дядо ти: Джон Хектор. Само че той е Джон Хектор Кенеди.

И точно тогава бе започнало всичко — мечтите му, че по някакъв начин е роднина на онези Кенеди. Бе видял къде е отгледана майка му и това му даде ново чувство на гордост, като знаеше, че произлиза от ирландци, които имат дантелени завеси в къщата си. Може да беше син на бедняк, но също така беше синът и на принцеса от Филадельфия.

Само че не беше.

Мисълта за къщата във Филадельфия присъстваше в съзнанието му всеки божи ден. Защо майка му не го вземеше със себе си и да избягат, да се върнат там, да се върнат при нейните корени, където ѝ беше мястото, където беше неговото място? Всеки път, когато виждаше баща си да се появява на хоризонта с приятелите и да слиза по хълма към бара, където се напиваше до забрава, Джон Хектор искаше да го подразни с истината, но Мери Магуайър го бе накарала да се закълне, че никога няма да каже на баща си за това, което му бе показала. И така той прегърна тайната си като защита срещу студа и дима и започна да мечтае.

Беше на девет, когато написа първото писмо до дядо си. На евтина хартия, с лош правопис, никаква граматика, но посланието беше очевидно. Той е внук на стария човек. Майка му е Мери Магуайър. Живееха в ада. Моля, господин Кенеди би ли ги спасил?

Никакъв отговор.

Той писа пак. Пет пъти, преди някой да му отговори. Не беше Джон Хектор Кенеди. Беше съпругата му. Джон Хектор не можа да разчете красивия почерк на баба си. Той занесе писмото на енорийския свещеник, отец Доминик. Отец Доминик прочете писмото.

— Коя е тази дама Нора Кенеди?

— Баба ми — отвърна Джон Хектор.

— Не, синко, не мисля така.

Свещеникът беше любезен. Съобщи му новината деликатно. Нора Кенеди била объркана заради момчето, което пишело до съпруга ѝ. Те нямали дъщеря на име Мери Магуайър. Единственият човек, когото тя познавала с това име, била малката дъщеря на прислужница, работила при тях допреди няколко години.

Истината била проста. Дядото на Джон Хектор не живеел на Хенри Авеню. Той бил безработен строител в Ист Фолс — бедняшката имигрантска част на Филадельфия. Жена му Ани работела като миячка на съдове на Хенри Авеню, за да издържа семейството си. Малката Мери Магуайър била едно от осемте деца и при първа възможност избягала в Питсбърг, където срещнала Джими Магуайър — и тук беше единственото вярно нещо в историята ѝ — в един магазин. Дори не могла да си промени името след сватбата, а причината баща ѝ да не ѝ говори е, че бил прекалено пиян да забележи, че я няма.

Но за разлика от баща си малката Мери Магуайър била видяла с очите си нещо — начина, по който живеят богатите, въпреки че тя самата никога не била живяла така, и в памет на това кратко впечатление от един друг свят дала на сина си името на заможен човек от висшето общество, живеещ на Хенри Авеню, и съчинила тази детска фантазия заради него, за да държи на разстояние ада, в който била попаднала.

Веднага щом Джон Хектор разкри измамата ѝ, майка му се предаде. Не можеше повече да играе тази игра с него, не можеше да се преструва, че един ден всичко това ще свърши и тя ще го изпрати в света, където в действителност им е мястото. Тя беше само едно бедно ирландско момиче, омъжено за беден ирландски нехранимайко, и от двамата беше се пръкнал Джон Хектор. Сега тя осъзна, че завинаги ще си остане сред този дим, а детето се превърна в тежест, която я теглеше назад. Можеше да намери утеха в пиенето като съпруга си, но бе открила нещо по-добро. Мери Магуайър бе започнала да пуши трева.

Тя премина на трева под влиянието на прекъснал студент от Филадельфия, който я бе срещнал пред супермаркета и ѝ бе казал, че прилича на Джоан Бейз. Мери Магуайър почти не бе чувала за Джоан Бейз. По-скоро ѝ допадаше Патси Клайн, все пак от няколко седмици тя излизаше всяка вечер в компанията на хипита, които се събираха около лагерен огън в покрайнините на града и пееха апатично

протестни песни, докато някой дрънкаше на китара, а тревата се подаваше от ръка на ръка.

Джон Хектор нямаше нищо против. Цялата каравана бе на негово разположение. Живееше с консерви студен боб и гледаше телевизия всяка вечер, докато накрая заспиваше пред екрана. Иронията бе, че когато през януари 1968 броят на получените повиквателни за Виетнам нарасна на 30 000, Джон Хектор знаеше от видяното по телевизията за увеличаващото се безсилие и ескалацията на войната повече и от баща си, който се напиваше всяка вечер и щеше да бъде един от мобилизираните, и от майка си, надрусана край огъня, правейки се на противничка на войната.

През лятото на 1969, когато Джими Магуайър беше на безопасно разстояние от делтата на Меконг, Мери Магуайър остави Джон Хектор при един съсед и потегли с хипарската си компания към музикалния фестивал в Удсток. Когато се върна, бе домъкнала със себе си млад англичанин с руса коса до раменете и акцент, който Джон Хектор не можеше да разбере.

— Джон Хектор — каза небрежно майка му, — това е Тони. Той ще ни измъкне оттук. Ще ни заведе в Англия.

— Ку-ку! — трепкаше насреща му моделът, станал актриса, мърдайки пръсти пред лицето му. — Събуди се. Какво ще кажеш да пийнем нещо и да се опознаем по-добре?

Хектор сложи ръка от вътрешната страна на голото й бедро. „Не спях, глупава краво, просто си затворих очите, за да си помислиш, че спя.“ Той стисна леко меката розова плът.

— Слушай, сладурано, относно кастинга за филма. Нищо не мога да направя в това отношение. Всъщност ще бъда напълно откровен, не мога да направя нищо друго за теб, освен това, свързано с мястото, където се намира ръката ми в момента. Какво ще кажеш?

— Не съм такава — каза тя, станала изведнъж морално благопристойна.

Да бе!

— Както искаш. Аз се връщам към спането.

4.

Поли се запозна със съпруга си на едно парти. Тъкмо бе започнала работа като сътрудник в литературна агенция „Патрик Фишър и Дънбар“ с обещанието за повишение в длъжност младши агент след първоначален пробен период. Преди това беше секретарка на американски филмов продуцент, за когото все още четеше сценарии, и точно на неговото коледно парти, състояло се в подобно на пещера филмово студио за реклами, съвсем близо до Фулъм Роуд, тя срещна за пръв път Джони де Сото.

Тя все още беше нещо като разузнавач за продуцента, тършувайки из списъците с издателски къщи в търсене на по-специални идеи — книги, които той може да поиска да превърне и във филми. Щом прочетеше книгата, тя трябваше да предаде съдържанието ѝ, което означаваше да напише идиотско описание на сюжета в пет реда (повечето от хората, които даваха парите във филмовата индустрия, едва можеха да изтърпят и толкова), последвано от по-дълъг, подробен преразказ, който можеше да излезе от три до петдесет и три страници. Всеки път, когато се въвеждаше главен герой, неговото или нейното име трябваше да бъде напечатано с главни букви. Накрая тя трябваше да напише кратък коментар с допълнителни предложения като „подходящо за Дъстин Хофман“ или „точно за Грета Скаки“, ако главната героиня претърпяваше хирургична операция и сцената се развиваше в Англия.

Поли бе наясно, че американецът въобще не обръщаше внимание на нищо от това, което тя казваше, и все пак винаги приемаше работата си на сериозно. Дългите саги за големи семейни родове изискваха особено внимание и именно енергичното писане на резюме за подобна сага бе причината да закъснее за партито. Дотолкова бе потънала в задачата да отбележи все нов развой в своеобразната история, че бе забравила кое време е. Когато пристигна в 8:45 с коса, все още мокра от душа, питиетата бяха на привършване.

Съпругата на американеца се спусна към нея в мига, в който тя прекрачи прага.

— Поли! Дойде най-последно. А сега, мога ли да ти представя Джони де Сото?

„Ако е задължително“, помисли си Поли. Наистина ужасно име. Тя погледна човека, когото побутваха към нея. Беше здрав и набит, тъмнокос, късо подстриган, почти по войнишки, със сивеещи слепоочия. Имаше квадратно, усмихнато лице, нос, който издаваше свадливост, и раздалечени тъмнокафяви очи — от онези, които Поли описваше в коментарите си като „разтапящи“. Устните му потрепваха, готови всеки момент да се разпънат в усмивка. Носеше джинси, мокасини и бежов пуловер под лекото черно вълнено сако. Изглеждаше спокоен.

— Такова е, нали? — каза той, улавяйки ръката ѝ.

— Какво „е“?

— Ужасно име. Беше изписано на лицето ви, както се казва. Не се притеснявайте. Сигурен съм, че всички реагират така. Всъщност името ми е Джани де Сото, но го промених на Джони.

— Вие сте италианец? — Не звучеше като такъв.

— Да, но съм роден тук. Баща ми е дошъл от Неапол и отворил магазин за сладолед в Сохо. Все още си стои. Някой ден ще ви заведе.

Поли беше учудена.

— Наистина ли? Та вие дори не знаете името ми.

— Е?

— О, казвам се Поли Атуел.

Някой го удари по гърба.

— Джони, стар дяволе, как си? Радвам се да те видя. Това е...

И той изчезна, обръщайки се назад с тъжна усмивка и повдигане на раменете.

Със силно раздражение Поли откри, че мисли за него, докато беше с родителите си в Норфолк за Коледа. Когато се върна в Лондон в първите дни на новата година, тя прерови шкафовете си, докато не намери ролодекса, който бе използвала, докато работеше за филмовия продуцент. Откри визитката му на буквата „С“.

„Джони де Сото
ул. «Робърт Гардънс» 25
Лондон ЮИ7“

Странно, не беше я забелязвала преди. Предшественичката ѝ бе добавила на гърба:

„Съпруга: Едит
Дъщеря: Луана“.

„Съпруга: Едит.“ „По дяволите! Забрави, каза си Поли твърдо, просто не мисли за това повече.“

Той се появи в „Патрик Фишър и Дънбар“ четири дни по-късно. Очевидно бе проучил някои неща.

— Той вътре ли е? — посочи с глава към кабинета на Патрик Фишър.

— Имате ли уговорена среща? — „Дръж се студено, бъди нахакана“, каза си Поли.

— Я стига. Искам само да го попитам дали мога да те заведа на обяд.

— Ами защо не попиташ мен? — каза Поли, попадайки право в капана.

Той я заведе в „Ланган“ и каза „Здравей, Майкъл“ на Майкъл Кейн, докато минаваха покрай масата му. Майкъл Кейн кимна едва-едва. Поли се почуди дали той имаше и най-малка представа кой е този Джони де Сото.

Яде спаначено суфле със сос от аншоа, защото Джони каза, че обезателно трябва да го опита, макар да забеляза, че той избра за себе си *salade aux lardons*^[1]. Той не говори много, докато ядяха първото ястие, само продължаваше да я гледа. Изведнъж изстреля:

— Имаш най-съвършените уши!

— Така ли? — каза Поли, озадачена и малко смутена. — В какъв смисъл?

— Прилепнали до главата, малки, с деликатна ушна мида особено в долната месеста част. Защо не ги продупчиш?

— Страх ме е. Предполагам, че ужасно ще боли.

— Глупости! Продупчи ги.

Той потъна в мълчание отново, докато пристигна пържолата на Поли. Накара я да си поръча пържени картофи за гарнитура, макар тя да протестира, че се опитва да отслабне. Той хапна няколко пъти от

поредната поръчана салата, бутна я настрана и започна да засипва Поли с въпроси, докато тя се бореше с пържолата си.

— Разкажи ми за себе си. Откога работиш в нашия бранш?

„Беше по-лошо, отколкото на зъболекар“, помисли си Поли. „Там изчакват, докато ти напълнят устата с бормашини, скоби и тампони, и тогава започват да завързват разговор. Освен това, допълнителната работа като четец на повикване за продуцент, който не я вземаше на сериозно, едва ли представляваше работа в киното.“

— О... — Тя сви рамене, докато се справяше с последната хапка.
— Сега съм в света на книгите. Ами ти?

— Аз ли? О, аз тъкмо започвам. Имам една идея за филм и...

— Ти си продуцент?

— Да, продуцент съм, тоест, искам да бъда. Не, това го пропусни, аз съм продуцент.

— Кои филми си продуцирал? Гледала ли съм някой от тях?

— Ами, там е работата. Всъщност все още нищо не съм направил, но имам една идея и съм в процес на доразвиване. Казва се „Краят“, ще бъде „Челюсти 2“ и...

— Не направиха ли вече „Челюсти 2“?

— Не, искам да кажа, че ще е страшен като „Челюсти“. Става дума за една двойка, която купува къщата на мечтите си и се и установява там, за да прекара щастливо старините си и внуците да им идват на гости — или може би двойка млади хора, все още не сме решили. Както и да е, те имат много земя или голяма градина, или нещо подобно и всеки ден изследват все по-голям периметър от мястото. Един ден те ще отидат до края на градината и когато стигнат там, ще открият спотайващото се зло.

— Какво зло?

— Все още не сме финализирали злото, но повярвай ми, ще бъде по-страшно от акулите.

— Акули в дъното на градината?

— О, млъкни. Не ме взимаш на сериозно. Най-важното е, че ние, публиката, ще знаем за съществуването на злото, извънземните или каквото е там, защото ще го усещаме през целия филм. Напрежението ще е убийствено.

— Но защо искаш да правиш „Отрочето на челюсти“, когато вече си имаме „Челюсти“? Защо не опиташ нещо ново и различно?

— Ти опитай да кажеш на хората с парите, че искаш да направиш нещо напълно различно от това, което току-що е станало един от най-големите и печеливши филми на всички времена. Ще ти се изсмеят в лицето. Филмът ми ще бъде различен. Знам това. Но трябва да се преструвам, че ще бъде нещо, което им е познато. Така че съм намерил един човек, който пише сценария в мазе, някъде в Челси...

— И му плащаш дребни грошове...

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

— Е, това ще е големият му пробив. Ще стане известен „Краят“, а аз ще бъда човекът, който му е дал тази възможност. Дължи ми го.

— А имаш ли разработка, която да представиш?

Той я погледна с възхищение.

— Наистина има разлика да говориш с някой от нашия бранш. Когато кажа на някое от момичетата, с които излизам, че имам разработка, те си мислят, че говоря за курс лечение^[2] с пеницилин. Да, имам разработка и водя преговори с финансисти, нали разбираш, капиталисти, които обичат рискованите сделки и т.н.

— Да, разбира се. — Поли кимна сериозно. Звучеше смешно, но в същото време имаше нещо изключително привлекателно и неговия ентузиазъм и оптимизъм.

Той хвърли поглед към часовника си.

— Боже! Тъ, искаш ли кафе?

Искаше, но след като беше ясно, че ще го пие сама, отказа.

— Бих те придружил, но до три трябва да съм на Уордуърстрийт.

— Няма проблеми.

Разделиха се пред ресторанта. Не я целуна, дори не си стиснаха ръцете, просто скочи в едно минаващо такси и ѝ помахаша за довиждане през задното стъкло.

Валеше дъжд. Поли тръгна обратно към офиса. Какъв беше смисълът от този обяд? Трябваше да го попита за семейството му. „Съпруга: Едит. Дъщеря: Луана.“ Защо един мъж ще води някое момиче на обяд — а от всичко излизаше, че не е единствената, когато на визитката му бе написано подобно нещо?

Той се обади след седмица.

— Е, оправи ли ги?

— Кое?

— Ушите. Продупчи ли ги, както ти казах?

— Не.

— И кога ще се наканиш?

Покани я на вечеря за след седмица при условие, че дойде с продупчени уши.

Тя ги продупчи в „Хародс“ и си купи нова черна пола от „Агнес Би“ на Фулъм Роуд. Беше 12-ти размер, а тя обикновено вземаше 14-ти, но успя да се пъкне в нея. Поли беше едро момиче. Не дебела, просто едра. Джони де Сото не беше висок мъж. Въпреки това Поли сложи обувки с почти осемсантиметрови токчета, когато отиде на среща с него в „Ла Пул о По“ на Потъри стрийт. Тя харесваше „Ла Пул о По“. Човек си поръчваше огромни бутилки вино и плащаше само изпитото. Имаше топлата, успокояваща атмосфера на френска детска стая, свършеният ресторант в мрачна зима. Тя вече знаеше какво ще яде: агнешко бутче с леща.

— Продупчи ли ги? — Той стана да я поздрави, издърпа стола ѝ и после прокара пръсти през косата ѝ, откривайки ухото. — Добро момиче — каза, когато видя малките златни топчета и се наведе напред, за да я целуне по страните.

— Наистина болеше — каза Поли, докато седеше.

— Ама разбира се, че е боляло. Ти какво очакваше?

— Но ти каза...

— Няма значение какво съм казал. Ето ти наградата.

На малката черна кутия беше изписано „Арджента“. Поли беше виждала „Арджента“, беше минавала оттам много пъти. Това беше бижутериен магазин на Фулъм Роуд. Тя отвори кутийката и отметна хартията.

За неин ужас първоначалната ѝ реакция издаваше огромно разочарование. Но пък какво бе очаквала на втората среща от някого, когото едва познаваше, който имаше съпруга на име Едит? Диаманти? Обещите бяха мънички. Черни топчета със златен обков. Изключително елегантни.

— Ще ти стоят страхотно, когато се подстрижеш — ѝ каза той.

Две седмици по-късно, късо подстригана в „Молтън Браун“ и с новите обеци на ушите си, Поли си позволи да спи с Джони де Сото. По настояване на Джони гледаха „Момчетата от Бразилия“ на видео и ядоха китайска храна.

— Боклук! — недоволстваше Джони. — Пълен боклук. Как е могъл Оливие да си позволи да се снима в такъв боклук?

— Аз мисля, че беше брилянтен. Прототип на героя му е онзи човек, как му беше името? Онзи, който...

— Симон Визентал, ловецът на нацисти. Не казвам, че Оливие игра лошо. Само че историята беше толкова невероятна. Грегъри Пек, който търчи по света, убивайки бащи, и всичките тия идентични деца. Нелепо.

Поли не можеше да не се запита кое точно щеше да направи „Краят“ толкова невероятен, когато Джони най-сетне го реализираше, но реши, че сега не е моментът да го пита. Вместо това каза:

— Страшен разказвач е Айра Левин.

— Кой, за бога, е Айра Левин? Нямаше човек на име Айра Левин във филма.

— Той е авторът на книгата, по която е сниман филмът — обясни търпеливо Поли. — Бил е само на двадесет и пет, когато е написал първата си книга „Предсмъртна целувка“. Ето от това можеш да направиш филм. Пълна е с напрежение.

— Знам „Предсмъртна целувка“. Разказва се за един, който преследва наследница, но тя забременява от него, което означава, че ще бъде лишена от наследство, затова той я оставя и започва да преследва сестра ѝ. Вече я филмираха, с Робърт Уагнър и Джоан Удуърд, забравих кой беше режисьорът...

— Наскоро ли?

— Не, още през петдесетте. Права си, страхотна история.

— Е, защо не направиш римейк?

— Честно да ти кажа, чух, че вече има един, който е пред завършване. Пък и къде е тръпката да правиш римейк?

— Къде тогава е тръпката да направиш още един филм от типа „Челюсти“, когато такъв вече е правен?

— Казах ти. Ще го направя различен. Гледала ли си „Завръщане в Пейтън Плейс“?

— Да съм гледала какво?

— Знаех си. Най-великият сапунен сериал, създаван някога, ще го дават късно тази вечер. Ще го гледаме в леглото.

Апартаментът му беше на последния етаж на сградата и нямаше асансьор. Той не светна лампата, когато влязоха, а хвана ръката ѝ, повеждайки я нагоре по стълбите в тъмното до петия етаж, като спираше на площадките, за да я прегърне и да зарови глава в шията ѝ.

Беше изненадана от скромните размери на апартаента: само една стая под покрива, която водеше към малка кухня, спалня като кутийка с пространство само за голямото легло и вградените гардероби и баня, в която тя едва можеше да се обърне. Ергенски апартамент. Никакви следи от семейството.

Както бе предчувствала, той бе внимателен любовник, изпълнен с нежност. Първо ѝ напълни ваната и изля вътре нещо със сладък мирис от шишенце на „Флорис“.

— Съблечи се в спалнята. Остави си нещата там. Тук, както виждаш, няма място.

Помогна ѝ да влезе във ваната и клекна до нея напълно облечен.

— Не се стеснявай. Имаш невероятно тяло. — Той се облегна назад, за да ѝ се полюбува. — А сега с кой сапун да те измия?

Той направи пяна и започна да я разнася по цялото ѝ тяло, като остави малко върху зърната на гърдите ѝ. Когато тя излезе от ваната, той я уви в голяма хавлиена кърпа и я подсуши.

— Хайде в леглото. Филмът всеки момент ще започне.

Сигурно поне половин час той я галеше, целуваше и масажираше, докато тя се размекна и се чу да го умолява да я люби.

Докато гледаха филма, се сгуши до него и той галеше косата ѝ непрестанно. Чуваше сърцето му да тупти под главата ѝ и откри, че трудно се съсредоточава върху филма. Внезапно реплика, в която имаше думата „съпруга“, прогони сънливостта ѝ.

„Съпруга: Едит.“

— Джони?

— Хмм?

— Женен ли си?

— Не.

— Разведен?

— Не.

— Какво?

Поли се надигна и седна. Той се опита да я придърпа обратно, но тя се възпротиви.

— Какво става?

— Никога не си бил женен?

— Не точно.

— Тогава коя е Едит?

— А, някой ти е казал за Едит.

— Не...

— Тогава как...

Поли му обясни за ролодекса. Той се засмя.

— Ах ти, ела тук. — Той я притисна до себе си и главата ѝ се издигаше и снишаваше на гърдите му, докато той продължаваше да се смее. — Приятно ми е да чуя, че си направила това. Потърсила си визитката ми, защото си се интересувала от мен. Това ми харесва.

— А Едит?

— Едит беше... е... майка на детето ми.

— Луана?

— Ха! И нейното име ли го имаше там?

Тя мълчеше. Чакаше.

— Е, добре. Ще ти разкажа за Едит. Тя беше моята... Бяхме заедно четири години. Имахме дете, но не се оженихме.

— Защо?

— Тя не искаше. Признавам, предлагам ѝ няколко пъти, но тя не искаше. Накрая ме напусна.

— Къде е тя сега?

— В Батърси. На юг от реката.

— А Луана?

— Предимно при нея. Понякога идва при мен в къщата, която имам на Нотинг Хил Гейт.

— А този апартамент какъв е?

— Ами тук само...

— ... си водиш едnodневки?

— Ти го каза...

Удари го с юмрук. Той я ухапа — нежно. Започна да го гъделичка.

— Какво стана накрая? — прошепна тя, след като бяха правили любов и почти заспиваха.

— С Едит и мен?

— Не, с филма...

— О, тя остава в Пейтън Плейс и казва сбогом на Джеф Чандлър.

— Както Едит е казала на теб...

На сутринта, докато се пречкаха един на друг, опитвайки се да си направят закуска едновременно в малката кухничка, Джони каза:

— Няма да се връщаме тук. Това беше апартаментът на Едит, преди да се роди бебето. Така и не се накахме да го продадем. Тя сигурно даже не знае, че все още имам ключ. И кога ще се запознаеш с Луана? По-добре да е скоро, ако ще се местиш при мен.

---

[1] френска къдрава салата с резенчета сланина (фр.). — Б.пр. ↑

[2] treatment (англ.) — лечение, разработка. — Б.пр. ↑

5.

Докато вървеше по пътеката в църквата, Поли имаше възможност да си поеме дъх за пръв път от два месеца. „Поли и Джони се обичаха...“, пееше си тя наум песничката за „Франки и Джони“.

Щеше ли той да ѝ причини болка като Джони от песента? Как можеше да разбере? Почти не бе имала шанса да го опознае. Всички булки ли се чувстваха така? Миг на истинска паника, въпросът „Какво направих?“, на който беше по-добре да не отговаря.

— Къде се е дянал мерзавецът? — промърмори баща ѝ, и я стисна леко за лакътя, за да я възпре. Бяха стигнали до средата на пътеката, а Джони, чиито гръб в полуофициален костюм ѝ се бе сторил обезпокоително непозната гледка при влизането в църквата, сега бе изчезнал.

Е, това беше, заключи тя. Не е било писано да се случи. Тогава го видя да крачи нервно напред-назад вдясно от олтара. Той я съзря, застанала вцепенена по средата на пътеката да гледа тъжно към него, и ѝ намигна. В един ужасен миг Поли си помисли, че той се кани да прескочи пейките и да се затича към нея.

Останалата част от службата премина без спънки. Джони, изпаднал католик, чиито спомени за католическата църква се губеха толкова назад в миналото, че не можеше да си спомни кога за последно бе ходил на изповед, се бе съгласил да вземе първо причастие в англиканската църква, за да направи Поли щастлива, като се оженият в църква. Поли знаеше, че родителите ѝ тъгуват поради факта, че малката нормандска каменна църква в Норфолк бе пренебрегната за сметка на сватба в Лондон, но просто не можеше да си представи Джони в Норфолк.

Тя усети електричеството сред събраните зад нея хора, когато викарият каза:

— Ти, Джани Мауро Людовико де Сото, взимаш ли тази жена...?

Е, добре, той беше имигрирал италианец и тя щеше да го вземе за законен съпруг, независимо дали им харесваше.

— Очарователен човек е твоят Джони — подсмихна се чичо й Матю по време на празненството.

„Там е проблемът, помисли си Поли. Толкова очарователен, че не би могла да му устои.“

Луана не беше на сватбата. Поли я бе видяла само веднъж. Почти щяха да се срещнат в деня, след като с Джони бяха прекарвали първата си нощ заедно. Джони я бе поканил да вечеря с дъщеря му в неговата къща. Приятелите на Поли не живееха в къщи. Те живееха в апартаменти и ги дяляха, защото не можеха да си позволят сами да плащат наема. Единствените й познати в Лондон, които живееха в къщи, бяха приятели на родителите й.

Докато се качваше по каменните стъпала към входната врата, тя забеляза, че беше отворено. Тъкмо щеше да почука, когато отвътре се чу момичешки глас.

— Тя ще живее тук? Татко, луд ли си? Как така ще живее тук?

— Ще живее тук, защото ще се ожени за нея.

За Поли това беше новина и тя застана като вкаменена на стъргалката, цялата трепереща. Много бавно и тихо се върна надолу по стъпалата, докато стигна на тротоара, откъдето хукна към улицата и спря такси.

От време на време Поли изпадаше в емоционален шок. Тя защитаваше най-съкровената си същност под сериозната външност на практична личност, но понякога нещо я улучваше в сърцето и изкарваше тази същност навън. Когато чу, че Джони всъщност има намерение да се ожени за нея, това я накара да изгуби ума и дума. В продължение на два дена тя просто не можеше да дойде на себе си. Не отиде на работа и по-късно осъзна, че сигурно Патрик Фишър е дал адреса й на Джони, тъй като той се появи и в продължение на единадесет минути звъня на вратата, докато тя не отвори.

— Спасих ти работата. Не можеш да правиш подобни неща, нали разбираш. Щеше да те уволни по пощата, но го спрях.

Поли избухна в сълзи.

— О, Поли, Поли, Поли! Ела тук.

Той я прегърна, застанал по средата на антрето, като я потупваше по гърба, все едно беше бебе, което трябваше да се оригне.

— За какво е всичко това? Какво има? Не ми казвай, че си била девствена. Не беше, дори и да си си мислила, че си. Няма смисъл да пробваш този номер. Имал съм ги и преди. Мога да позная.

— Не е смешно — ронеше сълзи на рамото му Поли, — прекалено съм стара за това.

— Е, може да се каже, че времето си върви. Чувстваш се като стара мома, а?

Тя го удари и започна да хихика.

— Така е по-добре. Виж сега, дойдох да те помоля да се ожениш за мен. Един господ знае защо целият ти нос е червен, но аз те искам. Наистина. Искам Поли с червения нос и мъничките пробити уши и страхотните дълги крака, които да обвива около мен, когато ми е студено и самотно. Та какво ще кажеш? Ще се омъжиш ли за мен?

Той я питаше всеки ден в продължение на две седмици, докато тя каза „да“. Не питаеше много доверие в мъжете и не бе имала много любовници. Нямаше представа какво вижда у нея Джони, но знаеше, че едва ли ще срещне друг като него. Ако му го кажеше, щеше да се омъжи по всяка вероятност за приятен млад английски джентълмен, който сигурно ще наследи малко земя някъде (вероятно в Норфолк, тъй като повечето приятни младежи, които познаваше, идваха оттам), където според неговите очаквания тя ще е домакинята в имението му и ще отглежда добре възпитано потомство.

Джони де Сото беше напълно различен и тя силно се влюби в него, без да посмее да попита дали и той е влюбен в нея.

Майка му, Карла де Сото, беше висока метър и петдесет, и то на високи токчета.

— Тя не е католичка. По-висока е от теб. Какво щеше да каже баща ти? — лomotеше тя на италиански, когато Джони заведе Поли в апартамента над бащиния му магазин за сладолед в Сохо, където майка му все още живееше. Поли погледна безпомощно Джони и той преведе.

— Това притеснява ли те? — попита го Поли.

— Че не си католичка? Шегуваш ли се?

— Не, че съм по-висока от...

— Страшно ми харесва!

Джони я прегърна и приклепна, като се преструваше, че стига едва до пъпа ѝ.

— Джани, баста.

Карла го отмести от пътя си с учудваща сила за толкова дребна жена. Хвана ръката на Поли и вдигна сериозен поглед към нея.

— Ти обичаш моя Джани?

Поли кимна.

— Завинаги?

Поли кимна отново.

Тогава Карла обвини закръглените си малки ръце около своята бъдеща снаха и главата ѝ опря гърдите на Поли.

— Тогава аз ти го давам.

— Мам-ма! — Джони завъртя очи.

— Но първо искам да ти разкажа за него. Джани, махай се. Върви до магазина и донеси сладки за чая.

За учудване на Поли той излезе, без да продума.

— Джани не е като баща си — довери ѝ тя в кухничката си. — За моя Мауро магазинът и да продава сладолед, беше достатъчно. По цял ден продава *gelati*^[1], после се качва тук, аз му готвя спагети и той е доволен. Джани е различен. Мисля, че го знаех още когато беше тук — тя потупа безформената си рокля в областта на стомаха, — в утробата ми. Нашият живот не му е достатъчен. Той е италианец, но също така е и англичанин. Исква тръпката на Лондон. Знаех си, че ще се ожени за англичанка.

— Едит англичанка ли беше?

— Едит няма значение.

Поли бе шокирана.

— Но тя е майка на детето му.

— Сега ти ще бъдеш майката и ще имаш свои собствени бамбини.

— Но тази дъщеря, вашата внучка, живее с Едит.

Дребната жена избухна:

— Едит! Едит! Слушам само за Едит. Тя не беше за моя Джани. Тя взима прекалено много от него. Изисква това, изисква онова. Едит не е майка за неговите деца. Тя самата е дете. Той се нуждае от по-силна жена. Някоя като теб. Едит не можеше върви с неговото темпо.

Тя стисна китката на Поли.

— Не го оставяй да се измъкне. Не го дърпай назад, както правеше Едит. Остави го да върви напред и спазвай темпото му.

Докато излизаше от църквата, хванала Джони под ръка, думите на Карла я преследваха. Какво искаше да каже с това да спазва темпото му? Може би трябваше да послуша Джоан Брок, която беше абсолютно против женитбата им.

— Доколкото мога да преценя, той няма пукната пара. Никой известен в бранша не е чувал за него. Дори не е особено привлекателен. Просто не знам какво виждаш в него, скъпа. И защо трябва да се омъжваш два дена преди началото на седмицата на парижката мода? Ужасно неудобно е, но предполагам, че ще трябва да дойда, иначе никога повече няма да ми проговориш.

Поли се въздържа да изтъкне, че така и така не разговаряше с Джоан, защото Джоан беше твърде заета да си играе на журналистка във „Вог“ или където там беше. Също така пропусна да спомене, че Джони е алергичен към Джоан.

— Тя е дребосък, има лош дъх, снобка е и е сериозно неинтелигентна. Как въобще сте станали приятелки, е загадка за мен.

Защо всичко това ѝ минаваше през ума в деня на собствената ѝ сватба? Поли се усмихна по начин, който се надяваше да е достатъчно лъчезарен, на гостите и роднините, седнали от нейната страна на църквата — и Джоан Брок беше там, зад родителите ѝ, издокарана във възмалка рокля, която несъмнено беше свила от модния гардероб на списанието, наело я на работа в момента, а после се обърна и към жалката група от кинаджии, пръснати по пейките от другата страна. Поли забележимо ускори крачка до съпруга си. Само ако Луана бе дошла, тогава той щеше да има семейство от неговата страна на църквата, а не само една дребна стара жена, която стоеше там и се кръстеше.

Единствената среща на Поли с Луана се бе оказала почти катастрофална. Поне така ѝ се бе сторило. Според Джони всичко бе минало както трябва.

Поли бе решила, че иска да се запознае с бъдещата си доведена дъщеря на собствена територия. Въроръжена с рецепти на Карла, тя прекара цял ден в приготвяне на истинско италианско пиршество. Джони въведе Луана малко след 7:30, прегърна Поли за момент, пъкна бутилка „Кианти“ в ръцете ѝ и каза гордо.

— Поли, това е дъщеря ми.

Оттам нататък той бе напълно безполезен. Тръшна се в едно кресло и включи телевизора.

— Здравей, Луана. Влез. — Поли трепна, чувайки колко сковано звучи в притеснението си.

— Ти наистина ли живееш тук? — бе началният ход на Луана, докато изучаваше малкия апартамент на Поли.

Поли се огледа с учудване. Беше почистила основно навсякъде. Фината японска рогозка бе прилежно навита. Ваза със свежи цветя се открояваше на ниската японска масичка до него. Книги с впечатляваща външност бяха струпани на купчини. Подовете бяха лъснати. Възглавничките стояха пухкави на дивана и в креслата от двете страни. Всички обичайни боклуци върху масата, която тя използваше за бюро, бяха изчистени. В малката викторианска камина гореше огън, а осмоъгълната италианска маса за хранене беше наредена за трима, като салатата от домати и моцарела вече ги очакваше. Може би беше прекалено домашарско за вкуса на някои хора, но беше топло и приветливо.

Нали?

— Разбира се, че живея тук. Защо да не живея?

Луана само вдигна рамене. Това беше нервен тик, осъзна Поли след известно време, нещо, което Луана правеше, когато нямаше отговор или въобще не й пукаше. Тя беше като скелет, само кости и мургава кожа, с италиански черти като баща си, по лицето ѝ имаше вече оформена елегантна костна структура, което веднага накара Поли да предположи, че майка ѝ трябва да е хубавица. Тези кости не идваха от Джони. Тя беше нервна и не спираше да си играе с пръстите. След няколко години тези пръсти щяха да държат цигара. Може би вече държаха, когато баща ѝ не беше наблизо. На колко години беше Луана? Поли осъзна, че Джони никога не бе споменавал. Изглеждаше на дванадесет, но трябва да беше на повече.

— Гладна ли си? — попита я Поли.

Луана определено се нуждаеше от угояване. Както се очакваше, тя сви рамене. Изведнъж Поли бе обзета от паника, да не би да е болна от анорексия.

— Какво ще ядем? — попита Джони, като едва откъсна поглед от телевизора.

— Салата от домати, босилек и моцарела и лазаня.

— Откъде взе моцарелата и лазанята? — попита Джони.

— От „Камиза“ — каза Поли, пропусайки да добави, че бе похарчила половината си заплата в „Камиза“ и бе прекарала половината от деня в кухнята.

— Разбира се. И така, мое сладко момиченце, Поли е ходила до „Камиза“ заради теб. Може би дори е отскочила, за да вземе малко от сладоледа на дядо?

Поли го погледна смаяно и забеляза как Луана доби свирепо изражение при думите „мое сладко момиченце“.

— Е, ако е така, може да го задържи за себе си, защото ние сме й купили... Бъди добро момиче, Луана, дай й сладоледа.

Луана подаде на Поли найлонова торбичка, гледайки навъсено. Поли не я обвиняваше. Джони се държеше с нея, сякаш бе все още на шест.

— Ела, седни и си хапни салата, Луана. Още ли ходиш на училище?

Луана кимна.

— Изпити тази година? — Дали все още имаха онези нива? Поли не можеше да си спомни.

— Следващата.

— Харесва ли ти училището?

Луана я погледна, сякаш Поли беше луда. Такава съм, помисли си Поли, самата аз мразех хората да ми задават подобни въпроси, когато бях дете. Но какъв разговор да води с Луана? Нямахше представа. Опита друг подход. — Аз съм литературен агент.

Луана видимо се оживи.

— За кого работиш?

— Ами, тъкмо започвам, но ние представляваме Луси Ричардс.

— Къде е играла?

— Никъде. Тя е писателка.

— Значи ти не се занимаваш с актьори, рок звезди или други известни хора?

— Не, нищо подобно.

Луана отново изпадна в мълчание. Тя почти не докосна лазанята си. Джони гледаше „Мача на деня“ с чиния на коляното, което според Поли не беше много добър пример, но не каза нищо.

— Вкусно — каза той разсеяно, залепил поглед за екрана. — Не, благодаря, не искам повече. Ще хапна от моя сладолед.

Поли отнесе лазанята в кухничката си и усети парещите сълзи. Беше положила толкова усилия, за да направи храната забележителна. Беше изхвърлила първия си опит и прекара целия следобед, заета с втория. Джони и Луана заедно бяха изяли едва четвърт. Самата Поли беше прекалено нервна, за да погълне каквото и да било, а сега, както изглеждаше, щеше дни наред да яде само това.

— Поли плаче. — Луана стоеше на вратата и я гледаше.

— Пак ли плачеш? — Джони влезе и я прегърна. — Какво ще кажеш за кафе?

Джони водеше несвързан разговор, докато пиеше кафето си. Луана седеше с измъчен вид. В един момент очите ѝ се спряха на ноктите на Поли в цвета на злополучно яркорозово, катастрофален експеримент с нов лак, който Поли бе забравила да изтрие.

— Майка ми използва този цвят — информира я Луана.

— Така ли?

— Смятам, че е абсолютно отвратителен.

— Честно казано, и аз смятам така — призна Поли.

За пореден път Луана я погледна като че ли беше луда. Ако не го харесваше, защо го носеше?

„Защо наистина?“, запита се Поли.

— Хайде, малката. — Джони се надигна. — Време е да вървим вкъщи. Бъди добро момиче и кажи „благодаря“ на Поли.

— Стига си ѝ го повтарял — нахвърли се върху него Поли, без да помисли. — Тя не е малко дете.

Луана не каза „благодаря“, но възнагради Поли с поглед, изразяващ истинско уважение, и с първата усмивка за вечерта. Нейните големи кафяви очи светнаха като копчета. „Красива е“, помисли внезапно Поли и устоя на импулса да сграбчи главата с острата черна коса и да целуне Луана по челото.

— Елате ми на гости пак — извика след тях надолу по стълбите, чудејки се дали ще има смелостта да помоли Луана да ѝ стане шаферка.

След два дни Джони се обади и каза, че Едит е решила да отиде да живее в Корнуол и да вземе Луана със себе си.

За медения си месец те отидоха в Тоскана, във ферма в околностите на Сиена. Беше построена на склона на един хълм ма няколко нива, така че можеше да излезеш от спалнята върху склона, а после да слезеш и да влезеш в кухнята или всекидневната по-долу. Беше принадлежала на лелята на Джони, както и неговата къща в Лондон.

— Малката сестра на баща ми — обясни той — се омъжи за богаташ. Един богат английски бизнесмен, които искаше да прекарва ваканциите си в Тоскана, затова купиха тази къща. Баща ми смяташе, че това е лудост. „Ти си от Неапол — все казваше на сестра си — защо си купуваш къща на север?“ Той не можеше да се помири, че тя се омъжи за англичанин. Отказа да стъпи в къщата ѝ — сега моята къща — на Нотинг Хил. Тя нямаше деца, затова я остави на мен. Баща ми би бил бесен да ме види, че живея там. За щастие той умря преди нея.

— И тази къща също е твоя? — Поли започна да си представя бъдещи семейни ваканции, виждаше се как отправя изискани намеци: „Какви са плановете ви за лятото? С Джони ще бъдем в Тоскана, както обикновено. Какво ще кажете да наминете за седмица-две? Доведете и децата...“.

— Не, не е моя — каза Джони.

— На кого е тогава?

— На богатия английски съпруг на леля ми.

— Но той е починал, нали?

— Да.

— И на кого я е завещал?

— Не знам.

— Как така не знаеш? Как уреди идването ни? Как влязохме?

— Винаги съм имал ключ.

— Значи сме тук незаконно? Някой — законният собственик — може да влезе всеки момент.

— Никой не знае, че сме тук, ако това имаш предвид, освен старата жена в селото, която се грижи за къщата, а тя няма да ни издаде. Надявам се.

Поли почувства нещо да се преобръща в стомаха ѝ. Ето го отново въпросът, който постоянно си задаваше — кой бе този човек, за когото се бе омъжила?

Прекараха четири дни в леглото, а когато ставаха, за да отидат до тоалетна или да донесат храна от кухнята, той настояваше тя да остане гола. Сякаш през цялото време имаше магнит между тях. С някоя част от телата си те винаги се докосваха. Отне им един час, за да си направят салата, тъй като постоянно прекъсваха, за да се милват и целуват. Когато тя излезе гола навън, за да търси подправки, той се притисна към нея, докато тя не се отпусна на земята и не го прикани в себе си, затискайки босилек отдолу. Тази нощ не ѝ разреши да се изкъпе, защото миришеше на босилек, и той лежеше до нея, душейки кожата ѝ.

— Има няколко лавандулови туфи от другата страна на къщата...
— предложи Поли.

— Утре може би.

На петата вечер той я заведе на вечеря в Сиена. Седнаха открито в един от ресторантите на Пиаца дел Кампо и Джони ѝ разказа за бясното конно надбягване, което се провеждаше през юли, наричано *палио*, когато площадът се изпълва докрай. На Поли това не ѝ хареса особено и беше доволна, че са дошли по време, когато площадът бе сравнително празен и тя можеше да се взира във високата часовникова кула. Но не можаха да довършат яденето си. Ръцете на Джони милваха раменете ѝ, плъзваха се под блузата ѝ, докато тя се опитваше да яде своето ризото.

— Хайде, яж! По-добре да тръгваме, преди да са ме арестували.

Тя легна през скоростната кутия с глава в скута му, докато той шофираше наетата кола към къщата. Оставиха вратите на колата отворени в неудържимото желание да се доберат до спалнята.

— Лавандула... — промърмори Поли. — Забравихме...

— Не говори! — каза ѝ той и тя се усмихна в тъмното. Колкото и много да се шегуваше и да я подкачаше извън леглото, за Джони любенето беше сериозна работа. Почти я плашеше колко много се увлича да боготвори тялото ѝ. Ако някой говореше, това беше той, питайки я какво ѝ харесва. — Това? Тук? По-нагоре? По-надолу? Едва в най-последния миг той си позволяваше да изгуби контрол, но и тогава тя намираще интензивността на отпускането му едновременно страшна и стимулираща.

След това той обичаше да говори.

— Ще нарека продуцентската си компания „Поли Продъкшънс“. Ти ще ми донесеш късмет, Пол, знам го. Най-накрая ще започна нещо успешно. Бог знае, че достатъчно дълго се опитвам, но отсега нататък ще бъде различно.

Веднъж почнеш ли, не можеше да го спреш. До ден седми от медения им месец той бе спасителят на британската филмова индустрия. Поли се чувстваше щастлива да лежи до него в тъмното, съпричастна на ентузиазма му.

— Ще правя харесвани филми. Сензационни филми. От онези, които пресата ще лапне, ще вдигне шум и всички ще трябва да отидат да ги гледат, за да разберат за какво е цялата врява. Критиката също ще признае техния успех, но ще бъдат и напълно достъпни за широката публика. Ще намеря сценарии, които всяко голямо холивудско студио ще иска да филмира.

— Къде ще ги откриеш? — попита Поли, практична както винаги.

— Е, не е ли очевидно? — Той я прегърна и я притисна. — Тук се появяваш ти. Ще напуснеш своята работа и ще дойдеш да четеш сценарии за мен. Ще ходиш да търсиш книги за филмиране, да се срещаш с издателите, с агентите, ще работиш редом с мен и „Поли Продъкшънс“.

Поли не можа да се въздържа да не се изкикоти.

— Не можеш да я наречеш „Поли Продъкшънс“. Просто не можеш. Глупаво е.

— Ами тогава какво предлагаш?

— Наистина ли искаш да я кръстиш на мое име?

— Наистина — отново я притисна той.

— Е, тъй като трябва да приема факта, че вече не съм Поли Атуел, а Поли де Сото, защо не я наречеш „Пи Ди Ес Продъкшънс“. Звучи някак по-тежко.

— Знаеш ли, че си права. Пи Ди Ес. Харесва ми. Пи Ди Ес. Очакваш ли с нетърпение своята нова работа като редактор на сценарии в Пи Ди Ес?

— Всъщност, не.

Тя почувства как той се стегна.

— Не искаш да работиш за мен?

Тя не можеше да различи в тъмното физиономията му на обидено момченце, но знаеше, че е такава.

— Работата е в това, Джони — щях да го обсъдя с теб, разбира се, но трябва да признаеш, бяхме заети с други неща, че ми предложиха повишение в „Патрик Фишър и Дънбар“. Имат желание да ме направят нещо като младши агент, да ми поверят няколко по-дребни клиенти, за които да се грижа. Все пак е някакво начало.

— Младши агент. Е, добре, щом го искаш.

— Джони, недей така. Това е възможност за мен. Ще науча много за работата на агента.

Той запази мълчание за известно време.

— Джони?

— Добре, Пол. Мисля, че трябва да приемеш. Те са голяма фирма, ще имаш достъп до много материали в началото. Това може да ми е от голяма полза.

— Разбира се, а и винаги бих могла да чета разни работи за теб допълнително — каза Поли, навеждайки се назад, за да му достави удоволствие, както обикновено правеше, когато чувстваше облекчение.

Защо винаги реагираше така? Тя и без това бе решила да приеме работата още преди сватбата, но по някакъв начин само одобрението на Джони щеше да я превърне в реалност.

— Ще се издигна в бизнеса, Пол, и искам да си до мен. Никога не го забравяй. Когато се кача, за да взема моя „Оскар“, искам да си до мен.

— Джони, ами Едит? Тя помагаше ли ти в работата?

Той не отговори, само се обърна настрани и се отдръпна.

— Джони?

Той се извърна към нея и я прегърна.

— Просто не ме разпитвай за Едит, става ли? Има само три неща, които трябва да знаеш за нея. Едно: вече не съм с нея, женен съм за теб. Тя е миналото, ти си настоящето. Две: тя е много тъжна жена, но това няма нищо общо с теб, така че стой настрана. Три: всяко споменаване на името ѝ ме кара да изпадам в лошо настроение, така че не казвай, че не съм те предупредил.

— Но ако ще посещаваме Луана, няма ли да трябва да говоря с нея?

— Какво казах току-що? Точка по темата, Поли. Ако някой трябва да говори с нея за Луана, аз ще го правя. Аз съм неин баща. Край.

Той заспа дълбоко, след като отново я беше любил, но Поли стоеше будна. Въпреки че той все повтаряше какъв чудесен баща ще бъде, досега по време на медения им месец не бяха споменавали деца и тя започваше да разбира защо. Какъв бе смисълът с Джони да планират деца, когато ѝ предстоеше тежката задача да се справи с факта, че въпреки решителността и амбициите си, в много отношения самият Джони бе все още дете.

---

[1] сладолед (итал.). — Б.пр. ↑

6.

За своя огромна изненада Поли откри, че откакто се върнаха и Лондон, тя с лекота се адаптираше към живота като госпожа Джони де Сото. Никога преди не ѝ се бе налагало да се грижи за нещо повече от малък апартамент, а сега изведнъж се сблъска с гледането на къща. Вярно е, че не беше чак великолепна, но повече от седмица Поли не спираше да благодари за това, че безценната леля на Джони му бе оставила място за живеене. Какво щяха да правят в противен случай, не смееше да си помисли. Заплатата ѝ в литературната агенция не беше впечатляваща и въпреки че Джони, както се оказа, имаше малко спестени пари (което беше много добре, след като май не печелеше нищо), Поли така и не разбра откъде ги има. Баща ѝ я бе разпитвал по темата преди сватбата и докато бе успяла да го залъже с някакво неубедително обяснение, Поли все още продължаваше да се чувства малко неспокойна. Междувременно другото нещо, за което се чувстваше благодарна, бе съществуването на чистачка — Донатела, италианка, която не говореше английски и която майката на Джони бе уредила, тъй като имаше четири спални, две бани, всекидневна и трапезария, подредени една след друга на приземния етаж, свързани с врати, и една кухня. Огромната главна спалня на първия стаж се простираше от предната част на къщата до гърба на всекидневната и трапезарията. Спалнята за гости беше срещу площадката и Поли я превърна в малък хол, който с Джони използваша да вечерят пред телевизора.

Верен на думата си, Джони основа „Пи Ди Ес Продъкшънс“. Онова, което Поли не бе очаквала, бе, че ще го направи на масата в трапезарията им. Първата му стъпка бе да унищожи сценария на „Краят“. Явно някой му бе казал, че прекалено много приличаше на друг филм. Поли тъжно се чудеше каква ли щеше да бъде съдбата на начинаещия сценарист в мазето в Челси, който вероятно нямаше да си получи дори жалките грошове.

Не трябваше да се тревожи. През следващите месеци слабият младеж на име Лорънс Бедфорд беше постоянно присъстващ в

трапезарията им. Поли се връщаше от работа вкъщи, където приземният етаж жужеше от активност. Пи Ди Ес набираше скорост и Поли започваше да разбира защо само нейният чичо Матю намираще Джони за „очарователен човек“. Той без всякакви проблеми привличаше вниманието хората. Безброй млади писатели и режисьори проявяваха желание да работят с него още след първата им среща (въпреки факта, че той все още не бе продуцирал нито един филм). Поли не познаваше никого от тях, но ѝ беше приятно да търчи към и от кухнята с чинии сандвичи и бира, а после да седи тихо в някой ъгъл, докато Джони и екипът му обсъждаха „перспективите“.

Опитаха да поканят на вечеря някои от младежите от Норфолк и неомъжените приятелки на Поли (без Джоан, която Джони не допускаше да идва в къщата му), но Джони въобще не си отвори устата, така че не повториха. Мястото всекидневно бе пълно с кинаджии и Поли нямаше много възможност да разговаря, но някак нямаше нищо против това. Чувстваше се нужна, дори и никой да не разговаряше с нея. Това като че ли беше без значение, след като можеше да се гордее с напредъка си в „Патрик Фишър и Дънбар“. Много скоро щеше да започне да търси свои автори, които да представлява в агенцията.

Една вечер Поли се прибра около 6:30 и намери всекидневната и трапезарията пусти за пръв път, откакто живееше тук. Тя се запъти към горния етаж да си вземе вана, но спря на площадката, когато чу гласове. Ядоса се. Онова, което наричаха „малкото холче“, бе направено, за да го използват с Джони през вечерите, то беше тяхното лично уютно убежище. Беше бясна на Джони, че е завел някого там. Тъкмо щеше да влезе решително в стаята, когато чу Лорънс Бедфорд да казва:

— Това е естествено, Джони. Жените са обсебени от идеята да намерят господин Подходящия. Подсъзнателно те го търсят във всички области на живота си. И така, ето ти този мъж, плейбой, адски чаровен, нали разбираш? Всички жени си падат по него, и богати, и бедни. Но в действителност той е господин Неподходящ! Той е сериен убиец. Невинаги убива жени, но в повечето случаи го прави. И после се появява детективът. Той знае, господин Неподходящ е неговият човек. Или поне го подозира, но не може да го докаже. Затова му

залага капан — жена полицай, която той обича, ясно? Но тук се появява големият проблем.

— Какъв е той? — попита Поли, влизайки в стаята и виждайки Лорънс пред камината. — Здравсти, Лорънс, не съм те виждала от известно време. Как си?

— Добре съм, Поли. А ти? Току-що ми хрумна една страхотна идея за филм и естествено трябваше веднага да дойда и да разкажа на Джони. — Той разля малко от питието си и разсеяно го избърса.

Поли се усмихна. От момента, в който спря да обяснява идеята си, Лорънс си възвърна обичайната нервна непохватност.

— Разбира се, че ще дойдеш. И така, имаме господин Неподходящ — серийният убиец, и детектива, който въвлича в случая приятелката си, жената, която обича, за да го залови. Тъкмо щеше да разкажеш за проблема.

— Тя не му е приятелка. Поне не още — поправи я Лорънс. — Той иска тя да му бъде приятелка, но все още нищо не е направил.

— Давай нататък, Лорънс — изръмжа Джони, отпуснат пред телевизора, чиито звук бе намален. — Какъв е проблемът? Ясно е, че това е интригата.

— Тя — полицайката, също си пада по господин Неподходящия.

— И какво става? — почти в един глас попитаха Поли и Джони.

— Ами, предполагам, че детективът я спасява съвсем навреме и точно в последната минута тя разбира, че той е мъжът, когото наистина обича. Той е господин Подходящия — приключи Лорънс неуверено.

Джони изимитира свирене на цигулка.

— Телевизия! — беше всичко, което каза.

— Не е, Джони, чудесно е. Помисли: романтична история, убийство, жена в опасност, полицай герой... — Поли плесна развълнувано с ръце.

Тя зяпна Лорънс с възхищение. Той беше абсолютно прав за това, че жените търсят господин Подходящия. Приятелки й — с изключение на Джоан — не спираха да й казват каква щастливка е, че е намерила Джони. Понякога си мислеше какво ли щеше да прави, ако той не се бе появил в онзи момент. Притесняваше я това, че винаги стигаше до едно и също заключение — щеше да е сама. Господин Подходящ никога не беше част от плана й за бъдещето. Героите мечта съществуваха само в книгите и филмите като този, който Лорънс току-

що бе описал. Накрая може би щеше да се омъжи, но Поли бе израснала с мисълта, че бракът е нещо, което се случва на другите жени, а не на нея. Колко бе грешала. Бе намерила своя господин Подходящ ей така, ха-ха!

— На какво се подсмиваш така самодоволно? — попита Джони.

Тя го погледна, седнал, с навъсени вежди.

— Не представлява интерес — отсече той. — Телевизионни полицейски филми, на това прилича. Съжалявам, Лорънс, добър опит и така нататък. Чакай, нека ти напълня чашата. Искам да говоря с теб за нещо, докато си тук. Поли, какво има за вечеря? Ще стигне ли и за Лорънс?

— Винаги — усмихна се Поли, изпитвайки съжаление към Лорънс. — А ти не си прав за неговата идея.

— Не съм прав за господин Неподходящия, така ли? Е, почакай да чуеш моята идея. — Джони бе скочил на крака, плесна Лорънс по гърба и целуна Поли по носа. — Почакай да чуеш моята идея, сладка Пол.

Поли сервира печеното месо с ориз в големите супени чинии. Сипа на Лорънс голяма порция допълнително, защото той изглеждаше така, сякаш наистина се нуждаеше от подсилване. Джони беше в чудесна форма, поглъщаше лакомо храната и размахваше пръст към тях.

— Чакайте само да чуете — не спираше да повтаря той. — Ще ви го разкажа по време на десерта. Страшно ще ви хареса. Страшно!

Поли порови във фризера за сладолед. Не беше планирала да прави пудинг, но след като Джони очевидно нямаше да разгласи идеята си, преди да се появи такъв, трябваше да измисли нещо.

— Та значи, ето я: върколаци и рокери. — Джони триумфално развя салфетката си във въздуха. Те го зяпнаха с озадачени физиономии. — Едно хлапе дойде да ме види днес следобед с предложение — продължи той. — Искан да го режисира и си търси някой, който да се заеме с организацията.

— Върколаци и рокери — повтори неразбиращо Лорънс.

— Точно така. Ти го написваш. Аз го организирам. Хлапето го режисира. Младежки пазар. Очаквайте!

— Джони, би ли могъл да ни кажеш малко повече? — Поли му сложи още сладолед, за да го окуражи.

— Откъде го взе това нещо, Пол?

— От „Сейнсбърис“.

— Не го докосвай, Лорънс. Това е отрова. Баща ми прави сладолед тридесет години, а тя трябваше да отиде да го купи от „Сейнсбърис“.

— Джони... — произнесе Поли предупредително.

— Страшно просто е. Рокер, член на банда, се опитва да ходи с момиче, което излиза с човек от противникова банда, но той има проблем...

— И той ли?

— Винаги, когато моторът му достигне определена скорост, се превръща във върколак и когато най-накрая сваля мадамата и тя се вози с него, преследвани от другата банда, единственото, което може да направи, е да надуе скоростта...

— Джони, ти се шегуваш! — Поли седеше със зяпнала уста. Никога не беше чувала нещо по-глупаво.

— Абсолютно сериозен съм. Това е компилация между „Дивия“ и „Уестсайдска история“, кръстосано с „Трилър“ на Майкъл Джексън. Хлапетата страшно ще го харесат.

— Чиста боза — възрази Поли. — Идеята на Лорънс имаше по-истинско звучене. Жените по целия свят ще се почувстват съпричастни. Имаш ли представа колко много жени се влюбват в неподходящи мъже? Това, че е сериен убиец, прави идеята свършена. Трябва да го осъзнаеш.

— Поли, реагираш прекалено емоционално, типично по женски. Трябва да гледаш напред. „Дивият вълк“ — или може би да го наречем „Вълкът“, как мислите? Съдържа в себе си всички, по което си падат хлапетата днес. Ще прибавим и силен саундтрак с рок музика. Естествено. Видео продажбите ще бъдат огромни. Изпробвах го при Луана, според нея звучи страхотно.

— Кога видя Луана? Не си ми казвал, че си я виждал.

Поли стана неспокойна. По някакви причини Джони мълчеше за срещите с дъщеря си. Тя идваше в Лондон уж случайно и той никога не я водеше в къщата. Поли се измъчваше от мисълта, че винаги когато виждаше Луана, той виждаше и тайнствената Едит.

— Говорих с нея в Корнуол, за бога. По телефона, ясно? Едва днес чух за този проект. И така, Лорънс, какво ще кажеш? Да ти дам ли

разработката, да видя какво мислиш? Много бих искал ти да го напишеш.

И двамата не забелязаха как Лорънс тихо стана, върна стола на мястото му и се изниза от трапезарията. Той поспря на входната врата.

— Ако нямате нищо против, ще си тръгвам. Страхотно ядене, Поли. Благодаря. Довиждане.

И си тръгна.

Поли му се обади на другия ден.

— Лорънс, не знам какво да кажа. Джони май не е с всичкия си. Мога да направя само едно предложение и то е от единствената област, в която мога да бъда от полза. Някога мислил ли си да пишеш белетристика? „Господин Неподходящ“ не ми излиза от ума. Това е страхотна история. Защо първо не я напишеш като роман?

7.

Поли добре осъзнаваше, че от сватбата почти не бяха виждали Карла де Сото, майката на Джони. На Джони като че ли му беше все едно.

— Не се тревожи за нея, Пол. Тя си има свой живот, повярвай ми. Тълпи от дребни жени точно като нея, всичките облечени в черно, всичките дрънкат за Италия, безкрайни събирания на вдовици в малките кухнички в цяло Сохо. Ако тя искаше да дойде тук, щяхме да узнаем това. Вероятно просто те чака да родиш няколко бамбини и после няма да можем да се отървем от нея.

— Ами...?

— Като му дойде времето, като му дойде времето. Не мога да мисля за създаване на деца, докато се занимавам с поставяне на успешно начало на „Пи Ди Ес Продъкшънс“, нали?

„И аз не съм готова да имам дете, докато не стана пълноправен агент“, помисли си Поли, но това нямаше място в уравнението на Джони.

— Всъщност, щях да те попитам какво ще кажеш да я питам дали мога да намина да я видя в Сохо?

— Можеш да питаш. Защо искаш да направиш това, ми е абсолютно непонятно, но върви, питай, върви и се научи как да бъдеш малка италианска вдовица. В края на краищата и ти ще бъдеш такава един ден.

Но когато Поли отиде да я види, Карла имаше други идеи. Тя покани Поли в апартамента, който се намираще на последните два етажа на къщата на Олд Комтън стрийт над магазина за сладолед на стария Де Сото, сега разширен в магазин за готови храни. Поли беше очарована от проявата на истински стил при избора на обзавеждане. Тежките стари тоскански мебели се сливаха с други, в по-лек стил, а тук-там тя забеляза някои прекрасни антики. Карла сервира обяда в кухнята, на масата имаше фестонирана бяла покривка и пъстри, ръчно рисувани керамични съдове. Карла предложи скромен, но вкусен обяд от *prosciutto crudo*^[1] и тънки резенчета наденица *sopressata*,

последвани от макарони с нейния собствен *sugo di pomodoro* — доматен сос, чиято рецепта даде на Поли.

— Толкова се радвам, че дойде да ме видиш.

Поли забеляза, че старата жена говореше английски много по-добре, когато беше сама и синът ѝ го нямаше, за да ѝ се присмива. Забеляза и колко елегантна беше Карла. Може да беше дребна, тантуреста и облечена в черно, но когато Поли погледна по-отблизо, осъзна, че роклята не беше просто някаква черна рокля, а модел на известна фирма, косата ѝ беше мека и блестяща, приборана в отлично направен кок. Носеше мънички перлени обеци, а гримът ѝ бе безупречен. При посещенията в кухнята Поли видя малките бели шишенца на „Флорис“ и ѝ стана ясно, че нейната свекърва се грижеше добре за себе си.

— Винаги съм знаела, че Джони ще се ожени за истинско английско момиче.

— А не се ли надяваше тайно да се ожени за хубава италианка католичка?

— Баща му — да. Аз — не. Нямахме смисъл да се надявам. Джони не беше италианец. Казах ти го, когато се видяхме за пръв път. Вие сте английска двойка, може би необичайна английска двойка, но не сте италианци. Джони има италианска кръв. Прави се на италианец, когато му е удобно. Ще видиш. Но не е като баща си.

— Разкажи ми за баща му. Съжалявам, че не съм го познавала.

Карла разкръстоса малките си стъпала. Поли забеляза чифт елегантни обувки от мека италианска кожа. Карла улови погледа ѝ и се засмя.

— Да, купувам си хубави неща. Аз съм богата жена. Моят Мауро постигна голям успех, пък било то и по скучен начин. Поне на мен ми се струваше скучен. Може би не познаваш сладоледа „Де Сото“ така, както познаваш „Уолс“ или „Хааген-Даз“, но ако влезеш в италиански ресторант и ти сервират сладолед, в девет от десет пъти той ще бъде на моя Мауро. Италианците го познават навсякъде в италианските магазини за готови храни — тук, в Манчестър, Глазгоу. Братовчедът на Джони пое бизнеса, тъй като Джони не прояви интерес. Той иска само да прави филми. Обаче доволен да си живее с дела от компанията. Но ти попита за баща му. Той постигна успех по свой начин, но също така беше много честен. В началото мислеше, че идва в Англия за кратко

време да помогне на по-големия си брат в бизнеса. Но големият му брат умря ние трябвало да останем тук.

Карла беше започнала да обърква времената и Поли осъзна, че се чувства неловко. Това означаваше, че собственият син на тази горда дребна жена я караше да се чувства неловко. Карла продължи:

— На съпруга ми винаги му липсваше Италия. Винаги очакваше с нетърпение деня, в който щеше да се завърне. Все чакаше Джони да поеме бизнеса, за да може да напусне Лондон.

Поли беше ужасена.

— Искате да кажете, че е чакал напразно? Сигурно е било очевидно, че Джони е искал да се занимава с друго? Защо баща му не се е върнал?

— Нямаше кой да поеме работата. Братовчедът на Джони все още беше в Италия, прекалено млад. Аз знаех намеренията на Джони, но баща му не разбираше. Баща му беше тих човек без амбиции извън осъществяването на семейния бизнес. За жалост продължи да работи до деня на смъртта си. Но Джони е различен. Джони иска повече. Исква света в краката си — усмихна се тя на Поли. — Джони е като мен. Аз обичам моя Мауро, но в много отношения той бе прекалено муден за мен. Все седеше тук и мечтаеше да се върне в Италия. Никога не пожела да се премести по-далеч, може би в Америка. Сега, когато Мауро почина, всички се чудят защо не се връщам, но на мен тук, в Лондон, много ми харесва. Имам много приятели. Джони си мисли, че само седя и пия кафе с останалите италиански вдовици, но греша. Имам и други приятели, но не му казвай. Това е наша тайна — женска тайна. — И възрастната жена ѝ намигна. Възможно ли бе да се грижи така добре за себе си, защото се оглежда за своя господин Подходящ номер 2? — Ето, вземи си бишкоти, а аз ще направя еспресо. Така че, казвам ти, Поли, Джони е малко луд, знам, но не е муден като баща си, той е чевръст и амбициозен и винаги се надява на най-доброто.

— По-скоро е оптимист. — „Толкова по-добре за него“, помисли си Поли иронично. Не беше стигнал много далеч. Може би надеждата щеше да го поддържа, за да върви напред, без да споменаваме известната сума семейни пари.

— Точно като мен. — Карла определено започваше да се кикоти. — Имам една мечта и зная, че ще се сбъдне. Искам да застана там горе до Джони, когато получи своя „Оскар“.

— И двете — каза Поли. — Ще има ли място за мен от другата му страна?

— Само ако поддържаш темпото му. — Усмивката на лицето на Карла се стопи. — Ще трябва да работите заедно. Джони не може да го направи сам. Казах ти, той има малко пари от бизнеса, но скоро ще трябва сам да се погрижи за себе си.

— Съзнава ли го?

— Познаваш Джони. Казвам му, но той се вслушва само в онова, което иска да чуе, така че наистина, Поли, всичко ще бъде наред за двама ви, но само ако се грижиш за него и издържаш на темпото му. Не като Едит.

Поли веднага се възползва.

— Разкажи ми за Едит. Каква е тя?

Беше безсмислено.

— Джони се обажда, когато знае, че ти идваш да ме видиш. Той ме моли да не говоря за Едит. Тя за него вече е история.

Горката Карла наистина изглеждаше неловко.

„Можеше да знам“, помисли си Поли, и се запита колко ли време ще мине, преди спестяванията на Джони да свършат. Дали нямаше да се окаже, че тя ще издържа и двамата?

---

[1] италианска шунка (итал.). — Б.пр. ↑

8.

Джони започна да действа. Събра 50 000 долара за разработка на „Вълкът“ от десет човека, всеки от които бе инвестирал по 5000 долара. Споразумяха се те да получат общо 10 процента от чистата печалба от филма.

Джони въобще не оставяше телефона. Нощем, когато Поли се опитваше да поспи до него, той говореше с потенциални инвеститори чак до малките часове. Ако по този начин той намираще парите за разработката, Поли не смееше да си помисли какво ще бъде, когато се залови да събере парите за продуциране.

Той намери друг писател и поръча чернова на сценария. Когато тя бе готова, я показа на Круз — вокалиста на „Круз Мисайл“. Истинското име на Круз беше Били Пауърс. Той беше дегенерат. Хеви метъл звезда от Ливърпул, известен с кокаиновата си пристрастеност. Круз накара приятелката си Бел — която всъщност беше лейди Анабел Крайтмор, учила в „Сейнт Пол“, с отличие по английски от „Гъртън“, и доставчик на Круз — да му прочете сценария, а после да му го обясни сцена по сцена. Когато накрая схвана сюжета, той повика своя мениджър и му предаде желанието си да играе главната роля. Никой преди не му предлагал да играе във филм по простата причина, че бе широко разпространено мнението, че му бе останал малък умствен капацитет, ако се приемеше, че въобще някога е имал мозък. За да играе Вълка не му и трябваше мозък, а само умението да кара мотор — за предпочитане „Харли Дейвидсън“, модел „Фет Бой“, за което, слава богу, той имаше забележителна дарба.

След няколко умело проведени от Джони телефонни разговора, пресата се залови за работа.

КРУЗ С ГЛАВНА РОЛЯ В ГОЛЯМ ФИЛМ

„Хеви метъл идолът Круз от групата «Круз Мисайл» твърди, че няма да му трябва дубльор за ролята на Вълка.

Двадесет и две годишната звезда от Ливърпул казва, че ще направи всичките си каскади във филма. «Ще дам на хората музика, ще им дам и екшън», обещава Круз.“

Поли седеше на бюрото си в „Патрик Фишър и Дънбар“ и прелистваше таблоидите, казвайки си, че щом това иска Джони, то и тя също го иска. Но после телефонът звънна и секретарката я информира, че Ребека Прайс се обажда много разстроена. На Поли ѝ стана ясно, че таблоидните истории бяха само началото на един от „онези“ дни.

Патрик Дънбар бе заминал за Америка. Ребека Прайс бе един от най-важните му клиенти. Досега беше писала мегаселъри, дълги, подробни исторически саги, чието действие се развиваше в Корнуол. От всяка една от тях бяха продадени над половин милион екземпляра с меки корици. Проблемът, ако изобщо можеше да се приеме за такъв, бе, че Ребека Прайс се бе уморила да пише такъв тип книги и искаше да бъде възприемана по-сериозно. Поли бе съгласна, че тя имаше това право. Въпреки че я категоризираха като историческа писателка, прозата на Ребека Прайс определено превъзхождаше написаното от други автори в жанра. Но издателите ѝ бяха нервни. Промяната ги ужасяваше, какъвто беше случаят с много, и то големи издателски къщи, управлявани от маркетингови отдели. Директорите по маркетинг и продажби мислеха ретроспективно. Перспективата един автор на бестселъри да предложи нещо ново и различно бе достатъчна, за да ги хвърли моментално в паника. Когато кажеха на света, че най-важното заглавие в пролетния списък ще е „новата Ребека Прайс“, истинското послание щеше да е: „Ето ви още от същото, всеки знае какво получава. Излезте и продайте книгата, както направихте с предишната. Фасулска работа!“. Представата, че може би ще се наложи да използва несъществуващия си творчески потенциал и да я представят на пазара като нов тип автор, съвсем не стоеше на дневен ред.

— Тая стара чанта сигурно кара менопауза — беше казал издателят на Ребека преди тръгването на Патрик за Ню Йорк. — Може би просто ще трябва да се примирим и да приемем, че няма да имаме нова книга от Ребека Прайс другата година и да чакаме, докато се успокоят проклетите ѝ хормони.

Поли бе възмутена. Ребека Прайс бе на четиридесет и девет дини и бе възможно да е в критичния период на менопаузата, но да се използва това като причина за напълно разумното решение да напише различен тип роман, бе нелепо. Все пак нямаше смисъл да разстройва Ребека или издателя ѝ. И тъй като имаше пет часа, преди да може да звънна на Патрик в Ню Йорк за напътствия, Поли прие обаждането с лошо предчувствие.

— Ребека?

— Поли, здравей, как си, Патрик там ли е? — Въпреки уменията си да борави с думите писмено, Ребека Прайс неизменно сливаше устните си изречения в едно.

— Не, съжалявам, няма го. Замина за Ню Йорк вчера. Ще отсъства две-три седмици.

— Разбира се, бях забравила, ааах... — Въздишка на отчаяние премина по линията. — Има ли вече някаква реакция, знаеш ли, Поли?

Поли знаеше, че би трябвало да изчака, докато Патрик се върне, тъй като той е този, който трябва да съобщи на Ребека новината, че издателите ѝ държат на „още от същото“, и все пак беше сигурна, че Патрик никога няма да каже на Ребека цялата истина, а Поли чувстваше, че Ребека заслужава да я чуе. И тогава, докато обмисляше как да ѝ я предаде, Ребека я изпревари.

— Те искат още една като „Тъмните брегове на Трегара“ или „Пенхалигон“, нали? — каза тя, позовавайки се на две от по-ранните си успешни творби. — Не разбират ли, че искам да избягам от това нещо? Искам хората да осъзнаят, че имам какво да кажа за света, в който живеем, а не за Корнуол от миналия век. Искам да получавам отзиви.

— Това може да означава по-малко пари — предупреди Поли.

— Аз се въргам в тях. Това не би ме впечатлило.

— А може да означава и смяна на издателите.

— Ами, за бога, разбира се, че ще ги сменя, ако продължат да искат от същото. Ще трябва да намеря някой, който е готов да рискува с новото. Смяташ ли, че ще бъде трудно, Поли?

— Ни най-малко. Ребека, имаш ли представа колко молби годишно получаваме от издатели, които питат дали има шанс да смениш издателите? Сега ще трябва да им дам един последен шанс да променят отношението си към плановете ти и да не упорстват, мисля,

че трябва да дойдеш в Лондон на обяд с Патрик, за да оформим списъка с издатели, на които можем да поверим новите ти идеи.

— Ами ти също би могла да дойдеш на обяда, Поли.

— Да, може би. — Поли изведнъж се запита какво ще каже Патрик за нейното предложение. Може би той щеше да успее да убеди Ребека да напише още една сага за Корнуол с помощта на солиден аванс.

Но за пореден път Ребека Прайс отгатна мислите ѝ.

— Искам да присъстваш на обяда, Поли, защото ти имам доверие и искам да ме представляваш отсега нататък. Ще ти кажа една тайна. Знам, че Патрик щеше да се опитва да ме накара да напиша още една сага, но ще ти кажа нещо — ако беше станало така, щях да напусна „Фишър и Дънбар“, въпреки всичко, което направиха за мен. Казваш, че от мен се интересуват издатели. Е, някога хрумвало ли му е на скъпия Патрик, да е благословена оплешивяващата му глава, че от мен се интересуват и други агенти? Но ще остана на линия, Поли, при едно условие. Ти да се грижиш за работите ми отсега нататък.

— Но аз едва започвам да се занимавам с клиенти самостоятелно. Съвсем доскоро бях асистентка на Патрик — изтърси Поли.

— Глупости. Той трябва да ти е асистент. Чао, скъпа.

Вечерта Поли пътуваше към къщи на горния етаж на автобус 31, нетърпелива да разкаже на Джони новината. Ребека Прайс беше нейна. Бе спасила положението в „Патрик Фишър Дънбар“. Бе на път да стане пълноправен агент. Тя тръгна по Уестборн Парк Роуд и във вълнението си мятеше напред-назад чантата за книги, но когато накрая пристигна у дома и завъртя ключа на входната врата, бе посрещната от дълбоката тишина в антрето. На долния етаж нямаше дори светната лампа. Намери бележка, подпряна на тостера в кухнята.

„Скъпа Пол,

Опитах се да ти се обадя тази сутрин, но ти водеше дълъг разговор с Ребека Някоя си и ми казаха, че не могат да те безпокоят, дори и заради мен! Трябва да замина за Лос Анжелис. В последната минута. Възможност да събера

пари за Вълка. Ще отседна в «Шато Мармон» на Сънсет. Ще се обадя, като пристигна. Не бъди самотна.

С цялата си любов: Дж.“

Поли се настани в леглото в девет часа и се опита да гледа телевизия. Макар да ѝ се струваше странно, за пръв път, откакто бяха женени с Джони, бяха разделени, най-лошото бе, че не бе имала време да се подготви за това. Удиви се от факта колко бързо се изпари еуфорията ѝ по Ребека Прайс, като го нямаше Джони, с когото да я сподели. Можеше да си представи разговора. Той щеше да лежи във ваната, а тя — приседнала на пода до него, да се пресеята, за да му подаде уискито, сапуна, пепелника, каквото поискаше.

— Та коя е тази Ребека Прайс?

— Джони, трябва да си чувал за нея. От години книгите ѝ са бестселъри номер 1. Не си ли спомняш „Пенхалигон“?

— Сериалът по Ел Дъбълю Ти? Тринадесет серии, преди три-четири години? Беше голям успех.

— Да, наистина направиха телевизионен сериал. Ребека го ненавиждаше.

— Трябва да я накараш да направи нещо съвременно. Не се търсят исторически драми. Прекалено скъпи са. Никой не може да си позволи такъв бюджет. Аз никога не бих се навил.

— Джони, ти не ме слушаш. Точно това смята да направи и аз ще ѝ бъда агент...

— Ти ли ще вземеш комисионата? Лично?

— Ами, не...

— Направи така, че да си сигурна, че ще ти дадат огромно повишение и ми покажи схематичната разработка веднага щом се сдобиеш с първата чернова.

Нямаше да има „Браво на теб, Пол“ или „Така се радвам за теб, Пол!“, но въпреки това той ѝ липсваше. Почти чуваше са на майка си: „Не трябва да се хвалим с постиженията си, Поли. Трябва да оставим

другите да ни поздравят и дори тогава трябва да се престорим, че не е нищо особено“. Както Поли винаги бе смятала, проблемът е, че ако не кажеш на хората какво си постигнал, как, по дяволите, те ще могат да те поздравят? А и в края на краищата никой не я поздравяваше. Връщайки се назад, единственото нещо, за което приятелките ѝ я бяха поздравявали, беше Джони.

Искаше ѝ се той да бе при нея сега. Подреди възглавниците в средата на леглото, прегръщайки ги като жалък заместител. Той може да гледа на всичко, което тя прави, в зависимост от това как ще му се отрази на него, но поне проявяваше интерес, поне я окуражаваше. „Поддържай неговото темпо“, бе казала майка му. Е, ще го направи, но по неин начин. Той ще бъде успял продуцент, а тя — също толкова успяла литературна агентка, вървяща рамо до рамо с него.

Едва когато се събуди на другата сутрин, осъзна, че Джони не ѝ беше звъннал при пристигането си в Ел Ей, както беше обещал.

Джони отсъства почти месец, през което време Поли получаваше по две-три телефонни обаждания на седмица, всяко от които по-еуфорично от предишното. Поли бе озадачена.

— Той казва, че са го настанили в бунгало в „Шато Мармон“ — каза тя на Патрик в офиса — и звучи невероятно доволен от това. Бунгало в замък. За какво въобще говори той?

— Той има предвид точно това, което казва, Поли. Има и самостоятелни бунгала, отделени от хотела, който се нарича „Шато Мармон“, и са точно до басейна. Естествено, той би трябвало да бъде в хотел „Бевърли Хилс“ или „Бевърли Уилшър“, ако иска да го вземат на сериозно. — Патрик беше доста горд от познанията си за Америка, не че някога бе ходил по-далеч от Ню Йорк. Друга част от агенцията се грижеше за филмовите сделки.

— Защо не си отседнал в „Бевърли Уилшър“ или „Бевърли Хилс“? — не се сдържа да попита Поли, след като получи подробна информация за обяда на Джони с Джейн Фонда в ресторанта на компания Ем Джи Ем.

— В „Шато“ е много по-готино, хората са по-дивни, по-близки до „Вълкът“, видях Ленард Коен вчера на басейна...

— Нямах представа, че е още сред живите.

— О, така е, Пол, определено. Той смята, че Круз е наистина невероятен.

— Тя носеше ли спортно трико?

— Кой? О, Джейн ли? Не ставай смешна, Пол, беше по обяд, но е невероятно, тя изглежда млада като теб.

— Благодаря — каза Поли сухо.

През втората седмица от престоя си там той вече беше на вълна американски начин на живот.

— Тук всичко е толкова открито, не мога да повярвам. Всички имат по две коли, поне четири спални, градина, прислужница, басейн...

— И психиатър, така съм чувала — каза Поли.

— Наричат ги психоаналитици. Те ти стават нещо като приятели. Всички са толкова дружелюбни и гостоприемни. Постоянно посещавам разни хора, Пол. Кога ще ни се случи такова нещо в Лондон?

— Ами никога, защото ти винаги ги каниш в нашата къща.

— Представи си, Пол, когато работата наистина потръгне. Ще се преместим тук и ще живеем по този страхотен начин.

— Звучи като страхотно място за деца.

— Права си. Абсолютно си права! На Луана страшно ѝ хареса.

— Не, исках да кажа нашите деца.

— Да. Разбира се. На тях също ще им хареса много, не се опитваш да ми кажеш, че случайно си бременна, Пол?

— Не.

— Уф! Щеше да е много неподходящ момент. Всичко съм измислил. Трябва да направим един филм, а после и едно бебе. Веднага щом „Вълкът“ стане готов за пускане, ще започнем да създаваме потомство. Какво ще кажеш?

Какво можеше да каже?

9.

Докато Джони бе безопасно далече в Калифорния, Поли звънна на Джоан и я покани на обяд през уикенда.

— Ще стотвя нещо греховно и вкусно, можем да си изритаме обувките и хубаво да си поприказваме.

Но Джоан не искаше и да чуе за това.

— Скъпа, знаеш, че не понасям домашно стотвено. Прекалено се пълнее от него. Хайде да се издокараме и да излезем да ни видят. Ще ти направя огромна услуга и ще дойда на Нотинг Хил Гейт, после ще отидем в „192“ и няма да се налага да мърдаш където и да е.

Поли схвана подтекста. На номер 192 от Кенсингтън Парк Роуд се намираше модерен медиен ресторант и Джоан щеше да има възможност да обикаля нагоре-надолу из цялото помещение в неистова обмяна на информация. Както обикновено, Поли се съгласи.

Поръча си ордъовър, последван от ризото. Джоан взе салатата. Поли беше облечена с дълга фланелка и джинси. Джоан носеше сако на „Соня Рикиел“ и широки ленени италиански панталони. Джоан имаше тен, въпреки че, доколкото Поли знаеше, не беше ходила никъде.

— Солариум! Поли, не го ли използваш? Как се справяш с бледостта си през зимните месеци?

— Никак.

— Джони не се ли оплаква?

— Все още не.

— Той въобще вижда ли те гола?

— Той ми е съпруг, естествено, че...

— О, няма значение. И какво прави в Калифорния?

— Не знам със сигурност. Мисля, че се среща с разни хора във връзка със събирането на пари за филма.

— Типично, Поли. Ти си толкова неинформирана. И защо не си там с него, да се шляеш из Ел Ей, да хванеш малко загар, докато той провежда срещи, да играеш ролята на продуцентска съпруга?

— Ами, той така и не ме помоли да отида с него.

— Точно това имам предвид, Поли. Ти си такава балама. Дори не го попита? Всъщност онова, което трябваше да сториш, бе само да обявиш, че заминаваш с него, да накараш секретарката му да ти запази билет и така нататък.

— Но той няма секретарка. Той ръководи бизнеса си от вкъщи, на масата в нашата трапезария.

— Май говорим за детски продукции!

— Но в известно отношение толкова по-добре, че не отидох, защото щях да изпусна Ребека Прайс.

— Да изпуснеш кого?

— Ребека Прайс. Тя е чудесна авторка на саги, която иска да ни вдигне нивото...

— Красива ли е? За кого е омъжена? В красив дом ли живее? Колекционира ли произведения на изкуството? Каква марка дрехи носи?

— О, Ребека е прекрасна. Трябва да е над петдесетте, но все още има чудесна румена кожа. Омъжена е за пенсиониран ветеринар и живеят в едно такова старо място с пристройки на уелския бряг с кучета, котки, овце и понита, които се разхождат навсякъде. Колекционира месингови печати, поне така мисля, и един път довери на Патрик Фишър, че носи старите дрехи на съпруга си, защото те са единственото, в което напоследък може да се пъкне.

— Поли, какво, за бога, те накара да си помислиш, че тази жена може да бъде тема за статия във „Вог“?

— О, тя въобще няма да е подходяща. Ужасно ще ѝ е неприятно. В доста отношения тя е много стеснителна.

— Тогава защо говорим за нея?

— Защо ще бъда нейна агентка. Това е невероятна възможност за мен.

— Глупости! Как според теб ще изглежда, Поли? Хората питат с какво се занимаваш. Казваш им „Аз съм литературен агент“. Питат те кои са твоите клиенти и ти им казваш за тази стара кукувица, която колекционира месингови печати и живее на майната си с куп миризливи животни и носи дрехите на мъжа си. Защо не можеш да представляваш новия Мартин Еймис?

— Първо ще трябва да го открия. Това отнема време, но сега, когато започвам да поемам мои собствени клиенти, ще търся

навсякъде. Ще пиша на...

— Скъпа, разбира се, че е така. Ще вдигна медиите на крак, както се казва. О, ето го и Дънкан. Трябва да отида да го поздравя. Това е истински агент. Занимава се с делата на Хектор О'Нийл, а ние ще правим материал за него през есента.

Докато Джоан се върне — доста бързо, както забеляза Поли, Дънкан Истинския агент май не може да й отдели време — при Поли бе седнал един литературен редактор, който обядваше на съседната маса. Той стана, за да седне Джоан.

— Извинете ме за прекъсването, но случайно чух, че Поли ще представлява Ребека Прайс и трябваше да се опитам да я убедя да ми даде пръв да погледна новата ѝ книга. Това е истински успех за теб, Поли. Поздравления! Извинете, вие сте...?

— О, това е приятелката ми Джоан Брок. Работи за „Вог“. Тя е ре...

— Аз съм асистент по набиране на материали — каза бързо Джоан.

Поли никога не четеше „Вог“, затова тя винаги я послъгваше, че е редактор. Но този човек, изглежда, можеше да я провери.

— Но очаквам, че съвсем скоро ще я направят редактор — каза Поли весело, без въобще да съзнава, че поне веднъж бе успяла да натрие носа на Джоан.

Джони се върна в страхотно настроение и прекрачи прага в една особено гореща юлска утрин, преди Поли да е тръгнала работа.

— Трябва да си вземем Ей Си — каза той, стовари багажа си в антрето, хвърли сакото и разхлаби вратовръзката си. Беше съблякъл ризата си, преди Поли да се хвърли в обятията му.

— Какво е това? — Поли беше чувала Ей Си/Ди Си като израз, който мислеше, че означава човек с бисексуални наклонности. В какво се бе забъркал Джони по време на отсъствието си?

— Климатик^[1] — промърмори той в ухото ѝ, преди да го захапе. — Всички си имат в Ел Ей.

— Наистина ли обядва с Джейн Фонда? — попита тя, когато той заизкачва стълбите, разкопчавайки панталона си в движение.

— И още как! Е, тя беше на съседната маса. — Той седна на най-горното стъпало и ѝ се ухили, протягайки ръка. — Хайде, Пол, време е за едно бързо. Само за да ти покажа колко ми липсваше.

Наистина беше много бързо. Той свърши почти веднага щом проникна в нея, но Поли нямаше нищо против. Вълнението му бе заразно и тя го разбираше, защото самата тя се вълнуваше от нещо друго. Днес беше денят, в който щеше да обядва с Патрик и Ребека Прайс, за да обсъдят на кои издатели да покажат новата книга на Ребека. Поли почувства голямо облекчение, когато Патрик бе изразил пълното си съгласие с начина, по който тя бе решила проблема с Ребека.

— Най-важното е тя да остане в агенцията и от моя гледна точка това е изцяло в твои ръце. Ти я заслужаваш, Поли. Тя ще бъде първият ти истински клиент.

Поли знаеше, че бе извадила късмет. Нейното първо представяне на книга под името Поли де Сото щеше бъде от супер продаващ се автор.

Джони се беше впуснал в дълъг монолог под душа:

— И така, показах го на „Трай-Стар“, показах го на „Парамаунт“, показах го на „Орион“. Говорех за бюджет от осем-девет милиона долара. Казах им, че мога да получа половината от тях от предварителните продажби в чужбина. На Круз му предстои европейско турне, би трябвало да е разпродадено. Миналогодишното му американско турне беше взривяващо. Взри-вя-ва-що!

— Както и да е, „Орион“ наистина го харесаха. Те обичат Круз. Обичат и Джейсън, това е хлапето, което ще режисира. Естествено, те го познават само от рекламите му, но много им харесва, че ще бъде той... Та както и да е, изглежда, че ще потръгне, само едно малко нещо не е решено.

— Какво е то? — попита Поли, опитвайки се да звучи заинтригувана.

— Все още ни остава да изберем актриса за главната женска роля. Обектът на любовта на Круз. Трябва да бъде американка да е популярна. Веднага щом станат готови преписите, сценарият ще отиде при Деми Мур, Розана Аркет, Сюзън Сарандън (тя може да смъкне възрастта), Али Шийди, Дебра Уингър, Кар Фишър, Катлин Търнър...

— Да играе тийнейджърка, която е гадже на върколак? — попита невярващо Поли. — Но пък какво ли разбирам аз?

Всички компании отказаха. Джони заплаши със самоубийство.

— Защо не вземете Чери Фокс да играе? — предложи Луана, която им беше дошла на гости за два-три дни. Лондонски зъболекар, когото винаги бе посещавала, щеше да ѝ слага скоби. Очевидно тя отказваше да отиде на зъболекар в Корнуол.

— Коя пък е Чери Фокс? — попита Поли.

— О, Поли! — Луана и Джони я упрекнаха в един глас.

— Ами съжалявам, знам, че съм старомоден книжен плъх, но просто ще се наложи да ми кажете.

— Тя е модел. Само на около деветнадесет години, но има страхотен успех, и тук, и в Ню Йорк. Хлапетата са луди по нея. Луана, ти си гений. Трябва да отидеш да работиш при Ани Мартин. Тя като че ли няма и една оригинална идея в главата си.

— Коя е тя? — попита Луана.

— О, Луана! Не знаеш ли коя е Ани Мартин? — пошегува се Поли.

— Тя е кастинговият директор за „Вълкът“ — обясни Джони.

— Кастингов директор — повтори замислено Луана. — Ако вземете Чери Фокс, може ли да дойда пак и да се запозная с нея?

— Джони, размърдай се — каза му Поли. — Обади се от продуцентския офис. Трябваше да си там преди час.

Най-накрая Джони бе освободил трапезарията. Сега, когато „Вълкът“ беше в предпродукция, бе наел офиси в Сохо. Също така бе наел за себе си асистентка на име Рейчъл, която се бе появила предния ден, за да придружи Луана при зъболекаря.

— Едва ли е очаквала да върши такава работа — коментира Поли. — Дръж се с нея като със слугиня и ще я изгубиш.

— Не, няма — увери я Джони. — Поставих въпроса открито, когато я наех. Тя ще се грижи за всичките ми лични неща — химическо чистене, часове за подстригване, проверка на колата в сервиз, такива работи. Трябва да си доволна, това означава, че няма да те карам да вършиш тази работа, макар че всъщност тя ми трябва днес и ако нямаш нищо против да заведеш Луана на зъболекар... Тя е

толкова ужасена, че ще ѝ пипат зъбите, че ако няма кой да я пази, никога няма да отиде.

„Ами ако имах важна среща, каза си Поли, кой тогава щеше да се погрижи за Луана?“ Случи се така, че тя нарочно си бе взела свободен ден, за да има възможност да прекара малко време с Луана. Не беше започнала съвсем добре с доведената си дъщеря при единствената им среща преди сватбата, а оттогава не бе говорила с нея дори по телефона. Това посещение в Лондон беше златна възможност за Поли да създаде приятелски отношения занаяпред.

Посещението при зъболекаря беше доста неприятно и Поли изпита безкрайно съжаление към Луана. Никое момиче не трябваше да продължава да носи скоби, когато ѝ беше време да мисли за момчета. Освен това Луана като че ли използваше скобите като извинение да поддържа неловко мълчание, независимо от усилията на Поли да я извади от него. После, докато се разхождаха из „Хеймаркет“, тя изведнъж се оживи.

— „Макдоналдс“! — изрече с респект, който Поли не беше виждала да показва към нищо друго. — Моля те, Поли?

— Тези скоби, които току-що ти сложиха, ще могат ли да издържат на натиска на „Биг Мак“?

Луана кимна. Поли омекна.

— Ето — тя подаде на Луана портмонето си, — можеш да ми вземеш чипс, докато ядеш, но не казвай на баща си.

— А ти няма да кажеш на мама, нали?

Поли се въздържа да изтъкне, че никога не е говорила с майка ѝ.

— На Едит ли? Какво да ѝ кажа?

— Че съм яла „Биг Мак“.

— Тя не одобрява ли?

— Ще умре направо!

— Е, в такъв случай...

— Поли, обожавам те...

Поли беше изумена от изблика на привързаност. „Толкова е слабичка“, помисли си тя, гледайки как Луана се втурва към щанда.

— Още един? — попита тя, когато Луана беше унищожила хамбургера си за секунди, както куче излапва вечерята си, и беше възнаградена с поглед на абсолютна привързаност в очите на Луана.

— Защо Едит не ти дава да ги ядеш?

— Казва, че са отрова. Не били органична храна.

— Предполагам, че наистина не са — размишляваше Поли. — Каж ми, скъпа, какво прави Едит по цял ден в Корнуол?

Щом нито Джони, нито Карла искаха да ѝ кажат за Едит, Поли беше принудена да се обърне към Луана.

— Плаче.

— Тя какво?

— Плаче — каза Луана, започвайки да се чувства неловко.

— Защо? За какво? Липсва ли ѝ баща ти?

— О, вероятно. Но тя си беше нещастна дълго преди това. Винаги може да намери за какво да бъде нещастна. Все ни казва, че ако ядем подходящата храна, нали разбираш, органична храна, това ще ни донесе вътрешен мир, но според мен, ако тя от време на време ядеше по един „Биг Мак“, щеше да се чувства много по-добре. Имам ли шанс да получа ягодов млечен шейк?

И дотам. Нямахше изгледи да получи никаква друга информация за Едит. Независимо колко усилено се опитваше Поли да насочи разговора обратно към темата, Луана или отказваше да участва, или не проявяваше интерес.

— Предполагам, че не можем да отидем на кино? — Тя погледна Поли с надежда. — На някой филм с много актьори. Имаме си едно такова състезание със Сузи в училище. Записваме всички актьори от всички филми, които гледаме по телевизията или на кино през ваканцията и когато отново дойде срокът, гледаме кой има най-много. А актьорите в кинофилмите се броят двойно, нали разбираш?

Поли я заведе на „Работещо момиче“, въпреки че самата тя го беше гледала вече. Беше трогната от гледката на Луана, която се понесе надолу по пътеката между редовете в дебелото си вълнено палто и подскачаща на гърба качулка, за да седне на първия ред и бясно да надраска списъка на участващите актьори на светлината на екрана.

— Коя е любимата ти филмова звезда? — попита Поли по пътя към къщи.

— Даниъл Дей-Люис — последва незабавен отговор.

— Не мисля, че съм го чувала.

— О, ще го чуеш, ще го чуеш. Скоро ще можеш да го видиш в „Левият ми крак“. Откъснах снимката му от „Спотлайт“ и я сложих на

стената. Той е специален.

— Разбирам — каза Поли — и откъде имаш списание „Спотлайт“?

— Мама го получава.

— О, така ли? Тя актриса ли е?

— Казва, че е била някога. Вероятно преди сто години, преди аз да се родя. Чувах ги да се карат с татко за това. Тя казваше, че заради мен не е успяла. Той казваше, че как би могла успее, когато никога не е посещавала училище по актьорско майсторство и никога не са ѝ предлагали роля? Тогава тя пак заплакваше...

На другия ден, когато качваше Луана на влака за Корнуол, Поли я целуна за пръв път и макар Луана да не ѝ отвърна, почувства, че имаше напредък.

---

[1] AC/DC (англ.). — Прав ток/променлив ток. AC — air-conditioning (англ.). — Климатик. — Б.пр. ↑

10.

„Едно зло никога не идва само.“ Поли си припомни мрачното предупреждение на суеверната си баба, повтаряно при всеки удобен случай, и към края на следващата година започна разбира какво е имала предвид баба Атуел. По-късно щеше се връща назад и да осъзнава, че трите смърти, които като ли се случиха една след друга в ужасяваща последователно бележеха повратна точка в нейния брак.

Джони постоянно отсъстваше. „Вълкът“ се снимаше от почти месец, предимно тук, на място. Той напускаше къщата в 5:30 всяка сутрин и се връщаше уморен до смърт вечер, рядко преди десет. На Поли ѝ бе ясно, че не е задължително продуцентът да присъства на снимките през цялото време, но като за първи филм той искаше да се увери, че всичко върви гладко.

Всъщност всичко течеше като по вода и за двамата. Чери Фокс наистина бе избрана да играе обекта на любовното преследване, а рекламата, която този факт породил, беше невероятна.

Каквото и да излезеше като качество, първият филм на Джони вече се бе загнездил в умовете на хората. Поли също извличаше огромно удовлетворение от работата си. Беше договорила успешна сделка за две книги на Ребека Прайс с умен и отговорен млад директор на издателство, на които Ребека вече се бе посветила, а и други автори започваха да идват при нея. Въпреки че почти не прекарваха никакво време заедно, освен някоя неделя, Поли и Джони бележеха изморителен, но щастлив напредък и новините от фронта, които си споделяха, винаги бяха радостни.

До вечерта, в която Поли се прибра от работа и за няколко секунди бе върната в дните, когато Джони бе ръководил „Пи Ди Ес Продъкшънс“ от масата в трапезарията. Мястото беше в хаос. Празни бирени бутилки и препълнени пепелници покриваха всяко възможно кътче. Мръсни кожени якета бяха хвърлени на пода. Френското огледало от седемнадесети век на Поли (подарък от суеверната ѝ баба: „Скъпо дете, каквото и да правиш, не го чути, защото ще ти донесе седем години лош късмет“) беше свалено от стената и поставено на

масата в трапезарията. По повърхността му имаше бръснарски ножчета и назъбени линии кокаин.

Членове на „Круз Мисайл“ лежаха проснати из стаята, докато самият Круз бе приклепнал в ъгъла, обхванал глава си с ръце, а цялото му тяло се тресеше, докато издаваше силно, пропито хлипане. На Поли ѝ заприлича на пещерен човек с дълга до раменете грива, която, пусната от обичайната конска опашка, стърчеше мазна и чорлава.

— Джони? — погледна го тя въпросително.

Джони стоеше прав до Круз, потупвайки го по гърба без ефект. Той вдигна глава, сложи пръст на устните си и посочи с пръст на Поли да се качи горе. След малко дойде и той.

— Бел. Взела е свръхдоза. Някой я е намерил във ваната по обяд. Изглежда, че е било нещастен случай. Била е на хероин. Искам да кажа, аз не знаех, мислех, че и двамата са на кока и толкова. Закрих снимачния ден и доведох Круз направо тук. Той не може да го понесе, както виждаш.

Круз остана при тях два дни — Поли настоя останалите от групата да си отидат вкъщи — и тогава майка му пристигна от Ливърпул, за да си го прибере.

— Хайде, Били момчето ми, ела вкъщи при мен и баща ти. Виж в какво състояние си. Ще го оправим за нула време — увери тя Джони. — Винаги му е влияела лошо онази жена.

Поли наблюдаваше с интерес как огромното животно в кожено яке се оставя да бъде вкарано в такси от своята дребна побеляла майка и се удивляваше, че госпожа Пауърс все още има контрол над сина си. Семейството на лейди Анабел се оправда с мъката си и забрани на Круз да присъства на погребението. Джони започна бясно да прави промени в програмата за снимане, но ако Круз отсъстваше за повече от седмица, щяха да загаят. Обаче дребната госпожа Пауърс го достави на снимачната площадка след три дни. Имаше само един проблем. Беше отрязала косата му и помощничката по монтажа щеше да получи сърдечен удар, ако гримьорката не се бе появила с буйна сплъстена перука няколко часа по-късно, и снимането беше подновено на следващия ден.

Втората смърт се случи в един благоуханен септемврийски следобед. Патрик Фишър тъкмо бе получил доставката на ръкопис, който бе очаквал с особено голямо нетърпение. Той много се гордееше с факта, че представлява няколко бележити политици, а това, че един от тях бе решил да напише своите цинични мемоари, радваше Патрик неимоверно много.

— Дженифър, скъпа, не ме безпокой. Ще прекарам следобед в четене на сър Годфри. Донеси ми чай към 4:30, но без други повиквания, моля те.

Изглежда, че Патрик се бе възползвал от мекото време и бе изнесъл стола си през френския прозорец на балкона. С ръкопис, поставен несигурно на парапета, се бе заловил да чете, пресягайки се от време на време за още няколко страници. Очевидец бе видял всичко. Внезапен порив на вятъра отвял стотина страници и Патрик инстинктивно скочил да ги хване. Парапетът бил нисък, а Патрик — едър и тромав. Изгубил равновесие и полетял с главата надолу от четвъртия етаж към тротоара, където на косъм не се нанизал на шишовите на парапета на стълбите, водещи към сутерена. Докторите от бърза помощ казаха, че нищо не е можело да направи.

Партньорските отношения на Патрик с Джулс Дънбар се основаваха на шеговитост и привързаност. Патрик винаги бе наричал Джулс „стар чешит“. Поли наблюдаваше Джулс, седнал на масата срещу нея в „Хилеър“ на Олд Бромтън Роуд, любимият бар на Патрик, блестящ с червените си тиранти и обичайната папийонка. По-късно щяха да се върнат в офиса, за да обсъдят възпоменателната служба за Патрик в „Сейнт Мартин-ин-дъ-Фийлдс“.

— Хайде, момиче, трябва да пийнеш. Каква отрова предпочиташ? — Поли едва не се изкикоти. Не беше си давала сметка, че някои хора действително използваша изрази като „Каква отрова предпочиташ?“, но пък на Джулс му отиваше. — Е, аз ще пия мартини. Ще се присъединиш ли?

Поли кимна. Преди не беше пила мартини, но Джулс бе известен с пиенето си и Поли отдавна се бе примирила с факта, че този обяд ще бъде на принципа „ако не можеш да ги победиш, присъедини се към тях“.

— Ужасно е да се мисли за такива неща, когато са минали едва две седмици от погребението, но ще си търсиш ли нов партньор, Джулс? — Поли реши, че е по-добре да говори по същество, преди на Джулс съвсем да му писне.

— Той беше само на петдесет и две — отбеляза Джулс, избягвайки ловко въпроса. — Помня, когато баща ми го взе като разносвач в офиса. Току-що бе завършил „Бейлиол“ ...

— „Тринити“ в Кеймбридж — поправи го Поли.

— Ами кой тогава е бил в „Бейлиол“?

— Нямам представа, Джулс. Може би ти?

— Не, не мисля. Както и да е, Патрик беше само едно хлапе, кипящо от ентузиазъм. Изтощавах се само като го гледах. Толкова по-добре, след като аз никога не съм имал енергия да привличам проклетите автори. Мисля, че старият го знаеше, затова взе Патрик. Между другото, той е съкрушен, никога не е мислил, че Патрик ще пукне преди него. Говорейки за проклетите автори, какво ще правим с тях, Поли? С тези на Патрик, искам да кажа.

— Ами аз донесох списък. — Поли подаде лист хартия.

— Добро момиче. Да искаш някои от тях?

— Джулс, сериозно ли?

— Съвсем сериозно. Не искам да поемам никой под тридесет и пет години. Колко от тези драскачи са под тридесет и пет?

Поли се наведе и прегледа списъка.

— Мисля, че са само четири.

— О, боже, Патрик винаги е имал слабост към надути пръдльовци. Досадни политици, дипломати, специалистки градинарство, не, по-лошо, по ботаника. Кое беше дъртото плашило, дето написа онзи обемист том за бълхите, Хортензия Еди-коя си? Вероятно е било, преди да дойдеш ти. Предполагам ще се наложи за момента аз да ги поема. Знаеш ли какво каза онзи именит пръдльо, Годфри Мур, по телефона в деня след нещастния случай с Патрик? Обадох му се да му съобщя за случилото се и първото нещо, което той каза, беше: „Някой спаси ли ми ръкописа?“.

Поли въздъхна. Реакцията на Джони беше почти толкова неприятна, когато му бе казала за Патрик: „Е, погледни от добрата страна, Пол. Това несъмнено означава издигане за теб. Може би ще ти дадат всичките му клиенти“.

— Ребека Прайс. Тя е твоя, нали? А и си имаш още няколко. Сигурна ли си, че ще можеш да поемеш и тези на Патрик? — попита Джулс. — Ще взема овнешко бутче и ми донесете листа с вината, ако обичате. О, той е тук. Така е.

Поли знаеше, че веднъж щом вниманието на Джулс се отклонеше от списъка с клиенти към листа с вината, тя ще го изгуби.

— Да, Ребека е моя — каза тя бързо. — Значи, аз поемам тези четиримата, нали? О, ами Луси Ричардс? Чел ли си нейния ръкопис? Не мисля, че е по твоята част, Джулс. По-добре я остави на мен. Ще им пиша на всички днес следобед, а ти ще се справиш с останалото. Би ли желал да напиша на всеки от тях писмо от твое име, Джулс, за да им обясня ситуацията и да им кажа, че ще се свържеш с тях в съответния срок?

Джулс я погледна през бифокалните си очила.

— Ще го направиш ли, скъпа? Много мило. Напиши ми бележка за това кой какво и кога трябва да доставя и може би ще успееш да накараш сър Годфри да ни даде друг екземпляр от ръкописа си сега, когато се е поуспокоил. Предполагам, че ще бъде добре да прочета проклетото нещо. Междувременно, може би ще задържиш пръдълото...

— Джулс!

— О, знаеш какво искам да кажа.

Поли наистина знаеше какво иска да каже той. Горкият стар Джулс действително бе срам за агенцията. Тя изпита съжаление към клиентите, наследени от баща му, който бе основал агенцията, и нито един от тях не беше под шестдесет години, но по някакъв начин, както бе забелязала, те успяваха да се спогаждат с Джулс. Беше джентълменски, до известна степен ленив стил на работа, който бързо отмираще. Тя се съмняваше дали Джулс някога бе продавал книга на търг. Той просто разчиташе, че подходящият редактор ще се окаже на същото място, когато някой автор има за продан нова книга. Книгата биваше доставяна на редактора, който надлежно я прочиташе, консумираше се обяд и в подходящия момент темата за парите биваше набързо обсъдена, след което Джулс изобщо забравяше за книгата, докато не биваше поканен на партито по случай издаването ѝ.

„Ще бъде като изгубен за известно време без Патрик“, помисли си Поли. Патрик винаги бе предпазвал Джулс от по-безскрупулната

страна на бизнеса, докато незабележимо го тласкаше все по-напред към последната част на двадесети век. Най-малкото, което тя можеше да направи, бе да удържа крепостта, докато той се възстанови достатъчно, за да започне да се грижи за клиентите на Патрик, въпреки че Поли не можеше да каже за какво точно ще се грижи Джулс. Онова, което знаеше, бе, че тя възнамеряваше да бъде много различен агент — наистина ще се грижи за своите автори, за техните произведения и благополучие. Като Патрик — наистина, в негова памет — тя ще бъде, както се изрази Джулс, кипяща от ентузиазъм.

Круз се изгърси от мотора си „Фет Бой“ с почти триста километра в час. Той никога не се преструваше, че се е възстановил от смъртта на лейди Анабел и като че ли при всяка нова каскада, която изпълняваше във филма, отправяше някакво лично предсмъртно желание.

— „Приятелите ми все го унижаваха и унижаваха“ — тихичко си запя Поли, чудейки се защо точно тази песен ѝ беше в главата. — „Казваха, че е от неподходящ квартал...“

— Защо му трябваше да се прави на проклет водач на глутницата? — въздъхна Джони при завръщането си от болницата, отговаряйки на въпроса ѝ. — Става все по-зле с всеки изминал ден.

„Ето, помисли си Поли, едно зло никога не идва само. Той, е третата смърт.“

Но грешеше.

„Круз оживя“, крещяха заглавията, пропускайки да споменат, че може би никога вече няма да може да ходи.

— Съсипан съм — изпъшка Джони, сякаш нарочно пренебрегвайки факта, че вината си беше изцяло негова.

Първо, Круз имаше договор „Плащай или играй“, което означаваше, че дори и да не се върне във филма, ще му бъде заплатено. Второ, Джони направи глупостта да пренебрегне необходимостта от бюджетна гаранция за завършване. Като при застрахователната премия, на един гарант се плаща хонорар, в замяна на което той се съгласява да плати всички разходи над уговорения бюджет, за да се гарантира завършване и доставка на филма. Фактът, че Круз бе настоял сам да изпълнява каскадите, бе направил застраховката му така

абсурдно голяма, че бе направо невъзможна, но Джони трябваше да включи гаранция за завършване. А сега без Круз и без пари, с които да наеме заместник за завършването на филма, дори и да не му се искаше на този късен етап, Джони нямаше друг избор, освен да обяви, че „Вълкът“ е „бил повален“.

„Филмът му умря, помисли си Поли. Това е третата смърт.“
И отново грешеше.

Прудънс Атуел се обади по телефона в осем часа една петъчна вечер към края на октомври.

— Поли, скъпа, баща ти постъпи в „Норфолк и Норуич“. Работата е, че... — Гласът на майката на Поли секна. — ... този път не мисля, че ще излезе оттам.

— Защо, за бога, не си ми казала? Господи, мамо, рак! — Вълнението на Поли я правеше необичайно агресивна към майка ѝ, когато Прудънс я взе от гарата на Норуич на другата сутрин.

— Не влизай. Чакай! — Прудънс хвърли одеяло на съседната седалка, преди черното сако „Агнес Би“ на Поли да е станало цялото в кучешки косми. — Ето. Не ти казах по простата причина, че баща ти ме помоли. Не искаше да знаеш, че умира.

— Разбирам — каза Поли изведнъж. До този момент тя действително не беше съзнавала, че баща ѝ умира. Те пътуваха в мълчание до болницата и Прудънс спря на паркинга.

Поли потрепери.

— Ужасно място. Защо е тук, мамо?

— Искаш да кажеш защо не е в някоя частна клиника? О, познаваш баща си, Поли. Винаги е подкрепял държавното здравеопазване. Никога не харчи, когато може да спести — добави тя сухо.

Беше стара семейна шега, че бащата на Поли е инсталирал централно парно само в онези стаи, в които идват хора, оставяйки семейството си да зъзне около стари електрически печки в останалата част от къщата.

Бяха го настанили в отделна стая, вместо в отделение, което подсказа на Поли, че докторите не дават много надежди. Той беше в кома. Майка ѝ не беше споменала и това. То осуети сърдечния разговор

с баща ѝ, който Поли бе упражнявала по време на пътуването от Лондон. Беше ужасена от дишането му: дълги паузи, последвани от агонизиращи хрипове. Докато седеше до леглото на баща си в оскъдно обзаведената болнична стая, на Поли ѝ се струваше, че промеждутъците между хриповете ставаха все по-дълги и по-дълги. Напрежението от очакването да чуе дали той ще вдиша отново, бе почти непоносимо. Тя чака майка си да излезе от стаята и тогава хвана с две ръце ръката му и заговори:

— Аз съм добре, тате. Знам, че си мислеше, че няма да бъда, но съм добре. Обичам Джони. Съвместният ни живот е странен. Не смятам, че би го разбрал. Не е точно онова, което очакваш за мен, но и двамата трябва да полагаме големи усилия, иначе няма да върви, имам предвид брака ни. Съжалявам, че нямахме внуци за теб, въобще съжалявам, че още нямаме деца. Искам деца, тате, но има време. Харесвам работата си. Знам, че ще бъда добър агент. Искан ми се само да знаех, че Джони ще бъде добър продуцент.

В стаята влезе медицинска сестра и чу последното изречение.

— Няма смисъл да му говориш, мила, не може да те чуе. Той наред ли е?

— Добре е — каза Поли. — Просто умира. Откъде знаеш, че не може да ме чуе?

Беше доста разтърсена от това, което току-що бе казала на баща си. Осъзна, че говори на себе си, независимо дали баща ѝ я чува, или не, използвайки го като извинение да извади на бял свят неща, които се бе опитвала да потисне в себе си. Наистина ли смяташе, че Джони няма да успее?

— Може напълно да греша, тате. Вероятно един ден ще се прибере с маршова стъпка вкъщи, прегърнал „Оскар“ във всяка ръка. Няма значение дали това ще стане, или не, аз го обичам. Той ме познава, тате, както ти ме познаваше. Както ти ме познаваш — бързо се поправи тя, поглеждайки към него. — Мама няма ни най-малка представа коя съм. Отказах се да очаквам от нея да прозре истината. Вижда в мен това, което иска да бъда, приятно провинциално момиче, пораснало и омъжено, живеещо в Лондон и очакващо да се появят внучетата ѝ. Според мен тя предпочита да си мисли, че не ходя на работа... — Когато вратата се отвори, тя спря виновно, очаквайки, че е Прудънс, но беше друга сестра.

— Точно така, скъпа. Говори му. Сигурна съм, че помага. Изглежда сякаш не те чува, но как можем да сме сигурни? Най-вероятно те чува. Ти си дъщеря му, нали?

Поли кимна с благодарност. Можеше да се закълне, че ръката на баща ѝ в нейните ръце едва доловимо потрепна.

На другата сутрин, когато влизаха през летящите врати на отделението до стаята му, три сестри изскочиха иззад ъгъла, за да ги отклонят. Сякаш от нищото се появиха чаши чай. Бащата на Поли бе починал двадесет минути преди пристигането им.

— Не може ли да го видим? — примоли се Поли.

— По-добре не, скъпа — каза сестрата, която беше помислила, че той може да я чуе. — Гледката не е много приятна, когато човек си отиде по този начин. Към края го болеше, но сега почина в мир. Вчера добре си поприказвахте, сбогувахте се, въпреки че сигурно не го съзнавахте. Той не би искал да го виждате. Ето, изпийте си чая.

„На бас, че казва това на всички момичета“, помисли си Поли тъжно и прегърна майка си, която бе започнала тихо да плаче.

За смайване на Поли Джони пристигна за погребението.

Беше четири дни след като баща ѝ бе починал, а тя бе отишла на дълга разходка в късния следобед, след като бе прекарала по-голямата част от деня на телефона, информирайки хора от цялата страна за погребението, разговаряйки с викария и погребалния агент, пускайки съобщения във вестниците, докато Прудънс посрещаше поток от гости на събирането, което тя наричаше „съболезнователен чай“. „Много ѝ харесва, помисли си Поли, не е получавала толкова внимание от години.“

Поли обу ботушите си, прескочи огражденията за добитъка и закрачи бавно през полето. Като момиче си бе представяла как прекосява същите тези поля в сватбената си рокля, за да се омъжи в малката каменна църква, която се издигаше на края на земята им. Винаги бе възнамерявала да се омъжи по време на жътва, за да могат тя и шаферките ѝ да направят процесия между балите слама. Както се бе оказало, тя се омъжи в Лондон, а единствената процесия тук в Норфолк щеше да бъде на носачите на бащиния ѝ ковчег, които щяха да минат през калта след два дни.

Тя зашляпа през калната червена земя и внезапно промени посоката, за да мине през гората. Мракът на тесните къпинени пътеки, където надвиснали клони не допускаха слабата слънчева светлина, бе някак успокояващ. Тъкмо бе започнала да влиза в собственото си темпо, приближавайки сечище, където смяташе да се облегне на огромния ствол на един дъб и да си почине, когато чу шумолене в гъсталака отляво. Елен, вероятно. Тя спря и застана напълно неподвижно. Ако изскочеше и я видеше, той щеше да се стресне. Шумоленето приближи, пукаха стъпкани съчки. После едно куче мина през пътеката, вир-вода.

— Ашби! — Ритрийвърът се разтърси, окъпвайки я цялата с кална вода и приближи към нея, въртейки опашка. Ашби беше кучето на майка ѝ. — Ашби, умно куче. Как ме намери?

Сякаш в отговор, на сечището в края на пътеката се появи фигура на мъж и се затича към нея. Протегна ръце и я повика с мълчалив жест да го посрещне. Тя се затича с ръце напред, сякаш участваше във финалния кадър на съзлив филм. Тогава, точно когато щеше да се хвърли в прегръдката на Джони, той отстъпи наляво и тя се размина с него, продължавайки по пътеката с прострени ръце.

— О, Джони! — Тя не можеше да не се засмее. Той започна да се прави на шут, като се престори, че я търси, и когато стигна до него, тя го удари по ръката. — Идиот такъв! Какво правиш тук?

— Пристигнах точно навреме за събитието, което смятах, че ще бъде страхотен чай, кифлички и други работи, а открих, че си излязла. Майка ти даде на този — как се нарича? — ритрийвър чифт твои маратонки и му каза да те намери. Аз го последвах и ето ни тук.

— Мои маратонки? О, не, сигурно ги е изпуснал някъде в гората и всички ще ги видят.

— Не, чакай, ето го, носи нещо в устата си. Малко сиво нещо, Пол.

— Ашби, ела тук. Добро куче! Сега пусни! Хайде, пусни.

Ашби пусна в краката на Поли мъртва катерица. Тя изпищя истерично и тогава изгуби контрол. Не беше се отпускала, откакто баща ѝ почина, не бе плакала и беше горда от своето присъствие на духа. Джони обвини ръце около нея и бавно я поведе към къщата.

— Пак роним сълзи, а, Пол, какво ще правим с теб? Хайде, хайде, изкарай го навън. Никога не съм предполагал, че можеш да

изглеждаш толкова отвратително.

Тя го удари вяло.

— Знаеш ли, и баща ми почина някога — каза той разговорливо.

— Всичко, което аз мога, ти го можеш по-добре — промълви Поли на гърдите му.

— Какво е това? Обвиняваш ме, че се състезавам с теб, така ли? Типично! Горкият стар Папа. Щеше да му хареса да се върне и Италия, за да умре там, но така и не успя. О, не, не започвай пак да плачеш точно когато те изсушихме. Майка ти ще си помисли, че те бия. Ще направим ли едно опитно погребение тук в гората? Ашби има нещо там, което иска да погребем, за да си го изрови при следващата ни разходка.

— О, млъквай, Джони. Беше ли близък с баща си, обичаше ли го?

— Не. Да. Обичах го, той беше моят Папа, беше сърдечен италианец и в него разпознавах себе си, но не го уважавах.

— Защо?

— Той никога не направи нищо от себе си. Или поне не по начин, който да ме впечатли. Цял живот беше просто сладоледаджия. Хубаво, спечели пари, но...

— И какво? На него харесваше ли му да бъде сладоледаджия?

— Не знам. Предполагам.

— Е, какво лошо има в това?

— О, Пол, ти просто не разбираш.

— Не, не разбирам. Мислиш ли, че Луана те уважава?

— О, тя ти изпраща много поздравя, дори ти е написала писмо. Ето, тук някъде е...

„Едит, помисли си Поли незабавно, видял е Луана, така може да е видял и нея.“

Защо просто не можеха да погребат Едит?

— Гледали ли сте „Полицаят от Бевърли Хилс“? — попита Джони леля Моли по време на вечеря. — Знаете ли, че първоначално е бил замислен за Силвестър Сталоун. Страхотна идея да сложат черно ченге, страхотен момент, когато Еди Мърфи пристига в Ел Ей и гаджето му от Детройт нарича колата му „скапана синя чери нова“. Наистина го скастри.

Леля Моли грееше щастливо насреща му. Беше напълно глуха, но отказваше да си носи слуховия апарат.

Поли ровеше храната си. Джони бе зает да прави по неговите думи „усилие за сближаване“ с роднините ѝ и в замяна на това те всички го мислеха за побъркан. По време на обяда на другия ден той надмина себе си. Трапезарията се намираще в предната част на къщата, откъдето имаше ясна гледка към равните поля с тук-там прогризани дървета, превити надолу от норфолкския вятър като болни от артрит старици. Разговорът вече се бе изчерпал напълно и всички полагаха големи усилия да не сърбат супата в последвалото мълчание.

Изведнъж група разхождащи се хора бавно преминаха наблизо, като възрастните старателно гледаха напред, а децата се вторачиха нахално в тях през прозореца.

— Искате ли да ги отпратя? — попита Джони, ставайки на крака. — За влизане в чужда собственост и така нататък.

— Няма нужда. Те не влизат в чужда собственост — каза спокойно Прудънс, като отстрани чинията си и се опита да улови с лъжицата последната капка. — Това е обществена пътека. Те имат пълното право да минават покрай къщата.

— Но те са на ваша земя.

— Наистина няма значение, скъпи Джони, седни. Ние сме им свикнали.

— Но това е малко прекалено! — Джони нямаше намерение да отстъпи. Той се втурна към прозореца и изгледа как последните от разхождащите се прескочиха портата, направена от пет пръта, на границата с полята. — Какъв е смисълът да живеете на такова шикозно място — Прудънс трепна при думата „шикозен“, — когато разни хора се мотаят наоколо, докато обядвате, и правят „Ехо-о-о“...

— Джони! — предупреди го Поли.

— Имам предвид, че това е смешно... — Преди да може да го спре, той изтича навън и се заразхожда пред прозореца като Чарли Чаплин, правейки се, че върти бастунчето си и им се усмихна широко.

— Ехо-о-о, ехо-о-о... — викаше той.

Леля Моли размаха ръка в отговор. Всички останали го избягваха до края на деня.

Поли трябваше да признае пред себе си, че нямаше да се справи без него на погребението. Въпреки че бе израсла между тези болезнено учтиви роднини, които сега бяха наоколо, тя чувстваше, че все още се отнасят снизходително към нея, една чудачка сред многобройните си братовчедки с техните еднакви колани тип Алиса, перли и яки жабо, които крещяха пронизително на своите мъже, занимаващи се с нещо (вероятно с нищо) в лондонското сити. Джони стискаше ръката ѝ, докато вървяха през полята към църквата, и продължи да я държи и по време на службата, шушнейки от време на време: „Без сълзи, Пол, добро момиче, дръж се“.

След това при сервирането на напитките, тя го видя в задълбочен разговор с нейния чичо Матю. Чичо Матю си оставаше нещо като неудобство за семейството и ако не беше фактът, че е фрашкан с пари (и невероятно щедър, в момент на нужда можеше да се разчита на него), отдавна щеше да е изключен от семейните сбирки. По едно време репутацията му на разпуснат човек беше набрала сила. Това само по себе си не би било толкова лошо, ако самият чичо Матю не бе безкрайно горд с репутацията си и не отегчаваше до смърт всеки, който се приближеше до него, с разкрасени истории за неговите буйства с „куклички“ и „пачаври“.

Когато тя мина покрай него, чичо Матю я привика:

— Човекът работи в киното. Не си ми казвала, Поли. Разказвах му моите малки приключения във филмовия бизнес.

— С второкласните актриси ли, чичо Матю?

— Такова беше времето. Добре се посмяхме. Той ми разказа несполуките си около Вълка. Ужасно жалко. Предложих да му помогна, но той не искаше и да чуе. Казах му, че когато му потрябвам... Бих искал да се върна към киното, да се запозная с някоя кукличка.

Прудънс изникна отнякъде до Поли.

— Поли, малко се безпокоя за Джоан. Толкова мило, че си е направила труда да дойде и както винаги е елегантна. Сигурна съм, че костюмът е на „Шанел“. — Прудънс погледа някак пренебрежително към вечното сако „Агнес Би“ на Поли.

— Какво ѝ има?

— Как можеш да задаваш такъв въпрос? Тя е разстроена до отчаяние от смъртта на горкия ти баща. Намерих я потопена и сълзи в

килерчето и я изпратих горе в моята спалня. Отскочи и виж дали е добре.

Поли намери Джоан свита, по средата на леглото, като преди това си бе свалила сакото от костюма „Шанел“, което сега висеше на стола.

— Поли, това е най, най-жестокото нещо, което някога се е случвало. Не знам как ще си покажа лицето в Лондон отново. Уволниха ме от „Конде Нает“!

— Какво ще прави майка ти с тези спестявания? — попита Джони по пътя обратно към Лондон. — Ще ги изхарчи? Ще ги превърне в апартаменти? Старият ти остави доста, нали?

Поли знаеше от известно време, че баща ѝ беше оставил 25 000 лири, като още доста щяха да се прибавят след смъртта на майка ѝ. Не бе казала на Джони и още не възнамеряваше да го прави. Не знаеше защо. Никога преди не беше крила нещо от него. Това бяха нейните пари и подсъзнателно бе започнала да планира какво ще прави с тях.

— Затова ли дойде на погребението, Джони? Съблазнен от шанса за лесна печалба?

Нямаше представа какво я накара да каже подобно нещо и когато видя болката, изписана на лицето му, ѝ се искаше да не беше го изричала, особено когато той започна да шофира с една ръка, пресягайки се с другата да отметне косите от лицето ѝ и да я погали по главата с безкрайна нежност. Още по-лошо се почувства, когато той каза:

— Горката стара Пол, ти наистина обичаше баща си, нали? Не съм предполагал, че така ще се разстроиш, когато той предаде Богу дух. Но все пак имаш мен. Доста скапан заместител, но наистина те обичам и ще се грижа за теб. Аз съм бремене за теб Пол, италианец, който все те поставя в неудобно положение и който те обожава, дори когато имаш червен нос и малки червени очички от непрестанно ронене на сълзи. Ето, дори ще ти дам най-хубавата си копринена кърпичка...

Тя се засмя както винаги, когато той ѝ каза това, а после ѝ подаде смачкана хартиена кърпичка. Беше толкова изтърган, но винаги я разчувстваше. Затова го обичаше.

И все пак не му каза за двадесет и петте хиляди лири.

11.

Сега, когато беше безработна и свободна, Джоан не спираше да се обажда на Поли с искането да обядват поне три пъти седмично. Джоан винаги се държеше така, сякаш работата на Поли не беше нещо повече от работата на възхвалявана секретарка. Тя звънеше на Поли всяка сутрин около единадесет.

— Здравсти, скъпа, аз съм. Можеш ли да говориш или записваш? Ако Поли кажеше, че на другата линия има автор, Джоан просто отвърщаше: „Добре, ще почакам, докато го свържеш, с когото трябва“.

— Джоан, те се обаждат на мен.

— Така ли? Защо? О, няма значение. Обади ми се после. Един от първите ѝ въпроси винаги беше:

— Къде ще ходим?

— Да ходим? — Поли неизменно се разсейваше, искайки Джоан да освободи линията, но беше твърде чувствителна към положението ѝ на останала без достъп до центъра на нейната вселена — издателство „Вог“.

— За обяд. Къде ще ходим днес?

— Джоан, казах ти, днес ще обядвам с клиент.

— О, ами тогава ще трябва да си побърбим по телефона.

В такива случаи Поли се опитваше да продължи да работи със слушалка на ухото си, докато Джоан бърбореше.

— Днес дават чудесен филм с Хектор О’Нийл в „Демпстър“. Гледала ли си го, Поли? Той приключи със снимките на последния филм като Конуей. Казвала ли съм ти колко мил беше към мен, когато го снимахме миналата година за „Вог“? Толкова е изискан. Бостънски ирландец като Кенеди.

— Той е американец? Никога не съм знаела. Семейство Кенеди не бяха много изискани. Старият Джо Кенеди е дошъл от бедняшките квартали на Източен Бостън, бил е търговец и контрабандист.

— О, Поли, толкова си дребнава. Какво като е бил контрабандист в началото? Всъщност е романтично. По-късно става посланик в английския двор. Това е важното.

— А Хектор О’Нийл е израсъл със семейството?

— Нещо подобно. На човек му е неудобно да любопитства чак толкова. Демпстър казва, че той е в Лондон за малко. Чудя се къде ли е отседнал. Може би има къща. Все някой ще знае. Слушай, Поли, скъпа, не мога да седя на телефона и да клюкарствам с теб цяла сутрин. Трябва да си намеря някаква работа като нещатна журналистка. Утре ще можем ли да обядваме?

Поли нямаше да може, но каза „да“ само за да се отърве от Джоан. Почувства се много виновна. Не беше възможно и да я покани у дома вечер, защото Джони все още не я искаше в къщата. Във всеки случай, откакто „Вълкът“ беше пропаднал, той се нуждаеше от пълното внимание на Поли вечер, което беше малък проблем, имайки предвид количеството ръкописи, които тя трябваше да прочете.

Особено един от тях не можеше изобщо да чака.

През лятото на 1989 Лорънс достави окончателния вариант на „Господин Неподходящ“. Когато Поли го прочете, бе абсолютно сигурна, че в ръцете си държи първокласен автор. Лорънс може да изглеждаше като пълен смотаняк, непохватен и нервен, с черна коса и толкова дебели очила, че почти не се виждаха очите му, но книгите му доказваха, че определено притежава по-добро разбиране за жените от повечето мъже. Поли беше възхитена. Седнала в леглото, тя чете до късно, докато Джони мърмореше под завивката до нея.

— Какво, по дяволите, е това? За бога, Поли, угаси лампата, за да поспим малко.

— Нищо, което би те заинтересувало — отвърна му тя язвително.

В края на краищата Джони категорично бе отказал на бедния Лорънс. Защо ще го е грижа какво е станало с „Господин Неподходящ“?

Поли нямаше търпение да продаде „Господин Неподходящ“, но се насили да кара едно по едно. Първо трябваше да вдигне малко шум. После, когато имаше достатъчно хора, искрено желаещи да видят книгата, щеше да я продаде на предложилия най-висока цена. За целта тя покани няколко евентуални редактори и изказа възхищението си от „Господин Неподходящ“, но без да прекалява.

Поли внимателно избираше ресторантите. Нямаше да е разумно да заведе една тридесетгодишна претенциозна и авторитетна редакторка някъде, където няма да я видят и няма да може да маха на

хората. Али Кепъл беше издател без талант, но ѝ бе дадена значителна финансова власт в едно гладно издателство с дебела чекова книжка. Тя нямаше да очаква нищо под класата на „Гручо“ или „Каприз“, в противен случай ще приеме, че Поли или още по-лошо, Лорънс — не заслужава вниманието ѝ.

По подобен начин Розмари Пъркинс, изключително опитна, доста старомодна редакторка на над петдесет години, чиято безпогрешна преценка и внимание към авторите ѝ бяха спечелили отлична репутация, мразеше шумните модерни ресторанти и обичаше да седи спокойно в ъгъла на порутена гръцка таверна и да разговаря за градинарство. И въпреки това Поли знаеше, че нейното одобрение на някоя книга често поощряваше работодателите ѝ да бръкнат по-дълбоко в кесииите си.

Както се оказа, търгът за „Господин Неподходящ“ си имаше своите усложнения. До втория ден бяха останали само трима от деветимата, на които книгата беше предоставена. По време на първия рунд една от тях, Пат Уолш от „Ламбърт Груп“, бе дала зашеметяващото начално предложение от 50 000 лири.

— Това ще отпрати конкуренцията, сладурче — избоботи Пат по телефона на Поли. — Едва ли си заслужава да продължаваш, ако питаш мен.

Поли не можеше да понася разпореждащия се, веселяшки маниер на Пат Уолш, както и склонността ѝ да нарича абсолютно всеки „сладурче“.

Беше разтревожена и когато четирима бързо отпаднаха. Тя изслуша стандартните извинения:

— Поли, страхувам се, че е прекалено скъпо за мен. Чудесна книга, но при сегашното положение, петдесет хилядарки за първи роман, е малко прекалено...

Бъзльо!

— Бих искал да предложа повече, Поли, но редакторският съвет ме притиска...

Смотаняк!

— Ако знаех, че ще се задържи на петдесет, щях да остана, Поли, знаеш, че щях, но ще качват още и още, дано си наясно какво правиш...

О, благодаря!

В трети рунд Пат Уолш беше на 95 000 лири, Розмари Пъркинз — на 97 000 (нейната подкрепа на книгата беше най-добрата новина досега — това означаваше, че когато се стигнеше до обсъждания, всички щяха да знаят, че книгата я бива), а третият състезател, Артър Алън-Джоунс, беше вдигнал до 105 000 лири. Усложнението идваше от Артър и неговата висока оферта. Преди година и половина Артър беше асистент на Пат Уолш (секретар, ако бъдем точни), но неговата характерна упоритост и маниакална амбициозност му бяха осигурили на двадесет и седем години длъжността редакционен директор в съвсем новото издателство „Холивуд“ (наречено така, защото офисите им се намираха на Холивуд Роуд близо до Фулъм Роуд, а не поради връзки с киноиндустрията). Артър, който настояваше да го наричат Арт или Арти, бясно се съревноваваше и отчаяно се стараяше да запълни първия си списък. Но Пат Уолш нямаше абсолютно никакво намерение да отстъпи пред някогашния си любимец. Щеше да стане за посмешище на целия бранш. Беше подочута да злослови за Артър в „Гручо“: „Казвам ти, сладурче, никога не четеше повече от петдесет страници от ръкопис. Просто се водеше по доклада на четеца, в зависимост от това с коя от тях спеше“.

Артър отвърна на удара от „Бриджис Плейс“ 2, по-малък, по-елитен клуб на малка уличка до Колизеума.

— Да поговорим за тази параноичка! — каза той на цяла маса млади турци от „Джи Кю Дъ Фейс“ и Канал 4. — Тя дори уреждаше зачатieto на децата си така, че раждането им да не съвпада с ААК или Франкфурт. — Ежегодните екскурзии до Американската асоциация на книгоиздателите и Панаирът във Франкфурт бяха стандартни събития в календара на издателите.

Накрая Поли реши да им даде продължение. Всички щяха да направят последни залагания и който предложеше най-висока цена, щеше да получи книгата.

Те всички спряха на 124 000 лири (предишното най-високо беше на Пат, 120 000). Имаше леки вариации в допълнителните изисквания по въпроса за сумата над основната оферта. Пат предложи 5000 лири отгоре, ако книгата се задържеше в Топ 10 на бестселърите на „Сънди Таймс“ минимум шест седмици. „Топ 10 не стигаше, помисли си Поли, трябва да бъде в Топ 5.“ Розмари Пъркинс гарантира 25 000 за разходи по промоцията (не изключителен, но елегантен жест), а Арти Алън-

Джоунс остана верен на „Холивуд“, като предложи допълнителни 7500 лири отгоре, ако се направи „касов филм“ по „Господин Неподходящ“ във Великобритания.

Поли тъкмо щеше да се върне при всеки от тях и да ги попита за финалния пакет, като всеки включи бюджет за промоция плюс допълнителни суми, ако стане бестселър и ако се направи филм, когато Лорънс се опита да провали начинанието, като разкри, че е зависим от астрологията.

— Поли, кога е рожденият ден на Пат Уолш?

— Лорънс, нямам представа. Това не е събитие, което празнувам. Освен това, тя всъщност не е спечелила наддаването още, затова не е нужно да мислиш за рождения ѝ ден.

— О, напротив, трябва. Трябва да зная коя зодия е моят издател, преди да подпиша с тях, а другото нещо е, че поръчах на светски астролог да направи хороскоп на книгата. „Господин Неподходящ“ е Скорпион и трябва да бъде публикуван или на 21 ноември или на 2 април. Искам това да го пише в договора.

Поли бавно преброи наум до десет. Това беше най-важната стъпка в нейната кариера дотук. Не трябваше да губи самообладание.

— Лорънс, на масата чакат 124 000 лири. Просто не мога да се върна при хората и да ги питам кога са родени.

— Знаех си, че книгата въобще не трябваше да се предлага, когато Меркурий е обърнат назад. Искях да ти кажа това. Обади ми се, когато разбереш зодиите им, и се опитай да научиш в кой знак е Луната, а също и асцендентът им. Ще ти е нужно да знаеш точния час на раждане.

Поли определи на всеки от участващите по една зодия, без въобще да ги пита, изчака двадесет и четири часа и се обади на Лорънс.

Лорънс каза, че е лично алергичен към Близнаци (Пат Уолш), но че Слънце в Риби на Арти Алън-Джоунс и Луната му в Рак са перфектни за неговата зодия Рак и Скорпиона на „Господин Неподходящ“.

— Значи се разбрахме тогава? — Тя почувства слабост от облекчение. — Книгата отива при издателство „Холивуд“ за 124 000 лири с гарантирани разходи за промоцията 35 000 плюс още 5000

филмов бонус и допълнителна сума от 5000, ако се задържи в списъка на бестселърите на „Сънди Таймс“ за повече от пет седмици.

— Още едно нещо.

Поли сметна за най-добре да запази мълчание.

— Ти коя зодия си, Поли?

— Рак, Лорънс, точно като теб, но започвам да мисля, че това е единственото общо нещо между нас. Ще затварям, Лорънс, преди да ме попиташ каква е зодията на телефона.

Когато Поли гордо показа на Джони резултата от търга за „Господин Неподходящ“, отразен в списанието за издавани книги „Букселър“, той прояви повече интерес да чуе за съперничеството между Пат Уолш и Арти Алън-Джоунс.

— Харесва ми, харесва ми. Като във „Всичко за Ив“. Може да има хляб в идеята да се направи римейк с нов обрат, с героиня като Бет Дейвис и амбициозно младо момче, вместо момиче. Ще го наречем Еди вместо Ив. Всичко за Еди. Страхотно! Мерси, Пол.

— Няма за какво. — „Всичко за Еди!“ Поли потрепери. — Значи не си впечатлен, а?

— От какво? От малката ти продажба? Предполагам, че е добра за тази жалка страна, но трябва да разбереш, че с агентите, с които аз се срещам, искам да кажа агентите в моя бизнес, говорим за милиони.

— В твоя бизнес.

— Аха.

— Джони, какъв точно е твоят бизнес в момента?

Поли съзнаваше, че това е удар под кръста, но я болеше от снизходителното му отношение към онова, което тя смяташе за страхотно постижение.

— Ясна е работата — озъби й се той — ти си толкова незаинтересована от това, с което се занимавам, толкова потънала в собствения си живот, че действително трябва да ме питаш с какво се занимавам.

— Не те питах с какво се занимаваш. Попитах те какво правиш в момента. Измина почти година, откакто „Вълкът“ се разпадна.

— Хайде, натяквай ми го. Как да започна преговори за каквото и да било, когато няма никакви пари?

— А банките?

— Има по-добър начин, нещо, което можем да направим заедно.

— Джони, няма да ти дам парите на баща ми.

— Те не са негови. Те са твои и можеш да правиш каквото си поискаш с тях.

— Точно така.

Подобни разговори бяха станали редовни между тях, откакто майката на Поли бе казала на Джони за двадесет и петте хиляди. Прудънс не знаеше, че издава тайна. Всъщност тя бе предположила, че Джони знае за тях. Каза на Джони, че просто пита какво смята да прави с тях. Най-вероятно той се грижи за инвестициите на Поли, нали?

Не, не е той, не че не се е опитвал.

— Просто не разбирам — каза Прудънс. — Нейният баща винаги се грижеше за моите пари.

Една вечер, когато беше особено унил, Джони дори обвини Поли, че вече не го обича.

— Искаш да кажеш, че не е възможно да те обичам, тъй като не ти давам парите си. Джони, моите пари и любовта ми не си едно и също нещо. Не можеш да очакваш да получиш едното и да смяташ, че другото автоматически идва с него.

— Но ти, искам да кажа влюбена ли си още в мен?

— Много повече, отколкото когато се оженихме.

Това наистина го разтърси.

— Наистина ли, Пол? — Той седна в леглото, пресегна се за дистанционното и го насочи към телевизора. — Е, това е изненада. Много, много повече, казваш. Колко много повече? Хайде, покажи ми. — Той се пресегна към нея под завивките.

— Изключи проклетото нещо. Утре трябва да ставам рано.

— Такава скучна стара жена си напоследък. Никакви късни игри. Все седиш с очилата на носа си и изчиташ онези проклети купища хартия. Как въобще очакваш да забременееш, когато по цяла нощ четеш?

— Да забременея?

— Точно така. Да забременееш. Филмът ми се скапа, а дори не мога да се утеша с това да бъда баща.

— Джони, ще си създадем потомство, но има нещо, което възнамерявам да направя и усещам, че трябва да го обсъдя с теб преди това. Чувствам се почти готова да се отделя от „Патрик Фишър и

Дънбар“ и да основа моя собствена агенция и искам да го направя тук, в тази къща.

— Става. Моментът е идеален. Ще си бъдеш вкъщи, за да се грижиш за бебето.

Поли никога не бе харесвала неговото виждане за майчинството. Както я бе предупредила майка му, Джони се правеше на италианец мъжкар само когато му изнасяше, а сега му изнасяше да превърне нейната голяма кариера в оправдание за майчинство.

— Там е работата. Ако реша да продължа с моя агенция, ще трябва да й посветя цялото си време. Бих искала да изчакам и да имам дете, когато агенцията си стъпи на краката.

— Няма да станеш по-млада, Пол. Тридесет и шест? Тридесет и седем?

— Преди една-две седмици се видях с моята гинеколожка и тя ми казва, че състоянието ми е тип-топ. Няма проблем да изчакам година-две.

— Е, аз няма да чакам година-две, за да направя друг филм. А и къде в къщата планираш да направиш тази агенция? Ще сключваш сделки в кухнята или какво?

— Ами точно за това исках да говоря с теб. Искам да използвам парите на баща ми, за да построя оранжерия.

— Какво искаш?

— На гърба на къщата. Би било прекрасно и може да се отоплява и там ще ми е офисът. Хората ще идват и ще си отиват през градинската порта.

— Всичко си измислила, нали? Няма много изгледи да стана баща, докато ти се разтакаваш в оранжерията и си говориш с проклетите растения.

Поли въздъхна.

— Джони, защо се ожени за мен?

— Ти си мислеше, че съм искал да се ожения за теб, за да имаме деца? Само заради това? Ожених се за теб, защото ти беше сърдечна и любяща, и естествена, и умна и аз знаех, че ако те имам до себе си, ще съм добре. Знаем, че звучи изтъркано, и исках да споделяш мечтите ми.

— Някога не ти ли е хрумвало, че аз може да имам мои собствени мечти и че аз също бих искала ти да ги споделяш с мен? — попита Поли.

Беше го хванала натясно. Джони беше великодушен по природа, но определено не стоеше буден по цяла нощ в тревоги за някой друг, освен за себе си.

— Мислех, че си, нали разбираш, просто дете. Мислех, че ще те науча на всичко и ти един вид ще бъдеш тук, до мен... Нещо като Едит... Тя беше толкова...

— Каква? — Поли сграбчи ръката му. — Едит беше толкова... каква?

— Няма значение.

— Не, продължавай, Джони. Разкажи ми за Едит.

— Ами, тя просто беше толкова ужасена от самия живот, че не можех да ѝ кажа нищо, за да не изпадне в едно от нейните...

— Едно от нейните какво?

— Нищо. Остави, Пол. Всичко това е минало. Както и да е, тя ме напусна, а аз те намерих. Само дето сега се опитваш да управляваш света и нямаш време за мен.

Джони изглеждаше изпаднал в самосъжаление, седеше прегърбен на възглавниците по пижама, прегърнал коленете си с ръце.

Косата му, вече доста прошарена, беше разбъркана, а наболата му брада го правеше да изглежда определено мургав.

Но Поли го обичаше такъв. Беше толкова далеч от типа мъж, когото бе програмирана да обича. Той беше уязвим. И във всеки момент сигурно щеше да я накара да припадне от смях по начин, който никой друг не умееше, и независимо колко лошо се държеше, винаги успяваше да се реваншира някак.

Тя изпълзя в пространството между коленете му и обви ръце около врата му. Престори се, че хапе брадата му, захапвайки го леко тук-там. Облиза вътрешността на ухото му. После бавно пусна езика си надолу по бузата и в устата му. Целуваше го пет минути, десет минути, още и още и през цялото време Поли си мислеше: ето това е важното. Той няма работа. Нямаме деца. Но това е всичко, което искам. Сливането на телата им винаги ѝ даваше увереност. Тя обичаше този мъж и една от причините, измежду многото други, бе, че в ума ѝ нямаше и сянка на съмнение, че той също я обичаше.

Когато беше вкъщи в леглото с него, тя никога не изпитваше нужда да го пита дали я обича. Тя го *усещаше*.

На сутринта взе „Букселър“ изпод неговата страна на леглото. Той я погледна смутено.

— Браво, Пол. Тази работа с „Господин Неподходящ“, не разбирам много от твоя бизнес, но изглежда си се справила добре.

Но докато излизаше през предната врата, той извика от горния етаж:

— Обаче щеше да стане скапан филм. Горкият стар Лорънс. Нищо не разбира.

Седмица по-късно тя беше взела окончателно решение, беше казала на Джулс Дънбар какво ще прави и нямаше връщане назад. Същата нощ, докато лежеше до Джони, тя осъзна, че трябва да опита още веднъж да го накара да разбере.

Джони гледаше „Сладкият мирис на успеха“, един от любимите му филми, като от време на време се пресягаше да я потупа и да промърмори механично:

— Добре ли си, Пол? Малко си тиха тази вечер. — Той гледаше частта, където Сидни Фалко, опортюнистичният журналист, в ролята Тони Къртис, се прави, че звъни на Джей Джей Хансъкър, могъщ списвач на рубрика, в ролята Бърт Ланкастър, и го кара да публикува статия за един комедиант в рубриката си. Комедиантът стои точно до Тони Къртис, чува всяка дума порядъчно впечатлен, без да съзнава, че всъщност на другия телефон е само озадачената секретарка на Къртис.

Джони познаваше филма толкова добре, че вдигна телефона в спалнята почти едновременно с героя и започна да дублира репликите:

— Джей Джей, здрасти, как си сладурче, знам, че е късно, но дали е прекалено късно да добавиш нещо към рубриката?

Поли го наблюдаваше. Трябваше да признае, че наистина приличаше доста на Тони Къртис и беше странно да го гледа как седи там и говори по телефона, а после да поглежда към екрана и да вижда Тони Къртис да казва същите думи.

Джони продължи да играе Сидни Фалко, така че когато Поли каза неуверено: „Джони, разказах ти за моя план да използвам парите на татко, за да си направя офис вкъщи. Ти съгласен ли си? В края на краищата това е твоят дом. Как мислиш?“, той не чу нито дума.

12.

Тази година Поли и Джони прекараха спокойна Коледа вкъщи. Не се оказа добра и по-късно Поли я кръсти Коледа „И аз те обичам“.

Прудънс позвъни точно в 3:16 за ежегодния си анализ на телевизионната реч на Кралицата.

— Искан ми се да не дърдореше толкова много. Така ми харесва, когато дават онези весели филми, на които са на почивка и си правят пикник с декоративните кученца, припкащи около нея.

— Мисля, че това е уелска порода кучета, мамо. Е, както и да е. Весела Коледа. Благодаря ти за престилката и покривчиците за чай, а Джони беше възхитен от неговата градинска лопата. Ето, той иска да ти каже Весела Коледа... Какво? — Джони жестикулираше бясно. — Страшно ти е харесала пижамата? Е, ние знаем какво течение става вкъщи.

— Той зае ли се да оправи парите ти? — сниши глас Прудънс.

— Не, мамо.

— Но защо, за бога?

— Защото а) аз не му давам и б) сама възнамерявам да ги ползвам за нещо. Всъщност много скоро.

В момента, в който затвори телефона, той звънна отново. Луана за Джони. Поли побъбри весело с Луана, която се оказа много щастлива от подаръка си — видео. „Кой не би бил“, помисли си Поли. Беше преждевременен подарък за шестнадесетгодишно дете, но Джони бе настоял.

— Вече си записах четири филма — каза гордо тя на Поли.

— Е, значи си се изхитрила и си го отворила по-рано. Ела ми на гости скоро. Ето баща ти.

— Здравсти, мое сладко момиченце, правиш записи, а? Не, Луана, вече го обсъждахме. Прекалено малка си, за да гледаш „Моя прекрасна Лондрет“ и трябва да разбереш, че Даниъл Дей-Люис все още ще е там, когато станеш достатъчно голяма да го гледаш. Обещавам.

Едва след известно време Поли осъзна, че Джони вече не разговаряше с Луана. Тя се опита да се престори, че не слуша. В

действителност никога преди не беше стояла в стаята, докато Джони говореше с Едит. Той беше понижил гласа си, но все пак Поли успя да чуе странните наставления.

— Мислех, че вече не му се даваш. Трябва да загърбиш всичко това. В момента се справяш добре. Трябва да вярваш в себе си. Хайде, обещавай ми, че няма да се безпокоиш.

„Това казва и на мен, помисли си Поли. По този начин ме успокоява, когато плача за нещо. Как смее да го казва и на нея! Все пак, от друга страна, разсъди тя, той вероятно го беше казвал на Едит много преди да го каже на нея. Дали все още се виждаше с Едит? Дали тя идваше в Лондон? Срещаха ли се? Той звучеше все още невероятно близък с нея.“ Поли се напрегна да чуе последните му думи... и ѝ се прииска да не беше.

— Да, да, добре. Знам. Разбира се, разбира се. Виж, трябва да затварям. Да. И аз те обичам.

„И аз те обичам!“

„И аз те обичам.“

„И аз те обичам.“

По каквото и начин да повтаряше думите в ума си, Поли знаеше, че Едит бе казала на Джони „Обичам те“ и Джони ѝ бе отвърнал с „И аз те обичам“. Но се предполагаше, че след като Едит го е напуснала, не трябваше да го обича повече.

Тази нощ, когато Джони се сгуши до нея и ѝ предложи малка доза енергичен празничен секс, тя откликна, но върхът на пениса му тъкмо проникваше в нея, когато думите „И аз те обичам“ започнаха да кълтят в главата ѝ. За първи път вагината и се стегна, докато той навлизаше в нея, и болката я накара да извика. Джони се отдръпна веднага.

— Какво има? Нараних ли те?

Поли се обърна на другата страна и започна тихо да хлипа.

— Пол? — каза Джони малко нервно. — Изтощена ли си?

Поли кимна с глава на възглавницата.

— Е, по-добре се наспи. Хайде. Добро момиче. Заспивай — каза ѝ той и увеличи телевизора до дупка, така че Поли се почуди дали въобще някой на Нотинг Хил Гейт ще успее да поспи тази Коледа.

Когато „Господин Неподходящ“ излезе на пазара, тя скочи направо на номер 7 в списъка на бестселърите. В сряда следващата седмица чуха, че ще се изкачи до номер 1 на „Сънди Таймс“, след една седмица и Лорънс реши да направи купон. Джони отказа да присъства и Поли пристигна с извинението, че той има проблеми със стомаха, но не успя да заблуди никого.

Поли удивена забеляза промяната в Лорънс. Той бе поканил всички най-известни литературни редактори и техните партньори, журналисти, водещи рубрики, и няколко влиятелни филмови агенти, за които тя бе съвсем сигурна, че не са от най-близките му приятели. Лорънс щеше да има голям успех, но нямаше намерение да се оставя на случайността.

По пътя към къщи Поли реши, че няма да има по-благоприятен момент да се отдели от „Патрик Фишър и Дънбар“, като и миг не се усъмни, че такива като Лорънс, Луси Ричардс и Ребека Прайс ще я последват. Тя се втурна в къщата, нетърпелива каже на Джони, но се оказа, че в нейно отсъствие той също взел важно решение за себе си.

Гледаше шоуто на Кръфтс по телевизията, приседнал на ръба на фотьойла, и крещеше по съдийката.

— Избери ирландския сетер, проклета глупачка такава, ирландския сетер, не ме ли чуваш? Най-добрият в шоуто, Пол — обясни той, виждайки я да влиза. — Ако не избере ирландския сетер, трябва да я застрелят.

— Повечето от тях са невероятно глупави кучета. Много нервни.

— Кой те е питал? Хайде, глупава жено, привършвай.

Съдийката мина покрай ирландския сетер и избра друго куче. Джони се тръшна назад в креслото си, напълно съкрушен.

— Вече никой не ме слуша — каза той мрачно, — затова ще си взема едно. То ще ме слуша. Ще трябва.

— Кое ще трябва?

— Кучето. Поли, ще си взема куче. Защо мислиш, че гледах Кръфтс? Исках да видя всички породи, преди да избира.

Той й казваше Поли вместо Пол само когато наистина беше в лоша форма. Поли отложи поредния разговор за основаването на агенция, за да му отдаде цялото си внимание.

Заедно разгледаха „Книга за кучета“ на „Обзървър“ и заедно взеха крайното решение за шпаньол поради това, че не е прекалено

превзето (по думите на Джони), но не е и прекалено голямо, за да се гледа в Лондон (според Поли).

На другия ден Джони излезе и се върна с нещо, което на Поли ѝ приличаше на прекалено пораснала чихуахуа.

— Какво — попита тя — е това?

— Папийон. Не го гледай така, Пол. То е много специална порода. Когато ушите му щръкнат, приличат на крила на пеперуда. *Papillon* означава пеперуда на френски.

— Знам това, Джони. Какво стана с шпаньола?

— Нямаха.

— Кой нямаше?

— „Хародс“.

— Ами защо не опита да намериш разплодно куче, защо не звънна в „Дог Клъб“?

— Защото Зюти изглеждаше толкова тъжна, когато тръгнах.

— Това е най-старият номер. То и сега изглежда доста неприятно. Как го нарече?

— Зюти. Истинското ѝ име е Зют Алор, което означава „По дяволите!“ на френски, но предполагам, че знаеш това. Но ние ще ѝ викаме Зюти за по-кратко от Зюти Сингълтън, нали знаеш, барабаниста от моите плочи на „Фатс Уолър“.

Зюти обядва с тях. Гледа телевизия с тях. Опита да си вземе душ с тях и си легна при тях. Поли се удивляваше на иронията на появата на Зюти. Тя беше бебето, което така и не си направиха, и все пак, вместо нейният майчински инстинкт да се излее върху нея, Зюти се радваше на непрекъснатото внимание на един постоянно развълнуван Джони.

— Зюти за пръв път спа непробудно тази нощ — каза той на Поли, докато тя се приготвяше за работа.

— Чудесно — каза Поли — следва преминаване на твърда храна. По-добре добави кучешка храна към списъка за седмичното пазаруване в „Сейнсбърис“.

Въпреки това тя се радваше, че Джони има с какво да си запълва времето. Ако скоро не намереше филм, не ѝ беше ясно какво щяха да правят. Вече се бе посъветвала по въпроса кой да построи новия ѝ офис на гърба на къщата, но не искаше Джони да се мотае наоколо, като не правеше нищо, когато тя започнеше работа там.

На практика построяването на оранжерията през следващите няколко месеца ни най-малко не безпокоеше Джони. Дотогава той бе открил нов приоритет в живота си под формата на лейди Уайт.

Всяка сутрин Джони лежеше във ваната и пееше с всичка сила „16 тона“, хит от неговото детство, докато Поли измъкваше чорапогачите си изпод леглото и слагаше по нейните думи „вихрен грим“, протестирайки: „О, Джони, моля те!“ между глътките кафе.

— Всичко е наред, Пол — каза той една сутрин, — все някога ще стана поредния Горди Уайт, а ти ще бъдеш лейди Де Сото. Звучи добре. К'во мислиш?

Сър Гордън Уайт беше получил званието рицар за приноса си към британската филмова индустрия. След като направи поредица от много успешни романтични комедии, получили прякор „Валентинките на Илинг“, той продължи с поставянето на мощни исторически драми, последвани от серия приключенски екшъни с участието на безразсъден таен агент от специалните служби на име Конуей. Имаше прекалено насилие, отявлен секс, но репликите на Конуей бяха като на обигран комик и героят направи от Хектор О'Нийл звезда, след като бе играл ролята в поне пет-шест филма. Но бъдещата съдба на тези филми беше под въпрос поради внезапната смърт на Горди Уайт от сърдечен удар.

— Може би трябва да си предложи услугите да продуцирам Конуей — хрумна му на Джони, докато наблюдаваше голото си тяло в огледалото и си търкаше гърба с хавлията.

— Господи! — каза Поли изведнъж. — Това ми напомня, че Джулс ми даде билети за неговото благотворително събиране.

— Чие благотворително събиране? На Горди Уайт? Боже, Пол, не си и помисляй да имаш тайни от твоя стар приятел.

— Неговата вдовица — как се казваше? — Хуанита, го организира. Нарекли са го „Рицарят Уайт“. В помощ на болните от множествена склероза. Джулс е в комисията. Бог знае защо. Та единственото, което той може да вдигне^[1], е чашата. Но той не може да отиде на благотворителната премиера на последния Конуей и ми даде билетите.

— Кога е това? Юху-у-у, Пол. Това може да е големият ми пробив.

— Джони, на благотворителни премиери не можеш да търчиш при хората да ги агитираш за работа. — Поли ровеше шумно в чантата си. — Ето ги. О, довечера е. Черна вратовръзка. Това означава, че ще се ходи до експресното химическо за стария тоалет „Валентино“. Предполагам, че ще искаш да занеса и твоя полуофициален костюм, докато се занимавам с това?

Джони настоя да наемат лимузина, която да ги откара до площад „Одеон Лестър“, и беше бесен, когато трябваше да слязат на ъгъла на Чаринг Крос Роуд и да преминат под погледите на образувалите кордон чак до входа на киното. Настроението му се повиши, когато заеха местата си за по сто лири на празния балкон на горния етаж.

— Така е по-добре. Къде е принцеса Даяна?

— Това е принцеса Майкъл.

— И тя става. Това е върхът, Пол. — Той се наведе през балкона. — Брей! Това място е фрашкано с монтажисти и осветители. Хей, Стив, тук горе, хей!

— Джони, млъквай. Ще си помислят, че никога преди не си бил на кралска премиера.

— Ето я, Хуанита.

— За теб е лейди Уайт, Джони. Ти не я познаваш.

Поли се размърда на седалката, любопитна да види екзотичната вдовица на Горди Уайт, за която говореха, че е никарагуанка.

— Гогълс! — произнесе тя високо, ясно и неволно.

Хуанита Уайт се вкамени и седна, без да поглежда към Поли, въпреки че всички останали го направиха.

— С нея бяхме в едно училище. Не мога да повярвам! Гогълс^[2] Грант. Носеше очила, по-дебели от тези на Лорънс, горката. Беше две години по-голяма. Какво, за бога, е направила със себе? Кой би помислил... че Гогълс Грант ще стане толкова популярна личност. Но едно нещо ще ти кажа, Джони, името ѝ никога, ама никога не е било Хуанита. Беше нещо като Сандра. Сандра Грант. Знам, че е тя. Никарагуанка, как не! По-скоро от грима.

На последвалото парти Джони настоя Поли да го представи на „старата училищна дружка“.

— Тя не ми е стара училищна дружка. Аз бях малка хлапачка за нея. Дори няма да си спомни за мен.

Но Джони нямаше намерение да изпусне златната възможност.

— Лейди Уайт — той се изтъпанчи точно пред нея, — може би помните съпругата ми, Поли. Казва, че сте ходили в едно училище.

Хуанита Уайт огледа костюма „Валентино“ на Поли, купен на разпродажба преди пет години, евтиния наниз перли, набързо навитата ѝ на ролки къса коса, нейния „вихрен грим“ и прекалено ниските ѝ обувки „Шарл Журден“ със защипващи се рипсени фльонги. Тя опипа безупречно подредената си коса, явно подстригана и фризирана същия този следобед, докосна с пръсти колието от черен кехлибар и застана триумфиращо в своя прясно изваден от новата колекция костюм на „Карл Лагерфелд“.

— Поли? — Тя изглеждаше объркана.

— Поли Атуел — измърмори Поли.

— Но разбира се! — Хуанита протегна ръце, пристъпи напред и без в действителност да докосва Поли, целуна въздуха до лявата ѝ буза.

Докато усещаше съскация студен полъх, Поли погледна над рамото на Хуанита право в очите на най-очарователния мъж, когото някога бе виждала. Висок, тъмен и красив — ВТК, както го наричаха в училище. Това създание беше съвършеният екземпляр, мечтателният келт с меки сини очи, хубав, издаващ характер, нос и жестока, язвителна уста. Никога преди не беше виждала Хектор О’Нийл на живо и това, че той стоеше толкова близо, след като го бе гледала в ролята на Конуей в последните два филма, някак я смути. Докато Хуанита се обръщаше към Джони, Хектор се промъкна до нея, приведе се и бързо прошушна в ухото ѝ:

— Ако някога ми се удаде случай да ви целуна, бих се погрижил да не го пропусна.

— Толкова е мило от ваша страна да дойдете — тъкмо казваше Хуанита на Джони. — Горди щеше да е така доволен да ви види.

„Фалшива кучка“, помисли си Поли, гледайки как Хуанита позволяваше ръката ѝ да бъде стисната от ръцете на Джони. И представа няма коя съм, но един поглед към дрехите ми ѝ е достатъчен, за да изгуби желание да разбере.

Седмица по-късно тя замъкна Джони, който недоволстваше през целия път, на вечеря с Джулс Дънбар.

— Знам, че щеше да е добре за кариерата ти, Пол, вечеря с шефа и така нататък, ако все още работеше за него, но не работиш и освен това, за какво ми е на мен да идвам? Не може ли да остана вкъщи със Зюти и да гледам бокса по телевизията?

— Не — настоя Поли и по този начин неволно подписа смъртната присъда на брака си.

Хуанита Уайт беше почетната гостенка и Джулс я настани до Джони.

— Можете да разговаряте за магазини, докато дойде рибата — каза им той весело.

— Наистина ли? — Хуанита се наклони към Джони. — С какво точно се занимавате?

Джони ѝ каза. И не спря при сервирането на рибата. Поли улавяше фаталните думи „в нашия бизнес“ отново и отново, но доколкото можеше да прецени, бе приковал вниманието на Хуанита.

Накрая Джулс трябваше да прекъсне Джони с отварянето на бутилка „Арманяк“.

„Точно какъвто беше преди, помисли си Поли, докато го наблюдаваше. Пак е предишният той, страхотно очарователен. А тя има пари. Той го знае. Тя няма да се измъкне.“

И действително Поли реши, че Хуанита бе най-доброто нещо, което можеше да им се случи, когато се съгласи да осигури парите за всеки филм, който Джони си избере — та даже и искаше направо да го купи.

— И дори не ми намекна за физическа връзка. — Джони намигна на Поли.

— Е, поне е научила нещо в онова ужасно училище, в което ходехме. Направи ми услуга, Джони, накарай я да ти наеме офис и да назначи Рейчъл на работа при теб, ако можеш да я намериш. Не ми се иска да задръстваш трапезарията отново.

Поли нямаше търпение да каже на Джоан за „Гогълс“ Грант.

— Сигурна съм, че я помниш, Джоан — каза тя, когато, върна на своята традиция, Джоан ѝ се обади в единадесет часа на другата

сутрин, — носеше очила, дебели като лупи. Беше доста тъпа.

— Сандра Грант. Да, помня я. Е, радвам се за нея. Наистина се е издигнала, ако е станала лейди Уайт. Защо я нападаш така, Поли? Завиждаш малко, а? Тя се е погрижила добре за себе си.

— Омъжила се е за преуспял, това е — възрази Поли. — Самата тя не е направила нищо.

Ето, това беше Джоан. За нея беше важно за кого си женен и на кое стъпало се намиращ на социалната стълбица. Когато Поли ѝ беше казала за това, че „Господин Неподходящ“ е на първо място в списъка на бестселърите и че се отделя от „Патрик Фишър и Дънбар“, за да основе собствена агенция, Джоан беше странно притихнала и се взира в нея доста дълго, преди да каже: „Хм, ами предполагам, знаеш какво правиш“. Като че ли не се радваше за Поли, дори не я поздрави.

— Както и да е, тя наистина е харесала Джони и ще подкрепи следващата му продукция.

— Какво имаш предвид под следващата му продукция? Той не е правил филм, освен ако не броиш онзи провал с „Вълка“. Права си, Поли, трябва да е малко глупава, щом се залавя с неудачник като Джони. Съжалявам, че съм така груба към скъпоценния ти съпруг, но никога не съм крила, че според мен той е безнадежден. По-добре го дръж под око, Поли, чуваш ли?

— Защо? Сега той ще се оправи.

— Тя го преследва. Нали не мислиш сериозно, че проявява професионален интерес? Поли, защо си толкова наивна? Какъв беше онзи чудесен прякор, който Луана ти даде?

— Какъв прякор? — каза Поли.

Но знаеше много добре — Поли Баламата.

---

[1] В англ. език се използва един и същ глагол за „събирам“ пари — „raise money“, и „вдигам“ — „raise a glass“. — Б.пр. ↑

[2] Goggles (англ.) — очила, особено за слънце, скиорски или рокерски. — Б.пр. ↑

13.

Джони се нанесе в новия си офис в седмицата, в която в строителите завършиха оранжерията на Поли. Поли бе много доволна да се отърве от него. Докато беше въкъщи, се чуваше само „Хуанита това“, „Хуанита онова“, така че на Поли ѝ призляваше само при звука от името на Хуанита и спря да пита как напредва той с търсенето на идея за филм. Доколкото можа да разбере, Хуанита му бе намерила няколко офиса на Шопинг стрийт в Челси и той се бе разположил там заедно с Рейчъл, която беше открита да припечелва някоя пара, пишейки рекламни материали. Един обяд с Джони и тя се съгласи с всичко заради обещанието, което Поли знаеше, че е абсурдно — да бъде копродуцент на всеки филм, който Джони в края на краищата ще направи.

Поли имаше номера на офисите на Джони, в случай че ѝ се прииска да му се обади, но за своя изненада откри, че минаваха седмици и месеци, но тя нямаше особено желание за това.

Колкото до Джони, той рядко си правеше труда да излезе на задната врата и да провери как върви новият ѝ офис.

— Не мога да разбера защо искаш да работиш в проклетата градина — беше единственият му коментар. — Мислех си, че откакто започна успешна кариера, ще опиташ тук и там, докато те грабнат от Ай Си Ем или „Морис Офис“, за да станеш истински играч. Виж, Пол, мислех си, защо не се обадиш на Хуанита? Двете можете да обядвате в „Сан Лоренцо“ някой ден. Като среща между стари училищни дружки. Ще е хубаво, нали?

Поли разбра от този отрязък от диалог, първият, който Джони отправяше към нея от известно време насам, че не е тръгнал да прави глупости с Хуанита, не че някога бе имала такива подозрения. Начинът, по който все още се сгушваше до нея всяка вечер и мърмореше идиотски неща почти заспал, я убеждаваха, че колкото и да се опитваше да си създаде имидж на твърд човек пред хората, обичта все още беше другото му име.

Поли не беше жена, която излиза да обядва — освен ако не беше по работа, и му каза това. Нито пък щеше да припка из Лондон всяка вечер на разни шикозни вечеринки, организирани от дамите, които имаха този навик. Ходеше на представяния на автори — само на нейни автори — и когато се прибираше, обикновено беше толкова изморена, че вдигаше краката си и гледаше телевизия, докато вечеряше, преди неизменно да се върне на бюрото си в горната всекидневна за още час работа.

Поли и новата ѝ сътрудничка, госпожа Флауърс, се нанесоха в оранжерията. За да не полудее, докато чака строителите да завършат офиса ѝ, Поли се нахвърли да градинарства и сега, когато можеше да види плодовете на своя труд от бюрото си, тя си помисли, че никога не бе била толкова щастлива. Новият ѝ безжичен телефон ѝ даваше възможност да обикаля навън и да плеви, докато води преговори. Чудеше се какво би казала амбициозната Пат Уолш, ако знаеше, че тя току-що бе предложила аванс от 43 000 лири на човек, който бе до колене в кал, вместо да седи в ъглов офис на черно бюро с високотехнологична италианска лампа.

Поли организира парти по случай откриването на новия офис. Нарече го „Агенция Атуел“, тъй като Джони вече имаше Пи Ди Ес — „Поли де Сото Продъкшънс“. Целият издателски свят дойде и докато се разхождаха доволни из градината ѝ, вдигаха чаши с шампанско и поглъщаха домашно направените воловани и пирожки с мляно месо на госпожа Флауърс, Поли разбра, че е успяла. Присъстваха хора, които допреди две години не биха приели да говорят с нея. Те не бяха сред поканените, но новината за нейните хитови автори — Лорънс, Луси Ричардс, Ребека Прайс и всички останали — бе предизвикала любопитството им и те бяха дошли без покана на партито ѝ. Сигурен знак за успех.

Имаше един човек, който въобще не се забавляваше: Джоан. Проблемът бе, че нямаше работа и когато Поли я представяше и хората я питаха къде работи, тя нямаше какво да им отговори. Никой не се интересуваше от нея — за пръв път Поли бе център на внимание, а Джоан не бе свикнала с това. Тръгна си след час, като се извини с напълно абсурдна среща за вечеря.

Поли виждаше, че Джони се гордее с нея. Също като Джоан и той не знаеше кои бяха тези хора, но за разлика от нея не го

притесняваше и се наслаждаваше на ролята си на половинката на успялата агентка. Не след дълго тефтерът му бе изваден от сакото и той усилено записваше номера и както Поли успя да разбере, сюжети на книги от различни възторжени редактори, които на следващото редакторско събрание да заявят, че „филмовите права на тази или онази книга току-що бяха продадени...“, толкова наивен бе светът на издателите, че един продуцент трябваше само да каже, че проявява интерес и редакторът си мислеше, че филмът вече е уреден.

Група от двайсетина упорити елемента все още нагъваха воловани и пирожки към десет часа. Поли чу далечния звън на звънеца и изпъшка.

— Аз ще отида — каза Джони.

Когато той не се върна, Поли се измъкна от един от по-опиянените ѝ автори и отиде да го търси. Запътвайки се към антрето, тя чу гласа на Луана.

— Но трябваше да дойда, тате. Къде на друго място мога да отида?

— Никъде не трябваше да ходиш. Едит ужасно ще се притеснява — чу го Поли да отвърща.

— Няма, тате. Там е цялата работа. Повече не мога да издържам. Тя е луда. Постоянно заплашва, че...

Поли пристъпи напред и Луана изтича към нея.

— Поли, съжалявам, че пристигам, без да ви предупредя. Моля те, позволи ми да остана.

— Разбира се, че можеш да останеш. Стаята ти винаги те чака, но защо не ни се обади, че ще идваш?

— Избягала е.

— Какво?

— Избягала е от къщи.

— Защо?

Луана погледна Джони. Той я прегърна през раменете и я отведе горе.

— Време да лягаш, сладка моя. Сутринта ще решим какво да правим с теб. Поли трябва да се грижи за партито си, нали, Пол?

Джони дори не смяташе да го обсъжда. През останалата част от вечерта той пиеше уиски и отказваше да бъде въввлечен разговор. Беше станал много спокоен и тих, какъвто бе винаги, преди да избухне.

Язвително учтив. Отговаряше на всички въпроси на Поли: „Какво се е случило? Едит да не е заминала? Какво не можеше Луана да издържа повече? Защо бе избягала от къщи?“, но нито веднъж не даде конкретен отговор.

Накрая той стана.

— Поли... — Поли, не Пол. Опасен знак. — Казвал съм го преди и пак ще го кажа. Моля те, не ме питай за Едит и не искам да разпитваш и Луана. Едит е част от миналото ми. Ти си моето настояще. Това би трябвало да ти е достатъчно.

— Защо трябва да ми е достатъчно? Защо е тази тайнственост около Едит?

— Тази тайнственост е, защото тя иска да бъде оставена намира и аз уважавам това. Не искам тя да бъде разстройвана. Ясно ли е?

Сега беше бесен. Беше абсолютно притихнал. Поли усещаше как гневът му към нея се надига. Тя напусна стаята и се върна на партито.

— Поли-и-и — извика Луана от прозореца на стаята си, — още ли си там долу? Ела и ми разкажи за Хектор О'Нийл. Сигурно си го срещнала на премиерата на Конуей. Той е толкова жесток! Поли...

Явно Луана бе получила инструкции. Тя ставаше нервна всеки път, когато Поли споменаваше Едит.

— Обещах на татко. Мама е болна. Не, всъщност сега е добре, но просто трябва да внимаваш. Моля те, Поли, да не говорим за нея, моля те!

И Луана беше толкова трогателна — подобно на Джони, така че Поли никога не можеше да ѝ откаже. Все повече обикваше доведената си дъщеря. Луана бе изпратена обратно в Корнуол два дена след партито, но след две седмици се върна. Завинаги. Без обяснения. Без съобщение от Едит. Нищо.

И Луана не беше словоохотлива.

— Това е, което винаги съм искала да направя, знаеш ли Поли. Татко се опитва от цяла вечност да убеди мама. Всеки път, когато дойде, той говори за това. Най-накрая я накара да се съгласи.

„Всеки път, когато дойде.“

Поли не може да повярва. За да стигнеш от Лондон до Корнуол, трябваша поне пет-шест часа. Сигурно я е лъгал, когато казваше, че

отива в Париж или където там казваше, че отива. Поли беше достатъчно благоразумна да не повдига въпроса пред него.

„Господин Неподходящ“ зае първо място в американския списък на бестселърите и Хуанита Уайт прочете книгата, тъй като „Венити Феър“ ѝ подсказа да го направи. Всъщност тя четеше един от безкрайните профили на серийни убийци във „Венити Феър“, където „Господин Неподходящ“ се споменаваше между другото.

Хуанита каза на Джони, че непременно трябва да направят филм. Джони пък каза на Хуанита да говори с жена му.

Изведнъж положението стана: „Поли, скъпа, наистина трябва да се виждаме по-често. Какво ще кажеш за обяд другата седмица в «Каприз»?“.

„Майната му на «Каприз», помисли Поли с телефон до ухото. Ако иска да преговаря за филмовите права на «Господин Неподходящ», защо не тук и сега?“ Седнала на плетен стол до норвежката печка в оранжерията, удивлявайки се на чистата красота на покритата със сняг градина, Поли изигра докрай ролята на закоравял агент и заведе Хуанита до химическото чистене.

„Само ако можеше да чуеш това, Джоан, мислеше си тя. Джони води преговори една седмица.“

— Всичките тези проклети пари за това мършаво копеле! — мърмореше тя в съня си.

И все пак сега той наистина започваше отново работа. Трябваше да намери сценарист. Поли имаше благоразумието да не предлага веднага Лорънс. Тя изчакваше благоприятния момент. Естествено, Джони даваше от парите на Хуанита за некадърен сценарий след некадърен сценарий, докато Хуанита не се появи отново.

— Момчето, което представляваш, скъпа. Джони май смята, че би могъл да напише сценарий по собствената си книга. Ти как мислиш?

— Разбира се, че би могъл — за подходящата сума... — каза Поли и незабавно заведе Хуанита до химическото.

— Ще вземеш парите ѝ, но не искаш да бъдеш приятелка с нея! — обвини я Джони.

— О, а какво според теб правиш ти? Взимаш парите ѝ и вечеряш с нея. Това те оправдава, така ли?

— Просто ми се иска да се грижиш повече за мен, да организираш вечери, такива неща.

— Мислех, че Хуанита прави малките си соарета заради теб. Достатъчно време прекарваш на тях.

— Ами защо не идваш и ти?

— Защото ме отегчават. Все едно да чета „Харпърс и Куийн“ на глас цяла нощ. Имам по-добри неща за правене. Съжалявам, Джони.

— Но, Пол, хората започват да питат за теб. Имам предвид, че когато отидох на партито на Софи Уорнър миналата седмица — Хуанита ме заведе, за да пуснем връзки...

— Мразя тази фраза — „да пуснем връзки“! Ето, Джони, това е разликата между нас. Ти излизаш и пускаш връзки, а аз си седя вкъщи и участвам в играта от уютната си всекидневна.

Джони не се предаваше.

— Хората знаят коя си, все пак. Казват ми: „Женен си за Поли Атуел, нали?“. Между другото, кога си върна старото име, Пол? Както и да е, те искат да си там, искат да видят коя си.

— О, значи сега съм някой, а?

— Да, точно така. Можем да станем истинска лондонска двойка. Искам всички да знаят за теб. Ще ни канят навсякъде.

— Там е работата, Джони. Не искам да ме канят навсякъде само за да бъда видяна. Искам да се занимавам с работата си да се грижа за авторите си и за Луана и да се виждам с хора, които наистина означават нещо за мен.

— Означават нещо за теб? Къде е моето място?

— Където искаш, Джони. Това, което трябва да разбереш, е, че моето място не е там, сред цялата тази тълпа, и никога и да бъде.

— Но аз имам нужда от теб, Пол.

— Точно в какъв смисъл?

— Имам нужда от някой, с когото да споделям всичко. Не те разбирам. Ето ни на косъм от успеха, а ти искаш да стоиш вкъщи всяка вечер.

— Не всяка вечер.

— Е, повечето вечери. Седиш си сама и аз никога не знам какво правиш.

— Чета ръкописи, работя. Знаеш, че трябва да чета вечер. Колкото до това, че не знаеш какво правя, ти винаги ли си там, където казваш, че си?

— Това пък какво трябва да означава?

— Напоследък да си пътувал пак до Корнуол?

Той реагира така, сякаш тя въобще не беше казала това, просто продължи:

— Не знам как по друг начин да го обясня, Поли. Не мога да се справям сам. Някои хора просто не могат. Искам да си там с мен, до мен, това е всичко.

— Джони, не мисля, че има значение кой е до теб. Ти просто се нуждаеш от някого. Който и да е. Какво й е на Хуанита? Тя изглежда готова да слуша захласнато всяка твоя дума. Защо никога не ти хрумва, че аз се нуждая от някой тук, вкъщи, който да бъде с мен вечер от време на време? О, боже, сега пък къде отиваш, Джони? Върни се! Не изчезвай така. Чакай...

Когато входната врата се затръшна след него, тя изведнъж си спомни думите на майка му: „Просто спазвай темпото му. Не го оставяй да се измъкне, Поли. Не го дърпай назад. Остави го да бърза напред и спазвай темпото му“. Докато лежеше в леглото, заобиколена от ръкописи, върху които не можеше да се концентрира повече, Поли откри, че гледа телефона в очакване да звънне, в очакване да чуе гласа на Джони наред шума от някой ресторант, молещ я да се присъедини него.

Беше ли я изпреварил прекалено много и тя беше изостанала? Или — възможно ли бе да е точно обратното? Може би тя бе прекалено напред, а това не му харесваше?

Получи своя отговор съвсем скоро. Следващата седмица той напусна посред нощ.

ВТОРА ЧАСТ

14.

Хектор О'Нийл се страхуваше. Самозалъгваше се, че е развълнуван от перспективата да си търси нова роля сега, когато с Конуей бе приключено, но всъщност бе ужасен. Светът го познаваше като Конуей. Светът го обичаше като Конуей. Най-лошото бе, че сега светът имаше възможност да разбере, че той не може да играе — не се бе налагало при изпълнението на ролята на Конуей. Само трябваше да изглежда добре и да остави другото на специалните ефекти. Сега агентът му предлагаше да направи нещо съвсем различно. Той взе сценария, който току-що бе пристигнал по куриер. Това беше друга работа. В действителност той не знаеше как се четат сценарий. За Конуей просто бе прочитал страниците, които момичето, отговарящо за сценария, му даваше всяка вечер, научаваше репликите си за снимките на следващия ден и ги изричаше на ирландския диалект, познат на публиката по цял свят. Това бе достатъчно. За негов късмет разполагаше с добра памет. Единствените му приготовления за ролите бяха дневните тренировки в гимнастическия салон и нощните тренировки с жените, които бяха на разположение.

Това беше нещо, което той бе издигнал до висините на изящно изкуство — изкуството на прелъстяването. Преди секса винаги угощаваше жените и ги поеше с вино и през годините бе изгладил тези стъпки до съвършенство. Беше научил, че най-много от всичко жените харесваха мъж, който ги слушаше.

Той отвори сценария и видя заглавието:

господин неподходящ

„По целия свят жените търсят подходящия мъж. Ако и когато го открият, и през ум не им минава, че всъщност той е може би господин Неподходящ.“

Много вярно! Майка му, например. Беше избирала неподходящия два пъти — баща му и после Тони. Ако някой отговаряше на представата за господин Неподходящ, това беше Тони.

Той можеше да бъде господин Подходящ, ако не бяха родителите му. Универсалното хипи облекло, носено от всички, посетили Удсток — джинси, фланелки, елечета на голо, гerdани, цветя, дълги свободни рокли и шалове, понякога никакви дрехи биха могли да премахнат всякакви класови различия. Някъде в подсъзнанието си Мери Магуайър сигурно е знаела, че Тони има пари, как иначе би си позволил да поведе нея и сина ѝ към един нов живот, уреждайки паспортите им, а после и самолетните билети с размахване на кредитна карта. Джон Хектор за пръв път виждаше кредитна карта и помисли Тони за вълшебник, щом можеше да размаха парче пластмаса във въздуха вместо пари и веднага да получи каквото му трябва.

Мери Магуайър беше толкова възбудена от мисълта, че оставя зад гърба си своето нещастно съществуване в сенките на стоманолеярния завод, че не спираше да се чуди какъв ли живот я очаква в Англия. Когато таксито се отпрати по алея, оградена от високи борове, и спря пред голяма къща в стил „Тюдор“, Мери помисли, че са пристигнали в замък. Щеше да мине известно време, преди да разбере своето действително положение. Това беше имитация на „Тюдор“ в Съри, а бащата на Тони беше борсов посредник, бивш военен. След едно ограничаващо детство в предградията Тони бе избягал в Лондон, където се бе възползвал от всички предимства на либералността на шестдесетте години, чиято кулминация, след задължителните пътешествия до Индия и Мароко, беше пътуването до Удсток.

Нищо не можеше да подготви родителите на Тони за появата на прага им на почти неуката американка, съпруга на стоманолеяр, и на десетгодишния ѝ син. Когато Тони им бе казал, че е срещнал „специален човек“ в Америка, майка му го бе помолила да забрави всички несъгласия, които са имали в миналото, и да я доведе, за да ги запознае. Тони, който не бе взел предвид факта, че квартирата му в Челси е прекалено малка да побере новото му семейство, прие това като покана да настани Мери и Джон Хектор в къщата в Съри.

Майката на Тони бе ужасена. След една седмица под нейния покрив Мери Магуайър замени цветната си премяна с обикновена и

евтин парфюм. Оставяше мръсни чаши от кафе във всички стаи. Обикаляше из къщата по бельо, като рядко се обличаше, преди да се стъмни. Пускаше силно музика в стаята на Тони и оставяше детето да седи до късно вечер.

— Колко възнамеряват да останат, Тони? Да не би да нямат къде да отидат?

— Те са тук завинаги. Те са с мен — каза Тони на майка си.

— А къде е бащата на детето?

— Убит е във Виетнам.

Това беше мит, създаден от Мери. Не беше излъгала Тони, казвайки му, че е убит. Просто не си бе направила труда да коригира неговото предположение, че точно това се е случило. И Джон Хектор бе оставен в подобно неведение относно местонахождението на баща му.

— Тони, те не могат да останат тук. Не мога да каня хора вкъщи, докато те са тук. Неудобно е. Ще трябва да ги вземеш в Лондон.

Тони вече бе осъзнал какво си бе навлякъл. На една поляна, пълна с дрогирани, в щата Ню Йорк, където групата „Тен Пърс Афтьър“ дънеха „Прибирам се вкъщи“ от сцената, Мери Магуайър, с лъщяща от пот кожа, го бе сграбчила с думите, че я подлудява, и тогава му се бе сторило, че тя е точно това, което иска. Какво като имаше хлапе. Можеха да основат комуна. Но никой не правеше комуни в Съри, та дори и в Челси. Изведнъж Мери и хлапето ѝ се превърнаха в отговорност, в тежест. Тони искаше да се отърве, затова направи, както правеше винаги, когато нещата се усложняваха. Чупи се.

Майка му щеше да изхвърли Мери и Джон Хектор след него, ако не се бе намесил бащата на Тони. В края на краищата той бе военен и фактът, че бащата на детето бе служил на страната си във Виетнам и бе загинал за нея, го правеше герой, а те не можеха да оставят семейството на един герой на улицата. Както обикновено, той щеше да оправя бъркотиите на сина си.

Но как?

Мери Магуайър категорично отказа да се върне в Пенсилвания. Беше в Съри от два месеца и ѝ харесваше.

— Джон Хектор трябва да ходи на училище — каза ѝ майката на Тони. — Ти ще трябва да си намериш работа. Наша отговорност е да те издържаме, докато започнеш.

За нещастие Мери не притежаваше никакви умения и бе невъзможно да я вземат на работа. Накрая чистачката в къщата ѝ се притече на помощ. Тя бе използвала бездействените ръце на Мери, показвайки ѝ удоволствието от домашната работа. За удивление на всички Мери се оказа родена чистачка. И така, тя помоли майката на Тони за работа. Това бе приемливо, при условие че момичето си знаеше мястото, можеше да остане в къщата. Чистачка, която живее в къщата, беше нечувано. Можеше да бъде представяна като „моята нова прислужница“. Така накрая Мери Магуайър направи кръг — от помещението под стълбите на Хенри Авеню във Филадельфия, до кухненското крило на къщата, имитация на „Тюдор“, в потъналия в зеленина Съри. Тя винаги бе казвала на Джон Хектор, че един ден ще се върне към живота, откъдето е започнала, и сега, докато трупаше дрехи в пералнята и чистеше спалните с прахосмукачка, тя чувстваше, че е изпълнила обещанието си.

Когато пристигна в Англия, Джон Хектор се затвори в себе си, това беше проява на инстинкт за самозащита. Не разбираше къде са, почти нямаше време да опознае Тони, преди той да изчезне, и не можеше да разбере дали ще остават. С простата детска интуиция усещаше, че с майка му не са добре дошли в Съри и живееше в постоянен страх, че ще заминат така внезапно, както и бяха пристигнали, връщайки се в подвижния им дом в Пенсилвания. И все пак той привикна с новооткрития лукс, който го заобикаляше. Спеше в детската стая на Тони и си играеше с неговите стари играчки. Затова, когато Мери го премести на долния етаж в мрачна стаичка зад кухнята, това не му хареса. Направи му впечатление, че вече не се хранеха с родителите на Тони и почувства облекчение, че нямаше да се налага да слуша безкрайните разкази за войната на стария човек — каква война? — и постоянното напомняне, че трябва да се гордее, че има баща, загинал за страната си.

Джон Хектор нямаше снимка на баща си. Единственият спомен, който имаше, беше как Джими Магуайър изниква на хоризонта в пушечната мъгла на фона на стоманолеярния завод, майтапейки се с приятелите си на път за бара. Все пак, когато тръгна на училище, той откри, че предполагаемата героична смърт на Джими Магуайър във

Виетнам бе един от начините да сложи край на безмилостния тормоз от страна на новите му английски съученици на площадката. Плюс американският му акцент. Осъзна, че тези деца не бяха срещали истински американец на живо. За тях той беше най-близкото нещо до филмите, които някога бяха гледали. Когато всичките се промъкнаха, за да гледат „Героите на Кели“ един следобед, изведнъж Джон Хектор започна да им звучи съвсем като Клинт Истууд. Те се самопоканваха на чай само за да могат да седнат на кухненската маса и да зяпат Мери Магуайър, представяйки си, че е холивудска звезда.

Мери Магуайър почти не ги забелязваше. Имаше си нейни проблеми. Беше срещнала един мъж в бингото, който искаше да се ожени за нея, но как можеше да го направи, когато — до колкото знаеше — вече си имаше съпруг? Не знаеше как да разбере какво се е случило с Джими Магуайър, без да разкрие местонахождението си на онези, които бе оставила в Пенсилвания. Започваше да се уморява от работата на чистачка. Беше унижително, когато Тони се прибра случайно през един уикенд и откри, че им е станала прислужница. Но какво можеше да направи? За втори път в живота си тя се почувства в капан.

Колкото до Джон Хектор, едно бе да се прави постоянно на Клинт Истууд заради момчетата, съвсем друго бе да открие въздействието на американските си корени сред момичетата. Не бе си давал сметка, че е красив. Когато пристигна в училището, той бе твърде малък, за да го забележат момичетата, но когато гласът му взе да мутира, а краката му ставаха все по-дълги, те започнаха да му се лепят. Той се смущаваше. Бе започнал да губи акцента си. Тук-там все още си личеше — винаги казваше „мноо“ вместо „много“ — но в действителност правеше решителни усилия да стане англичанин във всяко отношение. После момичетата започнаха постоянно да присъстват в живота му и искаха от него отново да бъде американец. И все пак, въпреки че звучеше като американец, сега той се чувстваше англичанин. Англия бе неговият дом. Така че трябваше да се прави на американец. Трябваше да играе американец.

Нямаше нужда да играе мъжкар. Той искаше да има всички момичета, които можеше да докопа, но точно когато се готвеше да се влюби за пръв път, се случи нещо, което разтърси опората му в

женския пол. От този момент нататък, без напълно да го осъзнава, той нямаше доверие на жените.

Мери Магуайър го изостави.

Избяга за втори път — с мъжа от бингото, само че този изостави и сина си. Е, добре, не беше вече малко момче, но беше чувствителен шестнадесетгодишен младеж.

Джон Хектор рухна. Като утеха той искаше да прави секс с всяко момиче, което му се представяше, като игнорираше тези, които му отказваха, и зарязваше на следващия ден онези, които се съгласяваха. Пушеше опиум, започна да пие и бащата на Тони го изхвърли.

— Ти си позор за името на мъртвия си баща — каза му той. — Върви и намери майка си.

Мери Магуайър не криеше местонахождението си. Просто бе дала ясно да се разбере, че новият ѝ мъж не желае Джон Хектор да е при тях, така че последното нещо, което Джон Хектор щеше да направи, бе да тръгне да търси майка си.

Той отиде в Лондон и в продължение на две години свързваше двата края като общ работник, ирландец строител, подсвирквайки на момичетата от скелето, развивайки мощните мускули, които щяха да станат част от възбуждащата външност на Хектор О'Нийл. Когато го видя за пръв път, Грейси Дилейни зърна чифт дълги крака, обути в джинси, и релефни голи гърди. Тя отвърна на неговото „Когато поискаш, скъпа“, не защото го желаше, а защото издирваше подходящ екземпляр за телевизионна реклама.

Както можеше да се очаква, продуктът беше афтършейв. Веднага щом го убедиха да слезе от скелето, Джон Хектор се яви на кастинга и получи ролята. На рекламата той трябваше да се бръсне, гол до кръста, и да погали брадичката си. През цялото време се чуваха приближаващи се стъпки. Когато те стигнаха до Джон Хектор, той трябваше да се обърне рязко и да насочи към натрапника това, което публиката смяташе за пистолет, което, разбира се, бе продуктът, оказал се напълно заличен от блестящите сини очи на Джон Хектор.

Джон Хектор получи тъжно съобщение от родителите на Тони, които го бяха открили чрез рекламната агенция, със съобщението, че майка му внезапно е починала. Когато им се обади за повече подробности, стана ясно, че е била бременна — на четиридесет и четири години — с детето на човека от бингото и се е опитала да

направи аборт прекалено късно. Казаха му къде е погребана, но Джон Хектор с изненада откри, че нямаше желание да посети гроба ѝ. Мисълта за нея го потискаше. Мери Алън Магуайър, починала на четиридесет и четири години. Какъв жалък, безсмислен живот. Слава богу, че свърши. Сега можеше да продължи да живее своя.

Той преживяваше от повторенията на рекламата в очакване нещо друго да се случи и в безуспешни опити да смъкне гащичките на Грейси Дилейни, когато му се обадиха за ролята на Конуей.

Грейси не беше красавица. Беше едра и невзрачна, с голям нос, но имаше лъскава кестенява коса и най-прекрасната бяла кожа, която Джон Хектор някога бе виждал. Жадуваше да я докосне, да види повече от нея, но Грейси отбягваше всички негови опити да насочи разговора към темата за секс и директно започваше да говори за работата му.

— Разбира се, ще отидеш на прослушването? — Грейси му приготвяше обяд в апартамента си. Тя беше американска ирландка точно като него и — което беше най-хубаво — също бе от Пенсилвания. Но беше добра католичка и нямаше да легне с него просто ей така.

— Но защо, Грейси? Какво му е лошото? Ти ме харесваш, нали?

Само ако знаеше, че Грейси бе опасно близко до това да се влюби в него, но времето ѝ в Лондон изтичаше. Трябваше да се върне във Филадельфия следващия месец и не искаше да си усложнява живота.

— Харесвам те много, но си имам любим, който ме чака вкъщи, и не мога да ти позволя да ме объркваш, нали така?

— Защо не? — каза Джон Хектор, като ѝ се усмихна широко, подлудявайки я, а това страшно му хареса. — Разкажи ми за него. Откога го познаваш?

— От четири години.

— Но ти си в Лондон от две години. И той през цялото време те е чакал? Красив ли е?

— Не особено.

— И какво му е чудесното тогава? Внимателен ли е с теб? Разбира ли те? Ти си необикновен човек, Грейси.

— Така ли? В какъв смисъл?

— Чувствителна си. Имаш нужда от някой, който да прозре отвъд този глупав имидж на кораво момиче, което може само да се

грижи за себе си. Бас държа, че плачеш, когато си сама и когато слушаш музика или гледаш сантиментален филм с щастлив край. Прав ли съм?

— Откъде един строител знае какво може да развълнува сърцето ми? Но да, не си далеч от истината. Франк е от типа „всичко е такова, каквото изглежда“. Никога не би му хрумнало, че аз съм нещо повече от добрата стара надеждна Грейси Дилейни, на която винаги ще можеш да разчиташ. Родителите ми го харесват. Той е от квартала. Католик е. Знаят произхода му. Брат му е свещеник. Франк е учител. Не гледай така, Джон Хектор. Някои хора искат стабилност в живота си. Както и да е, ами твоите родители? На бас, че и те искат да се ожениш за някоя добра католичка. О, боже, защо винаги нещата се свеждат до това какво искат родителите ти? Защо не мога да порасна и да се откъсна от тях? Мислех, че с идването си в Лондон и намирането на работа в бляскавия свят на кастинга ще се измъкна от ръцете им. Но ето че се връщам при тях.

— И при Франк.

— По дяволите Франк! Не искам Франк! Той е толкова...

— Скучен?

— Неавантюристичен. Не искаше да дойде с мен в Англия. Не се интересува от нищо, което става извън неговия малък и подценен свят. Как въобще може да учи някого на нещо, когато дори няма любознателен ум? О, защо ли ти казвам всичко това?

— Защото слушам. — Джон Хектор каза това, без да се замисли, но в същото време осъзна, че тъй като бе мълчал, за да не я разсейва, тя бе споделила всичко това. Сега, естествено, се чувстваше виновна. — И защото част от теб е ужасена от мисълта да се установиш в Пенсилвания до края на живота си. Повярвай ми, ако бях на твое място, щях да съм доста объркан. Но ще се оправяш, щом се върнеш.

— Всичките тези приказки за мен, когато би трябвало да мислим за теб. Ти така и не отговори на въпроса ми. Ами твоите родители? Не те ли натискат да доведеш някоя добра католичка вкъщи?

— Мисля, че те са мъртви.

— Не може да бъде! Колко ужасно. Какво искаш да кажеш с това „мисля“? Не знаеш ли със сигурност?

Тя бе първият — и единствен — човек, на когото Джон Хектор разказа за произхода си, вероятно заради съпадението, че и тя идваше

от Пенсилвания. Докато говореше за баща си и за това, че не знае дали е жив, или мъртъв, думите заседнаха в гърлото му. Грейси го прегърна. Притисна го и целуна слепоочието му, погали косата му и го утеши. След няколко минути тя му бе разрешила да я люби и по-късно Джон Хектор си даде сметка, че е научил още един ценен урок. Отвори сърцето си пред една жена, разкажи ѝ тъжна история, покажи се уязвим, ангажирай състраданието ѝ и шансовете ти са стопроцентови.

Грейси беше ядосана на себе си. Трябваше да го предвиди. За да скрие притеснението си, тя стана супер практична.

— Мислех си за това прослушване за Конуей. Трябва да предложиш нещо, с което да те запомнят. Съвсем нов имидж. Доколко можеш да бъдеш ирландец?

— Колкото поискаш.

— Тогава ще работим над акцента. Използвай американската гледна точка. Добре, значи не искаш да се разчуе, че си отраснал в дом на колела и че си дете на стоманолеяр, но поне можеш да бъдеш ирландец. Защо не сменим името ти? С име можеш психологически да влезеш в кожата на нова личност. Какво ще кажеш за О'Нийл? Родът О'Нийл от Бийкън Бостън. Израснал си на Нюбъри стрийт. Майка ти е пазарувала в „Бонуит Телър“, никакви сутеренни магазинчета за семейство О'Нийл. И трябва да махнеш Джон. Само Хектор отсега нататък Хектор О'Нийл.

Беше една игра, която играеха до нейното отпътуване, развлечение, което да я разсее от случилото се, да я накара да започне да мисли за живота си с Франк като учителска съпруга. Последната сутрин тя се приближи стеснително към него и му каза, че има идея.

— Защо да не отида в родния ти град и да разбера какво се е случило с баща ти? Ще ми е лесно да го направя, а и ти трябва да узнаеш все някога. Ще бъда дискретна, ще науча каквото мога и ще ти пиша.

Той знаеше, че това донякъде бе нейният начин да държи връзка с него, но се съгласи. И отново се учуди, че докато бе готов да погребее майка си завинаги, оставаше любопитен за баща си. Картината как баща му се прибира по хълма с кутията за обяд в ръка, живееше в паметта му.

Писмото ѝ пристигна в деня, когато неговият новоназначен агент потвърди, че е бил избран да играе Конуей. Пресата щеше да го

интервюира. Беше сензация: млад и привлекателен американски ирландец, катапултиран от неизвестността към мигновената слава. Вече бяха измислили марковото му име: Кенеди Конуей.

Хектор прочете писмото, докато гласът на агента му развълнувано се издигна до фалцет по телефона.

„Скъпи Джон Хектор,

Ще ти кажа истината, защото така ти обещах. Баща ти, Джими Магуайър, е жив. Върнал се е от войната и открил, че ти и майка ти сте изчезнали и това явно е било голям удар за него. Започнал да пие много и не е спирал. На социални помощи е. Накарах да ми го посочат и, съжалявам, Джон Хектор, но отидох да говоря с него. Той е на дъното. Има само едни дрехи и те вонят. През повечето нощи спи на открито. Бил е ранен във Виетнам и трудно ходи. Джон Хектор, трябва да направиш нещо. Не мога да се преструвам, че баща ти е герой. Той е скитник и пияница, който мирише лошо, но се нуждае от моята помощ. Прати му пари по мен. Ще се погрижа да ги получи.“

Писмото продължаваше още две страници. Тя ще се омъжи за Франк, Джон Хектор ѝ липсва, моли се за успеха му, но се връщаше на темата за баща му.

Хектор мигновено съзря как пресата ще приеме това. Със сипан баща ветеран от Виетнам историята му ще поеме в съвсем различна посока. Ще трябва да се примири с мръсната стара Пенсилвания вместо Бостън. Всичко ще излезе наяве. Той бе на прага на онзи свят, за който нещастната му майка напразно бе мечтала. Какъв смисъл имаше да се опропастява такава възможност?

Той изхвърли писмото на Грейси Дилейни, без да отговори.

Но все пак никога не я забрави. Тя го бе открила. Бе сменила името му, бе измислила новия му имидж. Докато четеше „Господин Неподходящ“, той откри, че се пита какво ли щеше да каже тя. Когато

прочете книгата, разбра, че трябва да го направи. Агентът му беше прав. Това бе логичната стъпка. Плейбой убиец с изискани обноски, който съблазнява жени във всеки кадър. Той набра номера на агента си.

— Тук пише „Уайт/Де Сото Продъкшънс“. Кой, по дяволите, е Де Сото?

— Някакъв италианец, който топли леглото на Хуанита, надявам се в преносния смисъл — каза агентът му.

— Искаш да кажеш, че Хуанита се е сетила за мен и препоръчала за ролята? Тя има повече мозък, отколкото си мислех.

— Не, Хек, другият, Джони де Сото. Всъщност, дори не и той. Идеята е на дъщеря му. Хлапе на име Луана. Работи агенция за кастинг.

„Точно като Грейси Дилейни“, удиви се Хектор. Запита се каква ли беше тази Луана де Сото.

15.

Луана никога не бе срещала мъжа, настанен до нея на вечерята. Дори не ги бяха запознали, преди да седнат и до този момент той бе прекарал цялото време в съсредоточен разговор с момичето от лявата му страна.

Така че стана още по-въълнуващо, когато тя усети ръката да се придвижва под полата ѝ, а пръстите решително да разтърсват вътрешността на бедрото ѝ под чорапите. Тя почти се задави със суфлето от кайсии, когато той откопча едната жартиера. Тя премести стола си по-навътре под масата, за да му даде възможност да продължи да изследва, необезпокояван от другите, но за нейно огромно съжаление той махна ръката си. Тъкмо щеше да се обърне и безмълвно да го помоли да продължи, когато мъжът от дясната ѝ страна започна отново да ѝ говори. Тя се опита да се концентрира върху сериозния млад издател, описващ биографията, която ще публикува следващия месец, канеше се да го пита дали познава втората ѝ майка, литературната агентка Поли де Сото — дали пък не се казваше Поли Атуел, откакто Джони си тръгна, Луана все не можеше да запомни, че не бяха разведени — когато отново усети ръката му. Този път по-нагоре. За неин ужас почувства как копчето отстрани на полата ѝ бе разкопчано, ципът свален, а ръката се вмъкна вътре, придвижвайки се по стомаха ѝ, допир на кожа о кожа, и надолу стисна. Показалецът започна да опипва, намери клитора ѝ и го погали.

Луана пъкна в устата си лъжица суфле от кайсии и засмука лъжицата.

Ръката се отдръпна.

Луана дискретно оправи полата си и измърмори на издателя:

— Извинявай, трябва да отида до тоалетната. Ще ме извиниш ли?

— Разбира се. — Той понечи да стане, когато тя се втурна навън от трапезарията, където осъзна, че не знае в коя посока върви. Отиде в антрето и седна на един диван в дъното на стълбите, изпитвайки

желание да мастурбира, втренчила поглед в черно-белите плочки на пода, чудейки се колко ли ще трябва чака.

Беше го забелязала в мига, когато пристигна с Фредерик, младият актьор, който я бе довел. Фредерик я представи на домакините, приятели на родителите му, а непознатият я бе наблюдавал из стаята, без да поглежда към лицето ѝ, взирайки се първо в една част от тялото ѝ, а после в друга, докато тя не му угоди, като нарочно си изпусна чантата на пода и навеждайки се да я вземе, му даде възможност да види през деколтето на изрязаната рокля гърдите ѝ може би чак до пъпа.

Той дойде в антрето и я сграбчи за ръката, дърпайки я нагоре по стълбите. По средата, преди стъпалата да се разклонят и да се върнат обратно към първия етаж, имаше врата. Той я дръпна в банята зад стаята, затвори вратата и я притисна към нея. Две хавлии паднаха на пода. Без дори да си съблече самото си, той свали ципа си и извади възбудения си пенис, дебел, необрязан, с голям гладък връх. Извади презерватив от джоба си.

— Искаш ли първо да духаш?

Луана автоматично отвори уста. Искаше, но нямаше време. Тя прокара език навън и навътре по устните си и започна да го смуче. Той стисна гърдите ѝ през роклята и се обърна, за да нахлузи презерватива. Луана го хвана и го насочи към себе си, вдигайки роклята с другата си ръка. С едно бързо движение той влезе вътре. Започна да се движи бързо, сграбчвайки я за раменете. Зад него тя виждаше отраженията им в огледалото над умивалника, панталоните му, свлечени на глезените, и точно под самото голите му задни части се повдигаха към нея, когато ударите по вратата зачестиха. Тя нямаше да стигне до оргазъм. Никога не стигаше. Умът ѝ започна да блуждае. Спомни си за какво ѝ напомня позата им: сцената от „Кръстникът“, когато Джеймс Каан чука една гостенка в стая на горния етаж на сватбата на сестра си.

Стоновете ѝ се усилиха, докато се правеше, че свършва и той затисна устата ѝ с ръка, въпреки че шумът от блъскането на тялото ѝ по вратата бе също толкова силен. Тя цялата трепереше, когато той се отдръпна от нея. Вдигна панталоните си, оправи се и излезе, без да я погледне дори веднъж.

Когато се върна долу, те се бяха преместили от трапезарията и пиеха кафе в съседната стая. Той седеше на страничната облегалка на

един стол, галейки русата коса на седналата жена. Както Луана разбра, той беше брат на домакина, а русата жени — негова съпруга. Нямаше да го види повече. Чудеше се как винаги успяваха да изберат нея. Как винаги знаеха за нея?

Фредерик я закара вкъщи или по-скоро в неговия апартамент в Ърлс Корт. На Луана въобще не ѝ хрумна, че тази вечер вече се бе чукала с един мъж. Тя позволи на обзетия от желание Фредерик да я съблече и да опита непохватно, игриво предисловие, преди да навлезе в нея. Трябваша му повече от петнадесет минути, за да свърши. Тънкулявият му пенис ѝ причиняваше приятен гъдел, но нямаше начин да я задоволи. Никой не можеше, особено Фредерик. Тя заблиза разсеяно лицето му и тъй като започна да ѝ се доспива, се залови да пощипва зърната му, за да го накара да побърза. Обикновено имаше ефект.

Бедният Фредерик.

Веднага щом пристигна у Хендерсънови, Поли видя, че отново бяха поканили Едуард Холанд. Господи, Грания Хендерсън беше упорита. Тя явно смяташе, че тъй като бе единствена от авторите на Поли, пишеща романтични книги за „Милс и Бун“, това автоматично я правеше идеалната сватовница. От момента, в който новината за напускането на Джони бе започнала да се разпространява, Грания бе звъняла веднъж месечно с безпогрешна редовност, канейки я на гости. Поли бе успявала да се извини, че е заета за всички покани, освен две — и в двата случая Едуард Холанд беше там. И ето го сега за трети път. Поли беше разменила с него повече от няколко думи на коктейлите и на вечерите за правостоящи, на които ѝ двамата бяха канени преди, но сега събитието беше на маса и чувствайки се като в капан, Поли установи, че са я настанили до него.

— Имаше ли възможност да си поговориш с Едуард Холанд? — Беше попитала Грания след една вечеря за правостоящи, опитвайки се да звучи невинно. — Срещала си го веднъж на нашия последен коктейл, помниш ли? Не? Колко жалко. Разведен е от точно две години. Тя беше абсолютна крава. Мразех я. Скъпият Едуард, толкова го обичаме... Както и да е. Ще направя всичко възможно да се срещнете отново.

И ето ги тук. Беше доста привлекателен, призна си Поли. Около петдесетте. Нямаше много коса на темето си, но там, където имаше, бе изненадващо гъста и съвсем малко посивяла. Приятни сиви очи. Доста румени бузи. Не много висок. Правилно телосложение. Изразителни ръце с внимателно поддържани нокти. Поли бързо махна лактите си от масата и скри nelaкираните си нокти в скута, далеч от погледите.

— Срецаха сме се и преди, нали? — Той ѝ предложи панерката с хляб. — Аз съм Едуард Холанд. В рекламния бизнес съм. Вие сте Поли, нали?

— Запомнили сте добре. Поли Атуел.

— Припомнете ми с какво се занимавате.

— Литературен агент съм.

— Разбира се. Вие сте агентката на Грания. Как върви бизнесът?

— Доста добре. А рекламата?

— По-добре отвсякога. Знаете ли, работил съм дори с Питър Мейл?

— Наистина ли?

— О, да, Питър и аз. Ей така бяхме.

— Божичко.

— Разбира се, това беше отдавна.

— Разбира се.

— Чудя се, дали в мен не се крие автор на бестселър?

— Не знам. Крие ли се?

— Ами, нали съм в рекламата. Като Питър.

— Не съм сигурна, че е свързано с това. Можете ли да пишете? Прекарвали ли сте година някъде? В Прованс, например?

— Ами, не, всъщност не. От години не мога да се измъкна от Кембъруел. Още откакто жена ми си тръгна.

Поли не обърна внимание на последното.

— И хареса ли ви книгата на стария ви приятел Питър?

— „Една година в Прованс“ ли? Истината е, че не съм я чел.

— Истината е — каза Поли със смях, — че и аз не съм, поне не тази. Но четох — или по-скоро хвърлих поглед на — „Палавият Уили“.

— Това пък какво е?

— Страхотен хит. Комикс за един говорещ хуй.

Едуард Холанд стана яркорозов. „О, боже, притесних го, помисли си Поли, той наистина е много сладък.“

Към края на вечерта тя попита Грания за номера на местната таксиметрова фирма и Едуард скочи на крака.

— Не искам да чуя за това. Ще ви закарам.

— Едуард, ние сме в Клапам. Ти живееш в Кембъруел. Поли е точно в обратната посока. Тя живее на Нотинг Хил Гейт. — Дори Грания беше изумена. — Семейство Симпсън минават покрай нейната къща.

— Настоявам — каза Едуард сериозно и Поли направи усилие да не се изкикоти.

— Тази книга „Палавият Уили“ — каза той, когато спря пред къщата — звучи забавно. Ще си я купя.

— Тогава можете да накарате приятеля си да ви даде автограф.

— Не, той всъщност не ми е чак приятел — призна Едуард. — Казах го, защото исках да се изфукам.

— Е, много ви благодаря за това, че ме докарахте. Страхувам се, че страшно много ви отклоних от вашата посока. Мога ли да ви предложа едно питие като компенсация? — Поли вече излизаше от колата, като мислеше, че ще ѝ откаже.

Той изскочи след нея.

— Ще бъде чудесно.

Докато изкачваха стъпалата, отвътре започна яростно джавкане и Поли внимателно отключи входната врата и бе нападната от Зюти, която скачаше нагоре към нея, а пернатата ѝ опашка неистово се размахваше. Тя взе бележката, оставена от Джони на масата в антрето.

„Скъпа Пол, къде си? Звънях ли звънях, но беше все телефонният секретар. Никой не отвори и когато дойдох, затова си позволих да вляза. Надявам се, че нямаш нищо против, но оставих Зюти. Трябва да отида в Париж до другиден. Храната ѝ е и кутия под масата в антрето. Също така и новият ѝ кош. Опитвам се да я дресирам да не спи в леглото ми. Малко късничко, но все пак. Кажй ѝ «Барки!», посочи коша и тя би трябвало да скочи вътре и да заспи. Ще я взема след четиридесет и осем часа. Яде веднъж на ден, вечер. Нахранил съм я днес, така че не ѝ давай нищо, колкото и врява да вдига.

Дж.“

Зюти не хареса Едуард Холанд и ръмжейки, нападна връзките на обувките му.

— Барки! — каза Поли строго. Едуард изглеждаше стреснат. — Не вие, Едуард, а това. Барки! — Поли вдигна Зюти за врата и я запрати в кошата. — Стой! Проклето куче. Какво ще пиете, Едуард?

— Уиски, моля. С вода. Догоре.

— И откога познавате семейство Хендерсън?

— О, от години. Съпругата ми е била в едно училище с Грания. Грания я обожава. Беше съкрушена, когато се разделихме.

Поли чу гласа на Грания, който ясно каза: „Тя беше абсолютна крава!“.

— Вие също сте разведена, нали? — каза Едуард, като леко се приближаваше по канапето към нея.

Зюти я спаси, като се изстреля обезумяла от кошата и започна да души под външната врата, като опашката ѝ се поклащаше.

— Зюти! Барки! Веднага! — започна Поли, а после се чу шум от ключ в ключалката и Джони влезе с бейзболна шапка и дънково черно палто, под което се подаваха джинси и маратонки.

— Здравсти, Пол.

— Какво стана с Париж?

— Изпуснах проклетия самолет. Верижно сблъскване на улицата. Таксито не можа да го заобиколи. Как е моето *сладурче*! — Зюти бе скочила в ръцете му.

„Каква абсолютно нелепа гледка“, помисли си нежно Поли.

— Джони, това е Едуард Холанд.

Джони се приближи, като все още държеше Зюти.

— Едуард, това е Джони де Сото.

— Съпругът ви? — Едуард изглеждаше напълно смаян.

— Да, и филмов продуцент — каза Поли. — Едуард е в рекламата. Бил е приятел с Питър Мейл.

— Как е Питър? — Поли обърна очи нагоре. Тя знаеше със сигурност, че Джони никога не бе срещал Питър Мейл в живота си. — Пол, казах ли ти, че отивах в Париж, за да получа окончателното

разрешение за „Господин Неподходящ“? Ще стане скоро. След всичкото това чакане.

Джони бе уредил „Господин Неподходящ“ като френска копродукция, при условие че половината от филма се заснеме във Франция.

— По-добре да се връщам в Кембъруел. — Едуард остави питието си.

— Не би ли могъл да ни оставиш със Зюти по пътя, а? Роланд Гардънс. — Поли се обърна с гръб. Джони понякога използваше стария апартамент на Едит, където за пръв път бе прелъстил Поли, и споменаването му все още я караше да усеща носталгия.

Докато тя изпращаше Джони, Едуард нервно прошепна:

— Мога ли да ти се обадя? Ще ми дадеш ли номера си?

— Аз ще ти го дам в колата — извика Джони през рамо. — Лека нощ, Пол.

Поли затвори вратата с крак.

След няколко секунди я отвори отново.

— Джони — извика тя в нощта, — забрави Барки!

И хвърли кучето след него.

16.

Поли излезе рано на следващата сутрин, преди да пристигне госпожа Флауърс. Искаше да напазарува храна от Портобело Роуд. Луана щеше да дойде за вечеря и Поли с нетърпение бе очаквала събитието цяла седмица. Доведената ѝ дъщеря се бе изнесла от къщата, за да живее в апартамент с една приятелка и на Поли ѝ липсваше. По-лошо, тревожеше се за нея. Луана беше толкова слаба. Поли беше убедена, че тя въобще не яде, освен ако някой не я нахрани, затова настояваше Луана да идва на гости поне веднъж месечно и тогава Поли приготвяше истинско угощение и винаги правеше така, че Луана да си тръгне, стиснала в ръка останалото от сготвеното в кутия, покрита с фолио.

Поли купи няколко пържоли от говеждо филе от „Лидгейтс“, малко пресни картофи, домати за фурна и фасул. Беше оставила купа с нахут да се накисне и смяташе да я направи на салатата като ордьовър, смесвайки я с лимон, орехово олио, чесън, сол и пипер, пресен кориандър и магданоз. За десерт имаше тирамису, заради което предния ден специално бе отишла до Сохо. Луана обожаваше тирамису и Поли бе купила достатъчно, за да може Луана да си вземе за вкъщи. Щеше да остане и от салатата от нахут, но трудно щеше да се яде студена пържола. Поли се върна при месаря и смени пържолата с говеждо филе за печене. Можеха да го ядат горещо, а после Луана щеше да отнесе студените късчета, които да си хапва от хладилника.

Докато се връщаше към къщата по Ледброук Гроув, си мислеше за изненадващото появяване на Джони предишната вечер. Не че се случваше рядко. Тя си даде сметка, че откакто той си тръгна, все още го виждаше на една-две седмици, проблемът бе, че където и да живееше, все нямаше място за всичките му дрехи. Основният му план бе да си вземе летния гард и да остави зимния, а когато се застуди, да дойде да ги размени. Но тъй като това беше Джони, той като че ли никога не разполагаше с онова, което му трябва. Винаги имаше нещо, от което се нуждаеше, точно преди да замине някъде.

После някой трябваше да се грижи за Зюти. В начало Поли се опитваше напразно да му обясни за съществуването на места, където се оставят кучетата, но Джони не искаше и да чуе.

— Зюти не харесва такива места.

— Откъде знаеш? Никога не си я пращал там.

— Ние го обсъждаме. Тя ми казва. Аз казвам: „Зюти, стара приятелко, къде искаш да отидеш, в кучешка колиба или при Поли?“. Всеки път тя казва: „При Поли“. Обича да е с теб, Пол. Трябва да си поласкана. Тя не харесва кой да е.

Това се случваше не само когато заминаваше. Една сутрин Джони се появи на вратата в седем часа, държейки кучето на ръка разстояние.

— Зюти има бълхи! — каза той на Поли укорително, сякаш вината беше нейна, и се вмъкна в антрето, преди Поли да успее да затвори вратата пред тях.

— Е, какво очакваш да направя?

— Ти разбираш от кучета, Пол.

— Не разбирам от бълхи. Заведи я на ветеринар. Вземи й някаква пудра или нещо подобно.

— Не познавам ветеринар.

— В „Жълтите страници“.

— Нямам „Жълти страници“.

— Рейчъл все още ли е на тази планета?

— Рейчъл мрази кучета.

— Не ги мразеше, преди ти да си вземеш. Да не би да мрази жълтите страници? — Но той изглеждаше толкова искрено оклюмал, че, както обикновено, тя омекна и се залови с бълхите на Зюти. В главата си чуваше гласа на Луана: „Поли, не трябва лесно да се предаваш пред татко. Ужасно го разглезваш!“.

Но сега, когато Луана си бе тръгнала и Джони вече не идваше да я взема от къщата, Поли тъжно осъзна, че Зюти бе единствената им връзка. И все пак харесваше свободата си — ръкописите, пръснати по цялото легло, които не се налагаше да разчиства, за да му прави място. Можеше да яде, когато си поиска. Не пропиляваше часове в кухнята, за да приготвя яденето според поръчката му по телефона, прикрита зад „само проверявам какво има за вечеря“, а после да получи обаждане

към девет часа, в което Джони съобщаваше, че е в „Каприз“, „Айви“ или някъде другаде.

Нямаше вече оглушителни видеофилми в спалнята до три часа сутринта. Сега можеше да си набележи любимите сапунени сериали и да ги следи на спокойствие. Но най-вбесяващото нещо в Джони беше непрестанната му нужда да знае какво точно прави тя във всяка секунда, когато са заедно в къщата — и дори когато не бяха.

— Какво правиш, Пол?

— В тоалетната съм.

— Какво правиш, Пол?

— Режа моркови за печеното.

След пет минути.

— Какво правиш сега?

— Слагам ги в тавата.

Или:

— Джони, къде си?

— В една телефонна кабина до „Шарл дьо Гол“. Какво правиш?

— Стоя и говоря по телефона.

— Но какво правеше преди това?

— Току-що се прибрах.

— Е, какво ще правиш сега?

Винаги го интересуваха тривиалните ежедневни неща и никога нейните сделки или вълнението ѝ, когато попаднеше на страхотен ръкопис от нов автор, само къде е обядвала днес, какво е яла, с кого, за какво са говорили.

Големите драми не го разчувстваха.

— Имаше обявена тревога в метрото. Откриха бомба, обезвредиха я, но помисли, Джони, ако бях отишла пет минути по-рано, можех да загина.

Тези думи бяха посрещнати от:

— Защо не взе автобуса? Аз обичам автобусите. Купи ли ми моята паста за зъби?

Е, вече го нямаше. Тя повече не мислеше за него всеки ден.

Сега мислеше за него през ден.

17.

Госпожа Флауърс се беше заела да отваря пакети, когато Поли се върна с месото.

— Госпожа Брок се обади. Искаше да знае дали сте свободна за обяд.

— Обади се и й кажи, че ще обядвам с нея. Помоли я да бъде на първия етаж в 1:15.

Поли изчезна в кухнята, за да прибере месото. Тя чуваше гласа на госпожа Флауърс от оранжерията.

— Ами, тя действително каза първия етаж. Момент, ще я попитам. Госпожо Де Сото, госпожа Брок се чуди дали няма да се срещнете с нея в новия ливански ресторант, който е открила в Найтсбридж?

— Не! — извика Поли. — Имам прекалено много работа. Ако трябва да измина целия път до Найтсбридж, няма да мога да се върна тук преди три часа. Тя не работи, попитай я дали ще...

— Тя затвори, госпожо Де Сото. — Госпожа Флауърс държеше на абсолютното спазване на етикета. — Добре, че записах името на ресторанта.

Това беше стар номер на Джоан. Ако Поли й звъннаше, след като тя бе затворила, Джоан вече щеше да е излязла — или поне нямаше да вдигне телефона, за да изглежда, че е излязла. По този начин Поли бе принудена да отиде, където Джоан бе искала.

— Чаша кафе, госпожо Флауърс?

— Без кофеин?

Госпожа Флауърс бе обзета от здравословна мания. Тя носеше съд със супа от леща всеки ден, която топлеше за обяд.

— Без кофеин, разбира се — обади се Поли. — Вчера отидох в кафене „Монмът“.

— Не мислете, че не оценявам това, което правите за мен, госпожо Де Сото.

— Това е само чаша кафе...

— Може би, но ако работех в „Патрик Фишър и Дънбар“ или в някой друг от онези големи офиси, никой нямаше да ми прави кафе, по-скоро аз щях да им правя. А и след всичко, което преживяхте...

Поли започна да преглежда пощата си. Думите „А и след всичко, което преживяхте“ винаги бяха въведение към изреждането на страданията, които госпожа Флауърс си представяше, че Поли бе изживяла като изоставена съпруга. Госпожа Флауърс бе приела заминаването на Джони много по-тежко от самата Поли и понякога Поли се чудеше дали митичният господин Флауърс не бе съществувал и офейкал по подобен начин.

Поли откри, че са ѝ изпратили четири специални коректури на книги — ранни промоционни екземпляри с меки корици на издания с твърди корици, отпечатани, за да предизвикат публичност и подкрепа от бранша. Тя ги погледна. На всяка имаше елегантен млад мъж в униформа, притиснал в обятията си красива крехка героиня. „Епична история за любовта, която триумфира“, казваше едната. „Епична приказка за любовта, която триумфира“, казваше втора. „История, приказка — каква разлика имаше“, помисли си Поли. „Те устояха на всичко заради любовта си през Първата световна война“, казваше третата и „Тяхната любов устоя на всичко през Втората световна война“, казваше четвъртата. Когато Поли ги обърна, почти същите думи я осведомиха, че и четирите книги рисуват страстна картина на любов, загуба, потапят читателя в море от емоции, представят незабравими герои, блестящо улавят наситеността и динамичността на периода и не на последно място — те всичките са „художествена проза от висока проба“.

Общонационалната промоция за всяка една трябваше да включва:

„Масирано отразяване в медиите, внушителен материал на първа страница, плакат в наситени цветове, притурка в браншовите списания, цветна реклама в «Космополитън», «Ши», «Гуд Хаус Кипинг», «Уомънс Джърнъл»!“

Те всички бяха издадени в един и същи месец, две от тях в една и съща седмица.

Поли се вторачи в тях. Знаеше, че ако не бе видяла имената на авторите, нямаше да може да ги различи. Но тъй като бяха написани от нейни клиенти, тя бе сигурна, че това са четири различни книги. Изглеждаше така, сякаш една и съща книга беше издадена от четири различни издателства. По какво читателите ще се ориентират коя вихрена страст да изберат? Щом Поли имаше проблем с разпознаването на техните книги, как щяха да се чувстват самите автори? Тя знаеше, че трябва да се радва за това, че книгите на нейните автори получаваха такава голяма подкрепа от своите издатели, но една от книгите бе причина за особено безпокойство: новата Ребека Прайс.

Един от големите конгломерати бе поел контрола над издателската къща, на която Поли бе продала романа на Ребека, когато тя бе сменила амплото си преди смъртта на Патрик. Редакторката на Ребека все още бе там, но правеше отчаяни усилия да задържи работата си. Тя вече нямаше никакво влияние. Маркетинговият отдел управляваше и бе постановил Ребека да получи нов имидж. Изглежда, това беше той. Независимо, че всъщност Ребека бе написала едно задълбочено и деликатно изследване на чувствата между младо момиче, за което любовта бе ново чувство, и безразсъден ирландски революционер — творба, която заслужаваше номинация за литературна награда. Ето я и нея, безвкусно оцветена като книга на „Милс и Бун“ (защо мъжът на корицата беше в британска военна униформа и защо жената приличаше на Вивиан Лий в „Отнесени от вихъра“, когато дори Одри Хепбърн в „Историята на монахинята“ щеше да е решение правилната посока?) с рекламните думи: „Те устояха на всичко заради любовта си през Първата световна война“. Първата световна война дори не бе започнала, когато книгата свършваше — и какво бе станало с чудесния цитат от Уилям Тревър?

— Госпожо Де Сото, жена на име Зоуи Никълс на втора линия. Да я попитам ли в каква връзка се обажда?

Поли избута коректурите настрани и посегна с облекчение към телефона. Знаеше, че ще трябва да се залови сериозно и да разбере маркетинговия подход на книгата на Ребека, но точно сега не можеше да се заеме с това.

— Предполагам, че е във връзка с мен — каза Поли, която мразеше госпожа Флауърс да ѝ задава този въпрос. Знаеше, че госпожа Флауърс само се опитваше да я защити, но си помисли, че въпросът звучеше толкова неудобно, все едно Поли Атуел бе прекалено важна, за да говори с повечето хора. А съвсем не беше така. Поли имаше нужда от достъп до всеки клиент, който се появеше. Името Зоуи Никълс ѝ говореше нещо, но не можеше да се сети какво. — Свържи я.

— Здравейте, казвам се Зоуи Никълс. Вероятно не сте чували за мен. Написала съм няколко книги за „Милс и Бун“ и един журналистически материал. Причината, поради която ви звъня, е, че от известно време възнамерявам да си намеря агент, тъй като съм започнала да пиша роман. Появи се нещо по-неотложно и чувствам, че се нуждая от съвет. Предложиха ми да напиша анонимно роман от името на супермодел.

— Браво на вас. Кой модел? — Поли си спомни. Беше чела материал за кастинговите директори, който Зоуи бе написала за едно от цветните списания. Материалът бе добронамерен и забавен и Поли го бе харесала.

— Арома Рос.

— Боже господи! — Арома Рос си беше беля, или поне така твърдяха таблоидите. В неделните следобеди Поли понякога си почиваше от купищата ръкописи и гледаше „Парад на дрехите“, където я включваха за участие възможно най-често, защото въпреки екзотичния ѝ произход, Арома Рос беше британска гражданка и заедно с Наоми Кембъл и Кейт Мос бе един от малкото британски топмодели. Поли много я харесваше. Тя бе наполовина италианка, наполовина тайландка и резултатът от тази комбинация бе лице, леко напomniaщо на латиноамериканско, дълга черна коса, решително очертана челюст, красив прав нос, високи скули и по ориенталски леко наклонени надолу огромни очи на кошута. — Защо иска да пише роман? Не може да е на повече от двадесет години.

— Дори не съм сигурна, че тя иска. Предложиха ми от издателството. Вероятно идеята е тяхна или на агента ѝ.

— Ами вижте, сега не мога да говоря. Имам уговорка за обяд. Честно казано, повече съм заинтригувана от това, че вие, Зоуи Никълс, пишете роман, отколкото от това, че ще пишете великото произведение на Арома Рос. Какви са плановете ви за утре?

Поли беше доста развълнувана, когато скочи в таксито, както се вълнуваше винаги, когато имаше изглед да се появи нов клиент. Пристигайки в ресторанта, видя Джоан да седи там и да дими, буквално пафкаше гневно с цигарата си. Търпението не бе сред нейните качества.

— Скъпа! — Тя издуха малко дим във всяко от ушите на Поли като поздрав. — Прави ли секс, получи ли чек? — попита тя, както обикновено. — Тази седмица звънял ли ти е някой мъж? Келнер, пепелник, келнер! — Думата „моля“ не беше част от речника на Джоан в ресторантите.

— Не — каза Поли честно. — А на теб?

— Само Виктор. — Виктор бе криминален репортер от Нотингам, който имаше физиономия на зло ловджийско куче и бе влюбен в Джоан от двадесет години. Така поне твърдеше тя. Поли знаеше, че целият обяд ще е съсредоточен върху темата за мъжете или по-скоро върху темата за липсата на мъже. Ако Поли кажеше нещо от рода на „Снощи ходих да гледам Престъпленията“, първият въпрос на Джоан неизменно щеше да е „С кого?“, никога „И как беше?“.

— И така, какво стана у Хендерсънови?

— Как си разбрала за Хендерсънови?

— Каза ми, че ще ходиш преди сто години. Кой беше там?

Поли си даде сметка, че не можеше да си спомни никой, освен Грания, съпруга ѝ и Едуард Холанд.

— О, бяхме около осем човека.

— Да, но кои? До кого седна?

— Едуард Холанд.

— Кой е той?

— Приятел на Хендерсънови.

— Е, това е очевидно. И така, Поли, какво ще ядеш? Не допускам, че въобще знаеш нещо за ливанската храна. Ще поръчам вместо теб. Ще хапнем малко *кибех*, *табулех*, *фатуш*...

Поли се опита да съобщи, че обожава ливанската храна и знае точно какво иска, но Джоан продължи да бърбори:

— Поли, виждаш ли онзи, който седи зад нас, едър, як и тромав, обядва сам. Не гледай към него, за бога! Е, той е бодигард. Със сигурност. Онези две жени, които седят в ъгъла с покривалата и какво беше другото, едната е саудитска принцеса, а този тук, който седи, е

нейният бодигард. Докато те чаках, тя го прати да ѝ донесе нещо. И така, какво представлява той?

— Кой какво представлява? — Поли отново се обърна към бодигарда.

— Този Едуард. Мъжът, когото си срещнала у Хендерсънови. Как беше?

— Какво имаш предвид?

— Женен ли е?

— О, не. Разведен е.

Рядък вид. Очите на Джоан се ококориха от интерес.

— Наистина ли? И какво стана?

— Пихме кафе в гостната след вечеря и...

— Поли-и-и, спа ли с него, за бога?

Поли въздъхна. Май из цял Лондон свободни жени излизаха на вечеря и директно скачаха в леглото на седящия до тях мъж. Всички, освен нея.

— Не.

— Но защо? Защо не се прибра с него?

— Прибрах се. Или по-скоро той дойде у нас.

— И какво се обърка?

— Джони дойде. — Поли се почувства доволна от себе си. Не беше убеден, че Едуард Холанд е искал да спи с нея, но можеше да се престори пред Джоан, че той е искал, но Джони е развалил работата.

— И ти спа с Джони?!

— Не съм спала с никого. Прочетох двадесет страници ръкопис и заспах.

— Спала ли си с Джони, откакто те напусна?

— Знаеш, че не съм. А ти? — добави тя дяволито.

За миг Джоан изглеждаше стресната.

— Той ти е съпруг! Знаеш, че не бих направила това. Всъщност, намирам го за противен, както много добре знаеш, и е хубаво, че се отърва от него, но няма да го обсъждаме отново. Само за да те успокоя, той дори не ме е канил да излизаме. Истината е, че никой не го е правил повече от два месеца.

— Какво стана с онзи от „Нюзуик“?

— Върна се във Вашингтон. Беше блажена седмица, точно колкото да ми се възбуди апетитът, а после нищо, дори и телефонно

обаждане.

— Може би ще се върне.

— Може би, но междувременно имам нужда от някой сега. Абсолютно всяка вечер се самопоканвам на коктейли, но вече май не се получава както преди. Сега, като че ли всички имат уговорена вечеря, преди да се появят. На партитата се говори все за работа. Никой не идва вече на коктейл, за да си намери жена за вечерта особено когато жената е с бръчки по лицето и разширени вени на краката. Безкрайни благодарности на Господ за непрозрачните чорапогачи, но какво ще стане, ако някога се добера отново до нечия спалня? Да изпълзя между чаршафите в нехайните си чорапогачи, за да не може той да зърне грозните ми прасци? И така, Едуард Холанд. Привлекателен?

— Предполагам.

— Богат?

— В рекламата.

— Някакви наследени пари? О, не гледай така ужасено, Поли. Сигурна съм, че не си го попитала директно, но има начини да се научат тези неща. Къде живее?

— Кембъруел.

— Кембъруел? О, боже. — От реакцията на Джоан човек би помислил, че живееше на Хебридските острови. — Е, може би има къща на един от онези площици от епохата на крал Джордж, за които сме чували. И кога ще се видите пак?

— Доколкото знам, няма да се виждаме.

— Искаш да кажеш, че си оставила разведен мъж да изчезне от срещата, без да си определиш среща с него?

Поли кимна печално. Ето я, печелеше все по-голям успех като литературен агент и все пак Джоан винаги успяваше да я накара да се почувства, сякаш изобщо не се справяше.

Истината бе, че откакто Джони си тръгна, животът ѝ се бе установил в спокойно и подредено русло, което бе доста прилежно. Животът без мъж ѝ донесе някакъв покой, който преди не бе изпитвала. Да не ѝ се налага да се съобразява с прищевките на Джони и с неговото вечно търчене навън-навътре, означаваше, че Поли можеше да отделя много повече внимание на онези области от собствения ѝ живот, които бяха важни за нея. Работата ѝ

процъфтяваше. Чувстваше се по-малко уморена в края на деня и многобройните вечери, в които си лягаше навреме, се отразяваха чудесно на кожата ѝ. Опитвайки се да не злорадства, тя забеляза ветрилообразните линии, които се бяха издълбали от външната страна на очите на Джоан.

— Е, Поли, ти си просто безнадеждна. Обаче трябва да кажа, че мен ме чака нещо много приятно по-късно тази седмица. Знаеш, че работя нещатно напоследък. Е, ударих джакпота. Възложиха ми да направя профил на Хектор О'Нийл.

— Конуей!

— Точно, само че той казва, че това е последният му Конуей.

— Обзалагам се, че те всички казват така. Веднъж го срещнах.

— Ама че си потайна! Спа ли с него?

Поли се намръщи с раздразнение. Защо не можеше да спомене някой мъж, без Джоан да поиска да разбере дали е била в леглото му?

— Срещнах го на една премиера, на която отидох с Джони. Дори не ни запознаха. Той само прошушна нещо в ухото ми.

Джоан не можеше да повярва.

— Нещо мръсно ли беше?

— Наистина не мога да си спомня. Колко думи ти искат?

— 3500.

— Дълго е. Всъщност и мен ме чака нещо приятно довечера.

Джоан вдигна поглед от лучената си супа.

— Луана ще идва на вечеря.

Джоан обърна очи към тавана.

— Доведената ти дъщеря? Защо продължаваш да се виждаш с нея? Опитваш се да държиш Джони под око?

— Въобще не. Аз обожавам Луана. Знаеш това.

— Предполагам, въпреки че не го разбирам. Има нещо зло нещо в това момиче. Как изглежда сега, когато е пораснала?

— Плашещо слаба. Постоянно бърза за някъде. Не спира и за секунда. Минава пред погледа ти като светкавица...

— Колко изморително — прозя се Джоан.

— Не, тя е прекрасна. Честно!

— Поли, прекалено си мила. — Джоан опря брадичка на ръката си и ѝ се усмихна. — Това хлапе винаги се възползва от теб.

— Глупости. Аз искрено я обожавам. С такова нетърпение очаквам да я видя.

— Ами майка ѝ?

— Нямам представа. Луана никога не я споменава. Тя живее в Корнуол.

— Да, разбира се. Казах ли ти, че миналата седмица обядвах в „Кенсингтън Плейс“ и Джони беше на съседната маса? Сега се сещам, той каза, че тъкмо се бил върнал от Корнуол. Филм ли снимат там?

— Не, доколкото знам. — Дали Джоан го направи нарочно? Сигурно не.

Келнерът дойде на масата им.

— Двамата джентълмени ей там биха искали да ви почерпят.

— О, не — каза Поли, — не е възможно да...

— Благодарете им. — Джоан погледна към тях и им прати фалшива усмивка.

— Джоан, не можем. Ще дойдат и ще седнат при нас.

— Не, няма. Те са араби, за бога! В техния свят не обичат да виждат жени, които ядат сами. Мъжът трябва да плати. Ако поне наполовина изглеждаха почтени, щях да ги поканя, било само за да ти помогна в затрудненото положение.

— Моето затруднено положение?

— Съпругът ти те напусна. Нямах мъж. Трябва да ти намерим друг, защото ти явно не полагаш достатъчно усилия.

Поли реши, че е време да отклони Джоан от темата за мъжете.

— Някога срещала ли си Арома Рос, докато работеше към „Вог“?

— Разбира се. Тя беше сладурана. Все ме канеше, държеше да съм част от компанията.

— Ти не беше ли малко възрастна?

— О, ти, гадна Поли! Много ти благодаря.

— Извинявай. Онова, което исках да кажа, е, че щом си ѝ била приятелка, кажи ми, какво представляваше?

— Казах ти. Сладурана.

— Значи няма да имаш нещо против една моя клиентка да дойде да поговори с теб за нея?

— Коя е тя?

— Зоуи Никълс.

— Онази незначителна писателка, която от време на време пише за цветните списания? Защо ще искам да говоря с нея?

— Значи си чувала за нея. Предложили са ѝ да напише анонимно романа на Арома Рос.

— О, не мисля, че мога да ѝ помогна в това. Всъщност, не мисля, че щях да имам нещо общо с нея, ако бях на твое място, Поли.

— Със Зоуи Никълс или с Арома Рос?

— Със Зоуи Никълс. Тя, честно казано, е неудачница.

— Ще видим — каза Поли, чувствайки се внезапно обезсърчена. Беше харесала Зоуи Никълс по телефона. — Ще си мълчиш за това, нали, Джоан?

— Кой въобще ще прояви интерес? Освен това не познавам чак толкова добре Арома.

„Искаш да кажеш, че въобще не си я познавала“, помисли си Поли. Вече разбираше отчаяната нужда на Джоан да накара хората да си мислят, че е в близки отношения със знаменитостите. Веднага щом интервюираше Хектор О’Нийл, месеци народ щеше да говори само за него.

Джоан сякаш прочете мислите ѝ.

— Може би е време за една биография на Хектор, не мислиш ли, Поли? На кого според теб би могла да я продадеш?

— Кой казва, че имам биография на Хектор О’Нийл за продан?

— Е, само изказвам едно предположение, но ако интервюто тръгне добре, бих могла да доразвия запознанството си с него, да го превърна в книга, нали разбираш...

„И автоматично приема, че просто така ще ѝ стана агент!“ По някаква причина, която не можа да си обясни, идеята я вбеси. Когато ѝ изнасяше, Джоан съвършено добре можеше да си спомни, че Поли не е просто секретарка. Поли повика за сметката, без да обръща внимание на безумните обяснения на Джоан относно двамата араби, които искаха да платят вместо тях, шляпна кредитната си карта на масата и не продума, докато не излязоха навън.

Поли не се върна в офиса. Новината, че Джони е ходил в Корнуол, я бе разтърсила. Дори не бе сигурна, че е бил някъде близо до Едит. Беше абсурдно да мисли за това. Реши да си вземе свободен следобед. Звънна на госпожа Флауърс от една кабинка и тя веднага я успокои.

— Много е спокойно. Наистина много спокойно. Починете си няколко часа. След всичко, което преживяхте...

— Да, благодаря, госпожо Флауърс. Ще се видим по-късно.

Поли отиде в гимнастическия салон и в продължение на половин час си изкарва яда към Джоан, към Едит, към Джони, но най-вече към себе си, върху един от уредите. Цялата в пот, тя взе душ и се просна гола на хавлия в сауната.

Около нея се водеха разговори между другите голи жени и момичета с най-различни форми и височина. Докато Поли лежеше и слушаше, надявайки се токсините да се изпарят, тя осъзна, че всички разговори бяха вариации на една и съща тема.

— Обади ли ти се вече?

— Чу ли се с него?

— Най-накрая той се обади миналата неделя и аз му казах...

— И кога ще го видиш пак?

„Това е начинът, по който върви светът, помисли си Поли. Ти ги никой, освен ако нямаш мъж, за когото да говориш.“ Защо тя не искаше да бъде една от тези дърдорещи жени, защо нямаше отчаяното желание на Джоан за мъж, за който и да е мъж? Какво не беше наред у нея?

Тя взе лимонов пай за вечерята с Луана и чак после си спомни, че вече бе купила тирамису. Няма значение. Ще го пъкне тайно в чантата на Луана за вкъщи. Телефонът звънеше, когато тя влезе в антрето. Нямаше представа кое я накара да вдигне слушалката и да каже:

— Джони?

— Не — отвърна смутен глас. — Едуард.

— Едуард — повтори Поли с равнодушен глас.

— Едуард Холанд. Помниш ли? Снощи...

— О, да, разбира се, как си? — попита Поли, все едно не го бе виждала от месеци.

— Добре. Ти? — Той не изчака нейния отговор. Звучеше нервно. — Поли, чудех се дали не си свободна да вечеряш с мен тази вечер?

— О, невъзможно ми е — каза Поли, опитвайки се да скрие облекчението си. — Доведената ми дъщеря ще идва на вечеря.

Тя почти чу как Джоан изпъшква: „Не му казвай, че ти е доведена дъщеря. Престори се, че е още един обожател. Честно

Поли!“.

— А, е, друг път. — Едуард Холанд звучеше разочарован, решителен. — Ами утре? Малко прибързано е, знам, но...

— О, не, разбираш ли — започна автоматично Поли, после спря.

Знаеше, че всъщност щеше да е напълно, блажено свободна вечер след вечер за неопределено дълго време. Припомни си лицето на Джоан, пропито от нещастията, че няма мъж на хоризонта. Помисли си за безкрайните щастливи часове на размишления, на които се наслаждаваха момичетата в сауната. Едуард Холанд ѝ даваше шанс да се присъедини към тях. „Обади ли ти се вече? Да, обади се и аз няма да се отнеса грубо“, помисли си Поли.

— Всъщност, Едуард, ще ми бъде много приятно. Утре вечер.

— Ще те взема около осем.

— Да бъде 7:30 и ела за едно питие, преди да излезем — чу се да казва, преди да приключат разговора.

Отиде в кухнята, за да започне приготвянето на вечерята за Луана. Включи радиото на джаз станцията и пя заедно с него, далеч по-щастлива при мисълта, че ѝ предстои половин час туткане из кухнята, отколкото че ще излиза на среща на другата вечер. Но добре бе да се размърда. Луана трябваше да дойде след по-малко от четиридесет и пет минути.

Поли се надяваше да е гладна.

Луана умираше от глад — но не за храна. Искаше секс с Крис Перик.

Денят ѝ бе преминал кошмарно и Крис Перик — двадесетгодишно подобие на Джеймс Дийн — беше единственото хубаво нещо.

Луана работеше като асистентка на Кловис Редмънд, кастингов директор. Манията на Луана по филми и актьори не бе преминала и накрая Джони бе решил, че нямаше смисъл да я държи и колежа, щом единственото, което тя искаше да прави, бе да стане спец по кастинга. Можеше да научи това, докато работи.

В буквалния смисъл на думата Кловис беше голяма работа. Тежеше сто килограма. Липсваше ѝ усет за обличане. Имаше склонност да действа по съвет на някой друг, често с катастрофален

резултат, а после да се носи според предложения стил в продължение на двадесет години. Така пънкарската прическа в лилаво и черно от седемдесетте години, самото на Армани (което всъщност бе мъжко, но Кловис никога не бе забелязала) от седемдесетте и неизменният анцуг марка „Гап“ станаха нейният стандартен ежедневен гардероб. Беше родом от Дъблин и бе запазила акцента си.

— Няма да го вземем — имаше навика да крещи по телефона на агентите, — прекалено е млад. — Тя го произнасяше така, че зад гърба ѝ актьорите започнаха да се забавляват, казвайки един на друг: „Прекалено си Фройд, скъпи“^[1].

Кловис бе самата нетактичност, що се отнасяше до актьорите. Тя влизаше и прекъсваше четене, което бе уредила между актьор и режисьор, и започваше да крещи над главата на нещастия актьор към режисьора: „Ако бях на твое място, щях да прекратя това веднага. Губиш си времето! Току-що се появи подходящият човек“.

И въпреки това Кловис Редмънд беше безспорната кралица на лондонския кастинг. Тя притежаваше усет за таланта и нямаше равна в това. В мига, в който някой млад наивник излезеше на сцената на някой театър, Кловис го картотекираше в ума си. Знаеше наизуст всичките пет емисии на „Спотлайт“ отзад напред и дори рядко се консултираше с тях. И докато бе страшно безчувствена към актьорите, продуценти и режисьори еднакво я обичаха заради способността ѝ да им доставя съвършения актьорски състав в границите на бюджета. Други кастингови директори, завиждайки на успеха ѝ — според слуховете тя печелеше годишно 250 000 лири, бяха дочувани да недоволстват, че взимала рушвети от продуцентите винаги когато кастингът ѝ бил в границите на бюджета. Но истинската тайна на успеха на Кловис беше проста: тя бе абсолютна курва. Не ѝ пукаше за кого извършва кастинга. За разлика от други кастингови директори, които правеха кастинг само за игрални филми на известни режисьори и за извънредната продукция на престижни театри, Кловис правеше кастинг за реклами, филми за обучение, европейски копродукции, късометражни филми, телевизионни сериали, игрални филми, всичко, за което ѝ плащаха лъвски пай. И действително ѝ плащаха.

Цяла седмица се бе занимавала с кастинга на американски минисериал. Историята беше смешна. На някого му бе хрумнала страхотната идея да вземе основната тема от мюзикъла „Седем невести

за седем братя“ и да я осъвремени в крак с деветдесетте, като сега седем американски стипендианти от Роуд Айланд търсят седем невести в Оксфорд. Главните роли бяха разпределени, но се оказа изключително трудно да се избере актьор за една спорна роля.

По сценарий една от английските невести има брат, който категорично не ѝ позволява да се омъжи за американец и който усложнява нещата още повече, когато самият той се влюбва и друга от седемте невести, опитвайки се да спре и нея. Трябваше да е красив, своеволен млад актьор с вид на побойник. Ролята бе поддържаща и изборът на актьор беше изключително важен.

Кловис ни най-малко не се притесняваше от това, че шумен американски режисьор искаше да оглежда актьорите на всеки пет минути. Просто ги пускайте да влизат — това беше отношението му, да свършваме колкото може по-бързо, няма значение дали могат да играят, или не. Но това уреждаше Кловис. Тя разговаряше насаме с режисьора в гостната на неговия апартамент в Дорчестър. Отвън, в малкото антре, Луана правеше опити да въведе някакъв ред в работата. Ако режисьорът бе провел кастинга в офиса на Кловис, Луана щеше да направи чай за актьорите, да ги ободри. Беше ѝ отнело ден и половина да се обади на почти всеки агент в града и да провери дали са свободни актьорите от списъка, направен от Кловис, и после да им определи час за кастинга. Обикновено Луана правеше така, че актьорите, дошли на кастинг за една и съща роля, да не се сблъскват. Сега те пристигаха бързо един след друг, Кловис извикваше „Следващият!“ през вратата с обезпокояваща скорост, актьорите се сблъскаха и Луана не можеше да направи нищо, освен да им подава страници от сценария, които да прочетат, и за кой ли път да им се извини за неудобството.

Те съвсем не бяха тихи.

— Може ли да звънна на приятелката си?

— И кой е той, пиленце?

— Колко още?

— Може ли да се обадя на агента си?

— Луана, бъди мила, помогни ни с прочита.

— И кой избра старата Кловис за ролята, за която се явих миналата седмица?

— Не знам какво правя тук. Американски телевизионен сериал? Аз? Дума да не става!

— Защо не можем да използваме телефона?

— Скъпи, беше чудесен в онова нещо в неделя вечер. Те искаха аз да участвам, но отказах, нали разбираш?

— Горе главата.

Луана подскочи. Мъжът говореше на нея. Беше Крис Перик. Не бе забелязала, че я наблюдава.

— Такъв кошмар е, а на Кловис въобще не й пука — каза тя, чувствайки се виновна за нелоялността си.

— Е, хубаво е, че на теб ти пука.

— Няма много какво да направя, освен да отворям вратата, за да влизат и излизат. Дори не мога да ти намеря място да седнеш.

— Няма проблем. — Той се облегна на стената, облечен във фланелка, джинси и мокасини. Дали се опитваше да я впечатли?

— *Следващият!* — изписка Кловис.

Крис Перик смигна на Луана и се шмугна вътре.

В автобуса към малкия апартамент, който бе наела на Шепърдс Буш, Луана се питаше дали бе получил ролята. Ако беше така, значи имаше шанс да го види отново. Имаше самочувствие, но не беше ли така с всички тях?

Телефонът звънна двадесет минути след като се бе прибрала.

— Обажда се Крис.

— Откъде взе номера ми?

— Лесна работа. Попитах Кловис.

— И тя ти го даде? Просто така?

— Просто така. Всъщност тя ме извика за още един прочит с момичето, което са избрали за ролята на втората сестра, но междувременно си помислих, че бих могъл да се поупражнявам с теб. Това е адресът ми. Ще успееш ли да дойдеш, да речем, до един час? И не забравяй сценария.

Той отвори вратата на апартамента си гол и я заведе право в леглото. „Той не ме чука, за да спечели ролята“, каза си Луана, както правеше всеки път, когато се чукаше с някой актьор от кастинговата сесия, за това трябва да чука Кловис.

И все пак, щеше да каже някоя дума в негова полза на другия ден. Ако Кловис попиташе.

А дори и да не го направи.

Поли седя тихо на кухненската маса, сервирана за двама, докато не стана десет часа. После бавно вдигна неизползваните чинии, ножовете, вилиците, лъжиците и чашите. Сипа малко от грижливо приготвената салата от нахут в една купичка и заставайки до кухненския прозорец, започна да яде безмълвно. Бе звъняла, разбира се, но никой не отговори у Луана.

„Сигурно е забравила“, помисли си Поли.

Не беше за пръв път.

---

[1] Героинята произнася английската дума „young“ — млад, като „Jung“ — К. Г. Юнг — психолог, ученик на Фройд, откъдето идва и асоциацията в репликите на актьорите. — Б.пр. ↑

18.

— Диърдри, скъпа, там ли си? Ако си там, моля те, бъди добра и вдигни. Ало? Добре, значи не си там. Слушай сега, обади се веднага след като получиш съобщението. Искат те за „Ексмен 2“, нали знаеш, онези превзети филми, дето ги дават в неделя вечер. Казват, че уговарят Алън Бейтс. Сценарият е в пощата ти. Така че, звънни ни. Чао.

Кловис се обърна към Луана.

— Ако ѝ дадат ролята, значи са луди. Тя е една стара курва, а и външността ѝ отдавна я няма никаква. Не знам защо въобще ѝ се обадох. Мили господи, пак ли го направих?

Тя се ухили, докато Луана се пресегна и остави слушалката на мястото ѝ. Кловис имаше обезпокояващия навик да не поставя слушалката както трябва, а когато говореше с телефонен секретар, това можеше да бъде опасно. Всичко, което току-що бе казала на и за Диърдри Макшейн, беше записано и Диърдри щеше да го прослуша, като се върнеше. Телефонът извънтя веднага.

— О, боже, била е там през цялото време и ме е слушала. Няма ме. Кажй ѝ, че се е наложило да изляза бързо. Спешна работа.

Кловис изчезна в кухнята.

— Някакъв кастинг? — обичайната фраза, която Луана чуваше по двайсет пъти на ден от отчаяни агенти, дебнещи за несъществуваща работа за клиентите си.

— Съжалявам. В момента нищо — шаблонният отговор на Луана.

— Тогава искаш ли малко? — Гласът от другата страни паднал бе няколко октави.

— Тате! Как си?

— Добре съм. По-добре не бих могъл да бъда и за това има причина. Най-последно получих окончателното разрешение за заснемането на „Господин Неподходящ“. Сценарият е одобрен и французите и американците се разбраха за сумата от шестнадесет

милиона долара. Сега, когато намерих и звезда, която проявява интерес, ще започна предварителните продажби и ще получа още пари.

— Кой имаш предвид за ролята на господин Неподходящ — попита Луана, която беше чела сценария.

— О, пратихме копия на обичайните заподозрени. Пачино, Де Ниро... но идеята да пратим и на Хектор О'Нийл беше добра. Агентът му се обади и каза, че много му харесва. Разбира се, той не е от категорията на Де Ниро, но ще го взема. Така че благодаря ти, мое сладко дете, направи ми голяма услуга.

— И той е свободен?! Но, татко, трябва да ми обещаеш нещо. Не казвай на Кловис, че аз съм се сетила за Хектор О'Нийл, Иначе животът ми ще стане ад. Трябва да я накараме да си мисии, че идеята е била нейна, нали я знаеш каква е.

— Както кажеш. Ще помоля Хуанита да се залови с това не веднага. Бива я да втълпява разни предложения на хората, а после да ги оставя да си мислят, че още отначало предложението било тяхно. Но на агента на О'Нийл казах, че ти си се сетила за него. Заслугата си беше твоя, а и толкова се гордеех с теб. Напоследък да си виждала Поли? Двете май щяхте да вечеряте заедно тази седмица, нали?

Поли! Съвсем беше забравила за Поли. Дори не й се обади. Беше прекарала дълга и страстна нощ в леглото на Крис Перик, без да се сети за Поли дори за миг.

Още повече, че всичко се бе оказало напразно. Кловис бе влязла на следващата сутрин в офиса, обявявайки, че е говорила с режисьора предната вечер и той си е променил решението, преценявайки, че краката на Крис били прекалено къси или пък вратът — прекалено дебел. Какъвто и да бе недостатъкът му, както обикновено това нямаше нищо общо с актьорските умения и той нямаше да получи ролята. Луана знаеше, че това означава, че може да не го види повече. Тя не бе успяла да му помогне и макар че нямаше никаква вина, не си правеше илюзии, че Крис Перик ще я покани в леглото си, преди да се появи поредната доходна роля, за която Кловис извършваше кастинга. Жалко. Беше показал потенциал да бъде първият мъж, който да я доведе до оргазъм.

— Луана? Там ли си?

— Извинявай, тате. Бях се отнесла. Не, в края на краищата не се видях с Поли.

— Е, аз я видях по-предната вечер. Беше с мъж.

— Вероятно някой автор.

— Към полунощ?

— Татко! Ти си този, който си тръгна, помниш ли?

— Добре, добре. Няма да ѝ се бъркам. Просто Зюти не го хареса. Тя ми каза. И така, нейна милост там ли е? По-добре да поговоря с нея, за да видя дали ще се съгласи да се захване с филма ми.

— Здравей, Джони, как си? — Кловис беше самата чаровност. Какво мога да направя за теб? Какво? Разбира се. За теб винаги съм свободна. Кой е режисьорът? Е, кой е той в неговата страна? Проклето франсе! Говори ли английски? Не, не говоря скапания френски, Джони, не бъди глупав. Не можеш ли да му дадеш уроци по английски? Не ме интересува дали имаш японски пари, не ми казвай, че ако имаше, щеше да вземеш японец за режисьор. Добре, добре, прати ми сценария. Ще го прочета. Имаш ли вече сигурен? Мислиш за Хектор? Не ми казвай, че ти говори френски. Какво? Просто не можеш да кажеш на такива като Хектор О'Нийл да четат сценария за филма на някакво скапано франсе. Защото е прекалено голяма звезда, затова. Ще ти кажа какво. Ще хвърля поглед на сценария и ако ми хареса, ще се срещна с твоя французин. Казах — ще се срещна! Недей да смяташ, че вече съм се съгласила. Не знам. Твоят баща... — каза тя, обръщайки се към Луана. — Ако този филм започне, лятната ми ваканция ще отиде на кино. Сценарият ще дойде този следобед. „Господин Неподходящ“. Струва ми се, че за начало си е намерил господин Неподходящ режисьор.

Но Луана не слушаше. Тя звънна на Поли и изслуша госпожа Флауърс, която ѝ каза, че втората ѝ майка е на събиране, но можела да ѝ остави някакво съобщение? Не. Луана затвори и телефонът веднага иззвъня.

— Съжалявам, в момента няма нищо — каза тя автоматично. — Не, почакайте, обадете се пак след ден-два. Може да има някоя тогава.

— Хайде, „Господин Неподходящ“ — каза тя на себе си, — донеси ми късмет!

Поли не беше на събиране. Тя пътуваше по ескалаторите „Харви Никълс“, зяпайки името Тисън на всяко стъпало. Достигна първия

етаж замаяна и започна да обикаля залите, като от време на време спираше да огледа някоя дреха. Бедата бе, че нямаше представа какво търси. Знаеше само, че по някаква идиотска причина се бе събудила сутринта, странно ентусиазирана при мисълта за предстоящата среща с Едуард Холанд.

Очакването ѝ бе помогнало да издържи една особено уморителна сутрин. Млада и красива авторка с голям потенциал се бе оказала абсолютно безотговорна, обаждайки се да каже, че заминава на нечия яхта и иска да удължи срока за доставка на ръкописа с още шест месеца. Тъй като Поли бе направила непосилното да ѝ даде комисионната още в началото, сега нямаше да я остави да се измъкне и за пръв път в кариерата си на агент тя се чу да казва: „Ако решиш да направиш това, повече не желая да те представлявам“.

После бе звъннал един сърдит, надут редактор, който държеше да узнае защо не е бил включен в конкурса за наскорошното издаване на някаква книга. Поли се въздържа да му каже, че според нея той е напълно безнадежден в работата си и тя по никакъв начин не би допуснала книга на неин автор да бъде издадена от него. Вместо това тя му отговори тактично:

— Сигурна съм, Питър, че като я прочетеш, ще откриеш, че не е била подходяща за теб.

— Щях да бъда по-доволен, ако можех сам да преценя — бе промърморил той. — Всички говорят за нея.

После ксероксът се повреди и дойде факс от един от по-честните автори на Поли, който съобщаваше, че някакъв политик щях да го съди за клевета. Четирима агенти от Ню Йорк бяха изпратили факсове с въпроса кога ще реши кой да продава книгите на клиентите ѝ в Америка, а госпожа Флауърс ѝ бе донесла за обяд нещо, чиито здравословни качества му придаваха такъв ужасен мирис, че из цялата оранжерия се носеше воня. В този момент Поли просто стана и излезе далече от всичко това, потъвайки в мислите си за Едуард Холанд.

Беше абсурдно. До по-предната вечер той бе само един от приятелите на семейство Хендерсън, който я бе закарал до вкъщи. Обядът с Джоан и чакането до късно на Луана я бяха направили уязвима. Едуард Холанд я желаше, той беше мъж, който с всяка изминала минута ѝ се струваше все по-приемлив и привлекателен. Къде ли щеше да я заведе на вечеря? По-важното къде ли щеше да я

заведе след вечеря? Щеше ли тя да разпознае опита за сближаване, толкова отдавна не бе излизала с мъж?

В края на краищата не си купи нищо. От опит знаеше, че е фатално да излизаш да търсиш нещо за специален случай в същия ден. Накрая винаги купуваше нещо прекалено скъпо и после винаги съжаляваше. На всичкото отгоре никога не го обличаше.

Безуспешната ѝ експедиция с цел пазаруване я бе забавила. Разполагаше само с половин час, за да си измие косата. Беше коленичила на пода, надвесена над ваната, за да изплакне шампоана, когато чу някой да се качва по стълбите.

Джони бе влязъл в банята и бе застанал зад нея. Това бе един от ритуалите в брака им. Винаги когато тя си миеше косата, Джони я изплакваше и изсушаваше с хавлиена кърпа. Той имаше, по нейните думи, „вълшебни ръце“ като на много добър масажист. Когато масажираше главата ѝ, тя неизменно искаше да прави секс, толкова чувствено бе докосването му, и сега, докато чувстваше върховете на пръстите му по скалпа си, неволна тръпка премина през тялото ѝ. Поне с фланелката върху сutiена и късите панталони не беше гола.

— Ето. Сега ще ти я изсуша. — Той отвори едно шкафче. — Къде е сешоарът? Преместила си сешоара! — каза той укорително, сякаш го нямаше едва от един ден.

— Някога не ти ли хрумва, че нещата може да са се попроменили, откакто си тръгна? — дръпна се Поли, използвайки раздражението си, за да прикрие връхлетялото ѝ желание по него. — Искам да кажа, влизаш тук, без дори първо да звънеш, за да се увериш, че не ме притесняваш...

Беше се заклела, че никога няма да се държи така, никога няма да му покаже, че е наранена и огорчена. Нямаше нужда да се тревожи. Верен на себе си, Джони почти не се впечатли от тирадата ѝ.

— Добре, дръж косата си нагоре, особено когато съм се захванал да я суша. Какво става? Нов пристъп на предменструална напрегнатост? Хуанита се къдне в ББ. Опитвала ли си ги, Пол? Хуанита казва...

— Джони — предупреди го Поли, — стига с тази Хуанита. Не искам да знам какво използва Хуанита. Не искам да знам какво използваш ти. Знам, че това е твоята къща, но смятам, че можеш да използваш ключа си с повече дискретност.

Тя седна пред тоалетката в спалнята, където сега държеше сешоара и започна да суши косата си сама, отпращайки Джони с ръка, когато той се опита да се заеме вместо нея. Той седна унило на края на леглото, което преди бяха споделяли, и се загледа в отражението ѝ в огледалото. Накрая, на фона на шума от сешоара, устните му изговориха:

— Дойдох да говоря за нещо с теб.

Тя посочи сешоара и отвърна:

— Почти свърших. Докато слагаше ролките, мръщейки се и знаейки, че са твърде горещи и ще съсипят косата ѝ, Джони дойде и седна на дългата табуретка пред тоалетката — нещо, което винаги правеше, когато искаше да си осигури пълното ѝ внимание.

Поли откри, че задържа дъха си. Точно когато бе разбудил сексуалното ѝ желание, точно когато тя щеше да излезе на първата си истинска среща, откакто той си беше тръгнал — нима щеше да я попита дали може да се върне?

— За Луана — започна той и Поли не знаеше дали да чувства облекчение, или разочарование.

— И още как! — реагира тя емоционално. — Какво му става на това момиче? Снощи я чаках три часа да се появи, за да вечеряме заедно. Три часа! Довечера излизам и всичката храна, която сготвих, ще отиде на вятъра.

— Какво приготви? — Джони изглеждаше изпълнен с надежда.

Поли го изгледа свирепо, въпреки че предпочиташе той да я вземе, отколкото да я хвърли на боклука.

— Само ако не я дадеш на Зюти. И какъв е проблемът с Луана?

— Дочувам слухове. Започнала е да си печели нещо като репутация.

— В какъв смисъл?

— На нимфо.

— На какво?

— Нимфоманка.

— О, не ставай смешен. Ти дори не знаеш какво означава думата, Джони.

— Това да не е намек за произхода ми на италианец? Не, сериозно. Очевидно това е обществено достояние. Отиваш на кастинг за роля при Кловис Редмънд и имаш голямата възможност да си

легнеш с нейната асистентка, ако приличаш на човек. Чух актьори да си говорят за това. Те явно не знаят, че ми е дъщеря.

— Кловис знае ли? Говорил ли си с нея?

— Разбира се, че не. Но да, предполагам, че знае и се прави на сляпа. Едно време имаше много истории за това как Кловис кара актьорите да идват да си вземат сценария от дома ѝ в единадесет часа вечерта.

— Е, не знам, може би това се случва. Кастинговата грешка може би все още съществува.

— Не и за моята дъщеря. Не и ако зависи от мен.

Поли го погледна в огледалото. Личеше си, че беше развълнуван.

— Може би няма нищо такова — опита тя да го успокои тя. — Това вероятно са само приказки. Актьори, които се хвалят един на друг. Може би се опитват, кой не би го направил? Тя е толкова привлекателно момиче. Но защо бързаш да вярваш на всичко, което чуваш? Говори ли с нея?

— О, Пол, моля те! Как бих могъл да започна? Аз съм ѝ баща, за бога! За това е нужна жена. Наистина ѝ звъннах, за да се опитам някак да я поразпитам, но се изплаших и вместо това започнах да ѝ разправам за това, че получих „зелена улица“ за „Господин Неподходящ“. Хей, Пол, казах ли ти? Получих прозрение за това кой да играе главната роля. Хектор О’Нийл!

— О, Джони, идеята е брилянтна, колко умно от твоя страна.

Джони си премълча чия всъщност бе брилянтната идея.

— Е, винаги съм искал Кловис да направи кастинга, така че и без това щях да звънна, но този другият въпрос, знам, че просто нямам смелостта. Затова дойдох и нахлух по този начин. Чудех се, Поли, би ли разговаряла с нея заради мен? Да разбереш какво става?

— Джони, аз не съм ѝ майка.

— Господи, Пол! Едит е последният човек, който бих искал да се вижда с Луана, не и в състоянието, в което е в момента...

— Какво състояние?

На вратата се звънна много силно.

Едуард Холанд.

Поли извади горещите ролки от косата си и се пъкна обратно в джинсите си. Ще му сипе едно, а после ще се извини и ще се върне

горе да се преоблече. Трябваше да се отърве някак от Джони. Какво щеше да си помисли Едуард, когато ги видеше да слизат долу заедно?

Както се оказа, ненавременното пристигане на Джони я бе спасило от немалко неудобство. Едуард Холанд беше облечен непретенциозно в джинси и пуловер.

Помислих си, че бихме могли да отидем на някое обикновено място и да разпуснем — каза ѝ той на прага. — Не знам за теб, но моята седмица беше ад. О, здравейте. — Той се бе навел напред и Поли предположи, че тъкмо възнамеряваше да я целуне, когато видя Джони да слиза зад нея по стълбите.

— Тъкмо си тръгнах, тъкмо си тръгнах. Ъ-ъ, Пол, ами храната, какво ще...

Поли стоеше неподвижна, държейки вратата широко отворена, докато той не се измъкна навън и надолу по стъпалата, обръщайки се, за да посочи към Едуард и да направи физиономия гърба му и знак с палеца надолу, хилейки се на Поли. Поли затръшна вратата.

По дяволите, Джони! Въпреки че ако не бе пристигнал, тя щеше да има време да облече шикозна къса черна рокля, да обуе високи токчета и по този начин да изглежда като натруфена проститутка до Едуард в неговите джинси.

Едуард я заведе в „Лу Пескаду“ на Олд Бромтън Роуд, където не се правеха предварителни резервации и трябваше да стоиш отвън и да звъниш на звънеца, докато те пуснат. За щастие имаше свободна маса за тях и Поли последва Едуард покрай дългия бар към по-изолираната издигната част в дъното. Ресторантът ѝ хареса. Беше една по-народна версия на „Кроазет“ или „Сюке“, луксозни рибни ресторанти, в които Джони я водеше преди, защото бил видял Мик Джагър веднъж в един от тях и все се надяваше, че пак ще го види. В „Лу Пескаду“ човек можеше да си поръча скариди, когато им беше сезонът, морски дарове, пица, спагети или омлет, да го накваси с кана розе и ако се напие достатъчно, да си представи, че е на Лазурния бряг.

Едуард започна да говори за брака си по-рано, отколкото Поли бе очаквала. Надяваше се, че ще избягват темата за своите бивши, но явно според Едуард това беше най-важното общо нещо между тях.

— Работата е там, че Барбара никога не е била точно моя тип. Аз харесвам високи момичета като теб, Поли, а тя е само метър и шейсет.

Поли погледна настрани. Значи той харесваше как тя изглежда и не се страхуваше да ѝ го каже, преди дори да е привършила със своята *soupe de poissons*^[1].

— Тогава какво те привлече у нея?

— Тя ме желаше. Толкова просто беше. Беше много красиво дребосъче — все още е, предполагам — и на едно парти почна да се върти около мен и така да се каже, ми се лепна. Преди да се усетя, взеха да разправят каква страхотна двойка сме и всичко като че ли тръгна оттам.

— Да не би да казваш, че всъщност не си я обичал? — Поли беше малко ужасена от въпроса си, но ѝ беше любопитно. Той като че искаше да говори за тези неща, а и освен това подобни подробности щяха да бъдат жадно погълнати от ненаситната Джоан.

— Точно обратното. Аз се влюбих до полуда в нея. Аз съм романтик, Поли, като теб.

„Ама че нахалство, помисли си Поли, откъде знае дали съм романтичка, или не?“

— Тя беше точно от онези красиви момичета, в които би се влюбил човек.

— Но?

— Не я намирах за привлекателна. Тоест, в началото си мислех обратното, но след една-две години открих, че повече не се интересувам по този начин от нея. Тя носеше детска памучни карирана нощница и връзваше косата си на няколко опашки, когато си лягаше. Опашки! Изглеждаше като дванайсетгодишна. Знаем, че някои мъже наистина се възбуждат от това, но аз не съм от тях.

Келнерът кръжеше около тях, за да прибере чиниите от първото ястие.

Той се усмихна широко на Поли. Дали разбираше? Поли винаги мислеше, че келнерите на „Лу Пескаду“ са такива супер французи, че не разбират и дума английски. Винаги говореха на френски: „Et pour Madame? Voulez-vous des légumes? Et comme dessert?“^[2], и ако човек им зададеше въпрос на английски, те незабавно повикваха *le patron*^[3] паникьосани. Може би беше представление.

Поли не желаше да чуе повече. Имаше вероятност Едуард да започне да разкрива какво се бе случило или какво не се бе случило, когато е развалил опашките на Барбара и е вдигнал нагоре детската ѝ

нощница. Молеше се на бога Джони да не засипва хората из цял Лондон с истории за нейните чудатости в леглото, въпреки че сега, когато си помисли за това, ѝ бе страшно трудно да си припомни период от миналата година, в който Джони бе отклонил очи от телевизора, за да ѝ обърне внимание в спалнята.

Едуард продължи да говори.

— Децата отвлякоха мислите ѝ от момента, в който се появиха. Когато бяха бебета, тя и без това бе прекалено уморена. Но после си възвърна енергията и започна да излиза от банята съвършено гола, окъпана в парфюм. Идваше, марширувайки до моята страна на леглото, и се страхувам, че по някакъв начин белезите от раждането бяха винаги на нивото на очите ми.

Поли трепна при думите „белезите от раждането“. Барбара ѝ звучеше малко кошмарно, но Поли не можеше да не я съжали.

— Не сте ли... Не бихте ли могли да поговорите? Не мога да повярвам, че си е тръгнала само заради секса. Сигурно има хиляди двойки, които са престанали да се любят, но от това не следва, че се разделят.

— Да, говорихме — каза Едуард, — но бедата е, че говорихме само за проблема ни със секса. Тя говореше и говореше, докато не ме накара да си призная. Накара ме да я погледна в очите и да кажа: „Не ме привличаш“. Онова, което тя все повтаряше бе: „Ако сме напълно откровени един с друг, Едуард, напълно откровени, всичко ще бъде наред“. Е, в мига, в който бях напълно откровен с нея, всичко свърши, освен крещенето. Тя си тръгна седмица по-късно. Беше ад, Поли. Не бях казвал това никого. Не знам защо ти надувам главата с него.

„Нито пък аз“, помисли си Поли, но каза:

— Добре правиш, че го споделяш. Тя липсва ли ти?

— Знаеш ли, не съм сигурен, че ми липсва, но ми липсва усещането да бъда част от семейство. Липсват ми децата. Аз се разполагам в Кембъруел сам, докато тя и децата се блъскат в малък апартамент, но тя държи да е тази, която се е изнесла. Не да продам Кембъруел. Ах, каква бъркотия, а най-лошото е, че има хиляди нещастници като мен.

— Наистина ли? — каза Поли. — Мислех, че е обратното — има хиляди самотни разведени жени, отчаяни да си намерят мъж, а наоколо те са кът.

— Е, в това няма логика. За всяка разведена жена някъде трябва да има един разведен мъж, който си търси свободна жена. Жените никога не гледат на това по този начин.

— Трябва да призная, че имаш право. — Поли му се усмихна. — От думите ти изглежда, като че ли това е една голяма игра: „Кой ще остане без стол“.

— Е, щеше да бъде, ако вие жените не бяхте толкова придирчиви втория път. Откривате своя господин Подходящ и той се проваля, така че след това всички вие сте обхванати от параноя и се разхождате наоколо с представата си за идеалния мъж, който, разбира се, никога няма да намерите. Не е достатъчно ние мъжете да сме мили, галантни и внимателни. Не съм сигурен, че и парите вършат работа вече. Излизаш с една жена и преди да се усетиш, тя е започнала да те разпитва, сякаш си на интервю за работа, което, доколкото зависи от нея, е така, за да види имаш ли качествата да станеш нейна потенциална половинка. В ума ѝ не съществуват въпросите „Да му позволя ли да си легне с мен? Разсмива ли ме?“, а „Няма начин това да потръгне, защото той носи шалче, но пък, разбира се, има къща в провинцията, което ще е добре за децата (нейните, не моите). Той е Лъв, аз — Козирог, но има луна в Близнаци, както и аз. Той въобще не се включва в разговора с приятелите ми от работата, защото работи в телевизията, живее в Кембъруел, а на мен ми е невъзможно да се преместя на юг от реката. Той толкова често отсъства по разни бизнес пътувания, че няма да има възможност да идва с мен на вечерни партита, но от друга страна ходи по други хубавички места и може да ме взима със себе си...“. Междувременно, ние, нещастните копелета, сме изгубени сами, самотни и отчаяно търсеци някой, който да се грижи за нас, но нямаме шансове, освен ако не се превърнем в нови хора за една нощ. Какво представлява един нов човек, това искам да знам. Може би ти ще ме просветлиш, Поли?

Поли все повече започваше да изпитва симпатия към Едуард. Никога не бе ѝ хрумвало, че на първата ѝ истинска среща, откакто Джони я напусна, ще ѝ бъде разкрита мъжката гледна точка, макар гледната точка на Едуард да бе малко объркана.

— Значи си имал много връзки, откакто Барбара си е тръгнала?

Как можеше да задава такива въпроси, когато едва го познаваше. И все пак той като че ли ги предизвикваше, освен това бе много по-

забавно, отколкото да говорят за това какво са прочели във вестника или са гледали по телевизията.

— Де да беше така! Жените са станали толкова безсрамни. Къде отиде добрата старомодна изтънченост? Освен ако не са прекалено млади, което честно казано, не е за мен, останалите ти дават ясно да разбереш, че търсят сериозна връзка. Само да поемеш въздух, и те започват да преценяват дали ставаш за съпруг. Искам да кажа, както вече го направих, самотен съм, искам някой до мен, но си представям, че преди да се хвърля, ще има малко ухажване. Честно да ти кажа, това ми хареса у теб, Поли. Срещаме се три пъти, а ти почти не ме забелязваш. А и женитбата е изключена за теб, тъй като все още си омъжена, нали?

Поли го погледна занемяла. Той бе абсолютно прав. Тя все още бе омъжена. С Джони не бяха говорили за развод. Едуард го бе виждал в къщата два пъти. Горкият Едуард! Сигурно мисли, че се е оказал в невероятно неловка ситуация. Да не би да си мислеше, че тя планира да извърши прелюбодеяние? Нали той бе откарал Джони до дома му онази вечер, така че знаеше, че не живеят заедно, а Грания Хендерсън със сигурност го бе уведомила за подробностите в определен момент.

— Разбирам, че съпругът ти те е напуснал? — подсказа ѝ съвсем навреме Едуард. — Оказал се е неподходящ?

— О, не, съвсем не.

— Значи се е върнал? Слушай, Поли, омъжена ли си, или не? Не бих те поканил да излезем, освен...

— Разделени сме.

— Но той се връща от време на време?

— Не в това отношение. — Тя нямаше намерение да усложнява нещата. Но проклета да е, ако разкажеше на Едуард същите подробности, които той бе съобщил за Барбара.

— Беше ли неподходящ във всяко отношение?

— Той не беше неподходящ в нито едно отношение — каза Поли, съзнавайки, че е прекалила със защитата, но Едуард прекриваше границата. — Той беше забавен, нежен, страхотен в леглото... — „И аз го обичах!“ Тя не го изрече гласно.

— Тогава защо?

— Защо ме напусна? Ами, тръгна си. Разбира се, ти знаеш това. Всички знаят. Аз не съм като Барбара. Не тръгнах да си ходя. Изчаках,

докато бях изоставена. И искаш да знаеш защо бях изоставена? Е, ще ти кажа. Доста е просто. Не вървах с неговото темпо. Майка му ме предупреди. Тя си познаваше момчето. Знаеше, че той винаги ще тича като попарено пиле. Джони никога не се спира. За него важни са стоте километра в час. Ако някой го прикове на едно място, сигурно ще се изкълве до смърт. Е, аз не съм такава. Искях да напредвам по-бавно, да израствам постепенно в това, което бях, и там, където исках да отида. Той се отдалечаваше все по-напред, докато накрая просто се изнесе от къщата. Странното е, че сега го виждам и говоря с него горе-долу колкото и през последната година от брака ни. И така, все още ли съм омъжена за него? Да, предполагам, в известно отношение съм.

Основното им ястие стоеше изстинало пред тях. Може би бе споделила същия вид детайли, осъзна Поли, но по свой начин се бе разкрила пред Едуард Холанд, ако не повече, то поне колкото той се бе разкрил пред нея.

— Костенурката и заекът — каза Едуард тихо, взимайки ръката ѝ през масата. Поли не я отдръпна. — Но ти също ще стигнеш там.

— Ще стигна къде? — попита Поли. — Точно това не разбирам.

— *Terminé!*^[4] — Келнерът се появи и погледна неодобрително пълните им чинии.

Едуард бързо пусна ръката ѝ.

— Хайде да минем на пудинга — предложи той — и после ще те закарам у вас. Ако може?

— Имам по-добра идея. — Поли го погледна право в очите. Беше взела решение за Едуард Холанд.

Джони беше единственият мъж, с когото беше спала от сватбата си досега. Беше време костенурката да се придвижи до следващия етап: секс след Джони.

— Можеш да ме закараш вкъщи, но защо да не хапнем пудинг там?

Тя сложи тортата тирамису на Луана, лимоновия пудинг и гигантската кофа със сладолед „Де Сото“ на малката масичка. Поглеждайки крадешком през кухненската врата, видя, че Едуард си бе събул обувките, напълнил чинията си с връх и се бе настанил удобно на дивана. Единственият проблем беше, че се бе изтегнал в цял ръст и

за нея нямаше място, освен ако не легнеше до него. Беше ли това съзнателен ход от страна на Едуард? Но насреща ѝ я гледаха две празни кресла. На Поли не ѝ достигна смелост и тя седна в едното от тях.

Той изяде пудинга си. Тя наля кафе. Пиха мълчаливо. Поли не знаеше какво да направи сега, а Едуард продължаваше да я поглежда, сякаш очакваше тя да направи следващия ход. Но това не бе в стила ѝ. Не че напоследък имаше стил. Бе забравила как да се остави да бъде съблазнена. Години бяха минали, откакто Джони я бе повел по стълбите към онова, което се оказа апартаментът на Едит, целувайки я в тъмното. Тогава знаеше точно какво ще се случи. А сега и представа си нямаше. Едуард намираше ли я за привлекателна? Не седеше ли там, чудейки се дали тя го намираше привлекателен? Така ли щяха да седят цяла вечер?

Поли стана да си налее още една чаша кафе и докато се навеждаше над подноса на масичката, тя почувства ръката на Едуард по крака си. Това я изненада до такава степен, че тя седна доста внезапно и се намери в скута му. Инстинктивната ѝ реакция бе да каже „О, колко съм непохватна, извинявай“ и се намери да стане отново, когато Едуард обви кръста ѝ с две ръце и я задържа.

— Къде си мислиш, че отиваш?

Лицето ѝ бе на сантиметри от неговото. Няколко неща веднага изскочиха в ума ѝ.

Дали все още дъхаше на чесън от рибената супа?

Можеше ли четиридесет и няколко годишното ѝ тяло да издържи на подробното изучаване от страна на нов любовник, дори и да нямаше белези от раждане?

И тогава тя едва не загуби съзнание, когато непознатите устни на Едуард срещнаха нейните. Бяха толкова различни от тези на Джони. Джони целуваше дълго и бавно. Едуард целуваше агресивно и рязко, езикът му разтвори устата ѝ с бързо, проникващо движение.

Той се движеше бързо, прекалено бързо за Поли, която започна да се паникьосва, когато почувства как ръката му се плъзва по бедрото ѝ, за да свали чорапогащите ѝ. Чувстваше се неловко и тромаво, легнала пряко него. Осъзна, че трябва да вземе участие по някакъв начин, затова се залови с копчетата на ризата му. За нейно удивление те разкриха гърдите му, които нямаха косми, но имаха лунички — а

това си беше шок след тъмните косми по гърдите на Джони, които, въпреки че не беше виждала повече от година, веднага се появиха пред очите ѝ — но там, точно по средата, Едуард имаше бенка, която изглеждаше точно като зърно. Поли постави главата си върху нея, за да скрие смеха си. Едуард бързо започна да я гали по главата, прокарвайки пръсти през косата ѝ. В същото време другата му ръка бе достигнала бикините ѝ и я докосваше.

Имаше нещо познато и след малко Поли осъзна, че това е мирисът на неговия афтършейв, същият като на Джони! Поли затвори очи и сякаш Джони бе все още там и миеше косата ѝ. Започна да се притиска замечтано към Едуард и едва когато видя възбудата му през джинсите, тя се опомни.

Това не беше Джони, човекът, с когото бе спала години наред. Това беше Едуард, някой, за когото знаеше много малко, само онова, което той ѝ бе разказал на вечеря. Ако той не бе намирал жена си привлекателна, сигурно се бе увличал по други жени, колкото и да се преструва, че не е. Така че нямаше ли нещо, което трябваше да обсъдят, преди да продължат нататък? Поли просто не знаеше в кой момент се повдига този въпрос. Преди Джони, преди брака ѝ, темата не бе повдигана. Тогава никой още не бе чувал за това.

Тъй като бе стояла настрана от пазара на честите връзки, не бе имала възможността да научи жаргона.

Тя се изправи рязко и се премести на креслото, оставяйки Едуард да лежи в неизящна поза на дивана.

— СПИН — каза Поли безпомощно. — Забравих. Не трябва ли...

— Поли, какво говориш?

— Не трябва ли да носиш нещо? За безопасен секс?

Едуард я погледна втренчено и поклати глава в явно смайване.

— Презерватив? Това ли имаш предвид? Лежим и се прегръщаме на дивана, а ти искаш да си сложа презерватив? Боже мили, Поли, мисля, че това ми стига. Оказва се, че нямам презерватив. Ти си тази, която има, ако си направиш труда да мислиш. Той беше тук онази вечер, беше тук, когато пристигнах днес, и в общи линии все още е в тази стая с нас и още си омъжена за него. Искаш презерватив ли, Поли? — Той почти се бе облякъл. — Остани си с надеждите за съпруга си и не ми губи времето. Лека нощ, Поли.

---

[1] рибена супа (фр.). — Б.пр. ↑

[2] А за госпожата? Искате ли зеленчуци? А за десерт? (фр.). —
Б.пр. ↑

[3] собственик (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Свършихте ли! (фр.). — Б.пр. ↑

19.

Кастингът за „Господин Неподходящ“ започна месец по-късно.

— Правя го само защото ти е баща — казваше Кловис на Луана по двадесет пъти на ден. — Проклет френски режисьор! Може да е спечелил наградата за режисьор на фестивала в Кан, и по дяволите, било е само някакво скапано филмче със субтитри и единствените, които са го гледали в Съединените щати, са били двама души и едно куче, което няма да направи живота ми по-лесен.

Кловис се бе съгласила да направи кастинг за филма, защото а) тя правеше кастинг за всичко, ако парите бяха и наполовина приемливи, и б) Джони ѝ бе обещал, че тя ще се разправя само с него и няма да ѝ се налага да прекарва време с някакво франсе. Тъй като бащата на Луана бе продуцентът и тъй като, както Кловис неизбежно бе открила, идеята за участието на Хектор О'Нийл беше нейна, от самото начало се разбраха, че Луана ще вземе активно участие в кастинга.

— Става — каза весело Кловис. — Баща ти ще идва днес следобед, за да съгласуваме действията си. По-добре да останеш.

Джони изкачи тесните стъпала на офиса в Сохо час по-късно от уговореното, което не се отрази добре на настроението на Кловис. По петите му вървеше Зюти, която влетя в стаята и скочи право в скута на Кловис, размахвайки опашка в лицето ѝ. Тя така се стресна, че цигарата падна от устата ѝ.

— Запали ми кучето — каза Джони обвинително, грабвайки Зюти.

— Нищо подобно. И така, какво ще пиете?

— Малко си тиха, ангелче. — Джони се наведе и целуна Луана. Прекалено много късни ноци? Гаджето не те оставя намира?

— Как можеш да казваш такива неща на собствената си дъщеря? Кловис наля уиски в три чаши.

— Нямам гадже.

— Вярно ли е, Кловис?

— Мен ли питаш?

— Никой от онези красавци, които идват на прослушване, не те ли забелязва?

Луана се престори, че не го е чула и гушна Зюти. Защо ли Джони се държеше, като че знае нещо? Не е възможно да знае за Крис Перик (не че след първия път имаше нещо повече да се крие) или за някой от другите преди него, нали?

Кловис я спаси от по-нататъшен разпит. С уиски в ръка, тя бе готова за действие.

— И така, имаш Хектор О'Нийл. Подписа вчера. Като Конуей може да се каже, че бе световна звезда, но засега дотам. Значи трябва да намериш актьори за детектива и гаджето му. Сега ужасно ти трябва американец зарази това франсе режисьора. Ако искаш да заробиш американски разпространител за този шибан филм, ще ти трябва многообещаваща американска актриса за момичето, полицайката, онази, дето си пада по Хектор.

— Защо многообещаваща?

На Джони му се искаше в подхода на Кловис да има повече „на нас ни трябва“ вместо „на теб“. Тя малко или много му подсказваше, че сам ще се оправя заради френския режисьор. Наистина му го натякваше, но какво можеше да направи той, когато половината пари идваха от Франция?

— Виж, Джони, правим кастинг за „Господин Неподходящ“, не за шибания „Индиана Джоунс“. Не говорим за първокласни имена като Джулия Робъртс или Мишел Пфайфър.

— Те не играха в „Индиана Джоунс“ — изтъкна Джони. — И за кого говорим тогава? — Той бе заел унила прегърбена стойка, все още облечен в палтото и с бейзболната шапка на глава.

— Ами Уинона е прекалено млада, Джина Дейвис — прекалено търсена и прекалено заета. Може ли да е черна, как мислиш?

— Какво? Кой дали може да е черен?

— Проклетата роля, за която избираме, ето кой.

— Но сценарият...

— О, не е черна в сценария. Това, което питам, е може ли да я промениш на черна в сценария? Тогава ще говорим Уитни Хюстън, Робин Гивънс...

— Лиза Бонет?

— Тя не е много известна в киното. Хората я свързват с „Шоуто на Козби“. Много по-позната е в телевизията.

— Съжалявам.

— За каква възраст говорим? Хектор е на тридесет и три или там някъде. Момичето вероятно е по-младо? Двадесет и седем или и осем?

— Какво ще кажеш за Наоми Кембъл? — каза Джони, отвявайки се изведнъж. — Мога да направя за нея каквото направих за Круз във „Вълкът“.

— Искаш да кажеш, да й потрошиш цялото тяло? Какво друго си направил за Круз в какво беше там? И въобще, какво стана с този филм? О, това е твърде трудно. Да се върнем на ролите.

— Деми Мур? — каза Джони с надежда.

— Си Ей Ей ще ти създадат такива проблеми, че не си заслужава дори да помисляш за нея. Елън Баркин, но тя вече е играла ченге. Освен това мъжът ѝ, Гейбриъл Бърн, ще се ядоса, че си взел за главната роля неговия ирландски съперник Хектор, Джоуди Фостър е възможност, предполагам, но дали е достатъчно сексапилна? Какво ще кажеш за Анди Макдауъл?

— Ами детективът? — попита Джони.

— Предполагам, че ще трябва да бъде французин, за да си получиш твоя дял от парите, някой от онези двуезични американски актьори, които имат френски паспорт и работят по квотата...

— Кристофър Ламбер — предложи Луана.

Едва ли си струваше да го казва, той беше такъв очевиден кандидат. Запита се как ли е в леглото. Ето пак започна. Кинозвезди, работници на бензиностанции, политици по телевизията, няма значение кои бяха. Разбира се, някои веднага ги отписваше. Никога не я бяха привличали червенокоси. Колкото до нея, те просто бяха отблъскващи. Всичките онези лунички и бледа кожа.

Приятелките на Луана я бързикаха и я наричаха „робиня на секса“ и тя смяташе, че вероятно са прави, но просто не може ли се удържи. Никога не бе имала това, което другите наричаха „връзка“. Всъщност, когато се замислеше, мъжете, с които бе спала два пъти, бяха много малко. Затова се опитваше да не мисли за това. Беше на деветнадесет години и се забавляваше, на кого му трябваше емоционално

обвързване? Тина Търнър правилно го казваше: „Какво общо има с това любовта?“. Тя от край време беше луда почитателка на Тина. Цялото онова подтичане и грачене. Обаче Луана не можеше и да си помисли да пусне Тина на мама. Тя мразеше всякакъв вид шум.

Още от малка Луана бе разбрала, че майка ѝ е различна. Тя се променяше всеки ден. Луана знаеше, че каквото и друго да се случи, не трябва да я разстройва. Научи се да стъпва на пръсти около Едит и по никакъв начин да не я безпокои. Докато други майки бяха като фурии в кухните си, приготвяйки семейните ястия, Едит готвеше „органичните“ си каши, докато всички бяха навън, и ги оставяше в хладилника за ядене — в случая на Луана и Джони, за изхвърляне. Останалото време прекарваше сама в една стая със затворена врата и Луана знаеше, че любопитното почукване няма да бъде радушно прието.

Когато Едит напусна Джони и се премести в обширно, сумрачно жилище от другата страна на реката в Батърси, на Луана и липсваше баща ѝ. „Прекалено много щъка. Нуждая се от спокойствие и тишина“, беше единственото обяснение на Едит. Луана плачеше, преди да заспи всяка вечер, тихо, разбира се. Липсваше ѝ начинът, по който баща ѝ се майтапеше с Едит, ходещ из стаята с пръст на устните си в преувеличено съгласие със заповедта за тишина, намигайки на Луана, докато Едит казваше молитвата, а когато тя свършеше, той скачаше от стола и изтичваше от стаята, извиквайки към тях: „Забравих да измия мърлявите лапи на господин Де Сото!“. Но поне Луана посещаваше Джони доста често, а когато Едит внезапно тръгна да обикаля света, за да намери себе си, Луана прекара месеци с баща си на Нотинг Хил. Джони поръчваше пица буквално всяка вечер, пренебрегвайки инструкциите за хранене на Едит, притискаше Луана до себе си и я питаше по десет пъти на седмица: „Кое е моето прекрасно сладко момиче?“. И когато баща ѝ я запозна с Поли, новата му приятелка, която като че ли искрено се интересуваше от нея, Луана си помисли, че е в рая, въпреки че известно време не го показваше.

Раят се срути, когато Едит се спусна като полудяла Мама Гъска и я отведе да живее в Корнуол. Тя се опита да се престори, че това няма нищо общо с появата на Поли, но Луана знаеше, че немислимото се е случило. Крехкият свят на Едит бе разрушен и тя се готвеше да избяга.

Едит продаде апартамента в Батърси и се оттегли в запустяла корнуолска ферма, четвъртита и мрачна, с каменна фасада, покрита с бръшлян, зад стена, потънала в лишеи. Къщата бе построена там, където тесният пращен път свършваше, на открито, на върха на скалата, и през зимата стаите буквално замръзваха, с изключение на кухнята, която някой някъде през петдесетте бе модернизирал без всякакво въображение. По-късно, когато започна да чете романите на Дафне дьо Морие, Луана кръсти мястото „Странноприемница Формика“ заради нелепата пластмасова атмосфера на кухнята.

В Корнуол Едит без време се залови за бутилката. Луана беше наблюдавала постепенното падение на майка си през преждевременно сериозни детски очи, големите глътки водка, скрита в чаши сок, изстискан от „органични“ портокали.

От мига, в който се преместиха в Корнуол, Луана беше започнала да усеща, че колкото до Едит, тя вече не съществуваше. Самата Едит почти не излезе от стаята си през първите шест месеца. Ходенето на гости в Лондон при баща ѝ и Поли се превърна в най-голямото събитие в живота на Луана. Накрая всичко, което Луана правеше, имаше за цел да привлече вниманието на Едит, дори това да означаваше да унищожи скъпоценната тишина и да надуе до дупка „Г-л-о-р-и-я! Глория!“. Носеше бейзболната си шапка по двадесет и четири часа на ден. Едит въобще не забеляза. Луана обърна шапката с козирката назад, тръгна на училище със скъсани джинси и кубинки, вместо с училищна униформа, и каза на Едит, че иска да стане китаристка и да свири с Брус Спрингстийн или Принс. Едит отвърна, че започва да пише книга и моли Луана да не я безпокои шест месеца. Единственият момент, когато прояви вял интерес, беше по време на лятото, когато тя започна да разправя, че ще става пътешественичка от Ню Ейджа. Караше Луана да я придружава по разни романтични събирания и да седи с кръстосани крака във влажни поля в очакване на зората. Луана се съгласи с надеждата, че майка ѝ може да има нужда от нея. Луана не можеше да накара никой да разбере, че има толкова много за даване: на майка си, на баща си, на който и да е, но, изглежда, никой нямаше нужда от нея.

Докато не срещна Роджър Мейнуеъринг. Беше през лятото на 1988 година. Тъкмо бе навършила петнайсет и бе прекарала толкова много време на открито, бродейки по скалите, далеч от потискащата

„Странноприемница Формика“, далеч от майка си, че кожата ѝ бе покафеняла и тя приличаше на див сицилиански контрабандист с вързаната върху черната ѝ коса кърпа. Живееше в чифт лепнали черни три четвърти панталони от ликра и много широка бяла фланелка, която връзваше на възел отстрани. Никога не си направи труда да ги замени с бански, когато отиваше да плува в морето. Резултатът беше, че подгизналият памук се залепваше за острите ѝ малки гърди, без да оставя нищо за въображението, докато тя се изкачваше по стръмната скална пътечка, внимателно вървейки покрай къпините, и налетя на Роджър.

Той беше на почивка с майка си. Живееха в Хемъл Хаус. Работеше в банка. Придружи я нагоре по пътеката и я попита дали всеки ден плува там по това време? Уговориха се да срещнат на другия ден. Луана изпадна в блажено състояние заради факта, че най-послед някой, изглежда, харесваше компанията ѝ и не ѝ направи впечатление, че само той говореше и въобще не я разпитваше за нея самата. На третия ден, когато той спомена колко е красива, тя получи конска доза адреналин, по-силна от всеки рокендрол наркотик. Той целуна устните ѝ на четвъртия ден, гърдите ѝ на петия, и отдолу на шестия. А на седмия не ѝ даде миг почивка. Замина си седмица по-късно, но последваха много други летни роджърровци. Изведнъж тя вече не беше самотна. В замяна на тялото ѝ мъжете бяха готови, както изглеждаше, да се интересуват от нея и тъй като бе пренебрегвана през първите петнадесет години от живота си, това беше всичко, което Луана изискваше от когото и да било. Интересът си е интерес и сексуалният интерес не бе по-лош от другите.

Две години по-късно тя не можа повече да издържи при Едит и избяга да живее при Джони и Поли и тогава баща ѝ я накара да седне и ѝ каза истината за майка ѝ, причината да го напусне, обяснението за нестабилното ѝ поведение и защо всички те трябва много да внимават да не я разстройват.

— О, тате, за бога, през цялото време знаех за мама.

— Е, каквото и да правиш, не казвай на Поли.

Когато баща ѝ напусна Поли, Луана изпадна в паника, да не би да я пратят обратно в Корнуол. Тя никога не звънеше на майка си, освен когато баща ѝ или Поли я подтикваха. Забеляза, че Поли винаги се мотаеше някъде наоколо, явно с надеждата да разбере нещичко, но

Луана внимаваше и поддържаше разговорите с майка си спокойни. Ако майка ѝ изпаднеше в някой от истеричните си пристъпи, Луана затваряше. Веднъж тя се опита да прошепне: „Той няма да се върне при теб, мамо. Само защото е напуснал Поли, не означава, че се връща при теб. Ти го каза, помниш ли?“.

Поли не можеше да контролира любопитството си.

— Да не би тя да седи там, в Корнуол, чакайки го да се върне, когато ме напусна? — попита тя Луана.

— Е, ти да не би да седиш тук, на Нотинг Хил, чакайки го да се върне? — Луана отвърна на удара по-грубо, отколкото искаше. — Поли, знаеш, че обещах на татко да не обсъждам мама с теб. Това е проблем на татко. Не се забърквай. Повярвай ми, така е по-добре за теб. Ако можех, щях да ти разкажа всичко за нея. Да не мислиш, че не искам да поговоря с някого за нея? Чувствам се като зверче, притиснато от двете ви. Когато бях в Корнуол, тя искаше да знае за теб. Сега ти искаш да знаеш за нея. Защо просто не зарежем темата. Моля те, Поли!

Като се изключи призрактът на Едит, който витаеше между Поли и Луана, те си живееха много добре заедно. Първите няколко месеца Луана бе положила много усилия да си изработи поведение. Стана ясно, че Поли е абсолютна балама, която изглеждаше щастлива да ѝ даде ключ за външната врата и да се грижи винаги да има вкусотиини на разположение. Поли никога не чувала за рейв или „Есид Хаус“. Не знаеше за съществуването на Стив Стрейндж, както откри Луана, когато се опита да намери обща тема с Поли, питайки я дали преди е ходила в „Блиц“. Когато Поли си призна, че по-скоро е привърженичка на стария романтизъм, отколкото на новия, Луана изостави всякаква надежда. Все пак с факта, че никога не я питаше какво прави, когато не учи в колежа, втората ѝ майка спечели любовта на Луана и в замяна тя се съгласи да я придружава на кино от време на време, въпреки че и от двете страни трябваше да се правят големи компромиси, когато се стигаше до избора на филм. Луана искаше екшън, колкото повече насилие, толкова по-добре. Поли изгледа „Смъртоносно оръжие 2“, „Рамбо 3“ и „Черен дъжд“ с ръце пред очите си. В случаите, когато позволи на Поли да я замъкне на „Турист по неволя“, „Морис“ на Мърчант Айвъри или на един от онези бавни, разнежени блудкаво-сантиментални френски филми, по време на които втората ѝ майка

обичаше да плаче, Луана прекарваше доста време в дамската тоалетна и Поли се молеше да не се друса. После Луана заряза колежа, за да работи за Кловис, и уморена да прави секс в различно легло всяка нощ, изнесе се от къщата и си нае апартамент.

Луана наблюдаваше баща си, който прелистваше бързо страниците на сценария и вдигна ръка, за да възпре Кловис, която напълно се бе отнесла в обмисляне на кастинга за „Господин Неподходящ“. Луана се опита да си представи Поли в леглото с Джони. Доколкото можеше да прецени, Поли бе приела самотния живот с отворени обятия от момента, в който Джони си бе тръгнал. Това бе абсолютно непонятно за Луана и тя не спираше да търси признаци, че втората ѝ майка е на път да се сбръчка и да повехне пред очите ѝ в резултат на такова лишение. Бедната стара Поли! Луана знаеше, че наистина трябва да се обади и да се извини, че не бе дошла онази вечер.

— Обади се на майка си, не забравяй — каза Джони.

— Ще се обадя. Обещавам. Просто съвсем забравих, кълна се, татко. Ще я заведа да гледа някой от онези лигави френски филми, които харесва, от онези, които я карат да подсмърча.

— Всичко кара Поли да подсмърча — каза Джони, усмихвайки се малко тъжно. — Не, имах предвид майка ти. Обади се на Едит.

20.

Когато Луана видя Хектор О'Нийл за първи път, тя говореше по телефона с момичето, което в момента ѝ бе любимата приятелка. Луана имаше лек проблем с приятелите — имаше склонност да зарязва онези, които ѝ казваха нелицеприятни неща за нея самата.

— Наистина не трябва да пиеш толкова много. Кошмарна си, когато си пиана.

— Луана, стопроцентово ли си сигурна, че си влюбена в него? Предната седмица беше влюбена в Хари. Не можеш да се влюбиш във всеки мъж, когото срещнеш.

— Защо не изчакаш поне втората среща и тогава да си лягаш с тях? Как очакваш да те уважават, ако сама не се уважаваш?

— Господи, Луана, не можеш да си позволиш това сако. Защо трябва да пазаруваш в „Джоузеф“? Все още не си платила превишаването на кредита си. Защо влошаваш нещата?

С други думи всеки, който я критикуваше относно начина ѝ кивот, беше аут. Луана ставаше всяка сутрин, потуляше всичко и започваше наново деня. Беше само въпрос на време, за да се появи принцът и да я отнесе със себе си.

За ирония единственото нещо, за което приятелите ѝ грешаха, бе причината да работи за Кловис. Те мислеха, че тя работи в кастинга, за да има постоянен запас от мъже, чрез които да играе ролята си на „робиня на секса“. Никой не разбираше, че провеждането на кастинга я вълнуваше още от малка. Освен може би Поли. За Поли, която си спомняше как момичето с вълненото палто тичаше към първия ред на киното и бясно преписваше писъка на участващите в „Работещо момиче“, изборът на кариера на Луана бе съвсем логичен. Тъй като за Луана това беше кариера. Работата при Кловис бе само началото. Тя щеше да продължи напред и да започне собствен бизнес точно както Поли.

Мъжът, който влезе, беше умопомрачителен. Висок метър седемдесет и пет. С черна коса и кичур на челото. Огромни слънчеви очила. Дълъг арогантен нос. Високи скули. Широка уста, много

подвижна. Широки рамене и гърди, невероятни мускули на ръцете. Бяла фланелка „Гап“ с пакет „Марлборо Лайтс“ в джобчето. Джинси. Много дълги крака. Мокасини.

Луана беше станала, без да го осъзнава, и сега откри, че се взира над бюрото. Бързо върна поглед към лицето му. Той бе свалил очилата, разкривайки тъмносини очи.

— Вие сте... вие сте...

— Да. Позна от първия път. Аз съм Хектор О'Нийл. Да имате по двадесет?

— Какво?

— Монети по двадесет пенса. За паркинга? Имам да си платя само за половин час.

— О, разбира се, почакайте секунда! — Луана изпразни на бюрото прасенцето касичка на Кловис с монети за паркиране и му даде съдържанието. Той ги сложи в джоба си, намигна ѝ и излезе:

След пет минути телефонът звънна. Беше той.

— Луана, направи ми услуга. Кажи на Кловис и Джони, съм в „Гручо“, горе в „Сохо“ и ги чакам, моля те!

— Да, разбира се.

— Става ли да ти върна парите друг ден?

— О, не, няма нужда.

— Прекрасно и щедро. — Той се засмя и след миг го нямаше.

Докато обядваше в „Пица Експрес“ с мъжа, с когото бе прекарала предната нощ, Луана изведнъж се запита откъде Хектор О'Нийл бе научил името ѝ.

За огромно облекчение на Луана той се върна четири дни по-късно. Всяка сутрин тя миеше своята дълга черна коса и се измъкваше от леглото половин час по-рано от обичайното, за да пробва няколко различни варианта на обличане, преди да тръгне за офиса, доволна, че е възможно най-съблазнителна, в случай че той се появи.

Кловис почти я бе уволнила, когато влетя паникьосана в офиса след дълъг обяд, тъй като катаджиите обикаляха, но откри, че прасенцето касичка е празно. Беше бясна. Имаше много нападки, освен думите: „Ако скъпият ти баща не беше продуцент на този скапан филм, щях да...“.

— Трябва да я държиш пълна постоянно, заспала крава такава — каза тя на Луана. — Отваряй си чантата! Давай всичките си монети по двадесет пенса.

— Мога ли да бъда рицарят в маратонки? — каза един глас зад Кловис и Хектор О'Нийл влезе, мятайки полиетиленова торбичка, пълна с монети по двадесет пенса. — Вината не е нейна, Кловис. Недей да я тормозиш. Аз я накарах да изпразни прасенцето заради мен преди няколко дни.

— Е, да беше казала — измърмори Кловис, съвсем малко умилостивена, и излезе.

— И така, Луана, как вървят нещата?

— Добре. — Луана му се усмихна, за да прикрие внезапното усещане за стеснителност и неловкост.

— Агентът ми каза, че идеята да ми предложат главната роля в „Господин Неподходящ“ е твоя.

Луана кимна.

— Какво те накара да се сетиш за мен?

— О, нали знаете...

— Не, сериозно, бих искал да чуя. Ролята е фантастична и се появи тъкмо навреме. Отърва ме от поредния филм с Конуей. Наистина има за какво да ти благодаря. Всъщност, защо да не те черпя един обяд? Свободна ли си утре?

— Да, разбира се. — „По дяволите, помисли си Луана. Прекалено бързо се съгласих.“

Кловис се върна горе, викайки и пуфтейки.

— Шибаните полицаи няма да ме хванат. Влизай, Хектор. Луана, ако до един час направиш свястно кафе, няма да откажем.

Хектор намигна на Луана и последва Кловис в кабинета ѝ.

— Ще присъствам ли на тази среща? — извика Луана.

— Не — извика в отговор Кловис.

„Е, майната ти, прошепна Луана, ще го имам за себе си утре.“

— Все още не си ми казала защо избра мен. — Хектор присви очи към менюто на дъската в „Джо Алън“. — Какво ще поръчаш?

Той не забелязваше скришните погледи, отправени към него от половината ресторант, или поне се правеше, че не ги забелязва, докато

Луана определено се наслаждаваше на вниманието от момента, в който влязоха заедно.

— За мен салата „Цезар“ и не съм те избрала аз. Кловис прави същинския кастинг. Аз съм нейна асистентка. Само те предложих на баща ми.

— Да, но защо мен?

— Татко взе пари за копродукцията от французите. Помислих си, че ще го одобрят, ако намери актьор, който може да мине за латиноамериканец, ако се наложи, но все пак да е световноизвестна звезда. Искам да кажа, че част от филма се развива във Франция. Ролята ти във филма ми се струва доста динамична. Можеш да бъдеш французин женкар и сериен убиец, ако е необходимо. Освен това, ще им излезеш по-евтино от големите американски имена, които веднага им изскачат.

Каза го, без да се замисли. Усети, че се изчервява. Как можа да изтърси такова нещо?

— Но пък, разбира се, ти си по-млад от повечето от тях и по-хубав и... — Тя се запъна.

— Предполагам, че качеството на играта никога не е било част от уравнението.

— Ами като Конуей не ти се налагаше да играеш. Всички, което изобщо трябваше да правиш, е да изглеждаш добре и...

Отново го направи!

— Абсолютно си права. Точно затова се оглеждах за нещо друго. Защо изглеждаш толкова нещастна? Ти просто каза истината, което е повече от онова, което един актьор чува от хората, работещи в кастинга.

— Взе ли голям процент?

— В аванс, да. Но има за какво. Значи, окей, не си се сетила за мен заради играта ми, но причините ти са били далновидни и ще ти се отплатя за твоята вяра в мен. Ще те изненадам. Искаш ли да бъдеш продуцент като баща си? Изглежда, че притежаваш подходящия инстинкт.

— Продуцент? — Луана бе искрено смаяна. — Дори не съм правила кастинг за филм сама все още и ще чакам за това години. Не съм мислила по-далече от това.

— Не се тревожи, ще правиш кастинг вероятно по-скоро, отколкото си мислиш. Имаш красиви обеци. И страхотно сако. Притежаваш невероятен вкус.

Луана се изчерви отново. Какво ѝ ставаше? Обикновено се държеше спокойно и уверено, но по някаква причина днес като че ли съвсем бе изоставила преструвките. Нервната несигурност, която се криеше зад флиртуването ѝ, излизаше на повърхността. Тя се пресегна за цигарите си.

— Тези не ти трябва. — Хектор незабавно извади запалката си.

— А на теб, май да.

— Вярно. — Той се засмя и обърна главата си настрана, за да не отиде димът към лицето ѝ, а после я погледна отново с полузамрежени очи. — И така, разкажи ми за себе си.

— Какво искаш да знаеш?

— Не заставай изведнъж нащрек. Просто искам да те опозная.

— Защо?

— Защо си толкова подозрителна? Отпусни се. Пийни още една чаша вино и ми кажи — не знам — имаш ли братя или сестри?

Тя поклати глава.

— Ти си единственото и най-скъпото дете на баща си.

— Не знам какво мисли баща ми и не ме интересува. Аз съм просто неговото сладко момиченце.

— Е, какво лошо има в това?

— Нищо. До преди десет години. Но сега съм голяма. Трябва да ме приема по-сериозно. Искам да кажа, кой се сети за теб за „Господин Неподходящ“?

— А гаджета?

— Защо искаш да знаеш? О, извинявай, не трябва да съм нащрек. Втората ми майка каза веднъж, че аз построявам наново Берлинската стена в мига, в който някой ми зададе личен въпрос.

— Не познавам втората ти майка.

— Не познаваш Поли?!

— Е, най-последно се появи някой, който те кара да се усмихваш.

— Тя е толкова забавна. Искам да кажа, че е много мила. Обичам я. Наистина. Винаги е била страхотна с мен, но е някак, разбираш, извън нещата. Разбира се, тя е на средна възраст.

— На колко години е?

— Мисля, че на четиридесет и нещо.

— Много стара!

— Не изглежда лошо, когато се сети да си боядиса косата. Има страхотни крака, но гърдите ѝ някак се клатушкат и коремчето ѝ ту се показва, ту се скрива. Толкова е тъжно. Откакто татко я напусна, въобще не излиза вечер. Работи като луда по цял ден, а после си прави пищна вечеря, която носи на поднос в леглото си, и яде, докато гледа телевизия. Казва, че това е, което иска.

— Значи може би е така.

— Не е възможно. Мисля, че е бърза. За нея е по-лесно да не се сблъсква със света, затова се крие от него. Крие се от истината. Крие се от мъжете, за да не я зарежат. Прекарва прекалено много време да угажда на другите. Аз ѝ викам Поли Баламата. Тя е литературен агент. Добра е, но оставя татко да ѝ се качва на главата.

— А ти качваш ли ѝ се на главата?

Луана вдигна очи изненадана.

— Да, предполагам, но тя сама го иска.

— Луана, какво те кара така да се ядосваш на Поли?

— Откъде знаеш, че ѝ се ядосвам? Добре, признавам, че е така, но тя изглежда толкова щастлива. Не, преувеличавам. Тя е доволна. Тя като че ли действително се наслаждава на живота без мъже. Няма проблем със самотата си.

— А ти не приемаш това? Не харесваш хора, които се чувстват добре в кожата си, защото ти самата си нещастна.

— Кой казва, че съм нещастна?

— Никой. Само питам. Нещастна ли си?

— Какво ти е казала Кловис? Какво ти каза баща ми?

— Нищо. Абсолютно нищо! Кловис каза, че си страхотна в работата си.

— Така ли? Наистина ли?

— А баща ти каза, че си неговото сладко момиченце.

Луана се намръщи машинално, после видя, че той ѝ се смее.

— Трябва да се развеселиш — каза ѝ той. — Ти си толкова хубава, но излъчваш нещо като „Хей, ами аз?“, все едно смяташ, че на хората не им пука за теб. Трябва да им дадеш възможност, трябва да се научиш да се доверяваш на хората, когато те проявяват интерес към

теб. Засега ще взема тези цигари и ще ти поръчам орехов пай с бита сметана. Много си слабичка.

— Не съм анорексичка.

— Не съм казвал това. Ето, че пак предполагаш, че си мисля най-лошото за теб. Много си слабичка и нервна, но все пак много красива. Мургава си като баща си, но нямаш неговата агресивна конструкция, слава богу. Сигурно приличаш на майка си.

Луана не каза нищо.

— Е, така ли е? А майка ти? Тя е човекът, за когото нищо не си споменала.

— Няма какво да се каже.

— Както искаш — каза Хектор и сви рамене.

През останалата част от обяда те обсъждаха филма и кандидатите за другите роли, макар обсъждане да не бе точната дума, тъй като по-късно Луана осъзна, че през цялото време той се опитваше да изкопчи нейните предложения за това кой трябва да играе определена роля. Тя си даде сметка, че той не изказваше мнение, нито пък беше казал и дума за собственото си семейство или за себе си. Почти през целия обяд бе я подтиквал да говори за себе си. Беше върхът. Никой преди не си бе правил труда да я слуша, не и както трябва. Вярно, мъжете се интересуваха от нея, но това винаги беше интерес към външността ѝ, а не към това, какво мислеше.

Той я изпрати до офиса и нещо ѝ се стори странно. Едва когато завиха по Олд Комтън стрийт, тя осъзна какво бе то: всеки път, когато пресичаха улица или завиваха зад някой ъгъл, и той се оказваше от вътрешната страна, бързо минаваше от външната — между нея и улицата.

Работата в офиса на кастингов директор беше срещала Луана с много известни актьори, но Хектор О'Нийл беше първият джентълмен.

Хектор щеше да се изсмее високо, ако знаеше, че Луана го смята за джентълмен. Той бе всичко друго, но не и това. Въпреки това той не спря да мисли за нея през целия следобед и не можа да не съпостави нейната младост с фалшивата изтънчена журналистката, която бе дошла да го интервюира.

Бе поканил Луана на обяд спонтанно, въпреки че ако помислеше, имаше смисъл да очарова дъщерята на продуцента, но всъщност беше обратното. Хектор бе изненадан от това до такава степен бе останал очарован от Луана, как нейната уязвимост бе докоснала някакъв нерв у него, пораждайки желанието да я предразположи и да я защити. Той знаеше какво преживява тя, защото беше преживял същото.

Поне беше свеж полъх, различна от типа упорита кучка на средна възраст, която седеше тук с него в хотелския му апартамент, кръстосвайки и разкръстосвайки кльощавите си крака, казвайки гащичките си при всеки удобен случай. Проблемът бе, че след края на интервюто вероятно щеше да се окаже, че дава точно това, което тя иска, по навик.

21.

— Луана, ще слезеш ли от облаците, за бога, за да преснимаш сцената, в която Хектор целува полицайката за първи път, веднага след като я завежда на вечеря.

— Хектор... целунал... кого?

Луана направи опит да скрие мъката в гласа си. От обяда с Хектор бе изминала седмица и единственият път, когато той бе обадил, бе казал само „Здравей, мила, обяда̀т беше чудесен“ и тя трябваше да го свърже директно с Кловис. А ето че сега Кловис говореше за това, как той целува някоя друга.

— Просто слушай. Мен ако питаш, той може да целуне и бик за някоя реклама и с това да се свърши, но ние тук се опитваме да направим кастинга за шибания филм. В случай че си забравила, може би е хубаво да ти напомня, че има забележителна роля за жена. Гаджето на ченгето. Е, сладурче, всички онези кучки, дето се наричат актриси, идват утре за съвместен опит. Ти вече уговори това с агентите им, но предполагам, че си забравила. Така, мисля, че трябва да четат сцената, в която за пръв път се целуват с Хектор, за да видим коя най-добре си допада със стария любител актьор, тъй като ще трябва да изиграят ролята на романтична двойка. Няма смисъл да избираме момиче, към което е алергичен. Или обратното, като си помисля.

— Как може някой да е алергичен към Хектор?

— О, ще бъдеш изненадана. По моя преценка в него има нещо, което не пасва. Казват, че е американски ирландец от Бостън, но той няма бостънски акцент. Нито следа от такъв. После, предполага се, че е ирландец, но никога не ми говори за Ирландия. Дори не ме е питал откъде съм. Добре, след като си отново на себе си, можеш да преснимаш сцената. Имаме единадесет момичета за прочит. Могат да направят диалога от края на вечерята до целувката.

Луана знаеше, че ще се наложи да гледа как Хектор се целува с единадесет момичета. Той пристигна на другия ден с режисьора. Луана не бе предупредена, че режисьорът ще присъства на кастинга. Нито

пък Кловис, която изпадна в ужасно раздразнение. Хектор го представи на Луана.

— Луана, това е Анри Лаплант, нашият режисьор. Анри, това е Луана де Сото, дъщерята на Джони. Идеята да играя в главната роля е нейна.

— Браво! — Анри беше поне десет години по-млад, отколкото си го бе представяла Луана. Не изглеждаше да е на повече от тридесет. Имаше къдрава кестенява коса, очи, около които се образуваха бръчки, когато се усмихваше, и топло, дружелюбно държание. Нищо общо с псевдогалантния французин.

— Кловис, мила — извика Хектор, — нали нямаш нищо против, че Анри е тук? Сметнах, че трябва да ме види с момичетата.

— Можех да го включа в крайния списък за прослушването — измърмори Кловис. — Привет, Анри, срещали сме се и преди. Луана, обади се на баща си и го питай защо не е тук.

— Защото не сме му казали — обясни Луана.

— Е, ние и франсето не сме молили да идва, но той се яви, така че можем да докараме и Джони на сцената — изсъска Кловис толкова високо, че Луана бе убедена, че Анри я чу.

Първото момиче пристигна и Луана я изпрати право в стаята, подавайки ѝ страниците. Другите момичета започнаха да се появяват на интервали и Луана бе заета във външния офис, но не можеше да не надзърта през полуотворената врата от време на време. Не трябваше да се тревожи. Анри сериозно се бе заел да дразни Кловис. Минаха два часа. Хектор все още не бе целунал никоя. Анри така и не позволи да се стигне дотам. Той ясно знаеше какво точно търси и докато актрисите влизаха една по една, той все не успяваше да го намери. Оставяше ги да четат с Хектор няколко минути, после любезно ги прекъсваше, побъбряше си с тях на колеблив английски и ги отпращаше.

— И какво, ако мога да попитам, не ѝ беше наред? — След осмото момиче на Кловис ѝ кипеше отвътре. — Ще те уведомя, че лично съм ги избирала едно по едно тия момичета. Те са перфектни — поне три от тях — перфектни! — Кловис бе нарушила златното си правило никога да не спори с режисьор. — Едно нещо, което трябва да научиш в този бизнес — обичаше да казва тя на Луана, — е винаги да оставяш режисьора да мисли, че идеята е негова, а не твоя. Дори ако

откриеш някоя, която да се окаже новата Ема Томпсън или новата Джулия Робъртс, откритието е на режисьора, не твое.

Анри не се смути.

— Не става — обясни той, присвивайки очи към нея, — прекалено е хубавичка. Трябва ми жена, която е силна, но също и да плаче.

— Той иска майка си и баща си! — каза Кловис на Хектор, докато се усмихваше сладко на Анри.

— Той иска уязвимост. Разбирам това. Честно казано, започвам да се изнервям, тъй като не мога да изиграя цялата сцена. Сега трябва да дойде следващото момиче, Луана?

— Ще бъде тук след петнадесетина минути.

— Добре. Имаме време. Влез и нека изкараме цялата сцена.

— Аз мога да направя това — започна Кловис.

— Не. Луана е млада. По-добре е — каза Анри.

— Е, много ти благодаря! — Анри си бе спечелил враг за цял живот.

Въпреки че вътрешно трепереше, Луана спокойно прочете цената с Хектор, подавайки му репликите, вече осъзнала, че у него не бе останала и следа от Конуей. Анри го наблюдаваше със смаяно изражение.

— Ти си убиец, Ектор. Никога не забравяй, че си убиец — произнесе „убийец“ — дори когато правиш любов — измърмори Анри към края на сцената. — Сега вървите по улицата, ти спираш, тя казва *Bonsoir*^[1] и ти я целуваш...

Луана усети как ръцете на Хектор я обгръщат и я придърпват към него. Усети как я подхваща за тила и приближава лицето ѝ към неговото. Усети устата му да разтваря устните ѝ. Езикът му се втурна бързо в устата ѝ, преди рязко да се отдръпне.

— Анри, трябва ли да я целуна, докато казва „лека нощ“ или да я оставя да се обърне с гръб и тогава да я сграбча?

Очите на Луана пареха. Тя буквално бе на път да припадне, а за Хектор всичко това бе част от работата. В далечината се чуваше гласът на Анри, който ги молеше да го повторят и да, този път Луана се бе обърнала с гръб, за да я сграбчи Хектор. Борейки се със сълзите си, Луана прочете със запъване репликите си, чудейки се дали ще може да запази хладнокръвие, когато Хектор я целуне отново.

Стигнаха до момента, в който тя се обърна, усети Хектор да протяга ръка и грубо да я привлича към себе си, усети как сърцето ѝ тупка учестено. Във всеки момент...

— Извинете. Съжалявам, че ви прекъсвам. На точното място ли съм? Отвън нямаше никого.

Хектор пусна Луана частица от секундата преди устните им да се срещнат. Всички се обърнаха да видят невероятно привлекателна жена, която стоеше на вратата. Тя беше висока, към метър седемдесет и три, с малка глава и дълга шия. Тъмночервената ѝ коса беше късо подстригана и стърчеше, но лицето ѝ излъчваше безспорна сила: раздалечени зелени очи, дълъг прав нос и голяма уста с плътна долна устна. Кожата и беше бяла с лунички, и въпреки че носеше износено джинсово яке, бледо и лена фланелка и протрити джинси, излъчваше елегантност.

— Здравей, Джулиан, радвам се да те видя. — Кловис се възползва от възможността да вземе командването отново и свои ръце, докато Луана се оттегли, и в прекия, и в преносния смисъл на думата, на заден план.

Джулиан Рейнард, двадесет и девет годишна, дъщеря на французин и американка, родена във Франция, получила образованието си в Америка, владееща два езика, с две националности, с възможност да работи и в Европа, и в Америка, вече известна и на двете места след хитовия филм „Виолет“, в който игра ролята на млада францужойка, която се сгодява за американец, живеещ в Ню Йорк, за да получи зелена карта, но открива, че той е убиец. Ако го предаде, ще застраши ли шансовете си за американско поданство?

Луана гледаше как Анри, който очевидно познаваше Джулиан, я целуна сърдечно по двете бузи и я представя на Хектор, който я наблюдава с нескрит интерес. Луана искаше да избяга, да се махне възможно най-далече от офиса на Кловис, но някаква мазохистична сила я принуждаваше да гледа как Хектор и Джулиан четат сцената заедно. Тя дори се наведе, за да види по-добре, когато Хектор впи устни в устните на Джулиан. Въобрази ли си или целувката им като че продължи двойно повече от нейната?

Шумът във външния офис подсети Луана, че следващото момиче е пристигнало. Усещайки, че Хектор и Джулиан се готвят да повторят сцената, Луана избяга. По някое време Джулиан се появи, а ръката на

Хектор бе обвила раменете ѝ. Отидоха заедно на площадката на етаж и Луана чу приглушен разговор. Когато се запъти обратно вътре, Хектор почти не я забеляза. Последните три момичета бяха извиквани и отпращана неприлично бързо и към края на следобед бе ясно, че ролята ще бъде предложена на Джулиан.

— Не трябва ли някой да звънне на баща ми? — попита Луана. — Тя няма да му излезе евтино, не и след „Виолет“.

— Негова е вината, че не си направи труда да се появи на кастинга — каза Кловис.

— Освен това, той е в Париж — отзова се Хектор. — Говорих с него по-рано днес. Затова доведох Анри в негово отсъствие.

— Но това е невъзможно — възрази Луана, — ние трябваше да вечеряме заедно довечера.

— В такъв случай ще се наложи да го заместя *ce soir*^[2], както направи Анри днес следобед — обяви Хектор.

— Това е страшно галантно, О'Нийл. — Кловис го погледна язвително. — Дори не мога да си спомня да си канил мен на вечеря.

— Ами искаш ли да се присъединиш? — попита Хектор, докато Луана притаи дъх.

— Не искам. Но и не искам да я държиш до късно през нощта, Хектор. Утре куп малки франсета ще си домъкнат несъществуващите топки за следващия кастинг и я искам свежа като маргаритка, за да се справи с тях. Ще трябва да четете и така нататък, освен ако не успеем бързо-бързо да подпишем с младата Джулиан.

— Ще поръчам само едно ястие — каза Луана, изучаващ менюто, седнала до Хектор на масата в дъното на ресторанта. Бе идвала веднъж преди и бе видяла Ал Пачино да седи точно на тази маса. Всъщност сега тя седеше на мястото, където Ал бе седял, и топла вълна премина през тялото ѝ при тази мисъл.

— И защо? Не си ли гладна след всичката работа днес?

— О, да, умирам от глад, мога да изям...

— Тогава защо?

— Ами знам, че ме покани само защото татко ми върза тенекия. Сигурно умираш да се прибереш и да си починеш или нещо такова.

— Луана, рядко ми се налага да правя нещо, за което нямам желание. Беше ми приятно да разговарям с теб онзи ден. Наистина исках да прекарам още време с теб.

— Защо?

— Защо не? Ти си много красиво момиче — искам да кажа жена — и си много умна. Като се изключи това, че имаш изкривен начин на мислене и си доста мнителна, ми е приятно в твоята компания и ако още веднъж попиташ защо, ще стана и ще си тръгна.

Луана искаше да го попита дали му е харесала целувката им днес следобед. Искаше да знае как е била в сравнение с Джулиан Рейнард. Но вместо това, тя седеше тихо, докато няколко светила минаваха покрай масата и поздравяваха Хектор.

— Това е Луана — казваше им той всеки път и тя се усмихваше, доволна от факта, че той не обясняваше връзката си с нея като професионална, така че те си мислеха, че има среща с нея.

Е, наистина беше на среща с него. „Успокой се, каза си тя, за бога, успокой се!“

— И по каква работа баща ми е в Париж?

— Нямам представа. Обадих му се за нещо, казах му, че очаквам с нетърпение да се видим на кастинга, а той каза, че трябвало да заmine за Париж в последната минута. Може би си има любовница там.

— Татко?!

— Не мина ли доста време, откакто е напуснал Поли, нали така казваше? Със сигурност се е срещал с други жени оттогава, дори и той, старият ти баща.

— Предполагам, че си прав. Но тъй като Поли един вид е дала обет за безбрачие, някак сложих в купа и татко. Разбира се пропуснах Хуанита.

— Хуанита Уайт? Мислиш ли, че има нещо между тях?

— Не и ако наистина има Бог.

— Толкова ли е лоша? Ами майка ти? Възможно ли е да се съберат някога?

— Няма начин. Може ли да поръчам пушена съомга и бъркани яйца?

Тя погледна право в очите Хектор за секунда и му каза с поглед: „Не говоря за майка ми“.

— Кажи ми, харесваш ли Кловис?

Въпросът бе толкова директен, че я смути, каквато бе и целта.

— Тя е много добър кастингов директор.

— Не това питах.

— Това е моят начин да отговоря на въпроса ти. Искам да изуча бизнеса. Тя е добра. Аз се уча. Не е важно дали я харесвам, или не.

— Амбициозно мъниче, а? Но не я харесваш.

— Не — отвърна Луана, без да го поглежда. — Ти харесваш ли я?

— Не особено. Толкова е нетактична. — И двамата се засмяха.

— Сама ли живееш!

— Да.

— Харесва ли ти?

— Да.

— Не ти ли става самотно?

— Понякога.

— Какво мислиш за брака?

— Ами, не мисля за него. Прекалено съм млада.

— Но не си против него?

— Защо трябва да бъда?

— Дете на разведени родители.

— Не, не съм. Мама и татко никога не са се женили. Татко е женен за Поли, въпреки че са разделени.

— И коя от двете смяташ за своя майка?

— Ами на мама казвам мама, а на Поли — Поли, така че предполагам...

— Но не я харесваш. Истинската ти майка, имам предвид?

— Сега им казват биологични майки, нали?

— Защо не я харесваш?

— Може би я харесвам. Тя не харесва мен.

— Откъде знаеш?

Луана изведнъж осъзна, че той го правеше отново, бе преодолял защитата ѝ и я подтикваше да говори за себе си — и не само за себе си, а и за майка си. Но, по дяволите, тя искаше да каже на някого за Едит! Винаги бе копняла да говори с Поли за майка си, но баща ѝ бе категоричен, че това е невъзможно. Но вече беше на деветнадесет, беше голяма и можеше сама да ѝ взема решения в живота си. Хектор

изглеждаше искрено заинтригуван от нея, което беше повече от всичко, което можеше да се каже за някой друг.

— Мама ме игнорираше. Тя винаги бе погълната от собствения си свят, изолирана от нас. Винаги е била болна, знаех това, но не го осъзнавах, докато не говорихме с татко наскоро. Бедният татко! Когато я е срещнал, тя е била на седемнадесет, той не може да е бил много по-голям. От онова, което мога да преценя, той се е вживял в ролята на италиански баща, искал да създаде семейство. Понякога става такъв и е абсолютно тъпо. Той е истински англичанин, но понякога се прави на оригинален италиански папа — вярващ католик, който все те прегръща и целува и не дава на някое момче дори да те погледне. Както и да е, мама била млада и много хубава и забременяла с мен, така че той трябва да е направил нещо повече от това да я гледа! Искал да се ожени за нея, така ми каза той, но тя не се съгласявала. Трябвало е да заподозре нещо тогава, но той понякога е много наивен. Той е роден оптимист. Просто продължил да се надява, че тя ще каже „да“, ако той продължи да я пита достатъчно често. После съм се родила аз и именно след моята поява тя е започнала наистина да откача. Следродилна депресия или както там му казват. Смятат, че тя открай време трябва да си е била лабилна. И после един ден се върнах от училище и я намерих в безсъзнание. Бях прекалено малка да разбера, но помня, имаше страшна суетня, хора тичаха, после я изнесоха.

Хектор се наведе напред.

— Искаш да кажеш, че е взела свръхдоза?

— Така мисля. След това, предполагам, имаше прекалена нужда от татко и той не можа да издържи. Той самият се нуждае от грижи.

— И я е изоставил?

— Не. Тя го изостави. Това го побърка. Каза, че знае какво му причинява и знае, че не може да бъде жената, която той иска, затова го напусна. Просто не можеш да си го представиш, цялата тази негова католическа вина, която излезе на повърхността. Затова не дава на никого да я разстройва. Ужасен е от мисълта, че тя може да се самоубие и вината ще е негова. Горката Поли не може да разбере защо е тази тайнственост, която обгръща мама. Опитах се да ѝ намекна, доколкото мога, но татко ми е забранил да обсъждам мама с Поли. Ала Поли е доста умна. Сигурно вече се е досетила за комплекса за вина на татко.

— Майка ти провежда ли все още някакво лечение?

— Там е работата. Докато все още беше в Лондон, посещаваше някаква нейна психиатърка веднъж или два пъти седмично, но щом се премести в Корнуол, така и не откри никого там. Оттам и параноята на татко. Смята се за отговорен. Разбираш ли, работата е там, че ако не беше се запознал и оженил за Поли, може би щеше да се върне при мама от чисто чувство за вина.

— Наистина ли вярваш в това?

— Понякога да, понякога не, но съм сигурна, че това си мисли мама.

— Но тя го е напуснала.

— Знам. Каква ирония, а?

— Ти щеше ли да предпочетеш да се съберат отново?

— Ами ето къде се проявява липсата на католическа вина в мен. Отговорът е не. Аз уважавам Поли. Тя е добра за татко. А ето ги моите бъркани яйца. — Изведнъж Луана се почувства неловко. Беше ли казала прекалено много?

Хектор бе доста мълчалив през останалата част от вечерта. Това още повече изнерви Луана и тя бърбореше безспир за компенсация. От време на време той вземаше ръката ѝ и се усмихваше, а веднъж се наведе напред и я целуна по бузата.

Към края на вечерята Луана бе в състояние на въодушевление. Запита се дали той разбираше облекчението, което тя изпита от това, че най-после можа да говори с някой за майка си. Бе се появил в живота ѝ в точния момент, сякаш беше писано той да е този, с когото да говори. „Съдба“, каза си тя драматично. Почувства Хектор О'Нийл по-близък от всеки друг човек, когото бе срещала.

Докато вървяха към колата, Хектор я прегърна, сякаш това бе най-нормалното нещо на света. Тя пренебрегна факта, че беше пила толкова много, че ако той не я подкрепяше, щеше да падне в канавката.

Тази нощ тя се влюби за пръв път. Осъзна, че всичко, което се бе случвало преди, е било само увлечение. Това беше истинското нещо и причината да разбере това бе, че за пръв път стигна до оргазъм.

Стана почти на зазоряване. Те правиха любов веднага щом влязоха в апартамента на Хектор, но за разлика от другите мъже, с които Луана беше спала, той знаеше, че тя не е свършила. Попита я в тъмнината, притискайки я до себе си:

— Защо го симулира?

Луана не направи усилие да се преструва.

— Винаги го правя.

— Но защо?

— Винаги искам да доставя удоволствие... на мъжа.

— И няма значение, че ти не си задоволена?

— Страхувам се, че той няма да ме желае повече, ако не се престоря, че и за мен е било страхотно.

— И винаги ли си се преструвала, че си щастлива — с майка си например? Тя има ли представа какво въздействие е имала нейната болест върху теб?

Той я успокояваше, докато тя плачеше на гърдите му. После я събуди и започна нежно да я възбужда, галейки я навсякъде и забранявайки ѝ да го докосва, принуждавайки я да се остави на ласките му. Това продължи доста дълго и когато накрая проникна в нея, беше доста груб, умишлено, и с успех. Това я възбуди. Тя свърши шумно, изненадвайки себе си с първите искрени сълзи на удоволствие в живота ѝ.

Той я остави да спи отново и отиде до прозореца, протягайки се. Влезе във всекидневната, където му бяха инсталирали телефонен секретар, и прослуша съобщенията. Джоан Брок се бе обаждала четири пъти. Той откъсна листче от тестето за писане на бюрото и надраска бележка.

„Скъпа Джоан,

Какво ще кажеш да приключим с това? Заминавам за Франция след около месец за снимки. Беше хубаво, но наистина беше само едно забавление. Да бъдем разумни хора и да го оставим в миналото като страхотен спомен.

Хектор“

Щеше даде на хората от хотела да пратят бележката по факса на сутринта, веднага след като изпратеше малката Луана.

---

[1] Добър вечер, лека нощ (фр.). — Б.пр. ↑

[2] тази вечер (фр.). — Б.пр. ↑

22.

Поли беше бясна на Джоан. Бяха минали седмици, откакто обядваха заедно, и Джоан не бе отговорила на нито едно от многото съобщения, които ѝ бе оставила на телефонния секретар.

Джоан може да беше агресивна, състезаваща се с нея приятелка, която често караше Поли да се чувства неадекватна, но също така беше и добър слушател и Поли искаше да ѝ разкаже за вечерта си с Едуард Холанд. Искеше да информира Джоан, че тя, Поли, завинаги е приключила с мъжете. Дори очакваше с нетърпение да види ужасения поглед на Джоан и да чуе лекцията, която щеше да последва за това как да се вземе в ръце и да спре да дрънка подобни глупости, никоя от тях няма да стане по-млада.

Накрая реши да отиде до къщата на Джоан близо до Фулъм Роуд и да удря по вратата късно през нощта. Джоан ще бъде вбесена, ако по чудо е успяла да примами някого в леглото си, но на Поли не ѝ пукаше.

Никой не отвори.

Джоан не бе успяла да примами никого в леглото си, но бе успяла да пропълзи до леглото на някой друг. Предната седмица бе интервюирала Хектор О'Нийл за профила, който пишеше, след което се бе насладила на три последователни нощи с него в апартамента му в хотел „Бъркли“. Само че сега бе получила факса му и се бе заела да се държи по един много нетипичен за нея начин — изплакваше очите си. Когато звънецът звънна, тя се втурна на прозореца с облекчение, само за да види, че на вратата стои Поли. Джоан се върна в леглото и захлупи глава с възглавницата. Поли беше последният човек, когото искаше да види.

В края на краищата Поли покани Зоуи Никълс на едно питие вечерта. Щеше да е по-лесно да разговаря без госпожа Флауърс да се суети наоколо. Денят се оказа особено динамичен и когато Зоуи пристигна, Поли извършваше много деликатни преговори по телефона.

— Бихте ли я завели в гостната за едно питие, госпожо Флауърс?
— изрече Поли безгласно. — Останете да си побъбрите с нея, ако имате време, докато дойда.

Когато най-сетне Поли приключи успешно разговора, тя чу госпожа Флауърс разгорещено да говори, но не можа да разбере какво и после, когато Поли влезе в стаята, госпожа Флауърс изведнъж млъкна, като че ли бе говорила за самата Поли.

Зоуи Никълс беше привлекателна жена с изразителни, силно раздалечени кафяви очи и гъста къдрава руса коса. Беше дребна, но с голям бюст и със закръглена фигура. На Поли ѝ приличаше на Доли Партън от богатата класа. Беше по-стара, отколкото очакваше Поли. Осъзна, че сигурно са на една възраст.

— Лека нощ, госпожо Флауърс. Много ви благодаря — каза Поли, знаейки, че би трябвало да покани госпожа Флауърс да се присъедини за едно бързо питие.

— Да, лека нощ, беше ми забавно да разговарям с вас. Късмет — добави Зоуи.

Госпожа Флауърс с нежелание схвана намека и си тръгна. Късмет в какво, почуди се Поли. С мен? Толкова лош шеф ли съм? Да не би да се е оплаквала?

— Какъв образ! — каза Зоуи. — Какво е да имаш писателка за секретарка?

— Аз нямам — каза Поли. — Какво ще пиете?

— Искате да кажете, че не знаете?

— Какво да знам?

— Секретарката ви е Мейбъл Луси Флауърс.

— Това ли е цялото ѝ име? Нямах представа. Колко умно да го измъкнете от нея. Тя винаги е настоявала да я наричам просто госпожа Флауърс.

— Ако може едно уиски. Мейбъл Луси Флауърс. Тя е автор от „Милс и Бун“. Не сте ли виждали книгите ѝ в супермаркета? Мисля, че е един от успешните автори.

— Не мога да повярвам! — Поли бе спряла да налива уиски от смайване. — Вие идвате и измъквате повече информация за нея, отколкото аз за цялото време, през което работи за мен. Интересно ми е защо работи за мен, щом има такъв успех?

— О, тя за всичко се е погрижила. — Зоуи очевидно страшно се забавляваше. — Тя спря да пише за „Милс и Бун“ и работи над нещо много по-голямо. Отиде да работи като временно заместваща в... Къде беше? „Патрик Фишър и Дънбар“. Искаше да научи повече за изискванията на пазара за подобен тип романи и там ви е срещнала.

— Но никога не е изричала и дума, че самата тя пише. Тя седи по цял ден и работи за мен...

— После се прибира и работи над собствения си блокбъстър на кухненската маса. Казва, че върви доста добре. Същинска бомба ще е. Ще има щастлив край, наистина романтичен. Тя много си пада по щастливия завършек, смята, че всички ние имаме нужда от повдигане на духа. Почти е получила пристъп, когато съпругът ви ви е напуснал, защото, доколкото разбрах, това съвпаднало по време с лошото поведение на нейния герой, който тайно кръшкал и мислел да изостави героинята.

По дяволите госпожа Флауърс! Как смееше да бъде толкова недискретна за личния живот на Поли с абсолютно непознат човек.

— И напуснал ли я е?

— Да, но както тя все повтаря, книгата ѝ ще има щастлив край, въпреки че на мен лично ми се струва, съдейки по героите ѝ, че може би най-щастливият завършек ще бъде, ако двамата се разделят завинаги и поемат в две различни посоки.

— Тя посочи ли какво възнамерява да прави с този шедевър, когато го завърши?

— Имам три предположения. Вие случайно влязохте точно когато аз ѝ задавах същия въпрос.

— Учудих се защо тя млъкна. Значи не сте омъжена, Зоуи?

— Всъщност не съм. Никога не съм била. На тридесет и осем години съм и някак това просто не се случи и не мога да кажа, че съм нещастна заради това. Повече се тревожа какво ще направя, ако някога срещна човек, който иска да живее с него. Толкова съм свикнала да бъда сама и да правя точно онова, което искам и когато искам, че не мисля, че ще мога да се приспособя към някой друг много лесно. Имате ли деца, които да ви правят компания?

— Неговата дъщеря, но сега тя си има собствен апартамент и съм съвсем сама, но ужасното е, че започвам да ставам точно като вас. Джони гледаше телевизия до късно през нощта. Не можеше да стои

сам и за секунда, прекарваше цялото си време, ходейки след мен и питайки ме какво правя. Не обичаше да правя нещо, което не включваше него. Като резултат стигнах дотам, че започнах да правя много малко от онова, което наистина исках да правя, и доста от онова, което той искаше. Сега компенсирам многото загубено време и е цяло блаженство.

Зоуи се засмя.

— Не ви ли липсва поне малко?

— Понякога ми липсва до отчаяние, понякога никак.

— Искате ли да постъпи като в роман на Мейбъл Луси Флауърс и да се върне при вас? О, съжалявам, това е доста личен въпрос.

Поли остави питието си.

— Не, всичко е наред. Въпросът е напълно разумен, един от въпросите, които избягвах да си задавам, така че не мога да ви отговоря в момента.

— Спирам да любопитствам. Извинете, професионално изкривяване. Слушайте, много е хубаво, че ме поканихте. Направих малко проучване и списъкът на клиентите ви е наистина невероятен, като се има предвид, че отскоро се занимавате с това. Страшно ми хареса „Господин Неподходящ“, изядох книгата с кориците и исках още. Пише ли друга книга? Разбирам, че по начало идеята да напише тази книга е ваша. А и Ребека Прайс. Книгите ѝ са истинско удоволствие. Ето от кого трябва да се учи госпожа Флауърс. Както се казва, ненадмината в жанра. Отзивите за нея са толкова снобарски. Изглежда, колкото по-голям финансов успех има един автор, толкова по-лоши са рецензиите, а и дори да са добри, са толкова различни. Искам да кажа, че никога не можеш да прочетеш нещо директно като: „Ако като мен харесвате Джаки Колинс, Сидни Шелдън и Барбара Тейлър Брандфорд, тогава страшно ще харесате новия роман на автора Х“. Вместо това винаги пишат нещо от сорта на: „Стилът е отвратителен, граматиката под всякаква критика, героите са схематични, но без съмнение почитателите на жанра пак ще бъдат прилъгани“. Явно написано от някой, който някога е бил в журито на наградите „Букър“ и който е готов да припадне, ако му се наложи да прочете нещо, което не е преведено наскоро от латински, гръцки или дори сърбохърватски. Естествено, ако историята е добра, книгата е обречена завинаги.

— Колко невероятно освежаващо е да чуеш член на така наречения масов пазар да говори открито. Иска ми се да сторите същото и в напечатан вариант. Ъруин Шоу е казал в отзивите си за една от книгите на Марио Пузо, забравих коя: „За някой литературни критици написването на книга, която е популярна и финансово успешна, се нарежда в челните места на списъка на нефизическите престъпления“. Съгласна съм с вас, Зоуи. Трудно е да напишеш нещо, без хората да бъдат отблъснати още на първия подстъп от зловни критици. Като че ли никога не може да има успех и в двете посоки. Елитните критици могат да сипят хули по популярната литература, но простолюдието, което харесва добрата история — благословено да е — никога няма възможност да рецензира Уилям Гадис и да каже, че не разбира и дума, нали така? И така, какво стана с Арома Рос?

— Ами, бях права. Идеята е била на агента й. Грабни момента и всичко останало, супермоделите са новите икони на света, те изместват филмовите звезди в очите на младите. Повече тийнейджъри в САЩ могат да назоват супермодел, но не и името на президента им и така нататък. Имах забавна момичешка среща с нея и с няколко от букърите в нейната лондонска агенция. Накара ме да я чакам цял час, но какво толкова, не е първата, пък и съм чакала на по-лоши места от фоайето на „Кларидж“. Тя е доста мила и умна по един детски начин. Никой няма представа за какво ще се разказва в книгата, най-малко издателите. Всичко, което искат, е да бъде „като книгата на Ивана Тръмп“. Поне Арома знае точно за какво не иска да се разказва в книгата за нея. Нищо за приятеля й или личния й живот. Проявява параноя, но това си е нейно право. Обсъдихме пазара и тя смята, че трябва да е насочена към децата, от дванадесет до двадесет години. Почувствах се малко подла — за да я накарам да се съгласи за книгата, я оставих да си мисли, че ще бъде любовен роман от сорта на „Суийт Вали Хай“, но всъщност ще трябва да е повече от това, за да оправдае аванса на издателите, който впрочем е 100 000 лири. Тя казва, че ще диктува нещата на касетофон, но, честно казано, подозирам, че аз ще трябва да измисля и напиша всичко от начало до край и така ще е по-лесно. Просто ще карам по моя преценка.

— Но все още нямате сключена сделка с нея?

— Въобще няма да сключвам сделка с нея. Двете ще имаме отделни договори с издателите и няма да се срещаме.

— Значи искате да водя преговорите по вашата сделка?

— Ако смятате, че за вас си заслужава.

— Може да се продава много добре. Ще трябва да се договорим с тях за истински хонорар, а не за фиксирана сума. Кой е издателят?

— Арти Алън-Джоунс от издателство „Холивуд“. Познавате ли го?

— Познавам Арти. Много млад, но също толкова амбициозен. Издаването на книга на супермодел ще пасне перфектно на специализацията му. Оставете на мен. Още едно уиски? Откъде сте, Зоуи? Лондон?

— Родена съм и съм израсла тук, но майка ми е францужойка. Горката жена срещнала баща ми по време на войната, дошла тук и се омъжила за него. Той е от работническите квартали на Южен Лондон, продавач на плодове и зеленчуци. Говорех два езика благодарение на майка ми. Започнах да пиша за музикалната преса, когато напуснах училище, просто си пробивах път напред и оттам започнах нагоре. Не се гордеех. Пишех за всеки, който ми даваше възможност — „Мирър“, „Сън“, „Уомънс Оун“, а сега са „Гардиън“, „Сънди Таймс“ и „Татлър“. Как ви се струва — дъщеря на количкар да пише за „Татлър“? Но е нищо в сравнение с това, което вие сте направили, Поли, да основате собствена агенция и така нататък.

— Баща ми ми остави 25 000 лири — призна Поли. — Използвах ги, за да построя оранжерията, офиса ми в нея и оттогава просто имам късмет.

— Парите не са всичко. Действали сте далновидно и умно и е ясно, че имате отлична преценка. Не се подценявайте. Вие сте типичен пример за многообещаващ успех. Гордейте се с това. Аз бих.

След като тя си тръгна, Поли си направи лека вечеря и седна да гледа телевизия, но почти нищо не хапна, защото мислите ѝ все се връщаха на Зоуи Никълс и на това, колко добре е бе почувствала Поли към края на срещата. Постоянно сравняваше Зоуи с Джоан и се чудеше защо. И двете бяха журналистки, но не можеха да бъдат по-различни: Зоуи с отношението си „върви и го направи“ и Джоан с превземките си на елитна журналистка от „Вог Хаус“. Е, не беше трудно да се види коя ще стигне по-далече в края на краищата. Но колкото повече мислеше за това, толкова повече осъзнаваше, че ги сравнява не заради работата им, а заради отношението им към нея самата. Джоан се състезаваше с

нея и винаги успяваше да я унижи, докато щедрите хвалби на Зоуи я бяха накарали да се почувства чудесно и Поли беше сигурна, че те са искрени, не бяха казани, за да накарат Поли да ѝ уреди по-добра сделка. Тя си легна с решението, че иска да опознае повече Зоуи Никълс, независимо дали ще ѝ става агент, или не. Докато говореше със Зоуи, Джоан ѝ бе оставила съобщение на телефонния секретар, първото за повече от две седмици. Звучеше подозрително, сякаш Джоан плачеше.

За своя собствена изненада Поли не се обади на Джоан нито същата вечер, нито на другата сутрин. Обади се на Зоуи Никълс, вместо това и ѝ предложи да отидат на кино.

23.

— Господи, изглеждате поразително — коментира госпожа Флауърс, поглеждайки Поли с възхищение, когато тя се върна в оранжерията, освежена от ваната и облечена за излизане. — Човекът трябва да е наистина специален. Непознат ли е? — попита тя предпазливо.

Поли бе звъннала на Грания Хендерсън, нейната клиентка от „Милс и Бун“, за да я пита за Мейбъл Луси Флауърс. Грания се чувстваше много виновна.

— Разбира се, че знаех коя е и знаех, че ще разбереш рано или късно, но тя ме накара да се закълна, че няма да говоря за това. Според мен си мислеше, че е в безопасност. В края на краищата съм единственият ти автор от „Милс и Бун“ и въпреки че се правиш на спец по популярната литература, никога не идваш на обедите на Асоциацията на писателите на романтична проза. Ако беше дошла, щеше да видиш госпожа Флауърс да се крие в ъгъла.

— Ами тя винаги казва, че ще отиде като мой представител. Сега знам защо. Тя е там като автор. О, Грания, каква бъркотия! Защо според теб е издала всичко на Зоуи Никълс? Сигурно е знаела, че Зоуи ще го спомене пред мен. Смяташ ли, че трябва да подхвана темата пред нея?

— Поли, ще проявя ужасна недискретност, но не ми се нахвърляй, когато чуеш какво имам да ти кажа. Госпожа Флауърс ми показва една сага, която пише, и тя е просто ужасна. Тя и представа си няма. Не се разстройвай, че не ти е показала ръкописа. Тя много се страхува каква ще бъде реакцията ти. Отпратих я с предложението да поработи още върху книгата, преди да ти я покаже. Не мисля, че за момента трябва да казваш нещо. Нали не искаш да изгубиш една добра секретарка?

Госпожа Флауърс имаше основание да пита дали не излиза на среща със специален човек. Поли знаеше, че изглежда добре в сивата копринена горна част, дълга черна жилетка от плетена коприна, която прилепваше съблазнително към бедрата ѝ, но скриваше изпъкналите

им части, и черните италиански панталони с малка цепка точно над глезена. Петсантиметровите токчета на чехлите ѝ подчертаваха съвършено краката ѝ. Цялостният ефект бе шик, но по непретенциозен начин. Защо се бе докарала така? Щеше просто да вечеря с Джони в новия му апартамент. От гордост ли? Искаше Джони да види, че изглежда добре с или без него. Или всъщност искаше Джони отново да я забележи?

Докато караше към „Мейфеър“, тя се питаше защо ли Джони иска да я види. Думите „щастлив край“ проблеснаха в съзнанието ѝ, но тя ги отпрати веднага, проклинайки госпожа Флауърс, Джони се бе обадил в началото на седмицата.

— Пол? Как си? Какво ще кажеш да хапнем в новия ми апартамент? Много искам да го видиш. Аз ще стотвя. Ще бъдеш поразена.

Поли пристигна и откри, че той живее в септично чист апартамент на първия етаж над магазин на Маунт стрийт. Мястото на Джони не беше в „Мейфеър“. Колкото и да си мислеше, че е придобил лустро, той грешеше, в „Мейфеър“ неговата груба енергичност изпъкваше още повече. Апартаментът бе като в хотелите. Сякаш Джони го бе наел за една нощ, а не за следващите три години или за колкото там възнамеряваше. Поли се хвана, че гледа в пепелниците, за да види дали на кибритените клечки е изписано името му. Тя натисна чисто новата дървена ламперия, за да провери дали няма да разкрие минибарче. Никога не бе ѝ хрумвало, че на тези, които рисуват обикновено ужасните картини, висящи по стените на хотелските стаи, им се плаща, за да го направят, докато не прочете романа „Джерико“ на Дърк Богарт, където героят се занимаваше точно с това. Гледайки пъстрата колекция по стените на Джони, тя реши, че са от евтина разпродажба на несъществуващ вече хотел.

При влизането ѝ в апартамента я бе посрещнала най-необикновената гледка. Джони подреждаше цветя, подскачаше наоколо, обут в джинси и кецове, опитвайки се пъхне отделни стъбълца във висока правоъгълна стъклена ваза, която стоеше на масата в антрето. Резултатът бе абсолютно аматьорски. Счупени лилии и стъпкана зеленина лежаха на пода в локва вода. Поли внимателно го избута настрани и се залови отначало. Бе необичайно трогната, когато го видя да се опитва да направи подобно нещо.

— Имам си прислужница — обясни той — и тя поръчва веднъж седмично цветя, за да се оживи проклетото място, а после ме оставя сам да се оправям с тях.

— Е, радвам се, че има кой да се грижи за теб.

— Да. Аз също. Ивана.

— Ивана?

— Това не е истинското ѝ име. То въобще не може да се произнесе. Чехкиня е, затова ѝ казвам Ивана.

— Тя има ли нещо против?

— Не съм я питал. Тя ми готви вечеря и я оставя в хладилника. Ела и погледни, Пол. Едно и също всеки ден. Две свински пържоли и варени картофи. Никога не ги докосвам. — Той отвори хладилника в кухнята, покрита с фаянсови плочки и хром, и посочи редица от чинии „Пайрекс“ за готвене на фурна. — Виждаш ли: понеделник, вторник, сряда...

— Това ли ще вечеряме?

— Разбира се, че не. Аз готвя, нали ти обясних — каза гордо той.

— Но това е такова разхищение! Не можеш ли да ѝ кажеш да не ги приготвя?

— О, всичко влиза в употреба, ще видиш. Освен това, харесва ми идеята, че някой се грижи за мен.

Поли се въздържа да го упрекне, че дори не я бе целунал за добре дошла, нито бе казал колко добре изглежда и че ако искаше някой да го съжали, бе сбъркал адреса. Все пак странно, по-точно така се почувства тя. Страшно ѝ се искаше да отиде вкъщи, за да донесе цял хладилник с питателна домашно приготвена храна за него. Но не можа да не направи коментар относно интериора.

— Какво му е? — Джони веднага застана нащрек. — Не обвинявай мен. Хуанита се разправяше с всичко. Намери мястото, подреди го, нае Ивана и готово. Аз само трябваше да се нанеса — и ето ме. А сега, храната! Върви седни и се отпусни с питието си, докато аз намеря едно малко нещо в кухнята.

„Малкото нещо“ се оказа пиле по киевски от „Маркс Спенсър“, последвано от сладолед „Де Сото“.

— Знаеш ли „Маркс и Спенсър“, Поли? Страхотна храна!

Поли се усмихна. Довери се на Джони и той ще купи супер скъпа храна за микровълнова. Наистина беше много мила мисълта как се

мотае из „Маркс и Спенсър“, а после се клати с храната към къщи, за да яде съомга *en crouste*^[1] или рибен пай всяка вечер, преди да се свие пред телевизора с безкрайни кофи от семейния *gelati*. Тя се запита какво ли щеше да каже майка му, ако знаеше, че я кара на замразени ястия.

Тя си наля чаша вино и започна небрежно да прелиства „Хелоу!“. Спря на огромна статия за Хуанита Уайт и опули очи. Добре беше, че Джони все още не бе я нагостил, иначе сигурно щеше да повърне.

„Пет години след трагичната смърт на сър Гордън Уайт неговата прекрасна съпруга ни кани в чудесния си дом... и ни разказва как постепенно започва отново да се радва на живота.“

Поли разгледа пастелния декор в къщата на Хуанита в Челси и веднага забеляза влиянието на посредствения ѝ вкус в апартамента на Джони. Последните няколко страници показваха Хуанита в Париж, застанала под Триумфалната арка, пред „Шанел“, на улица „Риволи“, на брега на Сена и за ужас на Поли, на вечеря с Джони, описан като „нов приятел, върнал блясъка в очите на лейди Уайт“. Не може да се каже нов приятел, помисли си Поли, освен това е по-вероятно новият блясък да е дошъл от нова пластична операция.

Под снимката пишеше: „Джони де Сото, копродуцент с лейди Уайт на предстоящия филм «Господин Неподходящ», в главната роля Хектор «Конуей» О’Нийл. Господин Де Сото е с постоянно присъствие в календара на лейди Уайт още от момента, в който предложи любезната си състрадателна подкрепа по времето на смъртта на нейния съпруг“.

— Глупости — промърмори Поли.

— Какво е това, Пол? Сега само ще трябва да нахраня Зюти, а после ще хапнем и ние. *Зюти!* Къде се криеш? Ам-ам!

Чу се бясно дращене под едно от канапетата и Зюти се изстреля навън, торнадо от червено-бяла козина, търчейки по паркета с разперени лапи във всички посоки, отчаяно нетърпелива да стигне до храната си. Поли дори не бе разбрала, че е там.

— Кажи здравей на Пол — каза строго Джони, държейки пластмасовата ѝ купа високо във въздуха. — В края на краищата, ще трябва да се държиш много добре с нея, нали?

— И защо ще трябва да се държи много добре с мен? Джони, за бога, дай си ѝ вечерята. Ще се убие.

Зюти подскачаше наоколо на задните си лапи, правеше пируети, скачаше във въздуха, губеше равновесие при приземяването и падаше.

— Заповядай тогава. Виждаш ли, Пол, Зюти яде пържолите и картофите на Ивана. Не отиват на вятъра. Ти харесваш Зюти, нали?

— Да, предполагам.

— Ами това е страхотно, защото тя наистина те харесва.

— И как тогава не издаде и звук, когато пристигнах? — Поли ли почваше да подушва нещо много подозрително.

— Изглеждаш страхотно тази вечер, Пол.

— Джони! — предупреди Поли. Защо не ѝ го каза, когато влезе.

— Добре, добре. Ще ти кажа за какво става дума. Започваме да снимаме във Франция след около три седмици.

— Знам.

— Ами, не мога да взема Зюти.

— О, господи, Джони!

— Тя наистина те обожава.

— Глупости! Тя обожава всеки, който я храни, както всяко друго куче. Колко дълго ще отсъстваш?

— Около месец, може би една-две седмици отгоре.

— Защо не може Луана да се грижи за нея?

— Луана? Луана не знае как да се грижи за куче.

— Но знае да се грижи за актьори, нали?

— О, разбирам. Каква е разликата? Ха-ха! Впрочем, напоследък виждала ли си я? Изглежда страхотно.

— Ами кажи ѝ го и може би ще се съгласи да се грижи за Зюти.

— О, млъквай, Пол. Сериозно. Отскочих до офиса и моето сладко момиченце беше там.

— За бога, не я наричай така. Тя мрази това обръщение. Значи онзи другият проблем е затихнал?

— Какъв друг проблем?

— Вечната нимфа на Централен Лондон?

— Не съм чувал повече за него.

— Защото, нали разбираш, мисля, че тя си има някой.

— Наистина ли? Кой?

— Не знам, но тя непрекъснато намеква, че се среща с някого. Джони, какво е това?

— Салата. Мислех, че я харесваш. Ти само с това се хранеше, когато живеехме заедно.

— Първо трябва да я извадиш от опаковката. Всъщност ти въобще не трябва да купуваш опакована. Трябва да купиш марули и цикория, да ги измиеш и нарежеш и да ги сервираш добре подправени.

— Без майтап? Е, ще отворя пакета и ще ги нарежа, ако ти направиш подправката. И какво каза тя за този човек?

— Нищо конкретно. Всъщност май го пази в тайна, но я видях онзи ден и тя ми показва подаръка, който му е купила. Джони, беше златен автоматичен молив. Не беше от евтините. Явно доста се бе измъчила, докато го избере, и искаше моето одобрение. Моето предположение е, че той трябва да е доста по-възрастен, иначе защо ще иска мнението ми и защо ще взима златен молив, а не последния диск на Ар Енд Ем? Другото, което ме заинтригува, бе, че когато я попитах дали той има рожден ден, тя каза, о, не, просто си е изгубил стария и тя иска да му подари друг.

— Звучи сериозно. Предполагаш ли, че ще го видим скоро?

На Поли ѝ стана приятно, че говори в множествено число. Звучеше, сякаш все още бяха двойка. Носът на Зюти се притисна в скута ѝ.

— Виждаш ли, обожава те.

— Джони, тя иска остатъка от билета ми.

— О, толкова си цинична. Искам да я вземеш, Пол, защото по цял ден си там. Тя е свикнала да идва в офиса и да е с мен през цялото време. Страх ме е да си помисля какво ще каже Кловис, ако Луана се появи с нея там, а иначе животното би полудяло, ако Луана го остави цял ден в тясното си апартаментче. Може би ще си прегризе опашката или нещо такова.

Поли знаеше, че ще трябва да се предаде.

— Госпожа Флауърс обича кучета — започна да капитулира тя.

— Наистина ли? Това е идеално. Тя може да се грижи за нея, докато ти отсъстваш.

— Сега пък какво искаш да кажеш? Не съм планирала да заминавам.

— Не. Аз съм планирал да заминеш. Помислих, че може би искаш да си починеш малко. Снимките са в Южна Франция. Антибите. Онази част, в която господин Неподходящ прелъстява всички богати жени в хотел „Кап“ и ги пречуква. Началните кадри от филма. Ченгето дори още не го е открило. Защо не дойдеш за няколко дни, един дълъг уикенд, нещо такова? Ще ти се отрази добре. Това е моят начин да ти благодаря, че намери „Господин Неподходящ“. В края на краищата, ако не беше накарала Лорънс да напише книгата, никога нямаше да имам моя филм. Нямам нищо против да си го призная сега.

Милият Джони! Тя почувства странен прилив на обич към него, но после си спомни списанието „Хелю!“ и с усилие се въздържа.

— Предполагам, че мога да се измъкна за няколко дни през юли — каза тя възможно най-небрежно.

— Значи „да“ на Зюти? „Да“ на една малка почивка? „Да“ на малко сладолед „Де Сото“?

Какво ще ми навреди, мислеше си Поли, докато пътуваше към къщи. Не беше я попитал: „Мога ли да се върна при теб, Пол?“. Просто я бе поканил да изкара малка почивка с него.

Беше изненадана от нетърпението, с което очакваше тази почивка.

Луана се срещаше с Хектор вече три пъти седмично, спря да я взима от офиса. Вместо това ѝ се обаждаше и ѝ казваше къде да се срещнат. Беше ѝ обяснил, че според него трябва да пазят в тайна срещите си, че е по-професионално, ако постъпят така за момента.

Той отпътува за Франция и щеше да отсъства шест седмици. Луана не знаеше как ще успее да го понесе. Беше съкрушена, че не я покани да го посети във Франция, но предполагаше, че това е свързано с настояването му за конфиденциалност. Само Кловис да не беше казала в деня преди неговото заминаване: „Докато Хектор О’Нийл не реши да прецака всичко, като се нахвърли на Джулиан Рейнард прекалено скоро, този филм има доста добър шанс да стане хит“.

Карла де Сото кимна на госпожа Флауърс, която, тръгнала да обядва, излезе от оранжерията и се запъти към страничната порта.

— Поли, как се казва тази жена? Все забравям.

— Ти си я срещала само веднъж. Защо ще помниш? Флауърс. Госпожа Флауърс.

— Фиоре. Ла синьора Фиоре. Разбира се.

— Това може да се окаже нелошо име за нея. Забрави за Мейбъл Луси. Лучия Фиоре. Никак не е лошо.

— Поли, за какво говориш?

— О, не ми обръщай внимание. Ела в кухнята, докато правя обяда. Ще те нагостя със спагети. Не знам откъде тази дързост у мен. Може би е излишно усилие, но салатата със сос от синьо сирене е просто божествена. Само малко го разбиваш с миксера.

Карла, която висеше в своята кухня над сосове, къкрещи с часове, и не се занимаваше с миксери, тактично смени темата.

— Значи Джони те покани там?

— Нали не си го накарала ти?

— Поли, не бъди черногледа. Познавам сина си достатъчно добре, за да го оставя сам да решава.

— Според теб какво означава?

— Възможно е да ти предлага само една почивка, както ти е казал. Или е възможно да иска да провери какви са шансовете с теб и мисли, че е добре да го направи в Южна Франция, където е топло и романтично.

— Където да може да ме размекне?

— Имаш ли нужда от размекване, Поли? Толкова ли си твърда? Не мисля така. Мисля, че си прекалено мека с Джони. Предупредих те. Казах ти „поддържай неговото темпо“, нали? Но той избяга.

— Мислиш, че го преследвам ли? Смяташ, че не трябва да отида?

— Разбира се, че трябва да отидеш. Остави го да плати за една хубава почивка, защо не? Но не бъди прекалено мека с него. Трябва да станеш наистина твърда, Поли. Не прекалено. *Il dente*, като тези спагети. Вкусни са. Може би ще започна да използвам миксера.

— Джони казвал ли ти е някога нещо... за мен... за нас?

— Разбира се.

— Но няма да ми кажеш какво.

— Разбира се, че няма — каза Карла, забавлявайки се страхотно да бъде влудяваща. — Всичко, което мога да ти кажа, е, че според мен си струва да отидеш. След това, кой знае? Може ли още с малко нарязана салата отгоре. Това му трябва.

„Онова, което на мен ми трябва, помисли си Поли, докато наблюдаваше свекърва си да седи в семплата елегантна ленена рокля и скъпи обувки, е да приличам повече на теб, да решавам какво искам и да мога да си го поискам.“

Малка покрита кола за пренасяне на мебели бе паркирана пред къща в Роланд Гардънс, където стройна брюнетка следеше, докато двама мъже се мъчеха с кутии и малки мебели.

— На последния етаж е — каза им тя.

— Естествено — измърмориха те.

Отне им почти час да качат всичко, коментирайки през цялото време.

— Няма вече много от тези.

— Малко е тесничко мястото, ако не възразявате, че го казвам. Надявам се, че не сте платили много за него. Защо въобще ви трябваше да продавате онова хубаво място до морето?

Жената не им обърна внимание. Когато си заминаха, тя разопакова няколко кутии, после си взе вана и се кисна един час. Загръщайки се в стар халат, тя се хвърли през леглото и взе телефона.

— Изненада! Аз съм Едит. Реших, че е време да се върна в Лондон.

---

[1] с коричка (фр.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

24.

С приближаването на деня, в който щеше да замине за Южна Франция, вълнението на Поли се усилваше все повече и повече според личната ѝ скала по Рихтер. Всичко започна, когато отиде в „Харви Никълс“ да си купи цял бански. Въпреки упоритото натякване от страна на Джоан, тя бе имала разума да не се появява в бански от две части, откакто преполови трийсетте.

— За бога, Поли, разбирам да си раждала. Стомахът ти сигурно е плосък като палачинка. Защо се безпокоиш да го покажеш?

Разбира се, Джоан също не бе раждала, но тя беше слаба и ходеше от време на време да пазарува в детски магазини, за да намери нещо по мярка.

Поли бе ходила с нея на почивка на Ибиса и се бе почувствала страшно неловко, за голямо учудване на Джоан, когато Джоан без време се бе съблякла пред всички и се пече гола, а буквално несъществуващите ѝ гърди заприличаха на мънички шоколадови пирамидки. Поли не бе обърнала внимание на присмеха на Джоан, отказвайки да изложи гърдите си на слънцето. Не можеше да понесе мисълта, че когато стигне четиридесетте, цялата тази мека скъпоценна тъкан ще бъде изгоряла на петна втвърдена кожа. Ако имаше нещо, което подлудяваше Джони, това беше меката ѝ кожа.

Поли стоеше в тясната кабинка и се опитваше да се вмъкне в черен бански на „Калвин Клайн“, който изглеждаше толкова семпъл и елегантен, когато висеше на закачалката, без да е изпълнен от шестдесет и три килограмовото ѝ тяло. Сети се за Джоан, чувствайки се виновна, че не ѝ се бе обадила. Чудеше се какво я бе разстроило. Каквото и да беше, досега щеше да го е преживяла. Животът бе много прост за Джоан. Всеки ден тя се събуждаше с очакване за чекове и секс, не непременно в този ред, и никога не разбираше приоритетите на Поли, които бяха храна, обич и работа — вероятно точно в този ред.

Поли се напъха в банския и се опита да го изпъне нагоре, за да покрие големия си бюст. Няма начин. Тя се обърна, за да провери как е отзад, и потръпна. Онези бледооранжеви нишки по бедрата ѝ целулит

ли бяха или, както обикновено, се дължаха на въображението ѝ? Какъв бе смисълът да има хубави крака, дълги и оформени, щом винаги се паникьосваше, когато ги видеше голи? Версията на Джоан на старата максима „Мъжът трябва да види майката на една жена, преди да се ожени за нея“ беше „Мъжът винаги трябва да види една жена по бански, преди да си легне с нея“ и това звучеше смислено. Ако някой мъж я видеше в пола и високи токчета, Поли имаше повече от шанс, но ако видеше голите ѝ бедра — забрави! А огледалата в „Харви Никълс“ уж трябваше да създават по-приятна представа за външния вид. И все пак всички винаги ѝ казваха, че има много хубава фигура. Може би беше време да започне да им вярва.

Но после дойде проблемът със снимката в паспорта ѝ. Поли бе забелязала съвсем навреме, че срокът на паспорта ѝ изтича. В паниката да си набави нов за четиридесет и осемте часа, които ѝ оставаха, тя бе излязла бързешком, за да се снима в една от кабинките. „Джоан щеше да припадне“, помисли си тя, опитвайки се да не мига, докато светкавицата щракваше в очите ѝ. Веднъж Джоан имаше нужда от нов паспорт, преди да замине за Ню Йорк със задачата да направи профил на известна писателка лесбийка, която се бе опитала да я сваля на петата минута от интервюто. Коментарът на Поли, че, доколкото разбира, Джоан обикновено е доволна, когато я свалят, не бе приет добре. Но Джоан бе уредила специална фотосесия за снимката за паспорта си. Прическата и гримът ѝ бяха отнели почти два часа. Резултатът я бе направил да изглежда като дванадесетгодишната Натали Ууд. Поли не бе разбрала за какво е цялото суетене. Със сигурност Джоан не възнамеряваше да изглежда добре заради служител на имиграционните власти на летище „Джей Еф Кей“? Кой друг виждаше снимката на паспорта ти? Само ти.

Но когато получи своя нов паспорт, допълнен със снимката, направена десет години след старата снимка, Поли разбра. Беше самият факт, че действително я виждаш и се изправяш лице в лице с доказателството за степента, до която лицето ти се е променило, независимо колко си опитвал да не я забелязваш. Поли седеше и гледаше двата паспорта, отворени на бюрото пред нея. Не че имаше бръчки, но цялото ѝ лице се бе отпуснало за десет години. В стария паспорт сякаш майстор на кукли държеше с невидими конци лицето ѝ повдигнато, а в новия бе отпуснал конците.

И това бе лицето, което ще покаже на Джони в Южна Франция.

Както можеше да се очаква, Поли се бе заловила да опакова багажа си в последната минута на сутринта преди пътуването, когато госпожа Флауърс извика от долния етаж, за да попита дали може да ѝ „каже две думи“.

— Опасявам се, че вие ще трябва да се качите, госпожо Флауърс — извика Поли, опитвайки се да прикрие надигащата се паника. — Закъснявам. Не съм свършила с приготвянето на багажа, а таксито ще дойде след двадесет минути. Включете телефонния секретар в офиса и елате горе.

— Да ви донеса ли чаша кафе?

— Не! Нямам време. — По дяволите. Поли знаеше, че звучи ненужно грубо, но госпожа Флауърс винаги имаше навика да избира неподходящия момент. И все пак тя беше безценна в толкова много отношения, че Поли не изпитваше никакви опасения да я остави да управлява офиса за десет дни.

Госпожа Флауърс се добра до спалнята на Поли с чанта за покупки в ръка и веднага започна да се опитва да ѝ помогне да опакова, като взе купчини с дрехи и прилежно ги подреди в куфара на Поли. Поли бързо ги извади. Тя си имаше собствена система за стягане на багаж, водеща началото си от дните, когато икономката в пансиона я бе инструктирала как да подрежда куфара си. Твърдите неща — обувки, книги, дамски чанти — на дъното, като пространството между тях запълваха чорапите и бельото. Следваше един пласт леки дрехи като нощница, фланелки, къси панталонки на купчини, и накрая, прострени най-отгоре, за да не се намачкат, поли, сака, панталони, рокли. Проблемът на Поли оттогава винаги беше, че куфарите ѝ бяха около четвърт от големината на огромния ученически куфар и мястото никога не ѝ стигаше.

— Седнете ей там, госпожо Флауърс, моля ви — каза тя твърдо. — И така, какво има?

— Ами, малко е трудно да избира откъде да започна и знам, трябваше да го спомена по-рано, но по една или друга причина...

— Вие пишете книга, това ли е? — Поли нямаше време да я чака да стигне до същественото.

— Значи знаете за това? Винаги съм се питала.

— Както обикновено се случва, разбрах едва наскоро. Честно казано, почувствах се доста смутена. Мисля, че трябваше да споменете, че сте писателка, когато дойдохте да работите за мен. В края на краищата няма нищо срамно — каза Поли, докато тъпчеше в дупките между обувките „Мармайт“ и „Джонсънс Бейби Ойл“, както и всички други неща, които се опасяваше, че няма да намери във Франция.

— Ужасно съжалявам. Искях да ви кажа още в началото, а после все отлагах. Помислих, че ще ме помолите да напусна, а аз толкова обичам работата си при вас.

„Стига излияния, оставете ме да доопаковам“, каза си Поли. Започваше да се изнервя.

— Нямам нищо против, но защо ми го казвате сега?

— Ами, доскоро работех над една по-дълга книга. Много различна. Надявах се, чудех се...

Поли си спомни прекалено късно за предупреждението на Грания: „Просто е ужасна. Тя си няма представа“. Обърна се, за да види как госпожа Флауърс изважда от хартиената чанта голям и тежък ръкопис.

— Това ли е книгата ви? — попита Поли глупаво, действително чувствайки се като хваната в капан.

— Просто си помислих, че може да имате време там да я прочетете, или поне една част от нея. Страшно бих искала да разбера мнението ви.

Поли не можеше да повярва. Каква дързост! Тя заминаваше на почивка, далеч от работата си. Защо ще иска да мъкне някакъв голям ръкопис със себе си? И все пак времето течеше и трябваше да избира дали да спори с госпожа Флауърс и да изпусне самолета, или да вземе книгата.

— Дайте ми я, госпожо Флауърс. Ще видя какво мога да направя. А сега наистина трябва да побързам. Може би ще се върнете в офиса?

Госпожа Флауърс остана, докато види с очите си, че Поли прибира ценния ръкопис в куфара си, а после излезе, извинявайки се безспирно за причиненото от нея неудобство.

Веднага щом чу вратата на оранжерията да се затваря, Поли извади ръкописа от куфара и го пхна под леглото. Стига толкова.

25.

Когато самолетът на „Еър Франс“ за Ница излетя, Поли се залови да чете вестниците и видя материал за романа на Арома Рос, в който се споменаваше, че супермоделът ще бъде „подпомаган“ от журналистката Зоуи Никълс. Поли бе сключила възможно най-добра сделка за Зоуи, уверявайки се, че ще получи процент от приходите на издателството върху всичко, освен върху филмовите права, които не се контролираха от издателите. Зоуи се бе заловила за работа, така че може би щяха да покажат нещо на Панаира на книгата във Франкфурт. С Поли бяха прекарвали една-две доста пиянски вечери, когато Зоуи се бе опитала да опресни знанията по френски на Поли за пътуването ѝ до Лазурния бряг. В края на втората вечер Поли бе доверила на Зоуи с какво нетърпение очаква да прекара малко време с Джони и Зоуи я бе прегърнала и казала, че се надява всичко да приключи добре, но каквото и да се случи, Поли да направи всичко възможно да се забавлява. Поли не можеше да не си помисли как щеше да я смъмри Джоан за това, че е приела поканата на Джони.

Поли посегна към подноса с храна — ролце от шунка, корнишона, триъгълно парче сирене „Камамбер“, пластмасова чаша минерална вода и малка бутилка изстудено червено вино и погледна през илюминатора към облаците, които пробягваха покрай нея. Тя започна да мечтае. Джони ще е почернял. Само да погледнеше слънцето и веднага ставаше черен, а късо подстриганата му коса вече бе почти напълно бяла, така че тенът му придаваше дяволит вид като на морски капитан. Липсваше ѝ нервната му енергичност. Липсваха ѝ дори безкрайните му въпроси „Какво правиш, Пол?“ на всеки пет минути. Поне означаваше, че на него му пука за това какво прави тя, интересуваше го. Само да бе проявил малко повече интерес към агенцията ѝ и да не бе толкова завладян от претенциозния си светски живот. И все пак я бе поканил на почивка. Беше жест и тя бе готова да го приеме. Можеше ли да означава, че иска да се върне при нея? Тя искаше ли той да се върне?

Изведнъж едва можа да удържи радостта си при мисълта, че ще го види отново. Подаде полупразния поднос на минаващата стюардеса и бръкна в чантата си за уокмена. Музиката щеше да отвлече вниманието ѝ до края на полета.

Капитанът обяви, че ще кацнат в Ница след десет минути. Докато се усети, Поли бе слязла от самолета и смъкваше багажа си от конвейера. Замаяна, тя буташе количката към входа за „Пристигащи“, когато гол до кръста мъж с шоколадовокафява кожа и обърната назад бейзболна шапка върху късо подстриганата си коса се опита да я изтръгне от ръцете ѝ. Тя изкрещя силно.

— Боже, Пол, съвземи се!

— Джони! Защо си тук?

— Поли, ще говоря много бавно. Чети по устните ми. Ти пристигна в Ница. На летището си. Дойдох да те посрещна. Става ли?

— Джони, това е чудесно. Просто не те очаквах.

— Но аз казах, че ще дойда да те посрещна.

— Да, знам, но си помислих, че ще пратиш някой колега, а не че ще дойдеш сам.

— Как е тя?

— Кой?

— Зюти. Как е? Липсвам ли ѝ?

Няма „Как си, Пол? Липсвах ли ти, Пол? С нетърпение очаквах да те видя, Пол. Изглеждаш страхотно, Пол“.

— Зюти е добре. Ужасно ѝ липсваш и някъде из багажа ми има един много миризлив кокал, който тя настоя да ти донеса.

— Много смешно. Поли, просто ми дай тази количка и ме последвай към колата. Може би е по-добре да седнеш и ти в количката, ако се чувстваш толкова слаба и аз ще те бутам заедно с чантите.

Тя го последва, гледайки задните му части да се движат в тесните джинси, изопнатите мускули по загорелия му гръб, широките рамене. Прииска ѝ се да изтича зад него и да го прегърне, но не посмя. Беше абсурдно. Не знаеше какви бяха отношенията между тях. Все едно излизаше за пръв път със собствения си съпруг.

Джони бе наел раздрънкано рено и караше като маниак в грешното платно на пътя, докато Поли стискаше очи и отправяше безмълвни молитви.

— Виждаш ли, Пол, жестоко време, синьо небе, да, да, да, да! Отсега нататък нищо друго, освен синьо небе. Светлината е страхотна! Движим се по график. Може би даже с един ден напред. Анри е страшен режисьор, знае точно какво иска. Започнахме чак на втората седмица. Екипът се нуждаеше от време, за да се опознаят взаимно, и разбира се, Анри никога преди не е работил с някой от тях. Нито пък аз, като си помисля. Имаме невероятен главен асистент. Използваме франсета за статисти, за да спестим разходи, и Спайдър, главният, може да говори перфектен френски. Трябва да го видиш как ги мести от място на място, нарежда ги, храни ги, не знам как го прави. По-агресивен е от самите франсета. Хектор е страшен. Появи се по-предната седмица. Всичките негови сцени ги снимаме в един дубъл, естествено. Той струва цяло състояние. Ако го държим тук през цялото време, бюджетът ще стигне до небето. Той ще остане още три седмици. През първата му седмица снимахме сцените, които Джулиан — която играе жената ченге — излиза на първа си среща с него. Нали помниш сценария, Пол?

— Помня книгата, Джони.

— Да, разбира се. Когато Каспар изпраща момичето...

— В книгата няма човек на име Каспар — възрази Поли.

— Не, не, Пол, Каспар Картие е онзи, който играе Франк, ченгето. Той е много популярен. Френски канадец. Франсетата с парите го обожават. Това е първият му международен филм. Ще го направи голяма звезда. Значи, имаме Каспар — той играе ченгето, което подозира, че този женкар, господин Неподходящ, ролята Хектор, може да е серийният убиец, който той издирва и го проследява до Южна Франция и пуска Джулиан — която играе жената ченге, в която се влюбва Франк/Каспар, но той още не ѝ е казал — та той праща Джулиан да съблазни господин Неподходящ и да го примами, нали? Следваш ли ме? Значи снимахме тази невероятна сцена, в която Хектор води Джулиан на среща и Каспар ги следва, и можеш да го видиш как тотално се побърква на края на вечерта, когато Хектор целува Джулиан и на нея наистина ѝ харесва — защото, разбира се, и тя си пада по него — и Каспар седи в колата си на улицата и не може да направи абсолютно нищо. Но най-страхотното, слушаш ли, Пол? Най-страхотното е, че снимахме всички сцени, в които Хектор вози

Джулиан на вечеря, на същите места, където Кари Грант и Грейс Кели са участвали в „Да хванеш крадец...“

— Това не беше ли подпомогната прожекция? — Поли се опитваше да не мисли за това, как принцеса Грейс изхвърча от скалите с колата си, докато Джони отново навлезе в другото платно.

— Е, знаеш какво искам да кажа. Хектор води всички тази богати американки на вечеря и ги съблазнява...

— Истински американки? — Поли беше ужасена.

— Не, Пол, за бога, това е филм, забрави ли? Актриса, които играят ролята на богати американки, онези, които той съблазнява и убива после.

Поли се наведе напред нетърпеливо, тъй като бяха пристигнали пред хотел „Кап“.

— Страхотен хотел, Пол. Бил Козби е отседнал тук. Това е булевард „Джей Еф Кей“ и Джон Кенеди е отсядал тук с Джаки. Страхотно място за филмовия фестивал в Кан, много по-луксозен от „Карлтън“. Известните имена нямат край тук: Хемингуей, Джордж Бърнард Шоу, Съмърсет Моъм, Чаплин, Дъглас Феърбанкс, Рита Хейуърт, Орсън Уелс — едно време, разбира Скот Фицджералд е използвал това място за основа на книгата си...

— „Нежна е нощта“ — промърмори Поли.

— Точно така. После тук идват хора като Де Ниро, Мадона, Сталоун, Шварценегер, Том Круз. Всички са били тук. Точното място, Пол.

Той хвърли поглед към нея, за да види дали е впечатлена. Поли се усмихна. Същият стар Джони. Поразен от известните имена, с които се свързва мястото, и напълно незабелязващ вълшебството, заобикалящо елегантната мраморна сграда, боядисана в кремаво с нейните бледосини капаци по прозорците, построена преди почти сто и петдесет години сред просторни прекрасни градини с изглед към залива Жуан.

Докато Поли изкачваше широките каменни стъпала, правейки нервни опити да изпъне измачканото ленено сако и панталоните, с които бе пътувала, не можеше да не се почувства малко като кинозвезда. Хладината на мраморното фоайе — с неговия под на черни ромбове върху бяло и със стълбата, извиваща се около малкия дървен асансьор — беше блажена. Поли потъна в едно от големите бели

канапета и погледна навън към палмите и широкото авеню, което водеше от хотела към морето и към известния ресторант и плажен клуб „Еден Рок“.

— Хайде, Пол. Регистрирай се, преди да излезем.

— Да излезем? — Поли бе очаквала с нетърпение да се качи в стаята си, да си вземе душ и да се преоблече.

— Да, ще те вода на вечеря на едно малко местенце на „Жуан де Нин“.

— Ами багажа ми? Не мога ли поне...

— О, не се тревожи, Пол. Ще им кажа да го качат в стаята.

Поли взе решение, че като за начало е добре да се съгласява с Джони. Фактът, че дори бе помислил да вечеря с нея, да оставим настрана организирането, беше добър знак. Докато се регистрираше, тя попита с желание:

— Може би ще пийнем на терасата, преди да излезем?

— Луда ли си, Пол? Там взимат петнадесет лири за едно скапано кампари и сода.

— Ами тогава защо си отседнал на това място, щом не можеш да си го позволиш?

— Защото не плащам аз, ясно? Франсетата, които дават половината пари, се изръсиха за мен, Анри, Джулиан и Каспар.

— Ами Хектор?

За пръв път Джони се намръщи.

— Хектор настоя да наеме за себе си вила. Нагоре по булевард „Кап“. Шибани звезди! Хвана ме натясно. Не можеш с тях, не можеш и без тях. Филмът се уреди заради участието на Хектор, така че ще трябва да изтърпя последствията. Но питам те, какво му е на хотел „Кап“? Хектор, човече, казах му, щом е достатъчно добър за Том Круз, със сигурност е достатъчно добър и за теб. Трябваше да видиш как ме погледна. Както и да е, проклетникът има два почивни дни, така че за момента ми се махна от главата.

Докато пътуваха към Жуан, Поли се чудеше дали ще ѝ говори за филмовия бизнес цялата вечер, но както ѝ бе напомнено съвсем скоро, едно от нещата, заради които се бе влюбила в Джони още в началото, бе способността му постоянно да я изненадва.

Той я заведе на такова място, каквото тя обожаваше: невероятно малко бистро в тясна уличка към морето, където можеха да седнат

отвън на масичка с карирана покривка и свещ по средата. Поли познаваше Южна Франция. Прудънс Атуел бе настоявала бащата на Поли да им позволява да избягат от ветровете на Норфолк поне за един месец всяка година и те непременно идваха на Лазурния бряг. Бяха наемали вили, обикновено собственост на приятели, и вечер често бяха сядали да хапнат на подобни места.

Джони поръча ликьор за Поли и скоч за себе си.

— Пол, наистина се радвам, че дойде! О, не, гледай, пак започна да рониш сълзи. Господи, твоите слъзни канали трябва да са най-претоварените на света. Вероятно ще почнат да искат заплащане за извънредна работа. О, не ми обръщай внимание, не спирам да мисля като продуцент. Хайде, дай си лапата...

Той се пресегна през масата и хвана ръката ѝ, потупвайки я утешително. Поли започна да се киска и сълзите ѝ преминаха в неясно гъргорене. Винаги им казваше лапи. Винаги се бе обръщал към нея като към куче. Понякога тя се чудеше дали в ума му не е равностойна със Зюти, но не можеше да отрече, че това ѝ харесваше. „Мъжете, разсъждаваше тя, често са по-любовеобилни към кучетата, отколкото към жените.“

— Изплюй камъчето — нареди Джони, — разкажи ми всичко. Уморена и емоционално разстроена ли си или нещо действително не е наред? Добре ли си? Агенцията върви ли?

Поли беше смаяна. Да не би Джони да е посещавал вечерни уроци, за да се научи как да бъде нов човек?

— Доста добре — отвърна тя. — Всичките ми редовни клиенти вървят добре и имам двама-трима нови автори, които изглеждат обещаващи.

— Лорънс напредва ли с новата си книга?

— О, боже, напълно забравих да му се обадя, преди да тръгна. Не знам какво ми става. Дори и на Джоан не се обадох.

— Е, това е разбираемо. Изпечена стара чанта, не знам защо въобще поддържах връзка с нея. Буквално можеш да видиш как си точи ноктите, когато зърне някой, когото има изгледи да изчука. Тя е бедствена зона, Пол, ще видиш. Знаеш ли, тя ми звънна и направо ме прати по дяволите.

— Кога?

— След като те напуснах. Нарече ме с всякакви имена. Каза, че и без това никога не съм те заслужавал. Ти така ли мислеше, Пол?

— Не, разбира се, че не.

— Но предполагам, че и ти си била доста разгневена. Така и не сме разговаряли за това.

Той обърна глава. Правеше се, че гледа надолу по улицата към водата, но тя знаеше, че с ъгълчето на окото си наблюдава каква ще е реакцията ѝ. Моментът беше доста напрегнат. Мъжът ти те напуска и много месеци по-късно небрежно отбелязва: „Така и не сме разговаряли за това“.

— Не бях особено разгневена. Съжалявам, че те разочаровам, Джони. Предполагам, че го очаквах. Ти и Хуанита...

— Аз и Хуанита? Какво за мен и Хуанита?

— Тя имаше такова влияние над теб.

— О, помислих, че искаш да кажеш, че сме имали връзка.

— Е, имахте ли?

— О, не ставай смешна! Тя ми беше бизнес партньор. Трябваше да прекарваме много време заедно. Както и да е, щом дори не си била разгневена, когато си тръгнах, какво значение има какво сме правили с нея?

— Казах, че не бях особено разгневена или изненадана. Това не означава, че не бях разстроена. Помня, че се питах дали всъщност някога си ме обичал. Ти си имаше ясно очертан маршрут за посоката на твоя живот още от самото начало. Бог ми е свидетел, че майка ти дори ме предупреди за това. „Поддържай темпото му — каза ми тя — не му позволявай прекалено да избързва или ще избяга.“ Това, което не разбирам, е защо според теб аз бях подходящият човек, който да бъде до теб.

— Виж — каза Джони, гледайки я гневно над карираната покривка — винаги съм бил честен с теб. По време на медения ни месец, ако си спомняш, казах, че искам да продуцирам филми и искам да си до мен. Не знаех, че имаш тези безумни планове да правиш собствена агенция.

— По онова време няхах никакви планове. Просто се случи и няма нищо безумно в това. Агенцията ми в момента е една от най-добрите в Лондон и...

— Да, знам това, Пол. Имаш доста добра репутация. Направи това, което искаше, и успя. Не че съм искал да те спирам. Спри да ме изкарваш лош.

— Джони, някога не ти ли е хрумвало, че докато искаше да съм до теб, докато се бореше да уредиш филма, може би аз също исках ти да си до мен, докато аз се борех да уредя агенцията си? Подкрепата е истинска, когато се движи в двете посоки.

— Е, какво трябваше да направя? Да хукна към офиса си, после до Париж на среща за намиране на пари, а после да хукна към къщи, за да седна до теб, докато ти продаваш нечий първи роман в стил магически реализъм на проклетия Джонатан Кейн? Искала си да бъда едновременно на деветдесет и две места?

— Не, Джони. Просто исках повече да се задържаш вечер вкъщи, за да изравняваме темпото, да говорим за това какво правим и двамата.

— Но аз постоянно ти се обаждах и те молах да дойдеш на вечеря, постоянно те молах да дойдеш и да се запознаеш с всичките ми приятели, с хората, с които работех. Исках да бъдем двойка в по-голяма степен, исках хората да се запознават с теб и да ни канят на разни места заедно. Ти беше тази, която винаги искаше да си стоиш вкъщи.

— Там е работата. Стоях си вкъщи, защото винаги беше едностранчиво. Все трябваше аз да излизам и да се срещам с приятелите ти. Никога не ставаше въпрос ти да дойдеш и да се срещнеш с моите автори или моите приятели.

— Като сладката и чаровна Джоан Брок? Добре, добре, това го зачеркни, Пол, беше удар под кръста.

— Исках да сме заедно, Джони. Не през цялото време, но от време на време. Заедно, сами, и единственото време, когато това се случваше, бе прекалено късно нощем, когато ти бе прекалено уморен, за да правиш каквото и да е, ако ще си говорим за неща под кръста. Но не че имах нещо против това, Джони. Само ако се бе прибирал вкъщи, да легнеш до мен и да поговориш с мен, както преди, за нас, дори само за теб и твоите проблеми, щях да слушам. Но когато се изнесе, възможността за това също си отиде, колкото и да бях готова да опитам. Ти отрече съществуването на обичта и споделените изживявания, които бяхме имали в миналото. Тогава започнах да се питам дали някога си ме обичал. Разбираемо е. Не разбираш ли?

Тя очакваше, че Джони незабавно ще започне тирада в своя защита. За пръв път изразяваше толкова продължително и на глас мислите си относно отношенията им. Обикновено той я прекъсваше, налагайки ѝ своето ограничено виждане, но за пореден път той я изненада.

— Права си, Пол — каза тихо. — Всичко разруших. Сигурно няма да ми повярваш, но наистина мисля за това понякога. Помня какво преживяхме заедно. Но грешиш, когато казваш, че никога не съм те обичал. Обичах те. Истинската теб. Но никога не взех предвид това, че може би не искаш живота, който аз искам. Имах нужда от теб в онези ранни дни, когато започвах. Имах нужда от теб повече, отколкото ти от мен. Аз се нуждаех от подкрепа. Не мога да функционирам сам. Предполагам, че не съм достатъчно силен. Може да си искала подкрепата ми, но всъщност не си се нуждаела от нея. В това е разликата. Ти беше съвсем способна да се справиш и сама. Ако наистина искаш да знаеш, мисля, че си тръгнах, защото имах нужда да се опра на теб, но ти не беше подготвена да ме подкрепяш по двадесет и четири часа на ден и аз знаех, че никога няма да бъдеш, така че се магнах. Майка ми е била права. Прекалено бързо се движех. Винаги е било така. Никога не изчаквам другите. Никога не съм гледал на теб като на човек, при когото мога да се прибера и на когото мога да разчитам вкъщи. Просто винаги забелязвах, че ти си противничката на купоните, която все си седи у дома.

— А ти нямаш нужда от това?

Джони я погледна и Поли беше съкрушена от тъгата в кафявите му очи.

— Истината, Пол, е, че нямам представа от какво имам нужда вече. Помня онази Поли, за която се ожених. Обичах я и ако все още си нея, значи все още те обичам. Но ще е прекалено да очаквам ти да ме обичаш все още.

Още един екстреман момент. Тя усещаше напрежението в него, докато очакваше отговора ѝ.

— Джони, има толкова много неща, заради които те обичам, които никога няма да бъдат засенчени от промените в теб. Показахме се много различни един от друг, хора, които се правеха, че не знаят значението на думата компромис. Може би е било писано да се

разделим, но има част от теб, която винаги ще обичам, независимо от всичко. Знаеш това.

— Да — каза той, изправи се и застана зад нея, погалвайки я по врата. — Хайде, да се връщаме в хотела. Сигурно си доста уморена.

Някак бяха поръчали храна и я бяха изяли. По някое време Джони бе поръчал бутилка розе и бяха изпили и него. Той уреди сметката, докато придържаше Поли близо до себе си, сякаш се страхуваше, че може да му избяга и веднага щом влязоха в колата, той сложи главата ѝ да легне в скута му, както бе направил, когато се връщаха от Сиена по време на медения им месец. Когато завиха по булевард „Джей Еф Кей“ и минаха през портите на хотела, Джони я побутна по косата.

— По-добре да се изправяш. Това не е точно от онези хотели, където гостите пристигат, докато им духат.

Поли седна прилично и се изчерви, когато портиерът ѝ отвори вратата на колата. Джони я грабна за ръката и те изтичаха по стълбите към мраморното фоайе и нагоре по витата стълба. Той не светна лампите в стаята, нито провери съобщенията си, а просто я хвърли на леглото.

— Не мърдай! — заповяда.

— Къде ми е кокалът? — изсмя се Поли, заравяйки се в леглото. Тя гледаше, докато той се събличаше, и откри, че не можеше да се въздържи да не слезе от леглото, за да погали неговия малък, гол задник, съвсем бял на фона на почернялото му тяло. Застанала зад него, тя протегна ръка, за да докосне еректиралия му пенис. Той се обърна и се притисна към ленените ѝ панталони, свали ципа им, погали я и плъзна пръстите си в нея. Стояха заедно на лунната светлина и се възбуждаха взаимно, езиците им се редуваха да изследват устата на другия, ръката ѝ се движеше нагоре-надолу по пениса му, увеличавайки напрежението, докато той не изпъшка, а тя се изви под пръста му, галещ клитора ѝ.

Свършиха почти едновременно, но не съвсем, първо Джони, секунда-две след него и Поли, и той я върна на леглото, където легнаха един до друг, леко задъхани.

Изминаха една-две минути, преди да осъзнае, че той спи. Беше си оставила сакото в колата. Измъкна се тихо от ленените панталони, разкопча копчетата на блузата и махна сутиена си. Нежно повдигна

спящата глава на Джони на голите си гърди и го обви с ръце, преди и тя да заспи.

Първата ѝ мисъл, когато се събуди, беше: пак сме заедно.

Но Джони бе успял да се измъкне, без да я събуди и бе отишъл на снимачната площадка. На бележка на възглавницата пишеше просто: „Ще се видим довечера“.

Поли стана, препъвайки се от леглото и се запъти към банята, за да наплиска лицето си, разпознавайки със замъглени очи нещата на Джони, пръснати по мивката. Огледа се и не видя и следа от багажа си. Звънна на рецепцията и помоли да го качат горе.

— В коя стая сте, госпожо? — попита носачът, сякаш не знаеше. Да не би да усещаше следа от сарказъм в гласа му?

— Стая 502. Стаята на господин Де Сото.

— Ами разбирате ли, госпожо, господин Де Сото ни инструктира да занесем чантите в стаята на госпожица Атуел — 602, на горния етаж.

Господин Де Сото и госпожица Атуел. Две отделни стаи.

— Ще сляза да взема ключа — тросна се Поли и едва се удържа да не тръшне слушалката.

Гледката от ъгловата ѝ стая към залива бе поразяваща. Точно над тази на Джони, стаята ѝ бе идентична, с изключение на това, че нямаше тераса и вместо раирани пердета и обикновени бели покривала за креслата, тя имаше розово-зелена пъстра дамаска, без която спокойно можеше да мине. Подредените в средата на малката масичка цветя се оказаха от управата. За части от секундата тя се бе почудила дали не са от Джони.

Когато свърши с разопаковането, Поли вече бе убедена, Джони ѝ бе запазил отделна стая, защото е бил толкова несигурен за реакцията ѝ към него, колкото и тя за неговата. Вечерта вероятно щеше отново да събира багажа си, за да го пренесе долу, в стаята на Джони.

Тя отиде да се поразходи сред боровете покрай тенис кортовете. Малки бели спортни колички с надпис „Еден Рок“ на тях профучаваха покрай нея. Влизането в „Еден Рок“ бе включено в цената на стаята —

значи трябва да е 4000 франка на нощ, помисли си Поли — и реши да прекара деня там, на басейна и на терасата, построена в скалите, надвиснали над морето. Тя весело си поръча „Негрони“, надявайки се, че струва поне двадесет лири, и го прати на сметката на стаята на Джони. После се зае да получава тен. Имаше късмет. Кожата ѝ покафеняваше само след няколко часа на слънце.

Тя се върна в стаята си към 5:30 и се обади в офиса. Госпожа Флауърс докладва, че няма проблеми. За щастие не спомена за романа си. Поли се накисна във вана с „Флорис“, питайки се къде ли ще я заведе Джони за вечеря. Облече убийствено тясна рокля от черна коприна, която имаше стратегически поставени дипли на стомаха. Ровейки из кутийката си с бижута, тя откри малките черни обеци, които той ѝ бе подарил на втората им среща, когато я бе накарал да си пробие ушите. Щеше ли да си ги спомни? После си направи свободен кок ниско на тила и прикрепи от двете страни на главата си гребенчета от полирана черупка на костенурка. Лицето ѝ вече започваше да потъмнява и бялото около светлокафявите ѝ очи изпъкваше, правейки ги да изглеждат по-големи. Сложи лек пласт кафяви сенки и тясна линия прах за почерняне на клепачите, за да изглеждат по-плътни. Накрая направи две минавания със спирала, сложи малко бледа пудра на носа си и леко червило „Нощна роза“ на „Ланком“ на устните си, силно попито. Крайният резултат бе свежият, естествен вид, който знаеше, че Джони винаги бе харесвал.

Накрая взе парфюма си „Дюн“ на „Кристиан Диор“ и обилно се напръска. Беше готова. А сега, какво трябваше да прави? Тя се обади в стаята на Джони. Никакъв отговор. Е, беше само 7:00. Може все още да не са свършили снимките. Наистина трябваше да изчака да се чуят, преди да се приготви, но искаше да изчака, изглеждайки възможно най-добре.

В 8:30 все още седеше там, привършвайки броя „Венити Феър“, който обикновено се въргаляше из къщата в продължение на месец, преди да има време да го прочете. Тя звънна в стаята му отново. Звънна и на рецепцията и помоли да му предат да ѝ се обади, когато се появи, но ѝ казаха, че той вече се връщал, качвал се е до стаята си и отново е слязъл.

„Разбира се, помисли си Поли, той ме чака долу в бара.“ Тя почти изтича по стълбите като момиченце, представяйки си как той я

чака във фоайето, облегнат на перилата, поглеждайки към нея, казвайки нещо от рода на: „Ей, Пол, какво те забави толкова?“.

Не го виждаше никъде. Не можеше да се върне в стаята си, а и не искаше да седи сама в бара, затова излезе да се разходи надолу по булеварда към „Еден Рок“.

„Ще вляза и ще си поръчам още едно «Негрони» и ще го пиша на сметката на неговата стая, помисли си тя, чувствайки се лоша. Това ще го научи да не закъснява.“

Той седеше на маса на терасата. Беше с гръб към нея и бе прегърнал този, с когото пиеше. Не, беше повече от пийване. На масата пред тях имаше чинии с храна. Джони бе започнал да вечеря и докато се приближаваше, Поли видя, че бе в компанията на Хуанита Уайт.

Поли се канеше да извика, но името му заседна на гърлото ѝ. Гняв, разочарование и дълбока болка се превърнаха в твърда буца и тя почувства сълзите да се надигат във внимателно гримираните ѝ очи. Черното по клепачите и спиралата започнаха да се стичат по лицето ѝ. Когато се обърна и се затича към градината, тя чу гласа на Джони в главата си, както много пъти преди: „Отново рониш сълзи, а, Пол?“, и тогава две протегнати ръце я спряха и тя се остави да припадне на широки гърди в бяла фланелка.

Джони я бе видял, Джони я бе последвал. Тя го изчака да погали косата ѝ, както правеше винаги, когато я утешаваше, и тъй като той не го направи, тя вдигна очи към...

— *Хектор!*

Лицето му бе жестоко, язвително и съкрушително красиво.

— Точно така. Срецали ли сме се? Спрях те, защото ми изглеждаше отчаяна, но не те ли познавам отнякъде?

„Да, само че тогава няхах течаш по лицето си грим, помисли си Поли. Сигурно представлявам страховита гледка.“ Тя си спомни тихия му глас, който бе прошепнал в ухото ѝ: „Ако някога ми се удаде възможност да те целуна, ще направя всичко възможно да не я пропусна“.

— Да, на последната премиера на Конуей.

— О, да — каза той, въпреки че явно все още не можеше си спомни подробности.

— Бях там със съпруга си, Джони — твойт продуцент. Джони де Сото. Аз съм Поли де Сото. Поли Атуел. — О, боже, защо ломотеше

така?

— Разбира се. Чух, че ще идваш. А сега, добре ли си? Да не ти е лошо?

— Не, искам да кажа, не точно. Току-що преживях малък шок. Изведнъж се почувствах малко странно.

— От жегата е. Тя може да въздейства така. Може би е добре да дойдеш и да седнеш в „Еден Рок“ за секунда.

— Не!

Хектор се усмихна. Въпреки объркването си, Поли усещаше, че неудобството ѝ го забавлява и че той знае причината за него.

— Ами, мога ли да те придружа обратно до хотела? Отседнала си в хотел, нали? — Тя кимна. — С Джони ще вечеряте ли там тази вечер?

— Не. Джони има уговорка за вечеря с Хуанита Уайт.

— А, да. Хуанита долетя днес, за да види как върви малката ѝ инвестиция.

— Малката ѝ инвестиция?

— Нашият филм. „Господин Неподходящ“. Вложила е доста от парите на Горди Уайт в него. Джони постъпи хитро, като се сети за нея.

„Щом е знаел, че ще идва, защо ме покани по същото време“, запита се Поли.

— Слушай — каза Хектор, като я пусна и леко сложи ръка на кръста ѝ, за да я изпроводи по булеварда към хотела, — защо да не те закарам до моята вила? Готвачът ми може да ни приготви нещо.

— О, не, не бих могла. — Отговорът ѝ бе спонтанен и типично по английски, резервиран. Точно обратното на онова, което тя наистина искаше, и той го знаеше.

— Да, би могла. Би ли искала да се качиш до стаята си, преди да тръгнем? Колата ми е отпред.

„И оправи по някакъв начин тази мацаница по лицето си!“ Поли се вмъкна в стаята си и хукна към банята. Щеше да ѝ отнеме поне двадесет минути да се гримира отново както трябва. Не можеше да го кара да чака толкова дълго. Тя почисти грима си, наплиска потъмнялото си лице със студена вода и го остави така.

Той я чакаше на края на стълбите точно там, където по-рано вечерта се бе надявала да намери Джони.

— Изглеждаш прекрасно без грим — каза той, взимайки ръката ѝ. — Нямах нужда от него, а косата ти е чудесна. Толкова здрава, толкова блестяща — и с едно бързо движение той махна гребенчетата и развали кока, оставяйки косата ѝ да се разпилее по раменете. — Така е по-добре. Обичам косите. — Той се наведе и подуши косата ѝ бързо. — Обичам мириса на прясно измита коса. Хайде, да вървим.

Беше наел мерцедес със сгъваем покрив и седнала до него, докато той караше бавно по булевард „Кап“ към Антиб, Поли се чудеше дали някога пак ще се почувства толкова бляскава, возейки се в открита кола до кинозвезда в сладкия, ухаещ на въздух на Лазурния бряг.

26.

Хектор зави по страничен път и спря пред високи, боядисани в черно и златно железни порти, които отвори с дистанционно, промушвайки мерцедеса, докато те се плъзгаха настрани. Той я съпроводи към къщата, преди тя да успее да огледа наоколо. Вратата бе отворена за тях и висок прислужник с тюрбан и бяла туника до земята се поклони, докато те влизаха.

— Хюсеин, бихме искали малка вечеря навън до басейна. *Та буле*, салата, малко от студеното пиле, бутилка „Пулини-Монтраше“ и плодове. Става ли, Поли? — Но той едва ли очакваше да му отговори.

Първото ѝ впечатление бе, че се намира в някакъв египетски палат. Хладни стаи с високи тавани, мраморен под и високи арки вместо врати. Точно пред нея имаше прозорец от шлифован кварц и през него тя видя осветен правоъгълен басейн с палми, поставени стратегически на всеки ъгъл. Хектор натисна едно копче на стената, прозорецът започна тихо да се издига и те излязоха навън в нощта.

„Това не е истина“, помисли си Поли, когато седна на стъклена маса в другия край на басейна и погледна бледорозовата вила, осветена като дворец от приказките. Над главата ѝ, сякаш искаха да я върнат на земята, самолети се спускаха тихо в тъмносиньото небе, запътили се за приземяване на летището в Ница с мигащи светлини на опашките.

— Прекрасно е — промълви Поли. — Кой...

— Араби. Ливанци. И добавиха Хюсеин. Той е дошъл от Судан през Тунис. Грижи се за мен доста добре.

„Чудя се дали Джони знае за Хюсеин. Дали това няма да създаде още проблеми за бюджета? Е, помисли си Поли горчиво, има си Хуанита, която да му ги решава.“ Тя си взе едно пилешко бутче и отхапа голяма мръвка.

— Точно така — промърмори Хектор, като я наблюдаваше. — Освободи се от него.

— От какво да се освободя?

— От онова, което толкова те беше разстроило. Не искам да питам какво е било. Просто искам да те развлека малко, да отклоня

мислите ти от него, за да се насладиш на почивката си.

„Той знае, помисли си Поли, той знае точно какъв ми е проблемът. Е, карай да върви.“

— Добре ли върви филмът? Джони ми разказа за сцените, които си направил с жените и с Джулиан. Изглеждаше много доволен.

— Не се чувствай задължена да поддържаш разговор — каза той кратко, — просто се отпусни. Хюсеин ще ни донесе ментов чай за добро храносмилане и после ще те закарам обратно.

За своя изненада тя откри, че е разочарована от това, че той не поиска нищо от нея. Беше прекалено хубаво, за да е истина. Той имаше успокояващо въздействие. Почувства се в безопасност с него, временно защитена от несигурното поведение на Джони. И дори не трябваше да прави признания в отплата за вечерята си.

В колата той каза:

— Утре ще те изведе с лодката, която съм наел. Ще караме по крайбрежието, ще обядваме в Сен Тропе, ще се върнем и ще плуваме. Съгласна си, нали?

Тя кимна, усмихвайки се в тъмното. Дори нямаше нужда да го обмисля. Той щеше да се погрижи за всичко.

— Ще те взема в десет сутринта. Носи си крем против изгаряне. Наистина можеш да изгориш на вятъра. — И после вече бе изчезнал.

Тъкмо заспиваше, когато телефонът звънна и Джони каза:

— Пол? Как си? Звъннах в стаята ти, но ми казаха, че си излязла. Извинявай, че закъснях толкова. Бях зает, бизнес среща, затова...

Бизнес среща! С Хуанита! Същият стар Джони.

— Бях заспала...

— О, Пол, извинявай. Оставям те да спиш. Ще ти се обадя сутринта.

— Не преди 10:30 — чу се тя да казва. — Искам да си поспя.

В 10:30 на другата сутрин Хектор държеше ръката ѝ, докато тя се качваше на яхтата му в яхтклуба на „Жуан ле Пин“. Яхтата се оказа дванадесетметрова моторница с кабина под носа и място за сядане зад руля. Хектор сам управляваше, движейки се с около тридесет възела по целия път до Сен Тропе. Като начало Поли застана до него и те си крещяха един на друг, за да надвикат сблъсъка на кораба с водата и

плискането от двете страни. После Поли се опъна по гръб, гледайки към яркосиньо небе над нея. Не беше ходила в Сен Тропе от дете и го очакваше с нетърпение. Когато спряха в малкото преградено пристанище, Хектор даде на собственика му 500 франка, за да им намери място за моторницата, докато обядват.

— Само така става — обясни той на Поли. — Да държиш кораб в разгара на сезона, излиза скъпо. Още 300 лири ще трябват за бензин.

Поли се задави. Всичко това от бюджета на Джони ли щеше да дойде? Изглеждаше голямо разточителство на фона на обяда им, който се оказа парче пица, което ядяха, докато обикаляха насам-натам. Хектор като че ли не искаше да я въвлича в разговор и Поли бе някак благодарна. Започваше да се успокоява след шока от напрегнатия разговор с Джони, краткия момент на интимност и последвалото разочарование, когато го видя с Хуанита.

Докато пътуваха обратно, Хектор продължаваше убедителното си мълчаливо изпълнение, хищните застинали черти на лицето му бяха скрити зад тъмни очила, докато стоеше зад руля, и Поли откри, че хвърля тайни погледи към почернелите му крака, обути в къси бели гащета, и към черните косми в средата на гърдите му.

Когато почти бяха стигнали Жуан, той изви наляво и пусна котва.

— *Baie des Millionaires* — каза ѝ той. — Ще плуваме в Залива милионерите.

Поли се засмя. Огледа се наоколо и забеляза покривите на елегантните къщи между боровете, видя широки каменни стъпала, водещи от брега до една от къщите и няколко тунела нагоре през скалите. Тук-там се виждаха хора по терасите, на които им сервираха питиета. Хектор окачи стълба от едната страна на лодката.

— Плувай до онзи сал. — Той посочи към сала, който подскачаше по средата на страхотен залив и имаше надпис „Частен“ отстрани. Нямаше никого наоколо, въпреки че и други лодки стояха в пристанището и Поли виждаше хора на палубите. — Качи се на него и ме чакай. Скоро ще дойда.

Поли бе чувала колко замърсено е Средиземно море, но за нея водата в Залива на милионерите беше мечта. Тя усети внезапен прилив на щастие. Като се остави настрана фактът, че плуването в морето е толкова по-освежаващо от плуването в басейн, почивката ѝ се превръщаше в нещо като приключение. Да плуваш в Залива на

милионерите! Какво би казала госпожа Флауърс, ако я видеше сега? Поли се изкикоти и се качи на частния сал, принадлежащ на някой милионер. Тя приглади косата си назад и си представи, че прилича на Урсула Андерс, когато излиза от водата в „Доктор Не“. Огледа се и видя Хектор да плува към нея. Стигна до сала и когато се качи, Поли видя, че е напълно гол.

Той се изпъна до нея по гръб и тя видя дългия му член да виси през бедрото му. Явно се бе пекъл напълно гол, тъй като кожата му беше еднакво тъмна навсякъде.

Поли носеше цял бански без презрамки и на Хектор му трябваха около двадесет секунди, за да го смъкне бавно от тялото ѝ. После се наведе над нея и долепи уста до лявото ѝ зърно. Започна нежно да го смуче, докато то се втвърди и тогава се зае с другото, леко разделяйки краката ѝ през това време. Тялото на Поли беше топло от слънцето и напълно отпуснато. Тя усещаше как пенисът му бавно се втвърдява между краката ѝ. Той се премести целия върху нея, вдигна глава и я погледна, слагайки пръст на устните ѝ, за да я накара да мълчи, когато отвори уста да му каже нещо. Тя започна да смуче пръста му и той изведнъж се усмихна широко, наведе главата си и плъзна език в устата ѝ. Малко след това вече я хапеше, устните му се впиха в нейните. Тя усети, че става съвсем мокра и той също го усети и насочи пениса си към входа на вагината ѝ. Тя обви ръце около него и го дръпна надолу към себе си, стискайки голите му задни части и помагайки му да влезе в нея. Той започна да я чука много силно, почти грубо, но тя откликна, надигайки таза си към него.

Докато свършваше, той нададе вик, който отекна в залива. Докато лежеше върху нея, усещаше как салът бясно се люлее под тях.

— Знаеш, че целият залив ни наблюдаваше от терасите — прошепна той в ухото ѝ.

— Не ми пука — каза Поли и наистина го мислеше.

Те доплуваха до лодката голи, дърпайки банските след себе си. В един момент се изравниха, махайки с крака, целуваха се и се притискаха един към друг. Тя се качи по стълбата пред него и той се приближи зад нея, сложи я да легне по корем и легна върху нея.

— Някога чукали ли са те отзад? — прошепна той.

— Не.

— Искаш ли?

— Не.

— Тогава няма да продължавам. — Той я покри с хавлиена кърпа. — Нали знаеш, че сме много по-близо до брега, отколкото на сала. Те наистина могат да ни видят съвсем ясно, ако въобще гледат.

Той обу плувките си и издърпа котвата. Тя застана до него на руля и той я прегърна, управлявайки с другата ръка. Поли сложи глава на рамото му и си помисли, че докато лодката навлизаше в пристанището на светлината на залязващото слънце, сигурно изглеждат като от сълзлива реклама или клип от Ем Ти Ви, както стояха прегърнати. Но не ѝ пукаше. Почувства се на около двадесет и две години.

Когато влязоха в колата му, тя знаеше, че той по-скоро ще я закара в неговата къща на булевард „Кап“, отколкото обратно в хотела. „Той прави с мен каквото си поиска, помисли си Поли, но да става каквото ще. Майната му на Джони!“

Докато караха нагоре по хълма, Хектор започна нежно да ѝ говори:

— Тази сутрин, докато ти все още спеше, станах много рано и отидох на пазара в стария Антиб. Толкова съм свикнал да ставам заради снимки, че и сега се събудих рано. Днес е почивният ден на Хюсеин. Отидох до пазара. Дотам се стига за половин час, лека-полека, и купих плодове, зеленчуци и цветя и ги донесох вкъщи за вечерята ни довечера.

— Ще ядем цветя?

— Не, разбира се, че не, но ги пръснах навсякъде из къщата, за да те поздравяват, където и да отидеш. Ириси. Онези огромни слънчогледи. Ще видиш. Ще хапнем лека вечеря — доматена салата с маслини, малко скариди с лимонов сос, може би малки аспержи. Малко сирене. Нищо прекалено тежко. Нали искаме да се чувстваме приятно. Ще правим секс цяла нощ.

Цветята бяха невероятни. Поли не можеше да не си припомни непохватните опити на Джони в апартамента му на Маунт стрийт. Хектор приготви вечерята и я занесе горе в спалнята на поднос. Ядоха с кръстосани по турски крака на леглото, голи, с подноса между тях, хранейки се взаимно. Той галеше гърдите и, като дъвчеше парче хляб и сирене, докато в един момент Поли не можа да издържи и минута повече и избута настрана подноса. Това ли бе наистина поведението на

една четиридесет и няколко годишна дама от литературните среди? Очевидно да, след като го желаше на редовни интервали през цялата нощ.

Той говореше само за нея: за тялото ѝ, лицето, ръцете, краката, какво иска, как може да ѝ достави удоволствие.

На сутринта се измъкна за снимки, без да я събуди и тя спа до обяд. Намери хавлия в банята и тръгна боса по мраморните стълби надолу, за да намери кухнята. Докато прекосяваше на пръсти — защо, не знаеше — антрето, пред нея в коридора мръдна сянка и тя извика силно.

Беше Хюсеин.

— Мадам иска закуска? Чай? Кафе? — Той не изглеждаше ни най-малко учуден да я види.

— Да, моля — каза Поли, загръщайки се плътно в хавлията.

Той ѝ сервира кроасани, горещи кифлички и мед и димящо кафе на малка сгъваема масичка на терасата. Облегнат на висока тънка ваза с една-единствена червена роза в нея, стоеше квадратен бял плик от тънък пергамент с нейното име отгоре. Почеркът му беше едър и неравен.

„Нямам търпение отново да бъда с теб.

Когато си готова, Хюсеин ще ти извика такси, което да те върне в хотела. Имам снимки и може да закъснея, иначе щях да ти предложа да прекараш деня в къщата. Ще се обадя.

Вземи вана и използвай маслото в стъкления флакон. Мирише на рози, на рози и орлови нокти.“

Поли почувства неудържим импулс да се разрови в чекмеджетата му, гардероба, бюрото. Колко ли жени бяха идвали в тази къща преди нея, въпреки че той бе прекарал в нея само няколко седмици?

Появи се Хюсеин.

— Напълних ваната ви, мадам.

„Откъде знаеше? Беше ли прочел писмото?“ Тя кимна, че е готова.

Докато лежеше във ваната, тя се питаше на колко ли години беше Хектор. Беше по-млад от нея, но с колко? После почувства силна вина и тъга, докато си мислеше колко доволна щеше да бъде Джоан от нея.

Когато пристигна в хотела, поиска ключа си. Чувстваше се смутена и се чудеше дали всички знаеха, че не беше спала в леглото си, дали *valets d'etage*^[1] не я обсъждаха дори в момента с камериерките в пералното помещение.

---

[1] прислужниците на етаж (фр.). — Б.пр. ↑

Два дни по-късно Хектор все още не ѝ се бе обадил и Поли изпадна в неудържима паника. Джони се обаждаше и ѝ оставяше маниакални съобщения на рецепцията, които тя игнорираше. Нека да се поти!

„Глупците се хвърлят с главата напред, каза си тя. Как можах да съм толкова глупава! Слънцето ме замайва и започвам да си мисля, че съм привлекателна като Синди Крауфорд. Сигурно съм била побъркана. На някакъв отегчен актьор му се приисква нещо набързо и аз се пъхам право в ръцете му, в буквалния смисъл. Лежа на някакъв сал съвсем гола и предполагам, че той въобще не забелязва как гърдите ми увисват настрани, вместо да стърчат нагоре. Сигурно си е изкривил врата, когато ги смучеше.“

Дотогава си бе спомнила нещо по-зловещо. Той не беше използвал нищо. С колко ли други жени е бил през годините? Сети се за нелепия край на вечерта си с Едуард Холанд. Защо си бе помислила за СПИН, когато беше с горкия Едуард, а въобще не ѝ бе хрумвало да каже каквото и да е на Хектор — въпреки че какво можеше да направи? Да му каже да доплува обратно до лодката и да си донесе кондомите като добро куче?

До болка искаше да е с него и на третия ден знаеше, че няма смисъл. Оставаха ѝ само четири дни от почивката и тя трябваше да го види. Звънна на МСР (Многострадалната Рейчъл, както я наричаше Джони, която бе повишена до продуцентска секретарка за филма) в офиса в малкия хотел в Жуан, където хората от снимачния екип бяха натъпкани като сардини. Рейчъл стоически работеше на лаптопа си на тридесет и шест градусова жега с телефон, който почти непрестанно се повреждаше, и стенещ вентилатор поради липсата на климатик.

— Обзалагам се, че в Холивуд не е така — изстена тя, докато говореше с Поли, ставайки на минутата по-малкострадална. Трябва да използвам факса на хотела, а на тях това никак не им харесва. Той е в офиса зад рецепцията и те не ме пускат без разрешение и никога не си правят труда да ме уведомяват, че съм получила факс. Ако не беше

фактът, че чукам един от електротехниците и той е най-добрият, с който съм се чукала, мисля, че да полудея.

Поли бе малко скандализирана от доста директните откровения на Рейчъл. Не си я спомняше като такава развратница, пък коя беше тя да я съди?

— Горката ти — прояви тя съчувствие. — Рейчъл, чудех се дали бих могла да отида и да погледам как снимат? Дали ще имат нещо против, ако отида на площадката? Какво ще кажеш?

— Не, не вярвам. — Тонът на Рейчъл подсказваше, че те дори нямаше да я забележат.

— Има ли нещо интересно в снимките следващите ден-два?

— Ами утре сутринта снимат на стария пазар в Антиб. Много е красиво. Плодове, зеленчуци и пазарящи се хора. Истински стар уличен пазар. Това е сцената, в която Джулиан отива там да пазарува.

— А Хектор... играе ли в нея? — Поли с усилие прикри вълнението си.

— О, да, естествено, той я следи. В тази сцена ние за пръв път знаем, че може би той смята да ѝ стори нещо ужасно, като на другите жени, тъй като той не ѝ показва, че е там, въпреки че са спали заедно няколко пъти. Ще бъде доста зловещо. Непрекъснатото очакване дали Хектор ще се прояви.

— Какво искаш да кажеш?

— Скъпият ти съпруг — извинявай, Поли, но Джони наистина е копеле понякога — си е втълпил, че тези обири, които се случват напоследък тук, могат да се използват като реклама за филма. Американски милионери се разхождат с купища пари в брой — вероятно защото хотел „Кап“ не приема кредитни карти — и после се чудят защо ги удрят по главата и ги обират. Джони се залови да убеждава Хектор да направи интервю за приликите между това как във филма господин Неподходящ пречуква жените и модела на истинските престъпления, случващи се тук в момента. Естествено Хектор въобще не е навит и Джони е бесен, а атмосферата на площадката е напрегната.

— Тогава да не ходя, а? — попита Поли тревожно.

— О, боже, не, върви! Ще кажа на Спайдър да те чака. Повикването е в осем, за да се използва светлината, но осветителите и

сценичните работници ще бъдат там преди това, така че иди, когато искаш. Те ще бъдат там цялата сутрин.

Поли си помисли, че ще е прекалено, ако попита по кое време ще дойде Хектор. Трета поредна вечер си поръча румсървис и въпреки бележката от Джони, пъхната под вратата с покана за вечеря. Какъв бе смисълът? Тя изпита самосъжаление. Една почивка не биваше да се прекарва в седене в хотелската стая до телефона, очаквайки господин Неподходящ да се обади.

В девет на другата сутрин тя взе такси до Антиб. Бързо намери екипа. Група от ниски, дебели французойки, облечени в черно и с беззъби усмивки, ѝ подсказаха. Спайдър се опитваше да ги накара да се отместят и в същото време сграбчваше за яките разни деца, които се промъкваха да пипат камерата. Сценичните работници бяха инсталирали релси по дължина на една от пътеките на пазара и операторът загряваше, като се движеше с камерата нагоре-надолу. Неговият помощник се бе заел да оцветява календар на квадрати, залепен отстрани на камерата. Опитвайки да се представи като част от работния екип, Поли се представи на Спайдър и го попита какво означават тези квадрати. За нейна изненада Спайдър, здрав двадесет и пет годишен младеж с фланелка без ръкави, която известяваше, че той е „Роден да дивее“, с мускули, които говореха за редовни тренировки, се изчерви.

— Не включват вас, госпожо Де Сото — каза той. — Честно!

— Какво не включва мен? — Поли бе озадачена и малко обърквана от обръщението. Не бяха я наричали така от доста дълго време.

— Картата на камерата. Това е игра, която играят при всеки филм, който правят заедно.

— Кой са те?

— Бил, помощникът по фокусирането, и Кен, звукооператорът. Цветовете на картата показват какъв цвят бикини носи момичето, което отговаря за сценария, в определен ден. Разбират това, когато снимат от нисък ъгъл и се налага да лягат на земята.

— А, разбирам. — Поли направи усилие да навлезе в нещата. — Празното квадратче означава, че тя носи бели гащи?

— Страхувам се, че не. Тази не си пада по белите. Означава, че не носи никакви! — Грамадният Спайдър се изчерви отново.

— *Araignée! Viens là, s'il vous plait.*^[1]

— Това е Анри, режисьорът. Все се шегува с мен. *Araignée* означава паяк^[2]. Не бих имал нищо против, само че на френски думата е от женски род. По-добре да вървя. Готови са за снимане на първата сцена и трябва да повикам актьорите. Госпожо Де Сото, ако нямате нищо против, може би ще участвате в тази сцена? Нали знаете, да обикаляте пазара, да купувате разни неща?

— О — възкликна Поли доволно, — от местните ли?

— О, не, ще бъдете английска туристка. Има много такива. Всичко е съвсем автентично.

— Благодаря — измърмори тя и започна да обикаля щандовете.

Видя паркирана в далечния край каравана и телевизионна камера до нея. Може би в края на краищата Хектор даваше интервю. Но докато се приближаваше, тя чу гласа на Джони:

— Лично аз, *franchement*^[3] трябва да кажа, че престъпленията може да са имитация на престъпленията от филма. Снимките предизвикват много вълнения тук и...

— Няма потвърждения, че престъпниците са били плейбои, господин Де Сото, освен ако, разбира се, вие нямате някаква вътрешна информация?

— Аз? Не. О, не. Просто казвам, че звучи като „Господин Неподходящ“. Може би са чули за нашия филм и това им е дало идеята.

Поли се обърна кръгом. Понякога Джони наистина звучеше както Рейчъл го бе описала: копеле. Момиче, стиснало преносима дъска, се сблъска с нея.

— Опа! Наистина съжалявам. Успях се. Проклетата жега. Анри ужасно ще се ядоса — каза момичето, отговарящо за сценария.

Поли не можа да не се запита дали е намерила време да си обуе гащичките.

— Всички да запазят тишина, моля! — извика Спайдър. — Това се отнася и *avec vous aussi*^[4] — добави той на бърборещите домакини, които се закискаха и му махнаха с ръка.

— Сцена 34, първи дубъл — извика тонрежисьорът и Поли го видя тихо да се появява от сянката на тясна уличка.

Беше вълнуващо, почти сякаш и тя участваше във филма, което всъщност бе така. Видя Спайдър бясно да ѝ говори без звук: „Не зяпай

Хектор, гледай към щандовете, гледай към плодовете и зеленчуците, прави се, че купуваш нещо“.

Но Хектор вървеше право срещу нея, гледайки я в очите, щастлив да я види, правейки движения с устните си, сякаш я целува. Със сигурност не искаха всичко това да бъде снимано. После осъзна, че той е с гръб към камерата, която го следваше, докато той се движеше из претъпкания пазар. В следващата сцена Джулиан щеше да вдигне очи, докато купува плодове, да се обърне към камерата и Хектор да изчезне от кадър. Междувременно камерата следеше само него, но публиката щеше да знае точно кого преследва — не нея, Поли. По-добре да се маха от тук. И все пак, ако се обърне и побегне, би изглеждало така, сякаш бяга от Хектор. Можеше единствено да продължава да се движи напред, докато пътищата им се пресякоха и тогава той пхна хартийка в ръката ѝ.

Дали заснеха това? Поли се огледа ужасена да види дали някой бе забелязал и режисьорът изкрещя „Стоп!“.

— Коя е проклетата жена, която току-що съсипа последния дубъл? В сценария няма човек, който зяпа във всички посоки като в шоуто на „Пънч и Джуди“, докато Хектор минава наблизо. — Помощник-монтажистката почти плюеше от раздражение.

— Ш-ш-шт! Това е съпругата на продуцента.

— Бившата. Той я заряза.

— Заради коя?

— Някой казват, че заради Персил.

— Коя е Персил?

— Ти откъде падаш? Така викаме на лейди Уайт^[5]. „Персил“ измива до по-бяло. Хуанита — по-бяла от бялото. Схващаш ли?

— Разкарай се. Тя е курва. Дори скъпият Джони не може да е толкова глупав. Тази изглежда доста мила лелка.

„Не осъзнават ли, че ги чувам?“ Поли беше смаяна. Не стига, че бе унижена, задето бе провалила дубъла, а сега трябва да слуша и всичко това. Тя разгъна бележката на Хектор.

„Вечеря? Довечера? В девет? «Еден Рок»? Кимни, ако си съгласна.“

Може да беше „мила лелка“ в очите на екипа, но това не пречеше на една световна кинозвезда да я покани на вечеря. Тя погледна към Хектор, който се връщаше към нея за следващия дубъл и закима като луда.

— По дяволите! Разбирам какво имаш предвид. Госпожа Де Сото дори не може да си държи главата неподвижна. По-добре да я махна оттам — чу тя Спайдър да казва, преди да се обърне и да избяга.

Докато си пробиваше път сред тълпата зяпачи, блокирали пътеките на пазара, тя налетя право на Джони.

— Ето къде си била, Пол! Оставям ти съобщения денонощно. Къде беше?

— Наслаждавам се на почивката си. Не е ли това, което очакваше да правя? — Сварена неподготвена, Поли бе ненужно рязка.

— Виж, какво, по дяволите, съм направил? Имам филм да продуцирам. Не мога да се грижа за теб всяка секунда от деня. Бъди разумна, Пол. Знаеше, че ще бъде много зает. Не е нужно да се дразниш. Както и да е, ето какво ще направя. Ще те заведа на вечеря довечера. На малко местенце нагоре по крайбрежието. Далече от тези кретени на площадката, които ме влудяват. Да се срещнем във фоайето в 8:30? Ще пийнем в „Еден Рок“ от скъпите вина и после ще отплаваме. Опитай да си в добро настроение дотогава. Ще се видим.

— *Джони!* — извика тя, но той беше отминал, махайки ѝ за довиждане, без да се обръща назад. И сега какво щеше да прави? Да хвърля чоп? Хектор реши проблема вместо нея, като изпрати по Хюсеин едва ли не цял розов храст с прикрепена бележка с думите: „Не забравяй! Девет часа. Хектор“.

Поли се чувстваше достатъчно уверена да облече роклята, която Джони винаги бе наричал нейната лятна *pièce de résistance*^[6]. Беше съвсем семпла. За Джони, който ѝ я купи в една от редките си прояви на изискан вкус, тя струваше цяло състояние и излагаше на показ по-голямата част от прелестите ѝ. Поли беше на тридесет и пет, когато той я купи. Можеше ли все още да носи безбожно скъпа и оскъдна дреха без презрамки и това да не е грешка? Къде пишеше, че не може? Поли пренебрегна думите, които постоянно изскачаха в ума ѝ като навит на пружина палячо: цвят на кожата. Тя имаше тен, гладка кожа и лунички, а не червеникавокафяви петна. Това беше нейното тяло, така че знаеше кое какво беше. Всички онези статии в списанията пишеха глупости.

Разбира се, Джони я чакаше във фойето.

— Боже мой, *pièce de résistance*! Мислех, че си я прибрала някъде завинаги. Нямаха маса за след девет, така че по-добре да се раздвижим. Няма време да пийнем тук. Съжалявам.

Но Поли се бе запътила навън по широкия булевард към „Еден Рок“.

— Е, добре, Пол. Чакай ме. Но ще трябва да сме бързи.

Хектор бе подранил. Вече беше на бара и тръгна към нея, протегнал ръце да я прегърне.

— Изглеждаш истински съблазнителна! — Той я прегърна. — О, здравей, Джони. Ще пийнеш ли с нас?

— По-скоро обратното, но да, защо не. Не можем да се бавим. Ще ходиш ли на някое интересно място, Хектор?

— Ще вечерям тук с прекрасната Поли. По-интересно не може да е.

Джони я погледна и Поли не можа да понесе изражение на разочарование и мъка по лицето му. Искеше да се отърве от него колкото се може по-скоро.

— Съжалявам, Джони. Опитах се да ти кажа на пазара, но ти просто не искаше да слушаш. Вината е твоя. Никога не слушаш. — Започваше да говори прекалено лични неща пред Хектор.

— Няма да пия. Благодаря. Промених си решението. Трябва да отида някъде. — Джони бърбореше, все още зяпнал Поли.

— Хектор, ще влезем ли вътре да вечеряме? Умирам от глад.

— Нищо по-лесно. Чао, Джони. До утре.

Поли не го погледна повече, не погледна към никого, докато *maître d'hôtel*^[7] не ги настани на маса до прозореца с изглед към морето. Тя гледаше как един сал с надпис „Еден Рок — Кап д'Антиб“ се издига по водата и изглежда много самотно, изоставен от хората. Горкият Джони! И той щеше да е самотен, без да има какво да прави цяла вечер, но щеше да му е за урок. После бързо погледна към Хектор.

— Съжалявам. Той си мислеше, че ще вечеряме. Не успях да му кажа, че съм ангажирана.

Хектор ѝ поръча коктейл.

— Двамата все още ли сте женени?

Тя кимна.

— Не е моя работа, разбира се, но защо не сте се развели?

— Не знам — каза Поли, — просто не знам.

— Обичаш ли го все още?

„Ако го обичах, щях ли сега да съм с теб?“

— Разбира се, че не.

— В противен случай какво щеше да правиш тук с мен? — Беше обезпокоително как четеше мислите ѝ. Или пък не беше. — Може би се опитваш да го накараш да ревнува. Да съживиш малко интереса му? Няма да ми е за пръв път да бъда използван по този начин.

— Аз не те използвам!

— Успокой се, Поли.

— Извинявай. Какво искаш да кажеш с това, че няма да ти е за пръв път?

— Изглеждам добре до жените. Те се чувстват специални. Оставям нещата да бъдат такива. Понякога те дори не осъзнават, че имам чувства към тях. Веднага щом гаджето или съпругът започне отново да проявява интерес, те се връщат при тях.

— Но аз не съм такава. На мен наистина ми пука...

— Наистина ли, Поли? Господ да те благослови. Бракът ви добър ли беше?

— Да.

— По какъв начин?

— Той ми беше приятел. Бе толкова различен от типа мъж, за когото се виждах омъжена, че не можех да повярвам. С него се чувствах интересна.

— Ти си интересна.

— Сега може би, но израснах с мисълта, че съм обикновено английско момиче, тромава провинциалистка, че в мен няма нищо екзотично, което да привлече мъж като Джони. А той ме разсмиваше. Най-хубавото бе, че и аз го разсмивах. Не знаех, че мога да разсмея някого, преди да срещна Джони.

— И какво се обърка?

— Не знам. Или може би знам. В много отношения Джони бе малко момченце. Вероятно все още е. Ентусиазмът му бе едно от нещата, заради които го обичах най-много, но когато ставаше дума за работата му, неговият ентусиазъм ставаше маниакален.

— Престъпен.

— Не съвсем. Често се среща. Аз бях много увлечена в работата си и знам, че исках и той да прояви интерес към това. Просто не действаше и в двете посоки. Хектор, това е абсурдно. Прекалено много говоря за себе си. Ами ти? Бил ли си женен?

Хектор сякаш не я чу.

— Ами деца? — попита я той.

— Не сме обсъждали темата много-много. Джони не е казвал, че не иска, но така и не стигнахме до планирането на дете. Така че си останах на противозачатъчни. Освен това той си има Луана.

— Срещала ли си някога майка й?

— Никога. Нещо ужасно се е случило там и това е голяма тайна. Никой не знае. Джони не иска да говори за това.

Хектор се наклони напред и взе ръката й.

— Горкото момиче. Искаш да кажеш, че никой не ти е казал?

Поли поклати глава, смаяна.

— Искаш ли да ти кажа?

— Знаеш ли?

— Всъщност, да. Но историята е потискаща. Не искам да те отвратя от храната. Ще ти разкажа по време на кафето. Хайде, започвай.

Поли започна да яде без притеснение, не защото бе особено гладна, а защото нямаше търпение да стигне до кафето и да чуе за Едит.

— Е? — каза тя, когато им сервираха второто кафе.

— Какво? Искаш ли чаша „Арманияк“ или нещо друго? Извинявай, трябваше да попитам по-рано.

— Не. О, да, добре. Няма значение. Разкажи ми за Едит, Хектор. Не мога да чакам и минута повече.

— А, за нея ли? Луда със самоубийствени наклонности. Тежък случай на следродилна депресия след появата на Луана. Нещата се проточили с години. Веднъж взела свръхдоза и когато Луана се върнала от училище, я намерила в безсъзнание. Горкият стар Джони никога не разбрал какво си е навлякъл. Явно тя е истинска красавица. С Джони се събрали, когато тя била още дете, и той си мислел, че е на седмото небе, искал да си имат семейство, не можел да разбере защо тя не иска да се омъжи за него, а той отчаяно искал. После се оказва, че е силно депресирана и всичко може да отключи нов пристъп. Все едно

да живееш с бомба с часовников механизъм. Дали няма да се върнеш от тежък работен ден и да намериш жена си с глава във фурната. После тя го поразява с върховното смъртоносно оръжие.

— Какво? — Поли бе съкрушена.

— Напуска го.

— Знам.

— Ами, помисли. Тя си отива с думите: „Аз никога няма да бъда достатъчно добра за теб, не искам да ти тежа като камък на шията, ще си бъда нещастна сама, а ти можеш да се изяждаш от вина заради мен до края на живота си“. Очарователно! После идваш ти и става още по-лошо.

— Какво искаш да кажеш, за бога?

— Ами, разбира се, тя си седи там, в Батърси, или където и да е, молейки се той да се обади и да я покани да се върне при него, но какво прави той? Среща теб и се жените. Сега, когато сте се разделили, тя вероятно чака повикване. Но онова, което не мога да разбера, е защо Джони не ти е казал? Предполагам, че се чувства прекалено виновен.

— Аз също не разбирам. Невероятно е. — Поли бе вбесена. Толкова типично от страна на Джони да пази в тайна нещо толкова важно. Типично! — Ти как разбра това? — попита тя Хектор.

— О, боже, не си спомням. Беше от някой познат.

Тя се канеше да попита за подробности, когато дойде сметката. Хектор извади кредитната си карта на „Америкън Експрес“. Келнерът изглеждаше притеснен.

— Съжалявам, мосю. „Еден Рок“ не приема кредитни карти. Правило на заведението. Ако мосю има пари в брой или може би...

Хектор избухна.

— Тази сметка е за почти 200 лири. Това е Ривиерата. Клиент на този хотел е бил обран онзи ден. Ваши маскирани престъпници спират колите и изтръгват бижутата на хората. Кой идиот се разхожда наоколо с пачки банкноти в портфейла си?

— Мосю. — Келнерът не се извини, нито предложи нещо обобщаващо свиване на раменете по галски. Просто си чакаше парите.

— Ще ви кажа какво. Можете да го сложите на сметката на господин Де Сото. Той е отседнал тук, в хотел „Кап“.

— Без разрешението на господин Де Сото, мосю...

— Аз съм отседнала тук, в хотела — каза Поли бързо. Тя мразеше скандали в ресторантите. — Ако приемете да се подпиша, че ви дължа сумата, до утре ще донеса пари в брой. Нека напиша сметката. Аз съм госпожа Де Сото.

Келнерът изчезна, за да се посъветва с шефа си и се върни, кимайки. Той дори не погледна към Хектор, докато Поли подписваше сметката.

Джони все още беше в бара, когато те напускаха ресторанта. Бе много пиян. Той залитна към Поли.

— Остави те да платиш вечерята, нали? Откакто е пристигнал, прави това приблизително веднъж седмично. За удобство забравя, че не взимат кредитни карти. Онази бедна грозница, която беше обрана преди няколко седмици, вечеря тук с Хектор и трябваше да плати сметката. Мисля, че се вживява прекалено много в ролята си.

Поли не му обърна внимание. Единственото, за което можеше да мисли, беше фактът, че той не ѝ бе казал за Едит.

— Виж, Пол, той чака. По-добре тичай след него. Обаче не очаквай земята да се продъни. Ако питаш мен, той играе и за двата отбора, но не е за никой от тях.

— Е, не съм те питала, затова млъкни.

Тя се обърна кръгом и налетя на Хектор.

— Искаш ли да направим нощно къпане? Чух какво каза Джони. Какво ти казах за това, че излизам с някоя жена, за да накарам мъжа ѝ да ревнува. Май имаше успех при твоя бивш съпруг. Тя очакваше, че ще я заведе във вилата си, но за нейна изненада, той потегли към яхтклуба и я заведе на борда на лодката. Заливът на милионерите бе още по-красив през нощта със светлинките от свещи, мъждукащи между боровете, докато хора вечеряха на терасите.

Той съблече всичките си дрехи и се гмурна гол.

— Ще се видим на сала.

В залива бе тъмно. Ако хората по терасите я виждаха, щеше да бъде само силует. Нямахше да разберат, че е гола. И все пак Поли се съблече нервно.

Водата беше много по-студена, отколкото в онзи следобед, когато бяха идвали тук. Поли плуваше бавно, неуверено. И изведнъж Хектор се гмурна отново и заплува през тъмната вода към нея.

— Идвам да те хвана...

Тя изкрещя, но само наполовина на шега.

Той я достигна и я сграбчи здраво, дърпайки я след себе си към сала. Нежният любовник го нямаше и на негово място зла, почти брутална сила я носеше през тъмнината, повдигна я от водата и я хвърли върху сала.

— Хектор, моля те, причиняваш ми болка...

Той не ѝ обърна внимание. Падна върху нея и я притисна към платформата, разтваряйки краката ѝ със сила, за да почувства тя как пенисът му се втвърдява над таза ѝ. Ръцете му се приближиха и обвиха врата ѝ.

Стиснаха.

---

[1] Паячке! Ела тук, ако обичаш (фр.). — Б.пр. ↑

[2] spider (англ.) — Паяк. — Б.пр. ↑

[3] откровено (фр.). — Б.пр. ↑

[4] за вас също (фр.). — Б.пр. ↑

[5] white (англ.) — бял. — Б.пр. ↑

[6] основно ястие (фр.). — Б.пр. ↑

[7] управител (фр.). — Б.пр. ↑

28.

Хектор О'Нийл беше опасен. Поли си помисли, че никога преди не се бе чувствала толкова жива. През целия полет тя буквално потръпваше от вълнение при спомена за последната им нощ заедно. На сутринта той просто бе станал и бе излязъл. Без декларации за вечна любов. Без обещания за обаждане. Нищо. Той можеше да бъде внимателен, състрадателен слушател, който оставя червени рози върху подноса ѝ със закуска. Или можеше да я люби диво и страстно и да си излезе на следващата сутрин без дума, оставяйки нараняванията по врата и бедрата ѝ като спомен. Но какъвто и да беше, той я бе върнал към живота и я бе накарал да иска още.

Докато Поли влизаше в къщата, Джони оставяше съобщение на телефонния секретар.

— Пол. Аз съм. Благодарение на теб имам ужасен махмурлук. Чаках те в хотела снощи. Кой знае къде беше. Сигурно съм натрупал на бара дълг, колкото националния. Можеше поне да се сетиш да дойдеш и да ми благодариш за почивката, преди да си тръгнеш. Без съмнение ще ме уведомиш, когато ти е удобно защо през по-голямата част от времето ме отбягваше, сякаш съм чумав. Ако наистина искаш да знаеш, обаждам се да проверя дали си пристигнала вкъщи жива и здрава. Не знам защо си правя труда. — Тук имаше пауза. Той прочисти гърлото си. — Но е така.

Тя изчака да види дали имаше съобщение от Хектор, но нямаше.

На горния етаж разопакова багажа и лежа половин час във ваната, преживявайки отново сутрешната си баня на булевард „Кап“. Когато се върна в спалнята, тя потърси под леглото чехлите си и вместо тях намери ръкописа на госпожа Флауърс. Беше неделя вечер. Госпожа Флауърс щеше да дойде на другата сутрин, очаквайки да е прочела поне половината във Франция. На Поли не ѝ оставаше нищо друго, освен да започне книгата тази вечер.

Прочете я до 2:30 сутринта, обзета от нарастващ гняв. Не към госпожа Флауърс, не към себе си, а към Грания Хендерсън.

Грания Хендерсън я бе излъгала. Книгата на госпожа Флауърс не беше сага, нито пък бе „просто ужасна“. Всъщност до голяма степен бе точно обратното. Поли лежеше и се чудеше защо не бе прозряла постъпката на Грания Хендерсън по-рано. Грания бе направила голям въпрос от факта, че е единственият автор на Поли от „Милс и Бун“, казвайки, че усеща, че Поли се срамува от нея. И все пак винаги е било ясно, че Грания ще си печели хляба с писане за „Милс и Бун“, докато работи върху своя блокбъстър, обемистата многопоколенческа сага, която щеше да ѝ донесе богатство. Изведнъж Поли разбра какво се бе случило. Госпожа Флауърс, самата тя писателка за „Милс и Бун“, се бе появила, побеждавайки Грания в последния момент. По-лошото бе, че госпожа Флауърс не бе написала сага, тъй като — както може би Грания бе осъзнала прекалено късно — този вид книги вече не се купуваха. На пазара винаги щяха да се предлагат местните саги, любовните истории за „дървени обувки и шалове“, както ги наричаха в бранша, но тежките епически романи, покриващи семейни династии в период от над сто години, вече рядко присъстваха на челните места в списъците на бестселърите, освен ако стилът не се отличаваше с литературна стойност.

Госпожа Флауърс бе написала нещо невероятно комерсиално, в смисъл че се четеше на един дъх, история за маниакална любов, убийство и предателство, която можеше да се обобщи в един ред: „Ребека“ от мъжка гледна точка. Безименният разказвач в книгата е млад мъж, тих и скромнен писател, който се жени за красива известна личност от телевизията, чийто първи съпруг, Кристофър, е писал бестселъри и е приличал на Ред Бътлър. Първият ѝ брак е бил бурен като този на Елизабет Тейлър и Ричард Бъртън и рядко е слизал от страниците на таблоидите. Докато разказвачът се опитва да напише своя собствен първи роман, около него са книгите на Кристофър и доказателствата за неговия успех. Като изпълнителка на завещанието на Кристофър, жена му постоянно участва в срещи с филмови и телевизионни компании, които искат да филмират книгите му или да правят угоднически документални филми за автора им. Тя не приема на сериозно работата на новия си съпруг, но след напрегнатия първи брак се нуждае истински от плахата, изпълнена със сляпо обожание любов на разказвача. В същото време тя очаква от него да се държи подобаващо в грубия, обигран свят на медиите, да бъде блестящ,

очарователен и забавен всяка вечер. А на заден план винаги се навърта като неуморен воайор литературният агент на Кристофър, който е гей и тъй като явно е бил влюбен в своя клиент, сега смята разказвача за узурпатор на трона. Когато разказвачът открива, че Кристофър е бил убит, той разбира, че и неговите дни са преброени.

Грания Хендерсън очевидно истински завиждаше на госпожа Флауърс и безсрамно бе наранила самоувереността на възрастната жена, съветвайки я да не показва ръкописа на Поли. Бе излъгала Поли, за да саботира шансовете за успех на госпожа Флауърс. Докато Грания бърбореше на глупавите си парти, госпожа Флауърс работеше по осем часа на ден за Поли, понякога и по-дълго, а после се прибираше и даваше пълна свободи на въображението си. Госпожа Флауърс бе истинска писателка. Грания Хендерсън бе само една жалка драскачка.

Госпожа Флауърс заплака, когато Поли я попита дали ще ѝ окаже честта да я вземе за свой агент.

— И наистина ще бъде чест, госпожо Флауърс. „Кристофър“ ще бъде най-интересната книга, която ще предложи за продажба след „Господин Неподходящ“.

Сега Поли виждаше госпожа Флауърс в напълно различна светлина. Нямаше я старомодно облечената възрастна жена, на нейно място стоеше талант, достоен за възхищение и с потенциал за голям финансов успех. Оцветената в синкав нюанс коса и практичните обувки бяха все още там, но Поли реши, че ще остави на издателите, които ще имат щастието да откупят книгата, да решат дали искат да създадат нов имидж на госпожа Флауърс.

Осъзна, че почти не се бе сецала за Хектор, докато не погледна към телефона — който бе изключила предната вечер — не видя, че от сутринта имаше вече четири съобщения.

Не бяха от Хектор. Всичките бяха от Джоан, първото започваше с „Каза, че се връщаш днес, затова трябваше да звънна и...“, а последното свършваше с хлипания. Какво ѝ ставаше на Джоан?

— Госпожо Флауърс, бихте ли звъннали на госпожа Брок след около час да я помолите да се срещне с мен за обяд в „Кларк“. Ако поиска да отидем на друго място, кажете ѝ, че съм излязла и не можете да се свържете с мен, така че ще се наложи да отидем. Искам да кажа, тоест... ако все още сте готова да продължите да ми бъдете...?

— Все още не сме продали книгата, госпожо Де Сото. Едно по едно.

Веднага щом влезе в „Кларк“, Поли си спомни, че Джоан ненавиждаше този ресторант. Предлагаха определено меню за деня. Не можеше да се избира и на Джоан това никак не ѝ харесваше. Плюс това поради късното запазване, масата на Поли бе на долния етаж, свряна в ъгъла.

— Защо винаги успяваш да получиш маса чак в Сибир? — недоволстваше Джоан. — Ако помръдна стола си дори частица от сантиметъра, единият му крак ще се окаже в кухнята.

— Не мисля така, Джоан. Кухнята се вижда много добре в началото ей там.

Поли зачака да чуе думите на Джоан, че изглежда страхотно — почерняла и излъчваща блясък след секса, който бе правила с Хектор. Със сигурност Джоан щеше да познае какво се бе случило. Но Джоан просто гледаше свирепо право напред. Не стана да посрещне Поли с целувка, дори не попита обичайното: „Прави ли секс? Получи ли чек?“, на което Поли се бе приготвила да отговори. Поли се ядоса. Защо трябваше Джоан да е толкова навъсена? Винаги се оплакваше, все нещо имаше да си изкарва по повод новия обект на омразата ѝ.

Поли реши да не обръща внимание на нейното настроение, а да мине направо на въпроса.

— Да пийнем шампанско. Имам повод за празнуване.

— Малко превземки — изсумтя Джоан.

— На кой му пука? Срецнах един мъж. Започнах връзка най-после. Нямах търпение да ти кажа.

— Къде, по дяволите, го срещна? Ти току-що се върна от Франция. В самолета ли го срещна или какво?

— Джоан, с теб не сме си говорили от седмици, преди да замина. Ти не отговори на телефонните ми обаждания. Можеше да го срещна и преди да отида във Франция, но действително го срещнах там.

— Той е работил по филма?

— Определено.

— Поли, нали не си тръгнала да се чукаш с някои от техниците? Слънцето те позамая и ти скочи в леглото на третия асистент директор, който сега се е върнал при женичката си в Ист Шийн?

Поли се засмя.

— Нищо подобно. Аз съм котката, която обра каймака. Не можеш ли да се сетиш? Бях съблазнена от самия Хектор О'Нийл.

Джоан не каза и дума. Поли бе малко объркана. Очакваше да чуе силен вик и да бъде засипана с въпроси за подробностите.

— Е, не искаш ли да чуеш цялата история?

Джоан пак не отговори.

— О, за бога, Джоан! Откога ме тормозиш да си намеря мъж, да правя секс, а сега това се случи и го направих със стил. Срегнах го случайно пред „Еден Рок“ и той ме отведе във вилата, която бе наел на булевард „Кап“ и оттам нататък се започна. — Поли съзнаваше, че не бе споменала разочарованието си от това, че бе видяла Джони с Хуанита, но не искаше Джоан да остане с впечатлението, че Хектор ѝ бе обърнал внимание от съжаление. Това просто не беше така.

Нали?

— И той ме изведе с лодката си чак до Сен Тропе за обяд и гледах как снимат филма, всъщност бях в една сцена с него. Ще я видиш, когато излезе филмът. Никога не съм си прекарвала толкова страхотно. Ти беше абсолютно права за секса. Отдавна трябваше да направя нещо по въпроса. Отрази ми се страхотно. Той е чудесен любовник. Джоан, какво има?

Джоан бе станала.

— Току-що прегледах това смешно меню, Поли. Няма и едно нещо, което да ми се яде.

— Ами да отидем на друго място. От другата страна, в „Кенсингтън Плейс“. Ти много го харесваш. Толкова е просторно, със сигурност ще имат маса.

— Поли, ще възразиш ли, ако го оставим за друг ден? Просто нямам настроение за това. Госпожа Флауърс не ми даде възможност да ѝ го кажа по телефона. Само ми каза, че си запазила маса тук и затвори. Малко нелюбезно беше, ако питаш мен.

— Виж, Джоан, ти беше онази, която оставяше съобщения на телефона с предложения за обяд...

— Не е твоя идея. Това ли се опитваш да кажеш? Е, ако е неприятно задължение за теб...

— За бога, не бъди толкова мнителна. Какво ти става? Защо мълчеше, докато ми оставяше съобщението? Джоан!

Но Джоан бе избягала.

Поли се почувства измамена. Бе очаквала с нетърпение поне веднъж да бъде тази, която разказва за мъже. Просто не разбираше защо Джоан не прояви интерес. Нещо не беше наред.

Докато се връщаше бавно към къщи, Поли се сети за Зоуи Никълс. Имаше човек, който щеше с вълнение да изслуша разказа за почивката ѝ. Но телефонният секретар на Зоуи информираше обаждачите се, че Зоуи е заминала за Ню Йорк, за да прави проучвания за книга — несъмнено романа на Арома Рос — и няма да се върне преди другата седмица. Поли остави съобщение и се запита кога ли щеше да се върне Хектор. Осъзна, че дори не знае. Да му се обади ли във Франция — или да изчака той да се обади? Разбира се, той снима по цял ден и вероятно е толкова изтощен всяка вечер, че заспива, след като изяжда приготвената от Хюсеин вечеря. Така че почти сигурно няма да има време да ѝ звъне, каза си тя, за да се утеши предварително, в случай че той не звъне. Защо Джоан си бе тръгнала в такова лошо настроение? Поли имаше нужда Джоан да ѝ напомни, че мъжете са копелета и не разбират, че жените се нуждаят от неща като телефонни обаждания и постоянно общуване. Защото въпреки че на пръв поглед Джоан бе хаплива кучка, тя обикновено бе добър слушател и знаеше кога да каже нещо утешително. Поли се упрекна за това, че когато агенцията бе започнала да поглъща все повече от времето ѝ, тя прояви небрежност в отношенията си с другите свои приятелки. Нямахте на кого да се обади и да поклюкарства за Хектор, или поне никой, на когото може да има доверие.

Накрая се обади на Луана от чиста самота.

— Поли, върна ли се? Как е татко?

„О, боже, сега Луана ще иска да си говорим за Джони.“

— Подлудява всички. Познаваш баща си. Ела на вечеря. Всичко ще ти разкажа.

— Кога?

— Утре вечер? Бих те поканила сега, но няма абсолютно нищо за ядене в къщата.

— Всъщност, Поли, защо не дойдеш ти?

— Къде?

— Тук, в апартамента ми. Ще ти сготвя нещо.

— Господи, ще бъде истинско събитие!

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, половината пъти, когато те поканя, не си правиш труда да се появиш. Имаш ли представа колко страхотни ястия съм изхвърлила на боклука, защото все ме забравяш?

— Поли, какво има?

— Нищо. Трябва ли да има нещо? Какво имаш предвид?

— Никога не съм те чувала да звучиш по този начин.

— По кой начин?

— Сякаш се самосъжالياваш. Слушай, ела и ще ти сготвя нещо вкусно и ще те накарам да забравиш каквото и да е там.

„Да ѝ кажа ли, почуди се Поли. Какви са правилата, когато обсъждаш с доведената си дъщеря своя любовен живот?“

— Работата е там — Луана се изкикоти, — че имам изненада за теб. Искам да ти кажа тайната си. Не мога да я пазя повече за себе си.

„Добре дошла в клуба“, помисли си Поли и каза на глас:

— Не ми обръщай внимание. Прекалено много отегчителна работа, такъв рязък спад след всичкото слънце, море и сек... спане в Южна Франция. И така, какво имаш да ми кажеш? Ще изплюеш камъчето за това твое гадже ли?

— Откъде знаеш, че си имам гадже?

— О, с баща ти не сме съвсем слепи. Ти постоянно правеше разни намеци. Просто не знаехме кой е. Ти наистина се държеше потайно.

— Е, до края на утрешния ден ще узнаеш, но бих искала да не казваш на татко. Между другото, ти и той...?

— До утре, Луана. Ще дойда около осем.

— Би ли могла да дойдеш в 7:30? Филмът започва в осем.

— Ще ходим на кино?

— Не, по телевизията ще дават нещо, което искам да гледам.

„Очарователно, помисли си Поли. Кани ме на вечеря, а после ще прекара цялата вечер пред телевизора.“

В мига, в който пристъпи прага на тесния апартамент на Луана в Шепърдс Буш, Поли съжали, че е дошла. Във въздуха се носеше мирис на риба. Разнебитена маса за игра на карти бе поставена пред телевизора и нащърбен порцелан от различни сервиси за двама души. Луана отвори бутилка долнопробно вино с подозрителен вид и Поли се

ядоса на себе си, че не бе донесла свястно пиене. Но не можеше да не бъде заинтригувана от самоличността на гаджето на Луана, особено ако това бе някой, за когото Джони не трябва да знае.

— Изглеждаш върха, Поли. Никога не съм те виждала да изглеждаш толкова добре. Така почерняла! Трябва да си била наистина неустойима като по-млада.

Поли трябваше да се засмее. Луана го каза с добри намерения. Тя нямаше представа за подтекста на нейния комплимент.

— И косата ти е пораснала — продължи Луана. — Наистина ти отива по-дълга. Подмладява те.

— Баща ти винаги я е харесвал по-къса. Беше се смахнал по ушите ми, искаше да може да ги вижда.

— Наистина ли? — Луана изглеждаше леко ужасена, но и развълнувана в същото време. — Татко смахнат? По какво друго се е смахвал? Все още ли е смахнат?

— Не мога да знам — каза Поли.

Точно когато Луана се мъчеше да извади рибния пай от фурната, Поли си спомни онова, което Хектор ѝ бе казал за Едит.

— Защо не ми каза, че майка ти страда от депресия?

Луана изпусна пая. Чинията се строши на мига и воднистият сос се изля по мръсните кухненски плочки. Тя избухна в сълзи.

— Защо ти трябваше да я намесваш? И въобще кой ти каза.

— Разбрах, че всички знаят. Само на мен не ми е позволено да науча тайната. Чакай, дай ми парцал. Ще ти помогна да избършеш и после ще отида да купя хамбургери, които ще хапнем пред телевизора. Ще бъде като в доброто старо време, когато идваше на гости от Корнуол. Можем да ги изядем заедно с тази хубава салата, която си направила.

Листата на марулята бяха повехнали, а авокадото бе посивяло, но Луана изглеждаше прочувствено благодарна и се хвърли в прегръдките на Поли.

Когато Поли се върна, Луана седеше свита в ъгъла на дивана с колене под брадичката, дъвчейки кокалчетата на пръстите си — стар навик от детството. Останките от рибния пай все още бяха навсякъде по пода и Поли почисти колкото можа. Луана не се помръдна.

— Скъпа Поли, ти си ангел, но побързай. Филмът е наистина добър и ще го изпуснеш. Взе ли хамбургерите?

„Няма «Благодаря, Поли» или «Остави, аз ще го свърша после». Какъвто бащата, такава и дъщерята.“

— Ето ти бургера. Кого ще изпусна? Твоят приятел във филма ли е?

Луана кимна щастливо, върнала старата си същност.

„Значи онова, което Джони подозираше, е вярно, помисли си Поли. Луана спеше с актьори.“

— Това е един от старите му филми — каза ѝ Луана. — Не можах да повярвам, когато го видях в „Рейдио Таймс“. Гледай, започва. Не е ли просто божествен? Кой би си помислил, че ще прояви и най-малкия интерес към мен? И как беше той във Франция, Поли? Въобще видя ли го? Той... спомена ли за мен... Попита ли въобще за мен?

Поли седеше като ударена от гръм, правейки усилия да не реагира. Това бе един от старите филми с Конуей и тя откри, че се бе вторачила в един по-млад Хектор, който се движеше през надписите. Изглеждаше смайващо красив. Ако погледнеше дори още секунда, Поли знаеше, че ще започне да плаче.

— Хектор О'Нийл.

— Не изглежда ли смешен? Сега е много по-готин.

— Срещнала си го на кастинга за „Господин Неподходящ“?

— Да. После той ме покани да излезем. Прояви такова разбиране за мама.

— Казала си му за Едит?

Луана кимна.

— Но на мен така и не каза.

— Знаеш, че татко така ми нареди.

— Но ти е казал, че можеш да разкажеш на Хектор.

— Той не знае за мен и Хектор. Няма да му казваш, Поли. Обещай ми да не му казваш. Той няма да разбере. Знаеш го какъв е. Ще каже, че Хектор е прекалено голям за мен. Ще каже, че е неподходящ за мен.

— И ще бъде прав.

— Какво? О, не, Поли, не можеш да кажеш това! Мислех, че ще разбереш. Винаги си разбирала. Винаги съм мислила, че сме толкова близки. Поли, какво правиш? Не го изключвай. Искам да го гледам. Мисля, че съм влюбена в него.

Поли презираше онова, което щеше да направи, но не можеше да се удържи.

— Луана, трябва да ти кажа нещо. Няма да ти хареса, но ще трябва да го чуеш. По-добре да узнаеш сега, отколкото когато е твърде късно и вече си била наранена.

Луана бе заровила главата си под една възглавничка.

— Не съм вече хлапе, Поли. Мога да бъда с когото си поискам.

— Разбира се, че можеш. И пак ще можеш да се виждаш с Хектор след това, което ще ти кажа — ако искаш. Знаеш, че по-рано ми спомена колко се страхуваш, че няма да те желае повече, че може да е срещнал някоя друга там. Разбирам, че това „там“ е Франция. На снимките. Е, Луана, точно това се случи. Бях там. Видях го. Той беше с друга. Той има една вила и я заведе там вечерта. Тя... тя спа там... с него.

— *Не е вярно!* Някоя от филма ли е?

— Не.

— Тогава откъде знаеш? Не вярвам.

— Просто знам. Бях там. Можеш да вярваш на това, което искаш, но човек като него... винаги ще си има друга... някъде.

Докато говореше, Поли осъзна, че обясняваше същността на Хектор не само на Луана, но и на себе си.

— Но той ми прати картички... Виж...

Луана скочи и зарови из чекмеджето, мятайки дузина картички към Поли.

— Луана, може би той ще се обади, когато се върне, и ти можеш да продължаваш да се виждаш с него, но той не те обича и ти не си единственият човек в живота му. Стига да разбереш това.

— Завиждаш! Това е. Татко те заряза и ти би искала някои като Хектор О'Нийл за себе си, нали, Поли? Но си твърде стара. Той иска някоя, която е млада и стегната като мен. Можеш да се правиш на добрата стара втора майка, която се грижи за мен, колкото си щещ, но няма да повярвам и на една твоя дума, защото знаеш ли какво, това са глупости. Господи, Поли, ти остаряваш. Трябва да се спреш. Добре де, прекарвахме си добре, когато бях дете, но сега съм жена. Последният човек, от когото ми трябва съвет за сексуалния ми живот, е милата стара Поли Баламата. Знаеш ли, че те наричахме така? Хей, Поли, къде отиваш? Хайде да изгледаме края на филма. Значи Хектор си има

други жени. Голяма работа. Той просто е като всички останали. Ще се науча да живея с този факт.

„Но аз няма“, изплака Поли, докато слизаше по стълбите към улицата.

29.

„Ако нещата не се променят, каза веднъж един шегаджия на Поли, ще си останат каквито са.“ Това трябваше да звучи успокоително, но не беше предвидено, че понякога нещата се променят към по-лошо. Онова, което Поли никога не можеше да предвиди, бе, че нещата могат да се променят към по-лошо не другаде, а в сауната.

Тя откри, че това бе единственото място, където имаше възможност едновременно да се потопи в агонията си и да се отпусне. Не можеше да си спомни да се е чувствала толкова унижена. Не че се интересуваеше какво мислят другите за това, че заради Хектор бе постъпила като глупачка. Не че другите въобще знаеха, освен ако Хюсеин не търчеше из цветарския пазар, пускайки слуха, че има свободно място за лапнишаран на булевард „Кап“. Но тя, Поли, знаеше. Бе предала Луана, бе предала Джони, въпреки че никой от двамата не знаеше, но най-лошото бе, че предаде себе си. Може да се въбесяваше от отказа на Джоан да възприеме успехите ѝ като литературна агентка сериозно, но какъв бе смисълът от този успех, когато съсипваше емоционалния си живот? Как можеше да е съобразителна и с ясна мисъл в професионалния си живот и такава наивница в личния?

Защо бе позволила на въображението си да изпревари действителността? Защо бе започнала да мисли за всичките ноци, които ще прекара с Хектор, за всичките места, където ще отидат, за хората, които ще срещнат заедно? Защо се бе втурнала сляпо към несъществуващата (във всеки случай поне за нея) роля на гадже на знаменитост? Всички жени ли бяха такива? Получават трошичка и си въобразяват, че на другия ден ще станат президент на верига хлеббарски магазини?

Една мисъл я крепеше. Три пъти седмично ходеше на фитнес по обяд и възнаграждаваше изтощителните усилия на уредите с половинчасова сауна. Докато лежеше, попивайки топлината, откри, че безмълвно моли Джони: „Вземи ме обратно, забрави какво направих, вземи ме обратно“. Нито веднъж не си спомни, че всъщност Джони си

бе тръгнал и тя имаше правото да избира дали да го приеме обратно. Щеше да му се обади и да го помоли за прошка. Само това беше от значение. Мисълта се бе превърнала в мантра: „Вземи ме обратно, Джони, вземи ме обратно“.

Вратата се отвори и на прага застана жена, пускайки вътре студения въздух в очакване някой да я последва. Поли мразеше хора, които правеха така. Беше възмутителна проява на незачитане. Това неизменно бяха хора, които идваха за пръв път в клуба с пропуск за гости, жени, които не знаеха правилата тук. Тя погледна към голата жена. Беше почти като скелет, с ръбесто тяло, тъмна кожа, малки щръкнали гърди като на Джоан и невероятно красиво изпито лице с големи, изразителни кафяви очи. Тялото ѝ бе в идеално състояние, стегнато без грамче тлъстина. Издаваха я само шията и петната по ръцете. Жената вероятно бе на възрастта на Поли. Беше нетърпелива, нервна. Поли го усещаше. Имаше дълга тъмна коса, която постоянно отмяташе назад с рязко движение на шията. От хората, които винаги ще са в напрежение, независимо колко време разпускат в сауна.

Жената бе последвана от приятелката си, съвсем различен екземпляр. Бавнодвижещо се, спокойно тяло с розово-бяла кожа, вече почервеняла от жегата, масивни бедра, увиснали гърди, дебели глезени, плоски стъпала и малка глава, приятно лице с чип нос и гъста, къса платиненоруса къдрава коса. Мургавата жена почти се катапултира на горната скара, а пълничката ѝ приятелка се изкатери след нея. Поли бе на най-долната скара, така че трябваше да се качат над нея. Почти не я погледнаха и веднага щом бяха горе, тя не можеше да ги вижда повече. Но ги чуваше.

Те разговаряха с онзи нисък тон, близък до шепота, който всички си мислеха, че никой не чува, но който си оставаше вбесяващо доловим. Поли откри, че се напруга да чуе и се отказа от опитите да релаксира. От онова, което можеше да разбере, двете жени не се бяха виждали от доста време. Мургавата нервачка беше гостенката, дошла в града, поканена от пълничката русокоска. Прекараха няколко минути, опитвайки се да определят точно колко години са минали от последната им среща, „сякаш имаше значение“, помисли си Поли с раздражение — и тогава пълничката русокоска изведнъж попита:

— Та кажи ми, как е депресията ти? Това, че реши да се бориш с живота в Лондон отново, е добър знак.

— Никога няма да се почувствам напълно оздравяла — заговори мургавата нервачка бързо, с доста дрезгав глас, — но определено се оправям. Чувствам се толкова по-позитивно настроена. Истината е, че миналата година малко се повеселих в Корнуол. Просто някакъв мъж, който ме взе от селото, предложи да ми носи покупките, изпрати ме до вкъщи. Беше отседнал в кръчмата, проучваше местните църкви или нещо такова. Каза ми, че съм красива като циганка, както се изрази. Оказа се, че сме правили едни и същи неща през шестдесетте и осемдесетте. Едно нещо влече след себе си друго. Това ми върна самоувереността.

„Като мен, помисли си Поли, с Хектор. Копелето!“

— Причината, поради която се вълнувах, беше, че можах да го приема както си беше — просто малко забавление.

„Не като мен“, помисли си Поли, потейки се на долния етаж.

— И това ме накара да осъзная какво наистина искам. Или по-скоро кого искам.

— Джони — каза пълничката русокоска.

„Да, съвсем като мен.“ Поли се обърна.

— Точно така. Никога не съм спирала да го обичам.

— Съвсем сигурна ли си, Едит?

Сърцето на Поли прескочи.

— Какво искаш да кажеш? — сопна се Едит.

— Ами винаги съм се чудела дали наистина го обичаш, или просто беше влюбена в представата, че си влюбена в него. Защо го напусна?

— Защото го обичах толкова много, че трябваше да го пусна. Както е казал онзи американски генерал за клането във Виетнам: беше необходимо да унищожим селото, за да го спасим, или нещо в този смисъл. Така усещах нещата в брака ни. По-добре да напусна, отколкото да го унищожа. В много отношения това бе идеалният брак, докато не се разболях сериозно след раждането на Луана.

— Но вие дори не бяхте женени. Ето пак. Само се надявам, че глупавият ти идеализъм не се е предал на дъщеря ти. Тя радва ли се, че си се върнала в Лондон?

— Още не съм я виждала. Ще дойде през уикенда. Тоест, още не съм ѝ се обадила, но съм го запланувала.

— Не ти ли хрумва, че тя може би си има собствен живот?

— О, има си. Тя е кастингов директор. Тя направи кастинга за филма на Джони.

— И сигурно предполагаш, че Джони просто така ще те чака. Трябва да погледнеш истината в очите, Едит. Освен това, той не се ли ожени?

— Да, и я напусна.

Поли не можа да не забележи нотката на триумф в гласа на Едит.

— Той е свободен като птичка и аз вече му звъннах. Определено ще дойде през уикенда. Ще викна и Луана и ще бъде точно все едно никога не съм напускала Лондон. Хайде, не мога да издържа и секунда повече.

Поли прикри лицето си с хавлиена кърпа, докато те слязоха и напуснаха сауната. Остави им достатъчно според нея време да се облекат и да напуснат клуба и тогава се вмъкна в съблекалнята.

Беше се разбрала със Зоуи Никълс да се срещнат в ресторанта на долния етаж за обяд. Докато вървеше към приемната, треперейки цялата, видя, че те все още бяха там. Едит тъкмо се записваше в клуба. Виждайки я напълно облечена, Поли се запита как въобще е могла да си представи Едит като стеснително, крехко, плашливо същество, свило се в Корнуол. Пред нея стоеше един много познат звяр: мъжкарана, хищник, крехко, но смъртоносно и стопроцентово обиграно същество. А дрехите ѝ! Сигурно бе хвърлила купища пари, откакто бе пристигнала в Лондон. Със сигурност в Корнуол не можеше да се купи нещо, което приличаше на „Иси Мияки“ — дизайнер, когото Поли и представа си нямаше как се носи и го познаваше само благодарение на безмилостното обучение на Джоан. Откъде Едит е взела парите? Да не би Джони да ѝ плащаше издръжка?

— Ако обичате, мадам, в клуба не се пуши.

— О, майната ти! — Едит се изсмя, духайки дима в лицето на момичето. Тя бе непредсказуема и интересна и изведнъж Поли се почуди какво бе видял Джони в жената, за която в действителност се бе оженил.

Зоуи тъкмо влизаше и отстъпи настрана, за да направи път на Едит.

— Коя е тази? — Зоуи бе много впечатлена. — Би могла да накара Арома Рос да се изпоти, докато си изкара парите. Или поне Лорън Хътън.

— Не питай — каза Поли нещастно и повлече Зоуи да обядват.

Поръчаха си зеленчукова лазаня и салата и Поли не можеше да не си спомни, когато веднъж бе довела Джоан тук. Джоан хвърли един поглед на менюто, а после стана и отиде да си купи хамбургер отсреща, изяждайки го тук, в клуба. Слава богу, че Джоан не бе видяла Едит. Поли просто си представяше колко много щеше да я хареса Джоан и как неизбежно щеше да ѝ изнесе лекция за това, как ако Поли само малко приличаше на нея, Джони никога нямаше да я напусне. Беше облекчение, че можеше да се обърне към Зоуи за успокоение, но както се оказа, Зоуи имаше друг план.

Като начало тя беше на вълна Ню Йорк и искаше да говори за Арома Рос, тъй като навлизаше все повече в книгата.

— Срегнах се с една агентка на черни модели и я попитах дали според нея някой би подписал от онези доходни козметични контракти с Арома и тя каза: „Няма начин! Арома е скандална и винаги ще бъде. Те искат някоя семейна“. И докато я наблюдавах, Поли, казвам ти, си дадох сметка, че тази агентка беше абсолютно права. Арома би трябвало да е сгодена, но ако някой мъж ѝ направи впечатление, по-добре да внимава. Тя прошепва нещо в нечие ухо и очаква, че ще ѝ уредят всеки, на когото е хвърлила око. И е толкова капризна. Една вечер мениджърът ѝ щеше да я води на вечеря с още десетина души и тя не могла да реши в кой ресторант иска да отиде, затова го накара резервира маси в пет-шест ресторанта. После влизаше, оглеждаше се, решаваше, че не иска да яде там и поемаше към следващия, оставяйки след себе си диря от изумени управители. Тя е луда, но едновременно с това може да бъде и безкрайно очарователна...

Зоуи продължи в този дух чак до кафето, спирайки само за да съдъвче малко лазаня, и тогава забеляза, че не се радва на вниманието на Поли.

— Поли, какво има? О, боже, ти беше във Франция и аз не те попитах как е минало, затова си мислиш, че съм егоистична кучка. Е, грещиш. Сега искам да знам какво ти мислиш за приключенията ми с Арома Рос.

Поли не се усмихна.

— Шегичка, Поли. Какво има? Какво се е случило?

Поли ѝ разказа за Франция, за вечерята с Джони, за нощите с Хектор и за завръщането ѝ, след което бе разбрала, че той има връзка и

с Луана. Разказа ѝ за гнева и унижението и за утехата, която е получила, знаейки, че с Джони имат шанс пак да се съберат. А после ѝ обясни, че невероятно екзотичното същество, на което Зоуи се бе възхитила, идвайки към клуба, всъщност е майката на Луана, наскоро върнала се в Лондон, за да изяви отново правата си върху Луана и Джони.

— Което поставя теб къде точно? — попита Зоуи.

— Просто не знам. Не отговорих на обажданията на Джони във Франция. Бях там по негова покана. Когато се върнах, той ми остави доста гадно съобщение на телефония секретар, оттогава не смея да му звънна. Доколкото знам, той няма търпение да види Едит през уикенда. Дори не мога да се обадя на Луана, тъй като така се скарахме заради Хектор...

— Ти не си ѝ казала...

— Не, но ѝ казах, че Хектор се е срещал с друга във Франция. Просто не казах, че съм била аз. Не можех да му позволя да продължава да мами и нея. Тя се разтрепери и ми каза, че съм вече на възраст, че не разбирам, че завиждам, защото съм прекалено стара и Хектор никога не би имал връзка с такава като мен. Беше доста болезнено, но не я обвинявам. И все пак не мога и продължа да се отнасям към нея сякаш нищо не се е случило. Не мога да бъда сигурна какво ще ѝ кажа.

Зоуи поръча две чаши вино.

— Ще имаме нужда от това, ако ще обсъждаме проблема. Да предположим само, че успееш да си върнеш Джони, какъв ще бъде смисълът? Кариерата ти върви нагоре. Агенцията ти е добре. От онова, което винаги си казвала, излиза, че що се отнася до кариерите ви, той по-скоро се състезава с теб, отколкото да те поддържа...

— Е, да, така беше — каза Поли, — но мисля, че това се е променило. Джони трябваше да приеме факта, че успях и че ако не бях поръчала на Лорънс да напише книгата „Господин Неподходящ“, той никога нямаше да има този филм.

— Но защо искаш да се откажеш от трудно извоюваната си независимост? Защо да не запазиш контрола над живота си сега, когато най-после си го постигнала? Мъжете са толкова обсебени от идеята да контролират, че винаги искат да се намесват. Наблюдавах онова хлапе редактор, което отговаря за книгата ми, Арти Алън-Джоунс. Седях в

офиса му и някакъв литературен агент се обади. Въпреки че от целия разговор чух само думите на Арти, станала съм доста добра в дешифрирането на подобни диалози. Той каза „Благодаря, че отговори на обаждането ми“ и после се впусна да обяснява как една от колежките му току-що се била върнала от Ню Йорк и страшно се вълнувала заради този потенциален бестселър, за който била чула там, и когато дойде моментът да се даде ръкописа на издателство „Холивуд“, ще може ли агентът да направи всичко възможно да го изпрати на Арти, а не на колежката му. Какво нахалство! Тези момченца искат цялото признание за себе си и това няма край, казвам ти, Поли! Всичко е фукане. Ако питаш мен, трябва да се покриеш и да оставиш Едит да се опита да се намърда обратно в живота му, защото ако му трябва подобен трофей за съпруга, тогава е добре дошъл при нея и не е мъжът, когото търсиш. Просто го преодолей и виж какво ще се случи, въпреки че лично аз смятам, че ще ти е по-добре сама. Поне знаеш къде си и можеш да се насладиш на малко спокойствие и тишина.

„Тя е огорчена, помисли си Поли. Преди не съм го осъзнавала. Имала е неприятни преживявания с мъжете, разказвала ми е за тях и е решила да не участва в състезанието. Но това ли искам и аз? От една страна Джоан ме подтиква да скоча в леглото на всеки свободен мъж, а ето, че Зоуи ми казва, че животът е по-добър без партньор.“

В следващите няколко дни Поли постепенно си даде сметка, че не може да се отказва от Джони. Докато ходеше из къщата и попадеше на нещата му, които все още стояха прибрани и шкафове и чекмеджета, тя отказваше да приеме, че всичко е свършило, с Едит или без Едит.

Онова, което ѝ бе неприятно в предложението на Зоуи да избере самостоятелното съществуване, бе, че точно както Джоан пренебрегваше кариерата на Поли за сметка на любовния ѝ живот, така Зоуи пренебрегваше емоционалните нужди на Поли в полза на работата ѝ. Добре, беше агентка на Зоуи, но Поли бе сигурна, че не това се криеше зад стремежа на Зоуи към абсолютна независимост.

„Онова, което не осъзнават, помисли си Поли ядосано, докато правеше списък на редакторите, на които би могла да прати книгата на госпожа Флауърс, което като че ли не разбират, е, че след като постигнах успех в кариерата си, искам да постигна успех и в брака си. Виждат ме да живея сама като тях. Но аз не съм такава. Омъжена съм

за Джони и да бъда негова жена само по име, е провал. Да приемем, че времето, което прекарах сама, е моята малка тайна забегка, моята версия на извънбрачна афера. Сега е време да се заловя за работа, да се боря за брака си и да спечеля. Всичко, което трябва да направя, е да установя пълен контрол и да прогоня конкуренцията.“

Същата вечер тя изтри грима си, седнала пред тоалетката с мъчно изрисуваното тройно огледало. Три различни отражения гледаха оттам. Отдясно, намръщеното лице на Джоан я следеше злобно. Отляво, Зоуи ѝ даваше окуражителна усмивка.

В средата новата Поли ѝ отвърна със самоуверен поглед.

После отраженията се смениха и изведнъж на дясното огледало Поли видя безупречно гримираното лице на Хуанита, а на лявото — Едит с висяща от устата ѝ цигара.

От средното гледаше Поли Баламата, хваната в капан между тях.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

30.

Беше му още рано за кризата на средната възраст, но докато рекламата, предшестваща пускането на „Господин Неподходящ“, набираше скорост и Хектор О’Нийл ежедневно попадаше на красивото си лице във всички таблоиди, той откри, че изпитва остра и непознатата досега липса на самоувереност. Тя не бе свързана с това дали е могъл да надскочи ролята си като Конуей. Хектор знаеше, че изпълнението му в „Господин Неподходящ“ бе много добро и че с помощта на Анри — режисьора, героят му бе придобил комплексност — очарователен и обигран психопат, който омайваше публиката в един момент и я вцепеняваше в следващия, така че хората оставаха в състояние на постоянно противоречие на чувствата.

Бедата бе, че същото се случваше и с Хектор. Но не с Хектор като актьор, а с Хектор като мъж.

През годините му като Конуей, когато се отнасяше до отношенията му с жените, Хектор играеше Конуей и на екрана, и в живота. Никога не си бе задавал въпроса защо жените го харесват. Приемаше, че се дължи на комбинацията от неговата убийствена външност и славата му като Конуей. Нищо повече не се изискваше.

Сега, след като бе изиграл един по-комплексен герой, той бе принуден да признае, че точно това бе правил през целия си живот: бе играл с жените. Той, Хектор О’Нийл, бе на милион километри разстояние от завладяващия герой в „Господин Неподходящ“. Не че искаше да обикаля, убивайки жени. Нищо подобно. Но преживяването бе причинило някакво разместване, бе го направило поинтроспективен, нещо, което дотогава бе избягвал. Започна да прекарва по-малко време в излизания късно вечер и си стоеше вкъщи, обикаляйки из новия си апартамент на последния етаж в Бишъпс Парк с внушителна гледка към Темза. Дори се опитваше да се научи да готви, въпреки че това малко напомняше на стария Хектор, тъй като имаше скрит мотив. Бе чул някой да казва, че мъжете, които готвят на жените, са неустойими за тях. Получи злобна бележчица по пощата от Джоан Брок — как бе открила новия му адрес? — с информацията, че

се бе добрала до изгодна поръчка от издател, чието име не споменаваше, за да напише биография за него. Тъй като тя не очакваше неговото сътрудничество по този проект, той можеше бъде сигурен, че всичката мръсотия ще бъде изложена на показ. Докато режеше лука на кубчета и го мятеше в тигана, той си представяше, че кълца тънките крачка на кльощавата Джоан.

Без да осъзнава напълно какво прави или защо го прави, той се впусна в процес на създаване на нова представа за себе си. Не му бе за пръв път. Хектор О'Нийл бе изкуствено създаден. Самотното момче, което израсна в каравана, гледайки как пияният му баща се връща от стоманолеярния завод, бе все още някъде там, заровено под пластове превземки, типични за живота в предградие на Съри, и фалшива кино истерия, но щеше да отнеме много време да го намери, ако изобщо си направеше труда да го потърси. Сега той бе подтикнат към самообразованието, което щеше да го отдалечи още повече от вонята на стоманолеярния завод.

През годините си бе водил тетрадки, в които записваше вкусовете и предпочитанията на многобройните си завоевания. Записките служеха като помощни средства за прелъстяване, когато трябваше да се купят подаръци или да се избере ресторант, който да ги впечатли. Оказа се затънал в имена на книги, марки дрехи, художници, вина, лакомства и парфюми, които в миналото бяха означавали толкова малко за него, колкото да даде инструкции на някой асистент по продажбите или на секретарка в продуцентския офис на Конуей.

— Бих искал екземпляр от нещо, наречено „Невинната“ от Иън Макюън.

— Изпрати кутия захаросани кестени на Мари Кристиансен на този адрес.

— Искам компактдиск на опера, озаглавена „Тоска“. Опакован за подарък, моля.

Бележките бяха изобилни на сведения. „Сара купува дрехи от «Джоузеф», размер 12.“ „Луси харесва обувки «Мо Фризон», номер 6.“ „Анджела харесва джас.“ Някой си Бен Уебстър. Също и Коулман Хокинс. „Джуди обича растения“, след което се изреждаха невъзможни за произнасяне латински имена.

Веднага щом се върна в Лондон, използвайки тетрадките като пътеводител, Хектор се залови да отмята нещата от списъка,

купувайки книгите, виното, храната, музиката — всичко, освен дрехите и парфюмите — за себе си. Вече не му стигаше просто да знае имената. Беше започнал да чувства, че някъде изпуска нещо. Имаше куп преживявания, които не получава от първа ръка.

Без успех. Той не разбра, нито успя да хареса половината от книгите. Операта му се стори серия неспирни крясъци. Беше се заловил да изгражда профили на завоеванията си, а бе на светлинни години от определянето на неговия собствен образ.

Едва когато стигна до бележките си за Поли де Сото, започна да загрява. Не толкова написаното — „харесва цветя, особено рози, вана, есенции (лавандула, здравец, маточина от «Нийлс Ярд»), храна, агентка на автори като Луси Ричардс, Ребека Прайс“ — колкото фактът, че по някакъв начин Поли бе различна от жените, които обикновено го харесваха. Като начало тя бе по-възрастна, по-зряла, имаше собствен бизнес. Но имаше и нещо друго. Тя му напомняше за някого. Беше едра и висока, по-скоро привлекателна, отколкото очарователна. Беше сърдечна, естествена, като че благодарна за вниманието му, без да го приема за даденост, беше го слушала и като че ли се бе чувствала утешена от него и — тук се появяваше изненадата — *той* се бе оказал странно успокоен от *нейното* присъствие.

Тя му липсваше.

Само още един човек бе имал това въздействие върху него, някой, когото не бе забравил, който все още му липсваше: Грейси Дилейни.

При завръщането си от Франция Хектор се бе обадил на Поли и тя не му отговори. Отново и отново бе попадал на страшната ѝ асистентка, госпожа Флауърс. Той усещаше, че госпожа Флауърс много се вълнуваше от това да говори с великия Хектор О'Нийл, но когато станеше дума да го свърже с Поли, тя се превръщаше в най-упоритото магаре, което някога бе срещал, впускайки се в безкраен поток от извинения и измислици защо госпожа Де Сото не можеше да се обади.

Хектор искаше да види Поли. Искаше да я впечатли. За тази цел, въпреки че не си го признаваше, той се опитваше да създаде нова представа за себе си като човек, когото тя може да поиска да опознае извън екрана и леглото. Онова, което не можеше съвсем да определи, бе дали иска да види Поли заради самата нея, или защото беше първата жена, която не приемаше обажданията му.

Поли можеше да го постави на място с едно кратко и ясно изречение. Нямахте намерение да си губи времето с някой, който я мами с нейната собствена доведена дъщеря, някой, който явно се мислеше за истински хитрия, баламосвайки и двете.

Поли бе почувствала облекчение, когато телефонът звънна доста късно през нощта и тя вдигна слушалката с известна тревога, надявайки се да е Джони, страхувайки се да не е Хектор и зарадвана да открие, че е Луана, която нервно молеше за прошка.

— Не знам какво ме прихвана, Поли. Всичко онова, което казах. Нито една дума не беше истина, кълна се. Мисля, че за възрастта си изглеждаш поразяващо. Мисля, че бях пълен идиот, що се отнася до Хектор О'Нийл. Той искаше само едно бързо чукане и аз му го осигурих, мислейки, че ме желае заради самата мен, че започваме сериозна връзка. Само в мечтите ми!

На мен го кажи, помисли си Поли горчиво. Копнееше да утеши Луана, като ѝ каже, че и тя си бе паднала по същите празни приказки, но накрая избра да запази малкото достойнство, което ѝ бе останало.

— Възползвай се от това, доколкото можеш — посъветва тя Луана, — смай приятелите си, кажи им, че си имала връзка с кинозвезда, кажи им, че ти си я приключила, но е било страхотно, приеми го такова, каквото е.

— Това беше последната от дълга серия романтични катастрофи. — Поли усещаше, че Луана е на ръба да заплаче. — Защо всеки мъж, когото срещна, ме третира като боклук, Поли?

„Защото така те е третирила майка ти, а сега ти самата се отнасяш по същия начин към себе си, без да го осъзнаваш“, помисли си Поли, знаейки, че докато ровеше за опростени изтъркани фрази, в това твърдение имаше елемент на истина.

— Просто опитай да проявиш търпение. По-добре тия скапаняци да се отнасят с теб като с боклук от самото начало, преди на си хлътнала прекалено. Погледни от хубавата страна. Все едно винаги те привличат мъжете, които накрая се оказват неподходящи. Ще разбереш, когато се появи подходящият. Ще го разпознаеш. Напоследък да си виждала баща си?

Тя го вметна небрежно накрая, но се оказа неподготвена за шока, който отговорът на Луана ѝ причини.

— Разбира се. С татко доста често сме заедно заради мама. Това е една от причините да ти се обадя, Поли. Татко каза ли ти, че мама се е върнала в Лондон?

„Не, естествено, че не. Баща ти почти не е говорил с мен, откакто буквално го заряхах в Южна Франция.“ За пореден път Поли не изказа мислите си пред Луана.

— Всъщност не ми е казал. Ти как се чувстваш от това, Луана? Виждаш ли я често?

— На върха на щастието съм, Поли. Наистина! Ако ми бе казала преди половин година, че се връща в Лондон, щях да издивея, но сега, когато е тук, страшно се радвам. Не мога да се накефя колко се е променила. Толкова позитивно настроена, толкова решителна. Изглежда страхотно. Ходим заедно да пазаруваме, на кино, всичко, което правехме с теб преди. Вече не се отнася с мен като с дете. Все едно е по-голямата ми сестра. Опитвам се да ги събирам с татко възможно най-често. Толкова е страхотно, когато сме си тримата. Мога да си представям, че имам семейство.

„Ами аз, изстена Поли безмълвно. Дадох ти дом и семейство. Това нищо ли не означава?“

Поне отвлече мислите си от Хектор. В продължение на няколко дни Поли беснееше от ревност. Разговорите ѝ с Джони след завръщането им от Франция бяха резки и по същество: „Трябва да дойда в къщата и да взема един шлифер, който знам, че съм оставил в гардероба на долния етаж, няма да те безпокоя“, „На Лорънс Бедфорд трябва да се плати последна част преди «Господин Неподходящ» да тръгне. Ще оценя всичко, което можеш да направиш, за да ускориш пристигането на чека“, като всичко друго в разговора се изричаше със запъване, сякаш бяха двама души, които някога са били приятели, които не са се виждали от много време, между които нищо общо не бе останало и които не знаеха какво да си кажат. Беше ужасяващо. С Джони бяха станали почти непознати, точно когато тя искаше да запълни празнината между тях. Сега, когато Едит се намеси, Поли изведнъж загуби самообладание. Тя си спомни какво ѝ бе казала Зоуи: седни на едно място и остави всичко да стане от само себе си. Остави

Джони да открие сам, че връзката му с Едит е приключила веднъж завинаги.

Ами ако откриеше точно обратното?

Във всеки случай самата Зоуи бе изпаднала в малко нерационално състояние. Имаше проблеми с издателство „Холивуд“, които внезапно бяха решили, че тя не трябва да прави никаква реклама за романа на Арома Рос. Тъй като намерението бе да се пише анонимно от името на Арома Рос, това щеше да е напълно приемливо, само че когато проектът бе представен за пръв път, в съобщението за пресата, изпратено от издателство „Холивуд“, категорично се съобщаваше, че Арома Рос ще бъде „подпомогната“ в писането на книгата от Зоуи Никълс. По молба на рекламния директор на издателство „Холивуд“ Зоуи дори бе дала интервю за един от таблоидите, обяснявайки как ще пише книгата с Арома. А сега изведнъж не ѝ се разрешаваше да говори с тях. Зоуи не се притесняваше от това, че името ѝ няма да се появи на обложката или на заглавната страница. Просто искаше да ѝ се признае, че е създател на героите и сюжета на книгата. Това за нея бе съвсем справедливо. В пристъп на параноя Арома бе настояла в книгата да няма нищо автобиографично, тоест Зоуи трябваше да измисли несъществуваща история. Арома се бе оказала от голяма полза при отварянето на всякакви врати, давайки възможност на Зоуи да изследва света на моделите. Зоуи бе интервюирала агенти, модели, фотографи, модни редактори, бе присъствала на снимки, получи място на първия ред на Парижкото дефиле — всичко това послужи за достоверност на фона на историята ѝ. Но си оставаше *нейната* история.

Точно по време на една от телефонните ѝ тиради срещу Арти Алън-Джоунс Зоуи изпусна информация, която разтърси Поли.

— И още нещо. Смятах да говоря с теб за идеята ми да напиша биография за Хектор О’Нийл. От онова, което си ми казвала, той ще премине в съвсем друга лига след излизането на „Господин Неподходящ“. Говори се, че ще бъде невероятен. Е, аз подхвърлих нещо на онзи малък скапаняк Арти Алън-Джоунс, когато за последно обядвах с него, и знаеш ли какво? Просто е откраднал идеята ми и е възложил биографията на Джоан Брок. Джоан Брок! Тая стара повлекана! Толкова съм бясна, че бих могла да...

Поли я остави да нарежда. Беше толкова поразена от факта, че Джоан бе получила поръчка за книга, без да помоли Поли да я представлява, че забрави да каже на Зоуи, че Джоан бе имала идеята за биография на Хектор още преди началото на снимките за филма. За удобство пропусна да си спомни гнева, който бе изпитала, когато Джоан автоматично бе предположила, че Поли ще ѝ бъде агент.

И така, кого бе помолила Джоан да ѝ бъде агент? Какво бе намислила? Поли нямаше вести от нея след онзи несполучлив обяд в „Кларк“. По необяснима за Поли причина Джоан не бе отговорила на нито едно от обажданията ѝ.

През цялото време Поли усещаше с благодарност успокоителното въздействие на госпожа Флауърс, която си вършеше работата по толкова ненатрапчив начин, че понякога Поли забравяше, че това бе човекът, който ще стане нейният следващ автор на бестселър. Понякога тя наблюдаваше госпожа Флауърс с крайчеца на околото си, удивявайки се на енергията ѝ. Запита се на колко ли години бе в действителност и каква ли преживяна в миналото страст ѝ бе дала възможност да напише горещите сцени от „Кристофър“. „Може би това е отговорът, каза си Поли, да се хвърлиш в необузdana похот до определена възраст и после да зарежеш всичко това, отдавайки енергията си на нещо друго. Със сигурност би довело до по-спокоен живот.“ Но не беше ли точно това начинът на живот, който бе възприела, преди да срещне Хектор, животът, към който Джоан изпитваше единствено презрение, а Зоуи защитаваше? „Защо като че ли аз съм единственият човек без мнение по въпроса“, запита се Поли.

— Госпожо Флауърс, имате ли някакви предложения при кого да отиде „Кристофър“? Сигурно сте си изградили определени впечатления за различните редактори, с които работя. Някакви предпочитания?

— О, госпожо Де Сото, оставям това изцяло на вас. Вие сте специалистът.

Поли мразеше хората да казват „Вие сте специалистът“. Обикновено това означаваше, че според тях те разбират по-добре, но не искат да се намесват, но ако оплетеш конците, те са първите, които ще те критикуват. Бе забравила тази доста превзета страна от характера на госпожа Флауърс.

— Е, искате ли те да знаят коя сте? Да кажа ли, че това е един чудесен роман от моята сътрудничка, която досега е писала за „Милс и Бун“?

Госпожа Флауърс изглеждаше ужасена.

— Трябва ли да казвате, че съм ви сътрудничка? Не че се срамувам от нещо, просто...

— Това имам предвид. Трябва да участвате по някакъв начин. Разбира се, аз няма да казвам, че сте моя сътрудничка, но истинското ви име ли ще използваме? Мейбъл Луси Флауърс? Всички ви познават като госпожа Флауърс. Могат да се досетят. Не е толкова ужасно. Хората смятат, че сте чудесна, госпожо Флауърс. Наистина! А ще изпращаме ли снимка?

— Искам само книгата да бъде издадена от някой, който истински я хареса — бе всичко, което госпожа Флауърс каза.

В края на краищата „Кристофър“ отиде само при трима внимателно подбрани редактори и Поли направи така, че една от тях да е Сали Макензи, младата редакторка, която работеше заедно с Арти Алън-Джоунс в издателство „Холивуд“ и за която Зоуи каза, че е била изместена от Арти. Госпожа Флауърс видимо се зарадва, когато Поли спомена името ѝ. Стана ясно, че често бяха разговаряли по телефона, когато Сали се обаждаше да търси книгите на Поли.

— Но защо не ми казахте?

— В началото ви казвах, но в девет от десет случая, когато става дума за издателство „Холивуд“, вие като че ли винаги имате чувството, че господин Алън-Джоунс се е интересувал. Сякаш никой друг не съществува там.

„Права е, каза си Поли, аз също имам вина. Трябва да положа повече усилия да опозная новопоявяващите се редактори. С възрастта ставам мързелива.“

Продажбата на „Кристофър“ работеше като по часовник. Сали Макензи страшно хареса книгата от първото изречение, предложи повече от другите двама редактори и най-важното, сработи се много добре с госпожа Флауърс, когато се срещнаха на обяд.

После всичко се разпадна.

Сали Макензи се обади на Поли един понеделник рано сутринта, преди госпожа Флауърс да бе пристигнала.

— Още не е дошла — каза ѝ Поли. — Да ѝ кажа ли да ти се обади?

— Не, с теб искам да говоря. Не знам как да ти го кажа, можеш да си представиш колко ще ми е трудно да кажа на Мейбъл Луси.

Поли се удържа да не се изхили. Щеше да ѝ бъде много трудно да свикне да чува как хората се обръщат към госпожа Флауърс с Мейбъл Луси.

— Какво да кажеш на Мейбъл Луси?

— Напускам издателство „Холивуд“. Предложиха ми работа като главен редактор в „Одеон Букс“. Това ще бъде моята възможност да оформя собствен списък.

— И да се отървеш от Арти — довърши Поли изречението вместо нея.

„Одеон“ работеха от около пет години, но вече си бяха създали добра репутация като издатели на умерено интелектуална художествена и документална литература за богатите. Бяха на път да издадат собствена серия с меки корици.

— Мейбъл Луси Флауърс ще е идеална за „Одеон“. Не знам как ще изоставя „Кристофър“, но трябва да приема тази работа. Може да не ми предложат друга подобна възможност още сто години.

— Знаеш, че „Одеон“ предложиха по-малко за „Кристофър“?

— Какво искаш да кажеш, Поли?

— Искам да кажа, че винаги мога да попитам госпожа Флауърс, тоест, Мейбъл Луси, какво иска да прави. Може да стане така, че тя да даде книгата на твоето ново издателство, ако ги убедиш да вдигнат офертата колкото тази на „Холивуд“.

Госпожа Флауърс не трепна.

— Разбира се, че искам да отида при Сали, ако тя е съгласна. Две мнения няма.

Арти Алън-Джоунс, който дотогава бе прочел книгата, имаше други идеи. Той убеди „Холивуд“ да вдигне авансовото плащане с 5000 лири до 40 000 лири. Започна да се обажда на госпожа Флауърс по три пъти на ден, ласкаейки я, придумвайки я, казвайки ѝ, че е звезда. Изпрати на Поли по факса ревизиран маркетингов план с бюджет от 50 000 лири. Предлагаше зашеметяващи визуални техники за много комерсиален дизайн на корицата. Поли започна да осъзнава, че с толкова много инвестирани пари книгата със сигурност щеше да отиде

директно на първа позиция. Длъжна бе да препоръча на клиентката си да остане при „Холивуд“. Нямаше начин „Одеон“ да успее да изпълни този залог. Но както скоро откри, Поли не познаваше клиентката си.

— Сега, когато стигнах толкова далеч, ще продължа да пиша още дълго — каза госпожа Флауърс, влудяващо спокойна както винаги. — Аз едва започвам. Проблемът на този младеж Алън-Джоунс е, че не може да види разликата между мен и онзи супермодел Арома Рос. За него ние всички сме автори, чиито книги ще се продават и той може да обере цялото признание. За него ние не сме индивиди. Ние сме просто имена, които може да отметне в пролетния си каталог. Не ме интересува дали е за по-малко пари. На този младеж трябва да му се даде урок.

Младежът незабавно обяви, че ще я съди за неспазване на договора, но за пореден път госпожа Флауърс имаше последната дума.

— Мисля, че може да има малък проблем.

— Надявам се да си права. — Поли започваше да се изнервя.

— Вие виждате, че тази седмица не съм много работоспособна, госпожо Де Сото. Вниманието ми бе така ангажирано с цялата тази работа, че всичките договори, които получихме от издателите за подписване от авторите, си седят на куп. Забравих да ги придвижа.

— Не се тревожете за това сега. Не съм и забелязала, госпожо Флауърс.

— Вие май не разбирате, а, госпожо Де Сото? Един от договорите е моят с „Холивуд“. Дори не съм го подписала. Младият господин Алън-Джоунс няма за какво да се хване! Може би бихте могли да звъннете на Сали и да я помолите да ни прати договор веднага щом седне на бюрото си в „Одеон“. Дотогава ще съм напълнила писалката си с мастило.

Проблемът бе решен, но Поли се чувстваше все по-потисната. Изглежда не само бе обречена да живее сама до края на живота си, независимо дали го искаше или не, но и професионалните ѝ умения също закърнях.

Все пак животът продължаваше. Ако имаше друг, който да е в същата лодка с Поли, това бе Луана, затова, борейки се с мрачното си предчувствие за още възторжени истории за Едит, Поли покани

доведената си дъщеря да я придружи на откриването на нов ресторант в Челси.

— Защо са те поканили? — попита Луана, както винаги тактична.

— Един от авторите ми, който пише кулинарни книги, е вложил пари в него. Той ме покани. Малко е екстравагантен, от време на време окачва папийонка, но няма да се налага да висим до него през цялото време и поне ще хапнем и ще пийнем.

— Звучи жестоко. Добре, убеди ме.

Поли взе Луана на другата вечер. Очевидно Луана си мислеше, че ѝ предстои да скучае, тъй като се бе облякла много консервативно в семпла бежова рокля с къс ръкав, която бе поне петнадесет сантиметра над коляното, но това не променяше класическия ѝ вид. Според Поли изглеждаше прекрасно. По пътя тя подробно разказа на Луана за клиента си, Уинтроп Хамилтън.

— Мисля, че е наполовина американец. Майка му е от онези стари семейства от Ню Ингленд, на Източното крайбрежие. Той прекарва лятото си в Хамптън и така нататък. Не е без пари нашият Уинтроп. Между другото, викат му Уин. Има градска къщи на Сейнт Ленърдс Терас и къща в провинцията в Уилшър. Само на около тридесет и пет години е, но изглежда много по-стар. Справя се доста добре в писането на кулинарни книги. Започна да излиза ново списание за гастрономи и от редакцията са му предложили да води рубрика.

Поли съзнаваше, че бърбори, за да не може Луана да се вреди да каже нещо за Едит и Джони, но когато завиха по Кингс Роуд, Луана спомена Едит и се започна.

— Тя ме накара да облека тази рокля, когато ѝ казах къде отивам. „Не знаеш кого можеш да срещнеш, не спираше да ми повтаря. На такава събитие няма да видиш хора от престолюдието.“ Не можех да повярвам, че го казва мама. Човек не би предположил, че някога е била побъркано хипи с алтернативен начин на живот. Има нов навик да определя всичко в десетилетия — например казва „Това е съвсем като от седемдесетте“. Усетът ѝ за мода е странен. Открила е деконструкцията в пълния смисъл на думата, но като помисля, това е съвсем като от седемдесетте. Въпреки това иска аз да нося тези старомодни дрехи.

— Ти каза ли й, че ще излизаш с мен тази вечер?

— Всъщност, не. — Луана погледна смутено.

— Тя пита ли за мен? — Поли не можа да се удържи.

— Тя смята, че знае всичко за теб. Приема те за типичната кариеристка. Съвсем като от осемдесетте!

Те пристигнаха в ресторанта, препълнен с шумни гости и техните половинки. Всички се тъпчеха и доста голяма част от тях вече бяха зачервили бузи. Поли не бе срещала никой от приятелите на Уин преди и не бе очаквала подобна ревяща тълпа. Но беше късно. Вече бяха дошли.

Уин стоеше сам в един ъгъл и веднага щом го видя, Поли разбра, че и той не се чувстваше на място. Ако си бе дала труда да помисли, щеше да се сети, че подобно множество ще го притесни. Не беше точно стеснителен, но беше доста резервиран. Поли осъзна, че не знае абсолютно нищо за живота му извън краткия профил, който бе дала на Луана.

— Кой е онзи сладур? — попита Луана до нея.

Поли проследи погледа й и видя, че е зяпнала право в Уин. И изведнъж, за пръв път Поли забеляза външността на Уин. Не беше нейният тип — по някаква причина русите мъже не й въздействаха — но трябваше да признае, че приличаше малко на Адонис. Доста над метър и осемдесет, с почти сребристоруса коса, прав нос и силна челюст, той изглеждаше като светлокос Елвис.

Поли не можеше да повярва. Тя му представи Луана и повече от час не я видя. Когато искаше да си тръгва и отиде да я намери, Луана все още говореше с Уин. Поли застана до нея, за да не я прекъсва. Когато накрая Луана я забеляза, тя сграбчи ръката й.

— Тръгваш ли? Не се тревожи за мен. Уин ще ме води на вечеря далеч от тази шумотевица.

— Ще д-д-дойдеш ли с нас, П-п-поли? — попита учтиво Уин. Поли бе забравила да каже на Луана за заекването. Тя улови паниката в погледа на Луана и схвана намека.

— Трябва да се връщам. Благодаря, Уин. Изглежда, че това място ще бъде голям хит.

Луана я целуна по бузата и й подаде плик.

— Татко ме помоли да ти дам това. Почти забравих. Благодаря, че ме доведе, Поли. Благодаря, благодаря, благодаря. — Тя се наведе

по-близо до ухото на Поли. — Знаела си, нали — прошепна Луана, — знаела си, че ще е идеалният за мен и дума не ми каза.

Поли не знаеше нищо подобно. Тя винаги бе предполагали, че Уин е гей, което доказваше погрешната ѝ преценка. Както изтъкваше Джоан: „Ти си такава гъска, Поли. Винаги смяташ за обратни онези, които не са, а онези, които са обратни, мислиш, че не са“.

В колата тя отвори плика, който Луана ѝ бе дала. Вътре имаше покана за премиерата на „Господин Неподходящ“ и на нея Джони бе надраскал: „Ще дойдеш, нали, Пол? Ще се видим тогава“.

Поли едва не изкрещя от въодушевление. Джони искаше да е до него по време на неговата голяма вечер.

31.

Това бе една от най-ужасните вечери в живота на Поли. Предният ден Зоуи дойде и се зае с нея.

— Какво ще облечеш?

— О, предполагам, че ще извадя моя...

— Ще извадиш нещо, което си носила милион пъти, нещо, което се чувстваш удобно, както винаги казваш, ще го поизтупаш и ще кажеш, че според теб става. Не, Поли, няма да стане! Ти искаш да направиш страхотно впечатление на Джони, на всички, които ще бъдат там. Това, което ще направим, е да ти запишем час при фризьор за утре следобед. Междувременно ще се освободиш до края на деня и ще обиколим магазините. Едно от преимуществата да пишеш романа на Арома е, че профилът ми се издигна с около пет-шест сантиметра в света на модата и преди да разберат колко незначителна съм в действителност, няколко нахални дизайнерки чуха името на Арома и незабавно ми предложиха отбив от цените в един-два магазина. Сега е моментът да се възползвам от това.

Докато звънеше за такси на следващата вечер, Поли се чувстваше бляскава както никога преди. За пръв път в живота си бе с вдигната коса, на висок екзотичен кок и толкова по-добре, защото Джони щеше да си спомни за ушите ѝ и мъничките ушни миди, на които толкова много се бе възхищавал. Вечерният ѝ костюм с панталон от синя коприна беше „Армани“ и възхитителната кройка подчертаваше нейната височина и дългите ѝ крака.

Тя тръгна уверено по площада „Одеон Лестър“ с усещането, че знае какво е да си модел по време на ревю. Пресата се трупаше отпред с пригответени камери. Еуфорията на Поли леко спадна, когато те я погледнаха бързо и я подминаха. Утеши се с мисълта, че поне външният ѝ вид бе достатъчно смайващ, за да ги накара да я погледнат, за да проверят дали е от известните, нищо че веднага решиха, че не е.

Фоайето беше като кошер. Нечия ръка стисна лакътя ѝ и тя се обърна, виждайки Спайдър, първия асистент-режисьор на „Господин Неподходящ“, който изглеждаше нелепо в очевидно взето назаем

вечерно сако, прекалено малко за него, светлосиня риза с жабо отпред и синя кадифена папийонка.

— Радвам се да ви видя, госпожо Де Сото. Как я карате?

— Карам я страхотно, Спайдър. — Знае ли Спайдър за мен и Хектор, бе първата мисъл на Поли. — А ти?

— Ще се женя. Помните ли Полин?

Поли се оказа лице в лице с момичето, отговарящо за сценария във филма, за чиито гащички се бяха изказвали всякакви предположения.

— Носи ги — прошепна Спайдър, смигайки на Поли. — Тази вечер са сини, за да отиват на ризата ми.

— И на очите ти — каза Поли и имаше удоволствието да види огромния Спайдър да се изчервява. — Поздравления и за двама ви. Говорейки за женитба, по-добре да намеря съпруга си.

Тя забеляза, че Спайдър и Полин се спогледаха за миг. Може да я наричаха госпожа Де Сото, но не можеха съвсем да приемат факта, че все още бе съпруга на Джони.

— Неговата голяма вечер — каза Спайдър. — Ето го там.

Джони бе по-нервен отвсякога. Но все така си беше Джони. Пак носеше дългото черно палто върху вечерното си сако и бейзболната шапка. Не само това — Поли погледна втори път, за да се увери, че не я лъжеха очите — той водеше Зюти на каишка.

Джони сновеше из фоайето, ръкувайки се енергично като политик, повтаряйки „Здрасти, как си, радвам се, че успя да дойдеш“ на абсолютно всички. Беше изрекъл „Здрасти, как си?“, преди да осъзнае, че говори с Поли.

— Пол, страхотно, не е ли жестоко? Харесваш ли супер скъпия ми костюм? Купих го специално за случая. Убийствено стилин, какво ще кажеш?

Няма „Изглеждаш страхотно, Пол“. Никаква промяна.

— Виж, ето я Пол, Зюти. — Зюти въобще не й обръщаше внимание. — Наистина се радва да те види. Настоя да дойде. Казах й, че ще бъдеш и ти. Помислих си, че може би ще се погрижиш за нея заради мен. Тя наистина те обожава, знаеш това. Може би ще се качиш горе и ще я вземеш със себе си. Имам специално място за теб, Пол. Първият ред на балкона.

Това е Джони, каза си Поли. Това е мъжът, за когото се ожених. Никога няма да се промени. Ако искам да си го върна, ще трябва да приема това. Тя продължи да разсъждава в позитивно-рационален дух, докато се опитваше възможно най-елегантно да си пробие път нагоре по стълбите, а Зюти лудо джавкаше по петите ѝ.

Когато пристигна на входа на балкона, Зюти бясно се дръпна напред, така че тя бе принудена да изтича по стъпалата до първия ред. Седалките в центъра имаха имена, запазени за компанията на Джони.

— Добър вечер, Поли. Твоето място е тук.

Поли не можеше да повярва. Точно в средата на първия ред с празно място между тях седяха Хуанита и Едит. Хуанита я бе заговорила.

Едит изглеждаше дива и тайнствена, обвита в кадифена пелерина за опера с качулка.

— Не, чакай, ти си там. През едно място от мен — каза Хуанита.

Поглеждайки надолу, Поли видя името си на седалката. Мястото до нея бе запазено за Анри, режисьора. Тя се огледа за името на седалката от другата ѝ страна и откри, че Хуанита бе успяла да го събори на земята. Трябваше да бъде Джони. Явно Хуанита щеше да бъде от другата му страна като негов копродуцент.

Грешка.

Джони се появи, подскачайки надолу по стъпалата след няколко минути, последван от Карла, Луана и Уин. Той взе Зюти и я подаде на Поли.

— Ще трябва да я държиш, иначе няма да може да вижда.

Поли се оказа седнала в изящната си премяна със Зюти в скута, докато Джони мина покрай нея и се тръшна на мястото между Хуанита и Едит. Но ако Поли бе изпълнена с разочарование от тази подредба, Карла беше вбесена.

— Джони, аз съм до теб.

— Не, мамо, сложил съм те между Едит и Луана, за да можеш...

— Джони. Аз седя тук.

Карла застана пред Едит, докато Едит не сви рамене и не се премести на съседното място. Луана и Уин седнаха до Едит. Въпреки гнева от това, че бе изместена, Поли не можа да не се усмихне на начина, по който Луана буквално преливаше от щастие. Уин ѝ махна. Луана ѝ направи таен знак с палците нагоре и направи физиономия в

смисъл на „Аз съм в рая“. А после Карла стана и мина покрай Джони, за да целуне Поли и по двете страни.

— Не те видях. Толкова съжалявам. Как си? Защо не идваш да ме видиш? Ела на обяд другата седмица.

Малкият жест на сърдечност разсея надигация се в Поли гняв. Стори й се, че Джони й хвърли виновен поглед, или само си въобразяваше? Даде си сметка, че никой не я представи на Едит. Молеше се Едит да не я разпознае като голата жена, която бе лежала на долния етаж в сауната.

Докато светлините угасваха, Поли понечи да се премести празното място до Хуанита, махайки Зюти от скута си, но Хуанита я възпря.

— Ето го.

Цялата зала шумеше в очакване. Публиката на долния етаж беше станала и гледаше към балкона. Как *можеше* да забрави? Той просто бе звездата на филма.

Хектор бе роден да носи официален костюм. Той стоеше толкова естествено върху елегантната му фигура, колкото не на място изглеждаше на гърба на набития Джони. Облеклото на Хектор му пасваше идеално — явно бе направено по поръчка. Той имаше тен и черната му коса бе къса и пригладена назад и само един кичур падаше на челото му. Той притича надолу по стъпалата на балкона, махайки на хората и се намести до Поли. Стана да целуне Хуанита, да се ръкува с Джони и да го потуша по гърба. Когато се обърна към Поли, филмът започна.

Това бе преживяване, за което тя не би могла да се подготви, колкото и усилия да положи — да седи там и да гледа на екрана мъжа, който бе толкова зашеметително красив, да знае, че всяка жена от публиката тайно (в някои случаи и не тайно) желае да спи с него, да знае, че е спала с него и че сега той седи толкова близо, че ако помръдне и на милиметър, ще го докосне. Тя запази самообладание, докато не дойде сцената на стария пазар в Антиб, и изведнъж се видя на екрана. Хектор вървеше към нея. Те се разминаха и тя си спомни бележката, която й бе дал, споменът я завладя отново. Стана й трудно да диша, раменете й се разтресоха и колкото и да се опитваше да ги спре, сълзите напълниха очите й.

Почувства една ръка да хваща нейната и да я стиска. В главата си чу Джони да казва: „Отново рониш сълзи, Пол. Страхотно! Филмът трябва наистина да е добър. Но защо плачеш на тази сцена? Оттук нататък започва най-интересното. Предполагам, че по-добре да ти дам назаем най-хубавата си копринена кърпичка — хайде, дай лапа“.

Тя зачака парчето намачкана хартиена кърпичка и когато то не се появи, Поли си спомни. Не седеше до Джони. Седеше до Хектор. Държеше неговата ръка.

Тя дръпна ръката си и усети как Хектор трепна.

Още от първите кадри бе станало ясно, че филмът ще бъде добър, но докато течаха финалните надписи беше също така ясно, че успехът му ще е огромен. Филмът бе напрегнат и интересен! Хектор и Джулиан бяха страхотни заедно, каквито бяха — но в подходящо по-малка степен — и Джулиан и Каспар, който играеше гаджето ченге, арестувал Хектор накрая и спечелил любовта на Джулиан. Джони имаше в ръцете си хит и Поли се гордееше с него. Също така бе изненадана колко спокоен бе той сега. Сигурно е имало предварителни прожекции. Не може да не е знаел с какво разполага.

Долу във фоайето беше лудница. Пресата нападнаше Хектор, Джулиан, Каспар и Анри на тумби. Поли чу силен ирландски нас да заявява: „В края на краищата франсето се справи. Не вярвах, че може да се измъкне от кацата с извара“.

— Кловис, стига — чу Поли смутения глас на Луана.

— Здравей, страннице.

Лорънс Бедфорд беше до нея и Поли се почувства изпълнена с вина. Във вълнението си — което се оказа безсмислено — от мисълта, че ще придружи Джони на премиерата, тя бе забравила да се поинтересува за Лорънс. Той трябваше да седи там горе на първия ред на балкона до другите. Всъщност той имаше много по-голямо право да бъде там от нея. Как можа да бъде такава небрежна агентка?

— Хайде, Поли, не бъди толкова ужасена, че ме виждаш. Хвани ме под ръка. Ще те придружи на следпремиерното парти. Според мен филмът е страхотен, въпреки че аз съм писал сценария. Ами ти как мислиш?

— Съгласна съм. Само помисли какво ще направи филмът за продажбата на книгата. Ще бъда изненадана, ако не продадеш още четвърт милион екземпляра. Кажи ми сега, как върви новата книга?

Тя почти не слушаше Лорънс, докато се отправяха през Сохо към „Дел Уго“, където Джони бе запазил два етажа за вечеря и танци. Типично! Беше се приготвила да бъде бляскавата съпруга на успешен кинопродуцент, а се оказа там, откъдето започна: играейки ролята на състрадателна агентка, поддържаща клиента си.

И все пак, ако трябваше да бъде честна, тя използва Лорънс точно колкото и той нея. Без него щеше да е загуба: Имаше нужда от придружител. На партито тя го представи на Луана и Уин.

— Уинтроп пише за храни — обясни тя бързо. Клиентите често се ревнуваха един друг в съревнование за вниманието ѝ. — Много е добър. — Това беше вечерта на Лорънс, но тя не искаше Уин да се почувства унижен.

Хектор, който досега бе плътно заобиколен от пресата, влетя и Луана се приближи към Уин. Тя не искаше да поглежда Хектор. Поли се запита какво щеше да си помисли Уин за изпълнението ѝ. Но Луана поне си имаше Уин.

Поли издържа вечерята благодарение на Карла, която имаше нужда от известно внимание — или се правеше, че има. Джони хвърчеше из помещението, приемайки хвалебствия отвсякъде, Поли беше доволна. Едит бе побързала да седне до него, но сега се оказа пренебрегната. Когато започнаха танците, тя прекоси стаята и се насочи към Джони. Карла издаваше звуци на неодобрение.

Изведнъж тя се обърна към Поли.

— Какво се случи във Франция? Аз не питам, но искам да знам.

— Постъпих глупаво. Той ми даде шанс, но аз оплетох конците. Моля те, не ме питай за подробности. — Поли знаеше, че не може да не бъде честна с Карла.

— Казах ти да спазваш неговото темпо. Виж се, ти си тук. Той е там. И виж с кого е. Знаеш коя е тя, нали? Значи, ако Джони ти даде още един шанс, възползвай се и не го изпускай. Чакай тук, Поли.

Карла стана. Поли наблюдаваше с интерес как дребната жена, поне една глава по-ниска от всички останали на дансинга дори на обувките си с високи токчета, се отправи към Джони и Едит. Тя хвана Джони за ръката, откъсна го внимателно от Едит и положи всички усилия да покаже, че се извинява, но е сигурна, че Едит, че няма нищо против. После се понесе в танц със сина си, оставяйки Едит да стои там.

Карла монополизира Джони за цели четири танца и изведнъж Поли разбра какво правеше тя. Тя направляваше сина си все по-близо до масата, докато накрая почти танцуваха над главата на Поли и в този момент Карла буквално предаде Джони в ръцете на Поли.

Поли бе забравила какъв безнадежден танцьор е Джони. Той не танцуваше, той ходеше, и то не обезателно в такт с музика. „Поддържай неговото темпо“, бе казала Карла. Е, Поли се опитваше да го прави всячески.

— Страхотно парти, Джони.

— Страхотно парти, страхотен филм, страхотна вечер. Всичко е страхотно.

— Включително и ти.

— Ти го каза, Пол.

— Майка ти се забавлява чудесно.

— При мама това е въпрос на „дотук добре“. Няма да е истински щастлива, докато не спечеля „Оскар“.

— Никога не съм осъзнавала, че ти възлага такива амбиции. Тя е впечатляваща жена. При различни обстоятелства вероятно самата тя щеше да бъде жена с доста успешна кариера.

Джони рязко спря да танцува по средата на дансинга.

— Мама не е кариеристка.

— Не казах, че е. Казах, че можеше да бъде.

— Не, не би могла.

— Защо не?

— Тя е моята майка.

— Което означава, че не ти харесва жените да имат успешни кариери.

— Разбира се, че ми харесва.

Ами аз, изкрещя вътрешно Поли, но продължи да се усмихва.

— Сигурно си доволен, че Едит е тук.

— Откъде знаеш, че Едит е тук?

— Въпросът ти е уместен, след като никой не си направи труда да ни запознае.

Джони изглеждаше много нервен.

— Както и да е, тя изглежда много добре, Джони.

— Че защо няма да изглежда добре?

— Чух, че била болна.

— Кой ти го каза? — Той застана нащрек.

— Луана. Кажи ми, харесва ли ти Уин? — Поли жадуваше да го разпита още за Едит, но ако това щеше да го отчужди, нямаше много смисъл.

— Не. Малко ми прилича на глупак. Ти си ги запознала, нали?

— Нещо конкретно ли не ти харесва или просто факта, че спи с твоето сладко момиченце?

— Не спи с нея. Това ме притеснява.

— Какво искаш да кажеш?

— Не спи с нея. Казва, че я уважава. Звучи ми като герой от старомодно представление, на който му се позволява само да положи коляно на леглото. Забрави за уважението. Никога не съм чувал такава глупост. Просто не я намира за привлекателна.

— А щеше ли да го харесаш, ако я намираше за привлекателна — а аз съм сигурна, че е така.

— Не.

Поли се отказа. Не трябваше въобще да споменава Едит. Тогава, непредсказуем както винаги, Джони изведнъж я притисна по-близо до себе си.

— Оставих ти съобщение на телефонния секретар, когато ти се върна от Франция. Така и не ми отговори.

— Оттогава насам сме говорили много пъти.

— Да, но само за Луана или по работа. Прекара ли добре почивката си?

— Разбира се. Трябваше да ти благодаря. Знам, че трябваше.

— Какво я направи толкова хубава?

— Хотелът. Това, че можах да си отпочина.

— Какво друго? След първата вечер като че нямаше много време за мен. Ще бъда откровен, Пол. Бях малко ядосан, че не искаш много да ме виждаш. Да ти кажа честно, имах усещането, че ме използваш.

— Ти беше зает. Имаше да продуцираш филм. Не исках да ги се пречкам.

— Това ли е всичко? Никакви скрити планове?

— Никакви скрити планове.

— Много се радвам да чуя това, Пол. — Вече я държеше съвсем близо. — Ще трябва малко да пообиколя. Нали партито е мое и така нататък, но можем да потанцуваме по-късно и...

— Възразяваш ли да се намеся и да се възползвам от възможността да подновя едно старо приятелство?

Хектор бе надвиснал над рамото на Джони, леко, но решително отмествайки го настрани и притегляйки Поли към себе си. Поли не можеше да понесе да погледне Джони в очите. Усещаше го как стои със свити юмруци, по-дребен от Хектор, набит, настръхнал, ядосан. Кажи му не, Джони. Кажи, че ме искаш за себе си. Изгони го. Бори се за мен. Направи нещо.

— Как мога да откажа на моята звезда каквото и да е? Изненадан съм, че не те е вписал в договора си, Пол. Взимай я, Хектор. Радвам се, че те видях, Поли. Благодаря, че се погрижи за Зюти.

— Все за нещо мога да послужа — каза Поли горчиво и бе възнаградена с един от най-мрачните погледи на Джони.

— Не трябваше да правя това, нали? — каза Хектор. — Искаш ли да отидеш при него?

— По-скоро бих отишла при проклетото му куче.

— Изглеждаш толкова красива тази вечер.

Верните думи. Неподходящият мъж.

— Поли, никога преди не ми се е налагало да правя това, но искам обяснение от теб.

Тя вдигна поглед към него, докато той вещо я водеше по дансинга. Танцуваше с лекота и след подскачането на Джони тя се отпусна пряко волята си. Той бе толкова неотразим. Всички ги гледаха. Тя знаеше, че с него изглежда добре.

— Обяснение за какво?

— Защо не отговори на позвъняванията ми, след като се върнах от Франция?

— Защо не ми каза за Луана?

Тя нямаше какво да губи и доби смелост. Хектор се напрегна. Изминаха няколко минути, преди да отговори.

— Разбирам, че аз съм този, който ти дължи обяснение. Бих искал да ти го дам, но не мога да го направя, докато се тътрим по дансинга, заобиколени от всички тези хора. Може ли да се видим някой друг път?

Поли се нареди да каже „Благодаря, но не може“, когато видя Джони да я гледа. Танцуваше с Едит. Без да сваля очи от Поли, той впи

устни в шията на Едит. Поли не се и замисли. Преди той да отмести поглед, тя придвижи ръцете си нагоре, погалвайки врата на Хектор.

— Разбира се, че може. Обади ми се утре и ще си уговорим среща.

32.

Луана седеше на бюрото си и се опитваше да не мисли за настроението, в което щеше да бъде Кловис, когато пристигне на работа. Кловис си бе взела почивка в седмицата след премиерата и през тази седмица, докато филмът жънеше успехи, Хектор бе дал няколко интервюта за пресата. Личното мнение на Луана за Хектор бе, че е едно лайно, но тя не можеше да пренебрегне факта, че той бе заявявал нееднократно в печата, че тя и само тя бе отговорна за идеята да го изберат за ролята на господин Неподходящ.

Кловис щеше да бъде бясна. Не казваше ли винаги, че едно от най-важните неща, които Луана трябва да запомни за работата на кастинговия директор, е, че идеята винаги, повтарям винаги, е на директора. Разбира се, Кловис трябваше да обере комплиментите за кастинга. А сега Хектор я беше изложил. Тя щеше да подивее от ярост.

И сякаш това не бе достатъчно, през седмицата, в която Кловис отсъстваше, на Луана ѝ бяха предложили работа на три места, две при конкурентни кастингови директори с обещанието за много повече отговорности, а на третата — сама да направи кастинга на филм. При обикновени обстоятелства щеше да е поласкана и ентусиазирана, но тази седмица тя мислеше само за това кога Уин ще ѝ направи предложение? Бяха прекарвали уикенда в провинцията. Не в неговата къща в Уилшър, все още не бе я водил там, въпреки постоянните ѝ молби. Очевидно в момента се извършваха подготвителни работи, мястото било потънало и прах, просто не било добра идея. Беше я завел при негови приятели, които имаха вила в Съфолк. Бяха семейна двойка на около четиридесет години, бездетни, стари приятели на Уин. Съпругата, Пеги, бе доверила на Луана по време на миенето на чиниите в кухнята:

— Може би не трябва да ти го казвам, но и двамата толкова се радваме за теб и Уин. За първи път води момиче тук, а идва от години. Истината е, че винаги е бил потаен относно личния си живот. С Джордж решихме, че вероятно някога е бил много наранен и е решил да внимава.

Луана бе започнала да чува звъна на сватбени камбани още преди да заредят миялната машина. Осъзна, че тя също внимаваше. Не бе представила Уин на всичките си приятели, както правеше обикновено, като търчеше насам-натам, за да ги запознае с новия мъж в живота си. И това щеше да стане. Тя усещаше, че той иска да прави нещата едно по едно. Пропъди дразнещия глас, който повтаряше: „Ако го представиш на приятелките си, първото нещо, което ще попитат, е, как е в леглото? И ще се наложи да кажеш, че не знаеш“. Те не биха разбрали това, че той я уважава.

Така че как може да мисли за нова работа, когато следващия месец по това време е възможно да планира сватбата си?

Кловис пристигна много намусена, но това нямаше нищо общо с интервютата на Хектор. В мига, в който влезе в приемната, тя бръкна в чантата си и извади шише смокинов сироп. Кловис страдаше от хроничен запек и не виждаше защо да го пази в тайна. Луана биваше редовно информирана за състоянието на червата на Кловис. Кловис преполови шишето.

— Май се оказва, че нямам вече от това вкъщи. И така, какво имам за днес? Дай ми телефонния бележник, по-добре да се залавям за телефона.

— Изкара ли си добре почивката, Кловис?

— О, не ме занимавай с дреболии, когато стомахът ми е като Гибралтарската скала. Какво е това? Обяд с Джоан Брок? Коя, по дяволите, е Джоан Брок?

— Е, тук мога да ти помогна — каза Луана. — Тя е стара приятелка на Поли. Виждала съм я неведнъж, когато живеех с Поли и татко. Тя винаги идваше, когато татко го нямаше, защото той не може да я понася.

— И защо?

— Така и не разбрах. Татко винаги казваше, че дъхът ѝ мирише.

Кловис се изсмя.

— Звучи типично за баща ти. Бедната кучка сигурно е страдала от запек като мен. Защо ще обядвам с нея?

— Тя пише биография за Хектор и иска да те интервюира за него.

— Може би ще трябва да говори и с теб. — Забележката бе направена уж небрежно, докато Кловис излизаше от стаята, но Луана

долови скрития смисъл.

— Уговорката ви е за „При Жерар“ на Шарлот стрийт, един часа — извика Луана, докато Кловис затръшваше вратата.

— Защо аз? — Кловис попита малко грубо, докато Джоан Брок заемаше мястото си срещу нея в сепарето. — За мен „Дюбоне“ и лимонада. Не гледайте по този начин, госпожице Брок. Не пием само „Гинес“.

Джоан не се бе удържала, трепвайки при поръчката на „Дюбоне“ и лимонада. Докъде ли стигаше липсата на стил у тази жена?

— Наричайте ме Джоан. За мен „Кир Ройъл“.

— О, много елегантно, Джоан. — Кловис наблегна на „Джоан“.

— Чувам, че Поли ви е стара приятелка.

— Бяхме заедно в училище. И Хуанита беше там, под друго име.

— Искате да кажете, че е била инкогнито?

— Не, не, не. Казваше се Сандра Някоя си. Оттогава си е сменила името.

— Не е единствената.

— Какво искате да кажете?

— О, ще стигнем и дотам. И каква беше Поли в училище?

— Горедолу каквато е и сега.

— Тоест?

— О, нали разбирате, мила. Разбира се, обожавам Поли, но е малко смотана, когато стане въпрос за мъже, секс, такива неща. Не може много да се държи на положение.

— Така ли? — Кловис обърна виното и лимонадата. — На мен въобще не ми се стори такава на следпремиерното парти онази вечер. Тя танцуваше с Джони, а после дойде Хектор, отне я от ръцете на Джони и затанцува с нея. Тя направи по-добрия избор и до края на вечерта Хектор остана с нея.

Кловис видя със задоволство, че бе успяла да смачка фасона на Джоан.

— А сега за Хектор. Защо вие ли? — Джоан беше отново на линия. — Вие правихте кастинга за „Господин Неподходящ“. Трябва доста добре да го познавате. Вие ли правихте кастингите за Конуей?

— Не, както щяхте да знаете, ако си бяхте написали домашното. Ако наистина искате да знаете, срещнах Хектор за първи път още преди да бъде избран за Конуей.

— Как стана това? Кой му даде ролята на Конуей?

— Не помня, но лесно можете да проверите. Когато го срещнах, аз работех като кастингов директор в рекламна агенция. Имах млада асистентка, нещо като това, което върши Луана, но с повече отговорности. Това хлапе действително обикаляше да търси хора по улиците. Беше доста добра. За една реклама ни трябваше хубавец. Тя го намери. Хектор. Джон Хектор Магуайър, мисля, че така се казваше тогава. Бил на някаква стълба.

— Къде?

— На стълба. Беше строителен работник. Тя го накара да слезе и го доведе и клиентът веднага го хареса. След излизането на рекламата някой решил, че той може да играе ролята на Конуей.

— А това момиче, което го е открило, стана ли първокласен кастингов директор със собствен бизнес? Къде е сега?

— Тя беше американка. Взех я на работа, защото имаше хубаво ирландско име. Грейси Дилейни. Червенокоса. Върна се във Филадельфия, за да се омъжи. Бедното дете, беше влюбена в Хектор.

— Имало ли е нещо между тях?

— Не знам. Всичко, което си спомням, е, че една сутрин дойде наистина разстроена, защото цяла нощ той й бил изплаквал своите най-съкровени мрачни тайни, доверил й се и тя каза, изпитала такова съжаление към него, че накрая прекарали нощта заедно. Но тя не беше глупава. Знаеше, че той е бял. Знаеше, че вероятно го е направил нарочно, за да я накара да му се отдаде. Тя не позволи това да я спре и се върна в Америка, за да се омъжи.

— Какви бяха най-съкровениите му мрачни тайни?

— Тя никога не ми каза. Не съм я питала.

— Поддържаш ли все още връзка с нея, Кловис?

Кловис погледна седящата срещу нея жена с физиономия на плъх, чиито уста положително се пълнеха със слюнка при мисълта, че ще се добере до тези „най-съкровени мрачни тайни“.

— Поддържам. Получавам от нея картичка за Коледа всяка година.

— Пише ли адреса й там?

— Да. Ще ти го дам утре заедно с едно звънче. А сега да си поръчаме истинско пиене и ще ти разкажа всичко за отрепките в британската филмова индустрия.

33.

Поли не беше напълно сигурна за предложението на Хектор да изпробва новите си готварски умения за нейна сметка, но в края на краищата не можа да устои на желанието да хвърли поглед на новия му апартамент. Беше разочарована.

Очевидно бе постъпил като много други хора. Бе посетил скъпи магазини и бе избрал големи груби мебели, без да помисли как и къде ще им намери място. Явно някой му бе казал, че на мода е сивото. Огромно сиво кожено канапе бе залостено пред прозореца от шлифован кристал. Тъмносива маса с дължина три метра бе завладяла трапезарията, правейки я да прилича на операционна зала. Столовете около нея бяха прекалено малки и източени. Кухнята приличаше на пещера, покрита със стомана. Той се гордееше от факта, че не бе използвал услугите на декоратор, а бе подредил всичко сам, но поне според Поли, ако някой имаше нужда от декоратор, това бе Хектор. Той нямаше никакъв вкус. С гардероба му беше друга работа. Роден за дрехи, дизайнерите го обсипваха с предложения да носи техни костюми, спортни облекла, всичко. Трябваше само да ги облече откъм правилната страна и да забрави останалото. Явно си бе въобразил, че може да приложи същия подход и към интериора в дома си.

На всичкото отгоре въобще не го биваше да готви. Поли не можа да не си спомни, че беше яла по-хубава храна, когато Джони бе разрязал целофановата обвивка, изсипвайки съдържанието в купи. Хектор опита да направи сирене суфле, което отказа да се надигне, а преди това бе сервирал твърде отровно подправен пастет. Поли подозираше, че би трябвало да е от пилешки черен дроб, но имаше вкус — и определено изглеждаше — по-скоро като маджун. Накрая той поднесе една от най-кисавите шоколадови торти, които Поли някога бе виждала. Хектор изглеждаше безкрайно унил.

— Остави. Безнадеждно е. Аз съм безнадежден. Правя всичко, което готварската книга ми казва, и ето какво се получава.

— Не бъди толкова самокритичен — каза Поли. — Много малко хора са родени готвачи, а аз никога не съм успявала да приготвя

прилично суфле. Защо въобще си правиш труда да готвиш? Ти обичаш ресторантите, нали?

— Прочетох някъде, че жените харесват мъже, които им готвят.

Поли се закашля, за да не се изсмее на глас.

— Всеки харесва човек, който му готви. Не мисля, че твоето готвене ще ти помогне.

— Знам това — тросна се той.

— За да бъдеш добър готвач, трябва да обичаш храната. Храната, не ресторантите. И мисля, че още трябва да бъдеш внимателен към другите, да искаш да им доставиш удоволствие.

— Аз искам да доставям удоволствие на жените.

— На мен го кажи, но трябва да искаш да доставяш удоволствие и на мъжете. А на Луана готви ли й?

— Поли, срещнах Луана и излизах няколко пъти с нея много преди да те срещна в Антиб.

— Но дори не я спомена.

— Нямах много за казване.

— Тя вижда нещата по друг начин. Беше доста разстроена, когато не се обади след завръщането си от Франция.

— Та аз не съм й се обаждал и от Франция. Само й изпратих няколко картички. Не беше голяма работа.

— Хектор, не мога да повярвам! Ти като че ли въобще не зачиташ чувствата на другите. Има ли човек, когото обичаш достатъчно, за да се опиташ да не го нараняваш? Ами майка ти?

— Тя е мъртва.

— Съжалявам. Бяхте ли близки?

Той не отговори.

— Хектор?

— Какъв е резултатът между теб и Джони?

— Резултат? Няма резултат.

— Не сте ли се събрали?

— Защо питаш?

— Любопитен съм, това е всичко. Никога не съм успявал да проумея брака ти. Мислих за това. Не мога да разбера защо скочи в леглото ми във Франция.

— Ти беше там.

— О, страхотно. Бях удобно под ръка. Не помниш ли какво ти казах за жените, които излизат с мен, защото искат да ги видят с мен? Защото съм известен. За да накарат мъжете си да ревнуват. Чувала си за жени трофеи. Аз съм гадже трофей. Това ли бях за теб?

Поли не знаеше какво да каже. Беше го използвала. Не можеше да се отрече. Бе видяла Джони с Хуанита, избърза да си направи глупав извод и се втурна право в обятията на Хектор.

— Не точно. Искам да кажа, че не съм излизала да се перча с теб, Хектор. Вечеряли сме веднъж на публично място. През останалото време бяхме сами. Но да, ако наистина искаш да знаеш, когато те видях за пръв път пред „Еден Рок“, току-що бях видяла Джони, ангажиран с нещо, което помислих за любовна връзка с Хуанита, и това ме съсипа. Признавам, че си бях изградила представата, че Джони ме кани в Южна Франция, за да се помирим. Всъщност дори прекарахме чудесна вечер заедно. Когато го видях с Хуанита, това ме извади от релси. Разочарованието ме подтикна към теб. Ти беше фантастичен в леглото. Накара ме да се чувствам прекрасно. Изслушваше ме. Джони никога не изслушва.

— И все пак се влюби в него.

— Да, така е. Влюбих се отчаяно в него. Онова, което винаги забравяме, е, че човек не се влюбва на книга. Ако някой попита една жена какъв тип мъже харесва, тя ще каже нещо от рода на „Висок, тъмен, с чувство за хумор, трябва да е добър и внимателен, да ме изслушва, да бъде нов човек“ — каквото и да означава това — „някой, който живее наблизко, има редовни доходи и е надежден“, а после взима, че се влюбва в нисък мъж, който се отнася ужасно с нея и освен това вероятно е американец, дошъл на гости. Жената знае кой е подходящият за нея на книга, но когато го срещне, обикновено е страшно отегчена. Вместо това се влюбва в господин Неподходящ. Ти не си ли падаш винаги по госпожица Неподходяща?

— Не.

— Е, ти, разбира се, си Супермен. Все забравям. Предполагам, че се влюбваш само в една Супержена.

— Не, искам да кажа, че не мисля, че някога съм се влюбвал.

— Нито веднъж?

Хектор поклати глава. Изглеждаше нещастен.

— Хектор, това е толкова тъжно. Според теб защо е така?

— Никога не съм мислил по въпроса. Може би, защото винаги аз изслушвам, а никой не изслушва мен.

— Сега наистина се самосъжаляваш. — Поли стана и отиде да седне до него на ужасното грамадно канапе. — Може би не си достатъчно открит. Трябва да допускаш хората до себе и да им позволиш да се приближат.

— Изслушвам жените, защото знам, че това им харесва и така по-лесно ги вкарвам в леглото.

Поли трепна.

— Очарователно! Поне си откровен и Бог ми е свидетел, че номерът ти мина и при мен.

— Но виж докъде стигнах. Излизал съм с всички тези жени, спал съм с тях, но никога не съм имал сваятна връзка. Не знам откъде да започна.

Поли се чувстваше доста смутена. Беше пила достатъчно, за да попадне под въздействието на неоспоримия физически чар на Хектор. Тя наистина го мислеше, когато му каза, че е фантастичен в леглото. Той беше последният мъж, с когото бе правила секс. Можеше да си припомни изживяването по-ясно, отколкото секса с Джони. Горкият Хектор! Беше толкова магнетично привлекателен, че ако имаше възможност, всяка жена би спала с него. Поли разбираше защо се чувства използван. Въздействието му върху жените ги караше да се държат като мъже, караше ги да мислят само за секс, без да си правят труда да го опознават преди това — или след това. Внезапната му уязвимост бе толкова привлекателна.

Ръката му беше на канапето между тях. Тя я взе и започна на гали дланта му с палец.

— Ще намериш жената за теб. Просто не мисля, че си я търсил.

Той се наклони, полагайки глава в скута ѝ и тя го обгърна с ръце, навеждайки се над него, за да зарови лице в косата му. После той бе обърнал лицето си към нейното и те се целуваха. Той се премести така, че застана коленичил на канапето над нея, хвана главата ѝ с ръце и Поли видя ерекцията му през джинсите. Тя свали ципа му, погали го, остави го да я издърпа навътре към канапето. Той вдигна полата ѝ на кръста. Тя повдигна таза си и бързо се освободи от бельото си, а после се намести, за да влезе в нея.

Той свърши почти веднага и тя го полюшваше върху себе си, докато дишането му се успокои. За нейна изненада, вместо да се отмести, той започна да я целува, нежно смучейки устните ѝ, галейки езика ѝ с неговия, отново и отново, докато тя се разтопи. Беше все още в нея. Тя го усети как отново става твърд и леко раздвижи таза си нагоре и надолу, нагоре и надолу, докато той се нагоди към нейния ритъм, а после ускори. Този път свършиха заедно и той извика силно.

Поли се усмихна на рамото му. Във Франция беше фантастично, но това тук бе различно. Той се бе отпуснал. Беше ѝ се отдал.

Все още проснат на канапето, той я гледаше, докато тя се надигна и започна да оправя полата си. Тя протегна ръка и когато той я хвана, го издърпа да стане.

— Ще се прибирам. Можем да развалим нещата, ако остана. Разбираш ли?

Той отиде с нея до асансьора, придружи я до долу, притискайки я към себе си и гледайки я в очите. Когато стигнаха приземния етаж, той я пусна толкова внезапно, че тя едва не падна. Той остана на ъгъла на асансьора, докато тя си тръгваше, и натисна копчето, преди тя да стигне до входната врата. Тя се обърна да види как дългите му крака изчезват нагоре.

„Точно така беше станало и с Грейси Дилейни“, помисли си Хектор. Във Франция той бе изслушвал Поли и тя му се бе отдала. Тази вечер бе използвал другия си номер. Бе излял сърцето си пред нея и още веднъж тя се бе оставила в ръцете му.

И все пак не беше го планирал. Не бе съзнавал какво прави. Бе се обърнал към нея естествено, инстинктивно, и осъзна, че искаше да го направи отново. „Ще си намериш някоя“, му бе казала тя и беше права.

— Толкова невероятно е, че на човек не му трябва секс, когато е истински влюбен — съобщи Луана на Поли и Карла.

Беше великолепен майски ден, от онези, в които всички приемаха, че лятото е пристигнало по-рано и хвърляха дебелиите дрехи, за да се попекаат на слънце и няколко дни по-късно биваха повалени от настинка.

Карла бе поканила Поли и Луана да обядват на мястото, което тя наричаше тераса. Всъщност това бе малка квадратна част павиран

покрив, водещ към кухнята ѝ, достатъчен да побере няколко саксии, в които Карла отглеждаше билки за готвене, малка кръгла маса от ковано желязо и два стола. Луана трябваше да се настани на обърнатата касета от портокали.

В последно време тя беше една много различна Луана, както забеляза Поли. Нямаше ги тесните черни рокли, впитите поли, които едва прикриваха задните ѝ части, черното кожено яке, гигантското разпятие, кубинките, обувките със заострени токчета, лепнатите панталони, блузите без ръкави, които излагаха на показ пъпа ѝ. На тяхно място Луана носеше по-широки бели памучни ризи, закопчани до врата или стилни сиви или сиво-кафяви класически костюми с права кройка. Дългата ѝ черна заплетена коса сега бе обуздана в гладка опашка надолу по гърба. Дори носеше наниз от перли.

На всичкото отгоре, откакто пристигна, говореше за любовта като познавач. Обикновено Поли щеше да се почувства склонна да я засегне, но топлото време я караше да се чувства толкова отпусната, че остави Луана да дърдори на воля. Отклонявайки всякакви предложения за помощ, Карла беше в кухнята, кълцаше, режеше и бъркаше сосове и както се надяваше Поли, имаше щастието да не чува.

— Просто не разбирам защо никой от вас не ми е казал какво е да си влюбен. С Уин се сливаме на духовно ниво всеки път, когато сме заедно.

— Колко често го виждаш? — попита Поли, отегчена до смърт.
— На това духовно ниво, искам да кажа.

— Три-четири пъти в седмицата.

— Хърка ли?

— Поли, знаеш, че не го правим. Не прекарвам нощта с него. Затова любовта ни е толкова специална. Не е омаловажена по никакъв начин.

— Искаш да кажеш, че не трябва да се безпокоиш дали хърка, или не?

— Ти просто не се опитваш да разбереш. Той е първият мъж в живота ми, който ме уважава. Обсъждала съм всичките си предишни връзки с него, нищо не съм скрила. Той вярва, че трябва да можем да общуваме на чисто платонично ниво, преди въобще да помислим за секс. Казва, че у мен има толкова повече от едно тяло. Смята, че

притежавам наистина творчески ум и че дори не съм започнала да го използвам.

— О, между другото — прекъсна я Поли, — какво стана с работата, която ти предложиха?

— Уин смята, че все още не би трябвало да се впускам в нищо.

— Нали каза, че според него притежаваш творчески ум. Уин да не би да мисли, че проявяваш своето творчество, като вдигаш телефона и записваш съобщения за Кловис?

— Поли, защо просто не ме изслушаш? Проявявам творчество по други начини — за Уин.

— Как?

— Пиша с него новата му книга.

— Не ми е казвал това. Той пише книга за италианската храна от първи век след Христа. Пълно е с рецепти от *Cuminatum in Ostrea et Concilla* и *Lus in Dentice Asso Olus Molle* или ако предпочиташ, стриди и смесени ракообразни в кимионов сос и печен морски спарид^[1] с пюре от целина. Предложих на баба ти някои от тях. Да не дава господ, но сигурно в момента импровизира нещо подобно в кухнята. Как те е накарал да участваш?

— Да, знам, Поли, аз му ги печатам.

— Разбирам. Ето на това му викам аз да проявяваш творчество. Помислих си, че ръкописът му е станал по-четлив. Нищо чудно, че не иска да избягаш, за да правиш твои собствени кастинги.

Карла се появи от кухнята и изкачи четирите стъпала към терасата на покрива, мъчейки се с голям поднос, над който едва виждаше. Беше приготвила ризото с гъби, придружено от салата от спанак, и бе чула всяка дума, казана от Луана.

— Когато аз се омъжвах за моя Мауро, трябваше да съм девствена. Аз съм добра католичка. Но на сватбения ден не бях девствена. Аз правих любов с моя Мауро много пъти преди това. Ние отивахме сред природата в някой горещ ден като този и се любехме на земята.

Карла вдигна лицето си към слънцето и за няколко секунди остана така, затворила очи. Поли предположи, че си спомняше за онези дни на ранна страст. Горещината накара Поли да се сети за секса с Хектор върху сала в Залива на милионерите.

Карла продължи:

— Когато се чукахме... Какво има, Луана? Мислиш, че твоето поколение е измислило чукането? Та когато се чукахме, преди да се оженим, мислех, че моят Мауро е най-вълнуващият мъж на света. Мислех, че животът ми с него ще бъде приключение. Но се заблуждавах. Той беше само момче, с което се любехме. Когато стана мой съпруг и се превърна в мъж, стана скучен. Постигна успех, но беше скучен. Чувството му за приключения го напусна. Знаете ли какво се случи? Мисля, че го предаде на Джони. Така че онова, което искам да кажа, е, на кой му пука дали правите любов преди или след като се жените. Само трябва да се увериш, че човекът до теб няма да се промени, когато се жените, че няма да изгуби чувството си за приключения. Уин има ли такова чувство?

Не, той е едно наперено нищожество, помисли си Поли, въпреки че е мой клиент.

— Той е моят герой в моето приключение — каза Луана и Поли си помисли, че ще повърне.

Само като се сетеше, че Джони по едно време се тревожеше за това, че сладкото му момиченце има репутация на нимфоманка.

— Поли, не трябва да се тревожиш. — Карла сипваше ризотото в големи купи. — Джони винаги ще изживява приключения. Той е прекалено голямо приключение. Понякога имаш нужда да си починеш от него.

Поли не можеше да не се възхити на старата жена. Това беше дипломатичен начин да изкаже факта, че синът ѝ бе напуснал Поли, а не обратното. Тя знаеше накъде бие Карла. Кога Поли и Джони ще се съберат отново? Но Поли нямаше намерение да бъде въввлечена в тази дискусия.

Карла се облегна на стола си.

— Хубаво е, че и двете сте тук, с мен. Ето ни, три поколения, които разменят мнения за своите мъже. Чувствам се много съвременна, съвсем като от деветдесетте, както казват.

Луана развали работата, както Поли си знаеше, че ще направи.

— Това не е съвсем правилно, бабо. Поли не ми е майка.

Беше много поразително, помисли си Поли, че Карла бе поканила нея, а не Едит на обяд.

— Та, как е майка ти? Едит, която никога не ми се обажда, никога не идва да ме види, както прави Поли.

— Е, ти никога не си я харесвала и тя го знае — възрази Луана.
— Защо не я харесваше?

— Трудно е да харесваш някого, който не знае кой е. Тя не знаеше какъв късмет има с Джони, с теб — каза Карла, — но ѝ желая всичко най-хубаво. Тя ти е майка. Затова питам как е?

— О, не трябва да се тревожиш за нея. Тя си изкарва страхотно. Излиза всеки ден, пръска пари. Купува разни неща.

— Какви неща? — почти в един глас попитаха Поли и Карла.

— Дрехи. А и за новата къща, която татко ѝ е купил, избира мебели.

— Кой ти каза, че Джони ѝ е купил къща?

— Тя ми каза. Той плаща и за дрехите ѝ. Отворил е сметки за нея в „Харви Никълс“ и навсякъде, а малкият апартамент в Роланд Гардънс е претъпкан с пазарски чанти. Не се тревожи за мама, тя е на седмото небе.

Поли погледна Карла право в очите. Дотук с плановете ти за събирането ми с Джони, помисли си тя. Толкова по-добре, че си имам Хектор, който да ме топли.

И за връх на всичко, Луана обяви:

— Уин смята, че тя е наистина елегантна жена. Той е луд по нея, а според нея той е идеалният за мен.

— Тогава със сигурност е така — каза Карла, — няма спор. А сега, изяж си ризотото, преди да е изстинало.

— Не прекалявай с яденето — каза сухо Поли — или няма да можеш да се пъхнеш в своята девствено бяла сватбена рокля.

— О, имам ужасно много време дотогава — каза Луана, без въобще да забележи иронията. — Той дори не ме е помолил да се омъжа за него.

---

[1] соленоводна риба подобна на сладководната платика. — Б.пр.

34.

Поли бе започнала да чете сценарии за Хектор. Той бе затрупан с тях след успеха на „Господин Неподходящ“ и Поли забеляза, че въобще не ги поглежда, а ги оставяше пръснати из апартамента. Изглеждаше гузен, когато тя подхвана въпроса.

— Просто не мога да издържа да изчитам проклетите неща. Така и не успях да му хвана цаката. Просто оставям агента ми да ми препоръча нещо, но напоследък те са толкова много, че той започна да ми ги препраща. Ще трябва да си поговоря с него. Едва когато пристигна сценарий, придружен от емоционално съобщение, което агентът на Хектор остави на телефонния секретар, Поли започна да разбира проблема.

— Хек, там ли си? Окей, не си. Слушай, изпращам ти един сценарий днес следобед, а за утре съм уредил среща с режисьора. Хек, този човек е от най-великите в Холивуд. За него ще подминем услугите на кастинговите агенции. Това е големият ти шанс. Ще те прослушат за ролята на брата. Обади ми се, когато го прочетеш.

— Какво иска да каже с това, че е големият ми шанс? Винаги казва това. Не осъзнава ли, че постигнах успех?

Поли не каза нищо. Режисьорът наистина беше много известен. Хектор щеше да приеме предложението на сериозно.

Поли взе сценария от него и го прочете за малко повече от час. После въведе Хектор в ролята, а също така и в цялостната история. Прочете няколко сцени с него. Той се срещна с режисьора. Не получи ролята, но както с Поли бяха единомдушни още преди срещата, не беше подходящ за нея. Агентът му се бе заслепил от мисълта, че Хектор ще работи с такова голямо име в киното.

От този момент Поли започна да чете сценариите и да го съветва. Тя все още лежеше в леглото му в събота сутрин, привършвайки с един сценарий, когато той излезе за вестници.

— Донеси ми „Телеграф“ и „Индипендънт“ — извика тя след него.

Чу входната врата да се затръшва и продължи да чете сценария. След малко я обзе безпокойство. Огледа изчистените линии на спалнята на Хектор, заобикалящия я сив цвят, големите шкафове, пълното отсъствие на лични вещи на Хектор, сякаш тук не живееше никой. Как е възможно да работи тук, та дори и тази работа да се състои само в четене на сценарии в леглото? Беше прекрасно лятно утро и тя можеше да излезе на терасата с изглед към Темза, но апартаментът на Хектор бе на деветия етаж, а Поли се изнервяше от високото. Сети се с нежност за вечния хаос по дървените маси в оранжерията, от която се излизаше направо в градината. Всички винаги я питаха как въобще знае къде се намират нещата й. Отговорът бе лесен. Тя знаеше къде се намира всичко, защото всичко бе пръснато пред погледа й.

И докато Поли оставяше всичко на показ, Хектор криеше всичко, не само личните си вещи. Връзката им беше тайна. Веднъж, когато го заведе на раздаване на автографи в книжарница, Поли стана свидетел на въздействието, което той имаше върху хората. Внезапната му поява първоначално ги накара да се смутят, опитваха се да не поглеждат към него, а после, когато един от тях пристъпи, останалите го последваха на юруш, събирайки се около Хектор. Поли се оказа изолирана до такава степен, че никой не забеляза, че е с него. Бяха се срещали в продължение на два месеца, но от този ден тя избягваше да излизат заедно на публични места, което беше добре, защото това означаваше, че нито Джони, нито Луана знаят за връзката им.

Когато бяха сами въкъщи, за нея бе трудно да помири нерешителния мъж, който ставаше все по-зависим от нея, с онзи Хектор, идеализиран от горещите си почитатели. Може да е гъвкав, може да се движи с животинска грациозност, помисли си Поли, поведението му може дори да е аристократично, но всичко това е част от обвивката му. Онзи Хектор, когото започвам да опознавам, е почти като играчка с часовников механизъм, която в продължение на петнадесет години е навивана и поставяна в правилната посока, и сега, когато механизмът се разнебитва, той не знае какво да прави.

Хектор хвърли вестника към нея от вратата на спалнята и листата се приземиха на стомаха й. Тя чу вратата на банята да се хлопва и душът да се пуска. Хектор никога не взимаше душ, преди да

са правили любов, а те винаги правеха любов сутрин, когато прекарваха нощта заедно. Нещо не беше наред.

Тя разгъна вестника и го наруга. Беше ѝ донесъл „Мейл“. После разбра причината. В долния десен ъгъл на първа страница имаше неясна снимка на стар човек, разчорлен и с дълга брада, отпуснал се на една стена, стиснал бутилка в кафяв плик. Въпреки че снимката бе замъглена, можеше да се види крайната мизерия по лицето на човека. Но не снимката привлече погледа на Поли, а заглавието над нея: „Бащата на Конуей — пропаднал пияница“. Тя зачете, треперейки, долния текст.

„Бащата на киноидола Хектор О’Нийл е пропаднал пияница, който дори не знае къде е синът му. Скитник, който броди из бедняшките квартали на Пенсилвания, където според слуховете е израснал Хектор О’Нийл (макар той да твърди, че е родом от Бостън), е бил идентифициран от журналистката Джоан Брок, биографка на Хектор О’Нийл като Джими Магуайър, баща на О’Нийл.

Артър Алън-Джоунс, директор на издателство «Холивуд», които издават биографията на О’Нийл, каза, че Джоан Брок е потвърдила, че е попаднала на следите на бащата на О’Нийл.

Толкова се вълнуваше от откритието си — казваше Алън-Джоунс. — Следата я отвежда в малко замряло миньорско градче в Пенсилвания, където среща този човек на име Джими Магуайър, когото приятелка на Хектор О’Нийл от ранните му години в Лондон идентифицира като негов баща. Магуайър не е разпознал сина си, когато са му показали снимка на актьора. Той разказал на Джоан Брок, че е бил във Виетнам и когато се върнал, открил, че жена му и синът му са избягали. Никога повече не ги е виждал.“

— Долна кучка! — изкрещя Хектор.
Беше увил кърпа около кръста си.
— Коя?

— Проклетата Джоан Брок! Как се е добрала до тези неща? Никой не знае, че баща ми се казва Джими Магуайър. Никой от родния ми град не знае, че съм си сменил името. Бях дете, когато дойдох тук. Майка ми е мъртва. Родителите на Тони си мъртви. Никой не знае кой съм или откъде идвам.

— Някой трябва да е знаел — каза Поли, докато се опитваше да възприеме факта, че от онова, което каза Хектор, окаяното същество на снимката наистина беше баща му. — Споменават за жена от ранните ти дни в Лондон, която е идентифицирала баща ти.

— Грейси. Трябва да е тя. Но Грейси не би постъпила като кучка. Онази злбарка, онази скапана торба с кокали Джоан Брок ме е издала. Успяла е някак да го изкопчи от Грейси.

— Този мъж наистина ли е баща ти?

— Всеки си има баща, Поли. Твоят е бил господар на имение, а моят — пиян скитник. Искаш да намекнеш нещо ли?

— Знаеш, че нямах това предвид. Просто никога не си говорил за баща си. Каза, че майка ти е мъртва и аз предположих, че и баща ти също е починал.

— Доколкото знаех, това беше така.

— Как си изгубил връзка с него?

— Прочети статията. Той отиде във Виетнам.

— Но се е върнал. Ти къде беше?

— Майка ми избяга с някакъв, докато баща ми го нямаше. Англичанин. Ето как се озовах в Англия.

— Но баща ти не се ли свърза с теб, когато се върна от Виетнам?

— Той не знаеше къде сме. Майка ми така и не го уведоми. Дори ме накара да повярвам, че е бил убит там.

— И сега за пръв път разбираш, че все още може би е жив?

— Горедолу.

— Горедолу. Какво означава това?

— Означава, че не искам да говоря за това. Означава, че съм роден в място, което исках да забравя. Обичах баща си, Поли. Сега знам това. Все още пазя в съзнанието си тази картина. Той се прибира от стоманолеярния завод, минава по хълма с приятелите си, кутията за обяд е под мишницата му, смее се и се бъзика с другите и е щастлив. Това беше единственият свят, който той познаваше преди Виетнам. Майка ми беше кучката. Изостави го, а после изостави и мен. Но

сигурно е имала право. Трябваше да оцелява. Баща ми беше неудачник. Въпреки външността си, предполагам, че все още съм син на баща си. Но майка ми се погрижи да заприличам на нея. Бъди нащрек за голямата възможност и я сграбчи.

— Но дълбоко в себе си смяташ, че вероятно си като баща си. Помниш ли въобще нещо, свързано с него, освен този спомен?

— Никога не говореше с жени. Страхуваше се от жени.

— Но ги е харесвал?

— Не съм го питал.

„Страхува се от жени. Страхува се да стане близък с тях.“ Това звучеше като казано от Хектор, когото тя започваше да опознава.

Той бе взел телефонната слушалка и избираще номер, удряйки гневно по цифрите.

— Джоан? Ти си шибана кучка, знаеш ли? Да, разбира се, че го видях, защо мислиш, че ти се обаждам? Какво? Не ме интересува кой им е казал? И какво, ако е бил Арти Еди-кой си. Той постъпи гадно, съгласен съм. Гадно спрямо мен, а не спрямо теб. Той знае какво прави. Като го публикува в пресата много преди издаването на книгата, той много добре знае, че така тя ще се продава като топъл хляб.

Кога се е запознал с Джоан, помисли си Поли, докато слушаше. Когато тя го интервюира за профила, разбира се, но защо Джоан никога не бе говорила за това?

— Да, извини ме, ти си кучка. Знаеш ли защо? Защото така или иначе щеше да набутах всичките тези лайна в книгата си. Как иначе би разбрал Арти? Това беше наистина долен начин да ми го върнеш, не че има за какво. Какво съм ти сторил? Какво? То свърши, Джоан. Три дни! Господи! Никога не е било сериозно. Както казах, и двамата сме възрастни хора. Въобще не е опирало до това, че не те искам повече. Няколко прекарани нощи заедно не означават, че сме били заедно. Вразуми се. Живей си твоя живот.

Той затвори телефона и Поли разбра защо Джоан не бе отговаряла на обажданията ѝ. Преди Поли е била Луана. А преди Луана — или може би по същото време — е била Джоан. Е, поне веднъж като че ли бе изпреварила Джоан, що се отнася до мъжете. И защо не, за бога? Изведнъж Поли страшно се ядоса. През всичките тези години Джоан я бе унижавала за това, че не прави достатъчно усилия, карайки я да се чувства неудобно от външността си и това, че е

прекалено едра, когато всъщност за себе си тя се бе справяла съвсем добре. И нещо друго — през цялото това време тя бе изглеждала много по-добре за годините си, отколкото Джоан. Джони винаги бе твърдял, че Джоан ѝ завижда и за пръв път Поли бе склонна да повярва на това.

— Между другото, този сценарий е скапан. — Поли го хвърли на леглото и стана, за да се облече. — Казваш на Джоан да си живее собствения живот. Не мислиш ли, че е крайно време и ти да направиш същото?

35.

От известно време Поли се чувстваше виновна заради факта, че откакто връзката ѝ с Хектор се бе развила, тя пренебрегваше авторите си. Бе се заела вечер да чете сценарии за филми, вместо книги и госпожа Флауърс започна съвсем недвусмислено да поставя купчина ръкописи пред нея всяка сутрин и да пита:

— Не сте забравили за тези, нали, госпожо Де Сото?

В началото, когато основа агенцията си, Поли имаше категоричното намерение да приема само онези автори, които харесваше, но скоро осъзна, че това беше наивно. И все пак постоянно се удивяваше как най-нелюбимите ѝ автори успяваха да разберат точно кога е „на зор“ и избираха този момент да се обаждат вкупом. Една „новобранка“, написала не много стойностен роман, който тя, разбира се, смяташе за литературно явление, всеки ден се обаждаше и досаждаше на Поли.

— Поли-и-и, просто не мисля, че читателите ми ще харесат тази корица. Прекалено е непретенциозна. Не е онова, което те очакват. Ще бъдат разочаровани.

За Поли бе необяснимо как автор, който все още не е бил публикуван, може да има свои читатели.

Друг арогантен млад писател бе прелъстил своята рекламна агентка в хотелска стая в Манчестър по средата на авторското си турне, но докато стигнали Единбург, той изгубил желание. Агентката, след като вече се бе обадила на годеника си, за да развали годежа, сега бе оставена на сухо и давейки се в сълзи, отказваше да продължи турнето. Издателите настояха Поли да накаже автора си.

— Точно какво искате да направя? — попита Поли истеричната редакторка в Лондон. — Да се кача при тях и да ги завия да не изстинат?

— Той въобще не трябваше да спи с рекламната ни агентка. Толкова е непрофесионално.

— Малко късничко е за това — контрира я категорично Поли. — Освен това, не е ли обратното? Какво е правела тя в леглото с него,

щом като си има годеник, който я чака в Лондон?

— Но тя не иска да работи повече с него и можем да го изгубим като автор — каза жално редакторката.

— Тогава се лишете от агентката и си запазете автора.

Зоуи Никълс беше глътка свеж въздух, когато се обади с актуална информация за наблюденията ѝ над Арома Рос.

— Седях онзи ден в хотелския ѝ апартамент и изведнъж тя си вдигна блузата нагоре и пъкна корема си в лицето ми и попита: „Харесва ли ти?“. Поли, кълна се, не знаех какво да направя. Тя има най-плоския и страхотен корем на света. Защо ѝ трябваше моето одобрение? Тогава забелязах този малък диамант, пъкнат в пъпа ѝ и можах да кажа само: „Уау, сигурно е боляло!“.

От време на време Поли си бе задавала въпроса дали е разумно да стане толкова близка с един от клиентите си. После излизаше със Зоуи на обяд или вечеря, прекарваше си много добре и се прибираше в такава приповдигнато настроение от постоянните хвалби на Зоуи за усилията, които Поли полагаше, че винаги загърбваше скрупулите си. Единствената област, която избягваха, без да се сблъскват, но и без да казват какво чувстват, за да избегнат точно това, бе темата за мъжете и връзките. Поли бе доверила на Зоуи за Хектор и чакаше одобрението ѝ. В края на краищата, Зоуи не бе звучала много обнадеждаващо относно шансовете на Поли да се събере отново с Джони. Но Зоуи като че ли виждаше опасност във всяка връзка с мъж. Тя намекваше, че е преживявала прекалено много емоционални разочарования и че сега цени високо своето уединение, дори и то да означава живот, лишен от вълнения. Колкото и Поли да се опитваше да я убеди, че точно така се е чувствала и тя след напускането на Джони и че с времето нещата се променят, Зоуи не отстъпваше.

Клиентът, с когото личните ѝ отношения станаха прекалено близки, бе Уинтроп Хамилтън. Тъй като беше толкова важен в живота на Луана, Поли се отнасяше с него много меко и с ужас очакваше деня, в който щеше да изникне проблем. Неизбежно този ден дойде.

Уинтроп си бе имал много големи неприятности с последните издатели. Готварската книга, за която ставаше дума, разделена на четири сезонни секции, бе попаднала в ръцете на крайно неопитна редакторка, успяла да постави пролетните менюта в зимния раздел и летните менюта в пролетния раздел на книгата. А което беше по-лошо,

тя бе разменила няколко надписа под снимките и бе прекалено изплашена да си признае пред Уинтроп и да му каже да ги постави на правилните места. Вместо това бе огледала всяка снимка и бе проявила силно въображение, опитвайки се да отгатне кое какво може да е. Така известният шоколадов мус на Уинтроп се оказа описан като пастет от фазан. Поли си помисли, че е решила проблема, давайки книгата му за средновековни италиански рецепти на друг издател.

Но не беше така. Този път грешката не бе на издателя.

Редакторът звънна паникьосан.

— Поли, той донесе книгата. Тя е наистина божествена, но не можем да намерим никъде основния раздел рецепти.

— Кое?

— Във всяка рецепта Уинтроп ни инструктира „използвайте основното тесто за спагети, както е описано на еди-коя си страница в раздела в края на книгата“ или основните съставки за подправяне на тази страница или основната рецепта за хляб на онази страница. Той ги споменава навсякъде в книгата, но е забравил да ги включи. Книгата няма център. Без липсващия раздел просто няма смисъл.

— И предполагам, че е трябвало да отиде за печат вчера? Попитахте ли Уин? — Поли се опитваше да прояви търпение.

— Разбира се. Не е толкова просто. Отишъл е на гости при приятели в Съфолк и те нямат телефон.

— А адреса имате ли го?

— Да, но докато му пишем... Текстът ни трябва днес.

— Дайте ми адреса. Ще отида днес следобед и ще му досаждам, докато не ми връчи раздела или пък не се върне в Лондон, за да го намери.

Денят се къпеше в августовското слънце. Беше идеално за пътуване из провинцията. Поли се обади на Луана.

— Съфолк? Мислех, че е отишъл в Уилшър. О, знам, отишъл е да види онази мила двойка, при която бяхме на гости.

— Без теб? — Поли беше предпазлива, но любопитна.

— Ужасно съм заета. Не можах да се измъкна. Пък и той никога не ме води в Уилшър. Там е неговото убежище. Предполагам, че ще го видя, когато се... Както и да е. Предполагам, че е променил решението си в последната минута. Той тръгна едва днес. Очаквам да ми звънне довечера и да ми каже къде е.

— Аз не мога да чакам толкова дълго — каза Поли и обясни причината. — Можеш ли да ме пуснеш в къщата му в Челси, за да хвърля поглед, преди да измина целия път до Съфолк.

— О, не мога. Той никак няма да хареса някой да му рови из нещата. Категоричен е в това отношение. Аз не мога да пипам нищо. Освен това, нямам ключ.

На Поли ѝ се стори много странно, че Уинтроп държеше Луана далеч от голяма част от живота си, но след като Луана не изглеждаше особено разтревожена от това, Поли не го коментира.

Пътуването до Източна Англия ѝ даде време за размишление. Какво да прави с Хектор? Гневът ѝ заради аферата му с Джоан ѝ бе дал възможност да го види от по-обективен ъгъл. Докато караше — прекалено бързо — през равнината към Нюмаркет, тя се залови мислено да прави списък „за“ и „против“ него. Той бе невероятно привлекателен и елегантен на външен вид, но както откриваше тя напоследък, вътрешно беше като дете. Нямахше определен вкус. Макар и малко късно, Поли си даде сметка, че красивата къща, която така я бе впечатлила, на булевард „Кап“ не беше на Хектор. Той я бе наел заедно с възхитителния интериор. Като компаньон му липсваше дълбочина, разговорите им ставаха доста еднообразни и понякога, все по-често, той я отегчаваше. Например, никога не я разсмиваше. Вярно, беше страхотен в леглото, но нямаше и понятие от представата за вярност. В миналото беше внимателен слушател и това наистина я ласкаеше, но както Поли бе осъзнала, това бе част от цялостния му план за прелъстяване. Сега той се разкриваше пред нея, местата бяха разменени и тя го изслушваше, но колкото повече слушаше, толкова по-малко се интересуваше. Бедният Хектор! Изглежда, че единственото нещо, което бе достатъчно интелигентен да разбере, бе, че е идеалният любовник за завоевание. Звучеше чудесно, но беше най-добре да си остане така.

И все пак по някакъв начин ѝ действаше благотворно. Беше ѝ дал увереност дотолкова, че сега тя дърпаше конците в тяхната връзка. Можеше да си тръгне по всяко време и осъзнавайки това, разбра също, че ни най-малко не е влюбена в него.

При пристигането си в селцето, където Уин бе отседнал, Поли провери адреса. Не беше близо до мястото, където според Луана бяха ходили за уикенда. Къщата се оказа боядисана в розово дървена селска

вила, ориентирана под прав ъгъл спрямо пътя. Поли паркира на алея отстрани до хамбара и се насочи към малката веранда на къщата.

Мъжът, който отвори, беше малко над двайсетгодишен, много спретнато облечен в бледозелена риза „Лакост“ и бели джинси. Среден на ръст, строен, с тънки ръце и крака. Косата на тила му бе къса, а отгоре се разделяше по средата с две къдрици над слепоочията. Кожата му беше гладка като на бебе и леко розова от слънцето. Той едва погледна Поли през кръгли бабешки очилца.

— Мога ли да ви помогна?

Беше американец.

— Боже — каза Поли, малко смутена, — да не съм объркала мястото? Търся човек на име Уинтроп Хамилтън.

Лицето на младежа светна.

— Това е мястото. Но го изпуснахте. Замина преди около час. Беше изпаднал в малка криза. Дал книгата си на издателите и изведнъж си спомни, че не им е дал част от текста. Върна се в Лондон до утре, за да оправи нещата.

— Страхотно. Изминах целия път до Съфолк точно затова. Е, поне всичко ще се оправи. Може ли да използвам телефона ви, за да звънна на издателите му и да ги успокоя? Между другото, аз съм Поли де Сото, агентът му. О, разбира се, вие нямате телефон тук, нали?

Младежът с детински вид изглеждаше изненадан.

— Естествено, че има телефон. Защо да няма? Аз съм Джед Уортън. Радвам се да се запознаем. Уин ми е говорил за вас. Влезте и се обадете.

Това бе типична английска провинциална къща с кът край огнището и дървени греди. На места таванът бе прекалено нисък и Джед едва можеше да стои изправен. Големи басмени кувертюри на цветя покриваха канапетата от двете страни на камината, а дългите кадифени завеси бяха събрани с помощта на шнурчета с пискюли. Розите в сферичната стъклена купа бяха красиво подредени.

— Седнете тук, а ето го и телефонът. Кафе? Питие? Току-що направих лимонада.

Поли кимна утвърдително, докато набираше. Говорейки с редактора на Уин, в същото време тя изучаваше снимките в сребърни рамки, поставени от двете страни на купата с рози. И на двете Уин и Джед бяха на плажа. На едната Уин бе прегърнал Джед.

— Както изглежда, Уин е оставил бележка, че нямате телефон — каза Поли, когато Джед се върна с кана лимонада.

— Не мога да си представя защо би направил това, освен да не е само заради хората, които го търсят по работа, а той иска да не го безпокоят.

Поли се канеше да каже, че не го е дал дори на приятелката си, но нещо я спря.

— Вие с Уин роднини ли сте? — Тя взе една от снимките. — Майка му е американка, нали?

— Срецнахме се в Америка — каза Джед, — но не сме роднини.

— Къщичката е много приятна. Ваша ли е, или сте я наели за лятото?

Джед приличаше на учудена марионетка, вдигаше и пускаше ръце, като едновременно с това клатеше глава.

— Не разбирам. Откъде ви хрумна, че къщата е моя? На Уин е. Той я нае.

— За какво му е? — Поли беше толкова изненадана, че забрави за учтивостта. — Той има къща в Лондон и място в провинцията в Уилшър.

— За да можем да сме заедно.

— Да не би да работите с него върху нов проект? Нещо, за което би трябвало да знам? Мога да помогна.

— Единственото, което би трябвало да знаете, съжалявам, че така ви го изтърсвам, сигурно ще ви шокира, е, че с Уин сме любовници.

Когато Поли не каза нищо, той продължи:

— Толкова е типично за Уин да ме пази в тайна. Сигурен съм, знаете, че той е един от хората, чийто живот е строго категоризиран. Много хора го правят, но когато си част от такъв живот, може да е доста болезнено. Познавам го, откакто бях в Йейл. Срецнахме се в Хамптън, когато той прекарваше лятото с майка си. Аз бях там с родителите си. Заминахме за Файър Айланд заедно и след това се срещнахме в Ню Йорк. Често. Не знам нищо за живота му в Англия, но от шокираната ви реакция изглежда, че не си е признал. Когато му казах, че ще идвам в Англия за лятото, той веднага нае тази къща и ме настани тук. Дори нямам възможност да дойда в Лондон.

— Той излиза с доведената ми дъщеря в Лондон.

— Колко мило. Излиза с момичета, особено когато майка му е наоколо. Все си въобразява, че ще се ожени, но така и не го прави. Как според вас се чувствам аз от това?

На Поли ѝ стигаше толкова. Искаше да се махне от това уютно малко скривалище, от тайния живот на Уин и от този вежлив младеж, който изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи.

— Мога да си представя как се чувстваш и съжалявам. Ако Уин не бе забравил да включи онези страници в книгата си, вероятно никога нямаше да се срещнем. Може би е било писано да стане. Ще му кажете ли за идването ми тук?

— Мисля, че ще му кажа. Омръзна ми да ме крие.

— Направете го, Джед, защото аз ще кажа на доведената си дъщеря. Трябва да го направя. Кой знае, може би отсега нататък Уин ще бъде само за вас в един живот без строга категоризация.

— Да, но дали ще ми хареса?

Поли се засмя. Този млад човек ѝ харесваше. Очевидно му се налагаше да прави много компромиси и все пак проявяваше чувство за хумор, което бе повече, отколкото можеше да се каже за Уин.

Но как щеше да каже на Луана?

Луана действително го прие много тежко и съвсем малко живна, когато Джони ѝ предложи да я заведе в Париж за френската премиера на „Господин Неподходящ“, за да я разведри. Поли си помисли с нежност колко сърдечен можеше да бъде Джони понякога. Представи си как в Париж кара Луана да се чувства неловко заради него, решен да говори на отвратителния си френски. Джони сигурно бе единственият италианец, който говореше френски с възможно най-лошия английски акцент. Започваше всяко свое изречение с думата *alors*^[1], на която винаги произнасяше последната буква^[2].

Но не неговият френски го провали. Луана се обади на Поли веднага след завръщането си.

— Прекарах ужасно — жалваше се тя по телефона, — ужасно! Татко беше просто нетърпим.

— Но защо?

— Първо, беше в гадно настроение, защото Хектор се отказа от пътуването и французите страшно му се ядосаха и си го изкараха на

татко.

Поли отвори уста в защита на Хектор, за да обясни, че новината за баща му го е хвърлила в ужасна депресия, но си спомни тъкмо навреме, че Луана не знае, че се вижда с Хектор.

— Да, предполагам, че е била неловка ситуация. После какво стана?

— Ами, не че толкова стана нещо, но нали уж тази екскурзия трябваше да ме разведри, а татко не правеше друго, освен да говори за себе си. Опитах се да му кажа как се чувствам, но той просто не слуша. Все едно ме заведе там, за да ми разкаже за проблемите си.

— Какви проблеми има? — Горката Луана. Хектор поне изслушваше, пък било то и по нечестни причини.

— Големият въпрос е какво следва да направи? С какво да продължи след „Господин Неподходящ“? Очевидно Хуанита не разбира нищо от сценарии и постоянно се вълнува от абсолютни лайна. По думите на татко. И не е съгласна да наемат редактор за сценариите, така че той трябва да преглежда всичко сам. Знаеш ли какво, Поли? Не мисля, че и татко може да разпознае добър сценарий, когато го види. Помниш ли „Вълкът“?

— Той ми каза, че си била луда по идеята.

— О, моля те! Не, истината е, че татко има нужда от някой като теб. Постоянно бърбори за теб, пита ме колко често те виждам, как според мен си, знам ли дали се срещаш с някой? Искам да кажа, че те обожавам, Поли, но малко ми втръсна да го слушам да приказва все за теб. Беше странно. Може би иска да се върнеш.

— Като съпруга или като четец на сценарии? — засмя се Поли. Защото ако беше второто, тя вече си имаше работа.

Поли почувства тайно облекчение, когато Хектор обяви, че ще ходи в Пенсилвания, за да види баща си. Фамилиарността пораждаше прекалено много презрение. Сексът с Хектор я зареждаше с невероятна енергия и усещане за здраве, но отвъд това той започваше да я влудява.

И все пак вълнението му, че ще види отново баща си, я трогна.

— Винаги нещо ми липсваше през целия път към успеха и това нещо е бил фактът, че не е имало с кого да го споделя. Майка ми и

баща ми не можеха да се гордеят с онова, което бях постигнал. Сега имам теб, но ти разбираш, нали, какво е да седнеш с баща си и да му разкажеш всичко. Почти не си спомням мястото. Подготвен съм да видя истинска дупка, въпреки че са затворили стоманолеярния, но сега, когато знам, че баща ми е жив, ще сторя каквото трябва за него.

— Информирал ли си някой, че ще пристигнеш? За него ще бъде шок да те види след всичките тези години.

— Обадох се на Грейси. Грейси Дилейни, приятелката ми, която се върна във Филадельфия. Тя се е грижила за него, ходила е там, когато може.

— Но защо? — Поли не проумяваше.

— Знам ли. Изглежда, някои хора са такива. — Но Хектор не я поглеждаше в очите. — Всичко, което ми трябва да знам, Поли, е, че ще ме чакаш, когато се върна.

— Че къде другаде ще бъда? Книгата на Зоуи скоро ще бъде издадена. А и госпожа Флауърс. Никъде няма да ходя.

— Ти просто не разбираш, нали? Нарочно ли го правиш? Опитвам се да ти кажа, че те обичам и искам да бъдеш тук, когато се върна. Знам, че си много заета в момента, иначе щях да те помоля да дойдеш с мен. Уплашен съм до смърт при мисълта за завръщането, не разбираш ли? Би трябвало да се прибере като герой завоевател, момчето, което тръгна от дъното. Вместо това всичко, което ще си кажат хората, е, как така никога не съм се погрижил за баща си? Дори не звуча вече като американец. Все едно никога не съм съществувал там.

Той изглеждаше ужасно. Поли знаеше, че той се измъчва заради баща си от момента, в който Арти Алън-Джоунс издаде на пресата съдържанието на книгата на Джоан, но той бе отказал да говори с нея по въпроса. Сега ѝ казваше — вероятно за пръв път го казваше на някой, че я обича. Той имаше нужда от нея. Може би това беше важното: взаимната нужда. Запълването на празнината в живота на другите. Може би тя очакваше прекалено много от него. Може би грешката беше нейна, че все повече се отегчаваше от него. Той беше по-млад от нея. Тя все забравяше това. Може би сега, когато знаеше колко несигурен се чувства той, би могла да се заеме със заздравяването на неговата самоувереност. Може би бе нейна вината, че той изглеждаше повърхностен. Просто не бе положила достатъчно

усилия. Бе го срещнала като бляскава кинозвезда, разочарована от друг, откри в него превъзходен любовник, разочарова се, че блясъкът му е само външен и сега, в този мъчителен период от живота му, когато той се опитваше да ѝ покаже вътрешната си същност, тя му отвръщаше с раздражение. Постъпваше нечестно. А и нямаше друг, който да ѝ направи по-добро предложение.

Тя го закара до летището, застана гордо от едната му страна, докато той даваше автографи, а после се притисна към него във фоайето за пътници от първа класа.

— Разбира се, че ще бъда тук, когато се върнеш. Обади се веднага щом можеш, за да ми кажеш какво е станало.

Той мина през изхода и се обърна, за да ѝ помахва, но всичко, което тя видя, бе човекът, когото публиката по целия свят виждаше на екрана. Един толкова привлекателен мъж, че бе трудно за вярване, че е истински.

Той не се обади.

Първите няколко дни Поли не се обезпокои. Дори не го бе попитала за някакъв номер, толкова сигурна бе, че ще ѝ се обади. Когато измина цяла седмица, тя звънна на агента му, който единствен знаеше за връзката им.

— Да, говорих с него. Добре е. Всичко върви по план.

— Какво искаш да кажеш? — попита Поли.

— Когато цялата тази работа около баща му се раздуха, го събрах с рекламния му агент и му казахме: „Хек, трябва да отидеш там, да се събереш с човека“. Той въобще не искаше. Каза „Какъв е смисълът? Баща ми дори не ме познава“ и такива глупости, но когато му обясних каква добра реклама може да излезе от тази история, как ще поканим пресата и ще обърнем цялата работа в негова полза, ще докараме баща му в приличен вид, ще покажем как Хектор го е прегърнал и му купува нова къща и така нататък, той страшно хареса идеята. Хек не е глупак. Знае, че оная Брок е изровила всякакви мръсотии за него и ако той покаже, че нейните истории са глупости, преди книгата дори да е излязла, ще я победи. Тя може да казва каквото си поиска за него, а той ще бъде там, опровергавайки я. Този образ Алън-Джоунс направи така, че всичко да проработи за нас.

Поли прочете историите във вестниците през следващата седмица. Беше точно както бе предсказал рекламният агент. На снимките Хектор прегръщаше през рамото баща си, който действително беше обръснат и облечен в подходящо облекло. Възрастният човек изглеждаше озадачен, както забеляза Поли, и сигурно се чувстваше така. Имаше дори снимка на баща и син, направена, когато Хектор едва ли е имал пет години, а на заден фон се издигаше стоманолеярният завод.

Хектор говореше колко се срамува, че е лъгал за произхода си, правейки се, че е от Бостън. Той споделяше надълго и нашироко теорията си, че всеки трябва да се изправи лице в лице с това, което е в определен момент от живота си, и този момент за него е дошъл. От дългите сладникави излияния на Поли ѝ се гадеше и тя си спомни, че бе изпитала истинско съжаление към Хектор.

Онова, което я смая най-много, бе разкритието, че той се е върнал не само при баща си, но и при любимата си от детството, Грейси Дилейни. Грейси, която в момента бе самотна разведена жена, очевидно е била изпълнена с радост при появата на Хектор и го е приветствала с отворени обятия. Според слуховете двойката говорела сериозно за общото си бъдеще.

Поредната рекламна сензация, запита се Поли, или може би някой трябва да я предупреди да стои далече от Хектор? Но, нека си научи урока на собствен гръб. Всички имаме нужда от господин Неподходящ, дори и само за да ни покаже кой е подходящият.

---

[1] и така (фр.). — Б.пр. ↑

[2] По правило във френския език последната буква не се произнася. — Б.пр. ↑

36.

Поли сънуваше касетофончета, когато в два часа през нощта я събуди звънецът на врата, който ечеше настоятелно в къщата.

Вечерта тя беше на партито за публикуването на книгата на Зоуи или по-скоро на Арома Рос. Зоуи се нуждаеше от подкрепата ѝ. Беше ѝ трудно да обуздае гнева си към издателите, които бяха пробутали някаква измислена история на пресата за това как Арома е диктувала романа на касетофон, откъдето после Зоуи го е превърнала в книга.

— Да, Арома имаше малко касетофонче. Да, тя наистина каза, че ще записва разни неща за мен по време на трансатлантически полети и кой знае, може и да го е правила, но не съм получила и една касета от нея. Арома дотолкова не е участвала в това, че половината от времето сигурно е сънувала, че го е направила чрез записи. Онова, което ме дразни, е, че издателите не могат да се придържат към определена версия. В един момент обявяват, че пиша с Арома, в следващия въобще не ме споменават. Истински съм изкушена да разбуня духовете, като...

Поли я успокои и я изведе от партито. Беше предусещала това. Зоуи нямаше да съжالياва по-късно, когато парите започнеха да ваят. В края на краищата издателите бяха свършили страхотна работа по маркетинга на книгата. Зоуи се бе забавлявала невероятно, докато правеше проучвания и пишеше. Нямаше зъб на Арома и агента ѝ, които всъщност бе харесала. Онова, което по разбираеми причини я вбеси, бе липсата на внимание от страна на издателите към детайлите относно нейното анонимно участие. Тя или беше анонимният писател на книгата, или не беше. Преди публикуването пресата бе направила зловни и подигравателни отзиви и, изглежда, горката Зоуи я очакваха остри критики и никакво признание.

Освен това, чувството за вина задължаваше Поли да бъде особено загрижена за нуждите на Зоуи. Не беше ли я предупредила Зоуи, че мъжете не си струват неприятностите, които причиняват? И не се ли бе оказала права след дезертърството на Хектор? Отсега нататък Поли реши да слуша Зоуи и да приема с резерви всички мъже.

Дъжд от камъчета изтропаха по прозореца ѝ.

Джони стоеше на улицата, облечен в дългото си черно палто над пижамата, с бейзболната шапка с козирката назад, както обикновено, и със Зюти на ръце. Полузаспала, Поли отвори прозореца и веднага съжали за това.

— Поли, пусни ме. Моля те!

— Забрави, Джони. Няма да взема Зюти по това време. Върви си вкъщи и ми се обади на сутринта.

Тя затръшна прозореца. Едва се бе пъхнала под завивките и камъчетата затропаха отново. После звънецът. После още камъчета. Тя чуваше през затворените прозорци как Джони крещи на улицата.

— За бога, Поли! Спешно е! Трябва да ме пуснеш. Става дума за Джоан. Катастрофа.

Тя му даде силно уиски и се опита без успех да изтръгне от ръцете му Зюти.

— Джони, не можеш да пиеш и да държиш Зюти. Дай ми я и ще ѝ дам нещо да яде.

— Тя е всичко, което имам — чу го да измърморва. „Кой кого напусна“, мина ѝ през ума, но си замълча.

— Та какво се е случило с Джоан? Събуди ме посред нощ. По-добре да е за хубаво.

— Тя е мъртва, Пол! Връщала се е по шосето от някакво интервю и те мислят, че ѝ е свършил бензинът. Открили са колата ѝ с празен резервоар отстрани до пътя. Изглежда глупавата крава се е опитвала да спре някоя минаваща кола. Блъснали са я. По цялото шосе М6 има конфитюр от ягоди.

— Джони! — Поли беше ужасена.

— Извинявай, Пол. Никога не съм бил неин върл почитател, но не трябва да съм толкова непочтителен. Тя все още ли беше най-добрата ти приятелка?

— Не знам — каза Поли, шокирана до сълзи.

— Дори не попита откъде знам. Полицията не могла да открие роднина. Тя не носела у себе си тефтер с адреси, само един от онези лични органайзери, и не знаели какво да направят, затова решили да звъннат на човек на име Арти Алън-Джоунс, защото били виждали името му във вестниците, където цитирал Джоан във връзка с бащата на Хектор. Както и да е, той взема, че им казва, не, вие не искате да говорите с мен, а с нейната агентка, Поли де Сото. Те взимат

служебния ти номер, но там отговаря телефонният секретар и после се обаждат на справки и можеш ли да повярваш, в указателя има само още един Де Сото, освен мен и неговата буква е преди моята, така че звънят първо на горкото копеле, събуждат го, после звънят на мен и аз казвам да, аз съм съпругът на Поли де Сото — ами така е, Пол, не ме гледай по този начин — и те ме питат дали познавам госпожица Джоан Брок и аз веднага разбирам по „познавате ли“ какво е станало и ги питам дали може аз да ти съобща новината. Не мислех, че щеше да ти хареса полицията да дойде на прага ти.

— Благодаря ти, Джони.

— Има още нещо.

— Какво?

— Някой трябва да идентифицира тялото.

— *Не!* Не бих могла, не и ако цялата е, както ти се изрази...

— Искаш ли аз да го направя?

— Джони, можеш ли? Ще ти разрешат ли?

— Мисля, че да.

— Ще можеш ли да го понесеш? Вероятно е отвратително.

— Така е.

— Искаш да кажеш, че е трябвало да го правиш и преди?

— В известен смисъл.

— С кого?

— Едит.

— Едит е *мъртва!* Господи, Джони, защо не си ми казал? Защо Луана не ми каза?

— Спокойно. Не е мъртва. Беше грешка, която се случи преди години. Полицията в Корнуол ми се обади. Въобще не знам защо. Аз не съм ѝ съпруг, но тя ме посочила като най-близък роднина. Казаха, че е взела свръхдоза, но типично за Едит, очевидно се е издокарала в една от нейните дълги бели нощници и е излязла да умре според някой идиотски езически ритуал, легнала на тревата на върха на скалите. Естествено, някой я е видял и са я закарали в болница. Помислили, че ще ритне петалата, и ми се обадиха. Пътувах с бясна скорост чак дотам и беше като от „Нещастен случай“. В момента, в който влизам, те се втурват към мен, казват ми, че жена ми е мъртва и как са направили всичко по силите си за нея и т.н. и ако обичам да я идентифицирам. Изпровождат ме в една заградена кабинка и там на една маса лежи

напълно непознатата жена, разкъсана на парчета. Но лицето ѝ е непокътнато и не е лицето на Едит. Бяха направили грешка.

— Но Едит е взела свръхдоза?

— Да.

— Беше ли в депресия?

— Откъде да знам?

— Не заставай нащрек, Джони. Искам да кажа, изпадала ли е в депресия и друг път?

Това бе неговият шанс да ѝ разкаже за Едит.

— Поли, Едит беше истинска беснееща луда. Не съм ти разказвал за това, защото, честно казано, не смятах, че е твоя работа. Смятах, че аз трябва да бъда онзи, който ще се разправя с това и ще се погрижи за всичко. Играех ролята на вездесъщия италианец баща, по думите на Луана, опитвайки се да бъда баща и на двете. Не исках никой друг да се намесва в пиесата. Освен това, мислех, че ще ме сметнеш за безсърдечен за това, че съм я напуснал. Само че не аз я напуснах. Това беше целият проблем. Тя си тръгна и някак не можах да се реша да отида и да я върна. Знаех, че някой трябва да се грижи за нея. Мислех, че мога да се справя, като отскачам дотам от време на време, и да, лъгах те за това. Но съм грешал, сега го разбирам. Знаех, че Луана не трябва да прекарва прекалено много време с нея, че не е добре за нея да вижда Едит в това състояние. Затова я оставих да дойде да живее при нас. А после ти започна да градиш успешната си кариера и аз все си мислех, че това ще се отрази още по-зле на Едит. Тя никога не е можела да направи каквото и да е, не е можела да се задържи на работа. Горката Едит! Горе на скалите по нощница. Ти винаги си била от онези, които спят по фланелка. Виждам, че още е така. Едит носеше онези дълги прозрачни неща, целите в дантели. Слагаше цветя в косата си, преди да си легне, за бога, казваше, че така общува с природата, докато спи. За нея беше добре, но аз винаги се събуждах с някое глухарче в ухото или с метличина в устата...

Поли го остави да нарежда. Думите се лееха от устата му и Поли се престори, че чува това за пръв път.

— На мен тя ми се стори много привлекателна на премиерата. Виждаш ли се често с нея, откакто тя се върна в Лондон?

— Колкото се може по-рядко. Изглежда, сега ще трябва да направя нещо сериозно за нея.

— Какво имаш предвид?

— Тя съвсем се е побъркала. Още по-ужасяващо е, защото когато я видиш, тя изглежда напълно нормална, но не е. Тя започва — и това е точната дума — да обезумява. Има едни такива халюцинации. Мисли се за много богата, невероятно богата. Обзета е от илюзията, че аз ѝ давам пари, купища пари. Ходи по магазините и купува дрехи, които струват цяло състояние. Говорим за хиляди лири. Казва на хората, че съм ѝ купил нова къща и обикаля Лондон, като пазарува за нея. Чековете ѝ са навсякъде и тъй като повтаря името ми, имах посещение от полицията. Ще я обявят за банкрутирала. Това е сигурно. Аз не съм отговорен финансово за нея, но какво мога да направя? Не мога да я оставя да гладува. Родителите ѝ са мъртви. Не иска да отиде на лекар, на какъвто и да е лекар. Ужасното е, че тя си мисли, че напълно се е излекувала, а не е. Тя е опасно болна. Няколко човека ми казаха, че трябва да бъде изпратена в психиатрия, но ако е така, кой ще я изпрати?

Той изглеждаше толкова унил, седейки там на дивана по пижама. Личеше си, че живее сам, че няма кой да се грижи за него. И все пак ето, приемаше отговорността да идентифицира Джоан и да се справи с побърканата Едит. Може и никога да не слушаше, но никой не можеше да обвини Джони в липса на загриженост. Тя усети прилив на обич и седна до него. Прегърна го през рамото и се опита да го утеши. За нейно удивление, той облегна глава на гърдите ѝ и започна да хлипа.

— Пак рониш сълзи, а, Джони? — пошегува се тя нежно.

— Не роня сълзи — настоя той, подсмърчайки и изсумтявайки във врата ѝ.

— Разбира се, че не рониш сълзи. — Тя се усмихна в тъмното.

— Дойдох да те утеша заради Джоан, а ето, става обратното.

Той вдигна глава и я погледна. Устните им почти се докосваха. Тя наведе главата си. Той отвори уста.

Никога не бе забравяла целувките на Джони. Дълги разтапящи целувки, които нямаха край, докато всичко друго не се заличеше в ума ѝ.

— Трябва да тръгвам — промърмори той. — Ще ми се да не беше така.

Тя рискува да зададе въпроса, който винаги бе искала да зададе.

— Ти обичаше ли Едит, Джони?

Той сложи бейзболната шапка на главата си, закопча палтото, каза на Зюти: „Стой тук и се грижи за Пол“, а после за малко положи глава на рамото на Поли.

— Не както обичам теб, Пол, но да, едно време сигурно съм я обичал.

Той вече бе излязъл, когато тя се сети.

Беше казал: „Не както обичам теб“.

Едно много сегашно време.

37.

Поли бе ставала свидетел на провала на някои автори след публикуване на книгите им. Рязкото разминаване с очакванията им често бе достатъчно, за да ги хвърли в дълбините на отчаянието. Седмици наред цареше истерия, издателите очакваха големи продажби, правеше се реклама, даваше се парти по случай публикуването, а после изведнъж книгата беше на пазара и след всички шум авторът трябваше да се прибере и да започне мъчително да очаква какво ще стане. И това бяха авторите, които издатели и преса приветстваха. Някои автори просто си седяха вкъщи.

Издаването на книгата на госпожа Флауърс ѝ замая главата. Буквално. В деня, в който щеше да се състои вечерята по случай публикуването, тя се втурна на фризьор и се върна с боядисана в синьо коса и отвратителна прическа, която наподобяваше ореол, направен от стъклен памук за специални ефекти.

Вечерята, организирана от издателство „Одеон Букс“ в ресторант „Кристофър“ беше важно събитие, на което няколко конкурентно настроени, самодоволни литературни редактори се държаха надутно един към друг и покровителствено към авторката. В резултат на това госпожа Флауърс се изнерви и пи толкова много, че се наложи Поли да я измъкне преди края на вечерта.

Освен това, пресата избра да съсредоточи вниманието си върху историята за благопристойната стара дама, която пише за секс.

Но първият тираж на „Кристофър“ се разпродаде за по-малко от седмица. Госпожа Флауърс реши да замине на екскурзия.

При други обстоятелства Поли щеше да бъде изпълнена с радост, но всичко бе помрачено от смъртта на Джоан. За голямо свое учудване Поли научи, че Джоан ѝ бе завещала къщата си. Когато отиде там за пръв път след смъртта на Джоан и седна на високото месингово легло — Джоан трябваше да използва малка стълбичка, за да се качва отгоре му — и се загледа в гардероба ѝ, Поли заплака. Вратите бяха отворени и безупречните костюми и рокли с размер 8 висяха в редица като

оловни войници. Отдолу бяха подредени обувки с високи токчета, поставени с върховете навътре, сякаш Джоан все още бе обува в тях.

Препълнените пепелници контрастираха ярко с абсурдната чистота навсякъде. Поли усещаше дима, чуваше дрезгавия глас на Джоан да пита грубо: „Е? Прави ли секс? Получи ли чек?“.

На долния етаж в кабинета на Джоан, на бюрото ѝ до компютъра „Макинтош“ Поли намери напечатан ръкопис. Към него бе добавен факс.

„Скъпа Джоан,

Какво ще кажеш да приключим с това? Заминавам за Франция след около месец за снимки. Беше хубаво, но наистина беше само едно забавление. Да бъдем разумни хора и да го оставим в миналото като страхотен спомен.

Хектор“

Не пишеше дори „С обич, Хектор“.

Колкото до книгата, тя беше зловна. Поли бе очаквала, че ще е безкомпромисна, но не бе подготвена за чистата сярна киселина, която се бе изляла от дългите, лакирани в червено нокти на Джоан, докато е тракала по клавишите на компютъра.

Истинското разкритие дойде от Грейси Дилейни, набедена за детската любов на Хектор, която той среща едва след като пораства и заживява в Лондон. Най-поразяващата част беше, когато Грейси си спомняше как е помолена от Хектор да отиде и да намери баща му, как тя му е писала, умолявайки го да направи нещо за окаения ветеран от Виетнам и как Хектор е пренебрегнал молбите ѝ.

Поли се запита каква ли е истинската история за събирането на Хектор и Грейси. В главата ѝ имаше сценарий, който упорито се натрапваше. Знаейки, че Грейси сигурно е казала всичко на Джоан, Хектор е хвърлил в действие целия си чар, за да се върне в живота ѝ и заедно да покажат пред света, че се обичат, опровергавайки по този начин написаното от Джоан.

Книгата не беше завършена. Даже и някой друг да я довършеше, тя само щеше да нарани бедната Грейси Дилейни, която и да е тя. Поли откри, че не иска да нарани и Хектор. Тя беше възрастен човек. Бе

пристъпила към връзката си с Хектор с широко отворени очи и не можеше да отрече, че бе извлякла много удоволствие от нея.

Поли взе ръкописа и отиде в дъното на малката градина на Джоан, където го запали. На всичкото отгоре, тя бе особено щастлива да създаде проблеми на Арти Алън-Джоунс, който щеше да се окаже с голяма дупка в пролетната си издателска програма.

Погребението на Джоан беше кошмар.

Никой не дойде, освен Поли и верният Виктор, криминалният репортер от Нотингам, който бе влюбен в Джоан от двадесет години. Нито един от редакторите, за които Джоан бе писала безброй статии, не се появи. Родителите ѝ отдавна бяха починали, а тя бе единствено дете и нямаше деца. Дори бившият ѝ съпруг не си бе направил труда да дойде. Стойки в мрачната малка църква, Поли изпита увереността, че Джоан знае, че никой не е дошъл да се сбогува с нея. Поли просто не можеше да понесе този патос. Бедната Джоан. Тя никога не се предаваше, събуждаше се всяка сутрин с очакване на чекове и секс в неопределена последователност и никога не бе разбирала приоритетите на Поли, които бяха храна, обич, работа, вероятно точно в този ред.

Когато ковчегът на Джоан бе поставен в гроба, се чу ровене и топка червено-бяла козина се хвърли към дупката.

— Зюти! Ела тук, за бога.

Джони бе пристигнал. Късно, но все пак бе дошъл и бейзболната шапка беше сложена както трябва поне веднъж, в знак на уважение.

Не че някога бе изпитвал някакво уважение към Джоан, както той побърза да заяви.

— Заради теб дойдох, Пол. Помислих, че можеш да имаш нужда от малко подкрепа. Аз самият не можех да я понасям, но знам, че означаваше нещо за теб. Бог знае защо.

— Джони, измъкни Зюти оттам, преди да са погребали и нея. Нали разбираш, погребението свърши. Малко безсмислено бе да идваш.

Поли знаеше, че звучи заядливо. Не можеше да се въздържи. Джоан я нямаше. Нямаше да има вече обеда, на които да се съревновават. Нямаше да има кой да ѝ казва как да се държи, да я тормози да си намери мъж и да се потруди повече над стила си.

— Не се вълнувай, Пол. — Джони я прегърна.

— Извинявай, Джони. Тя толкова ще ми липсва. Знам, че според теб беше една крава и в много отношения си прав, но по някаква причина аз се нуждаех от одобрението ѝ. Тя беше важна за мен. Беше груба и трудна за общуване и предполагам не беше толкова умна, за колкото се мислеше, но притежаваше онова, което наричат проникателност. Не ме интересува дали е била кучка. Винаги бих предпочела кучка пред някоя малка глупачка, която ще ме отегчи до сълзи.

Джони я гледаше с интерес.

— Това е малко прекалено за теб, Пол. Мислех, че си от онези, които се грижат за другите и ги изслушват.

— Ами помъдрых. Добре е да се доверяваш на хората в живота си, но не трябва да разчиташ на тях. Можеш да разчиташ единствено на себе си. И все пак, в известен смисъл аз винаги можех да разчитам на Джоан. Поне беше постоянна. Никога не изневеряваше на себе си.

— Как дойде тук?

— С онази голяма черна кола. Джоан е оставила пари за погребението си. Ужасното нещо е, че е оставила достатъчно пари поне за петдесетина поканени, а виж колко дойдоха.

— Кой е онзи смешен образ, който се отдалечава?

— Това е Виктор. Джоан твърдеше, че той я обича и аз никога не ѝ повярвах, но сега вярвам. Никога не съм виждала мъж да плаче така.

— Ще те закарам вкъщи. Не можеш да седнеш сам-самичка в онова „Бентли“ или би искала Зюти да ти прави компания? Тя наистина...

— Да, знам, тя наистина ме обожава, въпреки че през половината време не ме забелязва. Не, можеш да ме закараш, Джони.

— Какво стана с Едит? — попита Поли колебливо, докато приближаваха еднопосочния път към Шепърдс Буш.

— Тя е в болница, в клиника. Полицията ми се обади по средата на нощта в края на миналата седмица. Първо Джоан, после Едит.

— И Едит ли е претърпяла катастрофа?

— Не точно. Открили я да броди по Олд Комтън Роуд в два през нощта по нощница. Беше толкова не на себе си, че успяхме да я заведем директно в болница, а после намерих лекар да я прегледа и да я приеме за лечение. Не знам какво ще стане оттук нататък. Не, сега се безпокоя за Луана.

— Още ли скърби за Уин?

— Ни най-малко. Срещнала е друг.

— И?

— Тя е лудо, страстно, истински влюбена в него.

— Разбира се, че е така. Защо нещо ще се променя? Срещал ли си го?

— Не, но знам всичко за него. Той работи в рекламата. Има много успешен бизнес. Изглежда добре дори според моите стандарти, отнасящи се до това кой е достатъчно добър за моето сладко момиченце.

— Но?

— Женен е. Истински женен, каквото и да си мисли тя. Всичко ще свърши със сълзи.

— При Луана винаги се стига до сълзи. Съжалявам, че ти го казвам, Джони, но според мен тя си го проси.

— Какво си проси?

— Да бъде жертва. Не мисля, че преди е ходила с женен мъж. Трябваше да се случи.

— Господи, какъв ли ще бъде следващият?

— Убиец с брадва.

— Сега според мен ще трябва да ме поканиш на питие, за да ми помогнеш да превъзмогна шока.

Поли не успя да отвори входната врата. Джони взе ключовете от нея и опита отново, но тя не поддаде.

— По дяволите! — каза той изведнъж. Пръстите му бяха покрити със засъхнала боя. — Поли, можеше да ми кажеш, че си си боядисвала вратата. Затръшна се е, преди да е изсъхнала. Нищо чудно, че е залепнала. Не ми казвай, че...

— Арнолд Пинър! — извикаха те в един глас.

— Носиш ли си ключа за задната врата, Пол?

Тя поклати глава отрицателно.

— Не се тревожи, аз имам.

— Мислех, че съм ти взела ключовете.

— За предната, да.

Без да мисли, тя го заведе в малката всекидневна на първия етаж. Той обикаляше наоколо, докато тя му сипваше питие, правейки дразнещи забележки за това как е оставила стаята. Накрая седна.

— Та беше ли малко разстроена, когато Хектор замина за Пенсилвания?

— Защо ще съм разстроена?

— Защото между вас имаше нещо.

Поли също седна. Доста внезапно.

— Откъде разбра?

— Познавам те. Знам как се отразява на кожата и очите ти добрият секс. Започна във Франция, нали?

Поли кимна, без да го поглежда.

— Ти имаше ли нещо против?

— Не беше моя работа с кого спиш. Аз бях този, който си тръгна. След това не можех да диктувам с кого да правиш секс. — Той започна да удря възглавничките между тях. — Но защо, за бога, избра Хектор О'Нийл? Този човек е невероятно скучен.

— Знам.

— Знаеш? Тогава какво те накара да се забъркаш с него?

— Ти не ме искаше. Той беше там.

— Това ли е? И кой казва, че не съм те искал? Не разбираш ли, че от деня, в който те напуснах, съжалявам за това? Или по-скоро от нощта. Не ти ли хрумна, че може би съм направил ужасна грешка?

Толкова типично за Джони. Да се опитва да я кара да се чувства виновна за неговите грешки.

— Значи никога не е имало нищо между теб и Хуанита?

— Имаше — и все още има — много между мен и Хуанита. Нарича се бизнес партньорство. Въпреки че обмислям идеята да изоставя и нея по средата на нощта. Тя е безнадеждна, когато става дума да се избере добър сценарий.

— А ти, разбира се, си експерт. — Поли не можа да се въздържи.

— Не, но ти вероятно си. Защо не се присъединиш към нас, Пол? Като странично занимание към агенцията ти, ще търсиш книги за филмиране, ще четеш сценарии. В края на краищата, това правеше и когато те срещнах за пръв път.

— Оттогава малко съм напреднала. — Това ли беше всичко, което иска от нея? Някой да му чете сценариите?

— Знам това, Пол. Ти напредна много. Всъщност не знам откъде взимаш енергията. Честно! Мисълта да продуцирам друг филм ме

изпълва с ужас. Стар човек съм вече, Пол. Имам нужда някой да се грижи за мен.

— Наистина ли?

— Да. Абсолютно. Защо седиш толкова далече? Хайде, дай целувка.

Зюти ги прекъсна. Искаше да яде.

— Предполагам, че и ти искаш? — попита го Поли.

Той седна изправен и замоли, имитирайки Зюти, а тя го удари с възглавничка по главата. Той заподскача зад нея в кухнята, подлудявайки я.

— Какво е това? Не прекалявай със солта. Трябва да мислиш за натрия, който поемам. Може ли да хапна от този пастет? Ще направиш ли салата? Какво има за десерт?

Той се нахвърли върху храната, яде допълнително и не свали поглед от нея, докато тя не му даде всичко, което беше останало.

— Беше страхотно, Пол! Сега ще гледам новините.

Тя зареди миялната машина и се качи горе, където го откри легнал на леглото ѝ пред гърмящия телевизор. Тя взе един ръкопис и се качи на леглото до него. Все едно, че никога не си бе тръгвал.

Докато ръкописът не беше взет от ръцете ѝ и оставен на пода.

— Толкова много ми липсваше, Пол — прошепна той. — Ти трябваше да ме помолиш да се върна още в деня, след като си тръгнах, само че стана изпечена карриеристка и предполагам, че въобще не си си помисляла за мен. Не разбираш ли, че очаквах да получа някакъв сигнал от теб.

— Какъв сигнал? — Гласът на Поли беше заглушен, когато Джони притисна лицето ѝ към гърдите си.

— Сигналят, който ми даваш сега.

Той я пусна за секунда, а после хвана лицето ѝ в двете си ръце и започна да я целува безспирно, докато тя се измъкна от бельото си и насочи дистанционното към телевизора, за да го изключи.

Тъй като той нямаше желание да я пусне и за миг, Поли разкопча джинсите му вместо него и ги издърпа надолу. Усещаше как влажния връх на възбудения му пенис се издува отпред. Езикът му все още галеше вътрешността на устата ѝ, установявайки с нейния равномерен ритъм. Те лежаха вкопчени. От време на време Поли започваше да разтваря краката си, но той не ѝ позволяваше, възбуждайки я още

повече, докато накрая тя не можеше повече да издържа и с едно настоятелно движение метна крака си на гърба му и го притегли вътре в себе си.

След това той заспа до нея. Зюти се сви на топка между тях, покривайки носа си с косматата лисича опашка, а тя лежа будна в състояние на паника. Джони беше свършил почти веднага, което означаваше, че за разлика от нея, вероятно не бе правил секс от дълго време, но въпреки това бе оставил у нея усещането за онзи Джони, когото познаваше.

Можеше да бъде сигурна, че ще прехвърли на нейния гръб отговорността да го помоли да се върне. Въпреки че той я бе напуснал, естествено тя трябваше да отстъпи. Той може да казва на шега, че е направил грешка, като я е напуснал, но по-скоро би умрял, отколкото да си го признае на сериозно. Е, и тя можеше да играе тази игра. Щеше да стане преди него на сутринта, потънала в работа и разговори в оранжерията, ако той дойдеше да я търси. Нека се поизпоти малко.

Освен това, наистина ли искаше той да се върне? Щеше да е вбесяващ както винаги, може би и повече. Ако се съгласеше да чете сценарии за него и да му помага в каквото и да е професионално отношение, тя отлично знаеше, че той ще се възползва от това. Животът ѝ няма повече да си бъде неин до момента, в който не дойдеше следващият му проект за продуциране. Дори и да не се мотаеше наоколо през деня, той пак щеше да ѝ се обажда постоянно, за да разбере какво прави в момента, питайки за това, предлагайки онова. Ако не обичаше толкова много оранжерията, тя щеше да предложи на Джони да му върне къщата и щеше да отиде да живее в къщата на Джоан. Но знаеше, че животът ѝ там, с всичките спомени за Джоан, щеше да я съсипе. Хрумна ѝ да я предложи на Джони. Не, не можеше. Ами Луана? Тя имаше нужда от прилично място за живеене? А и ако Джони действително се прибереше, той така или иначе нямаше да има нужда от къщата. Но ако се върнеше, заедно с него щеше да се появи и всичкият му багаж. Струваше ли си?

Тя получи отговор, когато се събуди и откри, че той бе изпълзвал от леглото по средата на нощта и се бе измъкнал още веднъж, за да не му се налага да го обсъжда.

Беше съкрушена.

Арнолд Пинър звънна на входната врата в осем часа на другата сутрин, докато Поли пиеше кафе в кухнята и притискаше ледени портокали на очите си, за да спаднат подутините — резултат от двучасовия плач.

Поли отиде до вратата и после си спомни, че тя не може да се отвори. Докато се навеждаше към отвора за писма, за да говори с Арнолд, се чу хрущене и вратата бе отворена с крик. На среща ѝ стоеше Арнолд, който изглеждаше много доволен от себе си.

— Господин Де Сото ме помоли да дойда и да оправя нещата. Така е добре, госпожо.

Зад него стоеше Джони, заобиколен от купища багаж. Държеше Зюти. Подаде я на Поли.

— Зюти настоява, че не може да живее без теб. Тормози ме от сто години. Накрая не издържах, и ето ни. О, господи, Пол, нали не започваш да рониш сълзи пак!

Издание:

Каролин Апчър. Пак ли сбърках?

Американска. Първо издание

ИК „Кръгозор“, София, 2004

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-771-040-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.